Kimberly McCreight

Reconstituind-o pe Amelia

virtual-project.eu

KIMBERLY MCCREIGHT

RECONSTITUIND-O PE AMELIA

Original: *Reconstructing Amelia* (2013)

Traducere din limba engleză de:
LAURA NURELDIN

virtual-project.eu

HERG BENET
2018

„Să ne prefacem iarăşi că viaţa este o substanţă solidă, în forma unui glob pe care îl învârtim pe degete. Să ne prefacem că putem însăila o poveste simplă şi logică...”

Virginia Woolf, *Valurile*

gRaCeFULLY

5 SEPTEMBRIE

Pentru că există 176 de definiţii ale cuvântului „ratat” pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, distruşilor!

Ah, începutul unui nou an şcolar. Şi iată-mă înapoi, cu toate căcaturile care nu-s potrivite pentru tipar...

Aşa că, în timp ce voi o lălăiaţi aşteptând să treacă vara în Southampton, sau în Nantucket, sau în sudul Franţei, perfecţionându-vă jocul de tenis sau ritmul la pas de deux, sau antrenându-vă pentru primul vostru maraton, sau scufundaţi în cel mai recent campionat de şah, eu mi-am petrecut vara urmărind fiecare mişcare a corpului nostru profesoral. Domnul Zaritski a mers la UC Berkeley să predea la o tabără de vară pentru copiii super deştepţi. Umblă vorba că părinţii au cerut să fie concediat din a doua săptămână pentru că PUŢEA. Doamna Pearl şi-a tras un latino lover şi a învăţat să danseze la bară în Miami. Glumesc. Nu s-a combinat cu nimeni, normal. Cine-ar vrea să se culce cu ea?

Ah, plus adorabilul şi deliciosul domn Woodhouse. Cine n-ar fi vrut să-l vadă într-o pereche de slipi pe undeva? Din păcate, nu se ştie pe unde a umblat în aceste luni toride, deşi am auzit din sursă sigură că ar fi petrecut un weekend prelungit în braţele dragii noastre profe de engleză, Liv. Pentru asta, bravo lui!

Cât despre voi, o să fac un rezumat al verii pe măsură ce se vor aduna informaţiile în zilele următoare – chiar vă rog să mi le trimiteţi pe adresa gracefullyblog@gmail.com. Pentru că iată-ne în faţa a încă unui an în care fiecare ratat are şansa să fie cool, iar copiii graşi ar putea slăbi.

Plus vechile întrebări: oare adorabila şi micuţa Dylan va mărturisi, în sfârşit, cu cine şi-o trage? Oare Heather şi Rachel vor recunoaşte că şi-o trag între ele? Oare Zadie va reuşi să stea departe de puşcărie suficient cât să termine liceul? Cu care fată dintr-a douaşpea o să se culce prima oară bunăciunea aia de boboc pe nume Carter? Şi cine este acest Ian Greene? Să fie,

oare, aşa de mega bun cum îl arată pozele din catalogul sportiv? Slabe şanse, spune instinctul meu. Da' voi o să aflaţi primii.

Între timp, aveţi grijă ca pantofii ăia noi să vă lucească la fel de tare ca zâmbetul. Şi puneţi-vă centurile. O să fie un trip dat dracului...

Amelia

14 SEPTEMBRIE, 7:37 AM

AMELIA
când ai ştiut?

BEN
ce să ştiu?

AMELIA
că-ţi plac băieţii?

BEN
nush, cred că am ştiut dintotdeauna

AMELIA
n-ai cum

BEN
e adevărat, pe bune

AMELIA
şi le-ai zis tuturor pur şi simplu

BEN
cam aşa; cui îi pasă ce crede lumea

AMELIA
nu pot să-mi imaginez cum e să fii atât de sigur despre ceva. Sau atât de curajos

BEN
s-ar putea să te surprinzi

AMELIA
nop

BEN

eşti mai puternică decât crezi

AMELIA
ha ha. Când o să stăm de vb pe bune?

BEN
asta nu e pe bune?

AMELIA
ştii ce vreau să zic

BEN
s-ar putea să vin la NY în câteva săptămâni; tata merge într-o călătorie de afaceri

AMELIA
şi aş putea să te văd?

BEN
clar

AMELIA
OMG! pe bune? abia aştept!!!

Kate

24 OCTOMBRIE

Kate ştia că Victor nu e mulţumit, chiar înainte să ridice ochii din notiţele ei şi să vadă cum furia i se aşternea pe faţă ca un nor greu. În cameră era linişte, toată lumea – cinci avocaţi de la Slone & Thayer şi zece de la Associated Mutual Bank – aştepta ca el să spună ceva. Însă Victor se lăsă pe spătarul fotoliului directorial, cu mâinile împreunate cuminte în poală. Cu părul lui grizonant şi costumul croit perfect, era arătos şi demn, în ciuda evidentei sale enervări. În toată această linişte stânjenitoare, lui Kate îi chiorăi stomacul. Îşi drese glasul şi se foi pe scaun, sperând că n-a auzit-o nimeni. Fusese prea stresată ca să mănânce. Desigur, era şedinţa, dar mai era şi discuţia incomodă pe care se pregătea s-o poarte cu Amelia. Discuţia nu mai avusese loc. Amelia plecase la şcoală zâmbind şi făcându-i veselă cu mâna, iar Kate întârziase la muncă şi, pe deasupra, trebuia să se lupte cu un exces de adrenalină nefolosită. Kate aruncă o privire melancolică spre înşiruirea nesfârşită de chifle, fructe şi dulciuri aşezată pe comoda din sala de conferinţe. Dar când conduci o întâlnire cu clientul şi îi ţii locul lui Jeremy Firth, preaiubitul şef al departamentului Litigii de la Slone & Thayer, nu poţi să te ridici în mijlocul discuţiilor şi să te serveşti cu o gustare.

— Sper că realizezi – spuse Victor, arătând spre Kate – că dacă ne conformăm acestei citaţii, orice obiecţii ulterioare sunt lovite de nulitate.

— Îţi înţeleg frustrarea, Victor, spuse Kate calm. Dar Comisia de Supraveghere are dreptul să...

— Are dreptul? sări Victor. E mai degrabă exces de zel.

Kate îi susţinu privirea lui Victor, privire care căpătase o duritate arzătoare. În acest moment, cea mai mică ezitare i-ar fi fost fatală. Cu siguranţă, Victor ar fi cerut să-l vadă pe Jeremy şi, deşi Kate era partener în firmă, era partener junior. Era musai să rezolve această chestiune de una singură.

— Şi valoarea? Asta nu...

Înainte ca Victor să-şi termine ideea, telefonul din sala de conferinţe sună şi îi făcu pe toţi să tresară. Rebecca, asociatul junior, se repezi să răspundă, iar Victor se întoarse spre Kate.

— Vreau ca obiecţiile noastre să fie incluse în dosarul oficial. Mai vreau şi un buget pentru tot balamucul ăsta, înainte ca cineva să deschidă fie şi o singură cutie cu documente. Faceţi asta şi o să vă primiţi colecţia de documente, de acord?

De parcă profiturile firmei ar ajunge în buzunarele lui Kate. De fapt, singurul lucru pe care îl primea ea era aprecierea lui Jeremy. Bine, nici asta nu era puţin lucru. Conta mult să fii unul dintre discipolii favoriţi ai lui Jeremy.

— Absolut, Victor, spuse Kate. Vom face tot posibilul să...

— Scuză-mă, Kate, spuse o voce chiar la urechea ei.

Când Kate ridică privirea, o văzu pe Rebecca, înspăimântată de faptul că fusese nevoită s-o întrerupă.

— Scuze, dar la telefon e secretara ta. Zice că ai un apel la care trebuie să răspunzi.

Kate simţi că se înroşeşte. Să răspundă unui apel în mijlocul unei întâlniri cu Victor era mai rău decât să înhaţe o chiflă. Secretara lui Kate, Beatrice, n-ar fi întrerupt genul ăsta de întâlnire, dar îşi luase liber pentru că se simţea rău. Kate îi spusese celei care o înlocuia să nu o deranjeze decât dacă era vreo urgenţă extremă, dar fata avea o privire atât de pierdută, încât Kate era convinsă că e drogată. Din păcate, nu putea nici să refuze apelul. Kate aştepta veşti de la biroul unui judecător despre ordinul de restricţie pe care îl solicitase pentru un alt client.

— Scuzaţi-mă un moment, vă rog. N-o să dureze mult, spuse Kate, prefăcându-se că această întrerupere era cumva planificată.

Sala rămase tăcută când ea se îndreptă spre telefon.

Simţea privirile tuturor aţintite asupra ei. Din fericire, când apăsă pe butonul de *hold* care pâlpâia, în spatele ei conversaţia se animă din nou. Asociaţii lui Victor râdeau slugarnic, probabil la vreo glumă de-a lui.

— Kate Baron la telefon.

— Da, domnişoară Baron, spuse femeia de la celălalt capăt. Sunt doamna Pearl, directorul executiv de la Grace Hall.

Un apel la care trebuia să răspundă. Cum de nu-i trecuse prin minte că era ceva legat de fiica ei?

— Amelia e bine?

Inima i-o luă la goană.

— Da, da, e bine, spuse doamna Pearl, uşor agasată. Dar a avut loc un incident. Amelia a fost exmatriculată pentru trei zile, iar decizia trebuie pusă în practică de îndată. Trebuie să veniţi să semnaţi că aţi luat la cunoştinţă şi s-o duceţi acasă.

— Exmatriculată? Cum adică?

Amelia nu făcuse nicio boacănă în toată viaţa ei. Profesorii spuneau despre ea că e o adevărată încântare – isteaţă, creativă, atentă, concentrată. Excela la sport şi era implicată în toate activităţile extraşcolare cu putinţă. Odată făcuse voluntariat o lună la CHIPS, o cantină socială din zonă, şi mereu contribuia la evenimentele organizate de şcoală. Exmatriculată? Nu, nu Amelia. În ciuda programului de lucru extrem de încărcat, Kate îşi cunoştea fiica. *Chiar* o cunoştea. Trebuie să fi fost o greşeală.

— Da, Amelia a fost exmatriculată pentru trei zile, repetă doamna Pearl, ca şi cum asta ar fi explicat şi de ce. Din motive evidente, nu o putem preda decât unui părinte sau tutore legal. E vreo problemă, domnişoară Baron? Nu puteţi veni s-o luaţi? Ştim că lucraţi în Manhattan şi că tatăl Ameliei nu este disponibil. Dar, din păcate, politica şcolii e politica şcolii.

Kate încercă să nu adopte o atitudine defensivă. Nici măcar nu-şi dădea seama din vocea doamnei Pearl dacă aceasta o judeca. Dar, de-a lungul anilor, Kate îşi avusese partea de întrebări incomode, priviri întrebătoare şi dezaprobare prost mascate. Propriii ei părinţi încă păreau să considere că decizia ei de a duce la termen sarcina neprogramată era o formă extremă şi depravată de nebunie criminală. Cu siguranţă, acea decizie nu-i stătea în caracter. Toată viaţa ei, Kate făcuse exact ce trebuia, când trebuia, în toate situaţiile; mai puţin în cazul bărbaţilor. Adevărul era că, în privinţa acestora, raţiunea lui Kate fusese mereu puţin slăbită. Nu-i fusese uşor să decidă să păstreze copilul, totuşi; dar nici nu-şi regreta alegerea.

— Ajung acum, imediat. Dar îmi puteţi spune măcar ce...

Kate făcu o pauză, când avocatul din ea realiză brusc că trebuia să-şi aleagă cu grijă cuvintele. Nu avea de gând să recunoască vinovăţia fiicei ei.

— De ce anume este acuzată Amelia?

— Mă tem că aspectele disciplinare nu pot fi discutate la

telefon, spuse doamna Pearl. Există anumite reguli de confidenţialitate, anumite proceduri pe care trebuie să le respectăm. Sunt sigură că înţelegeţi. Domnul Woodhouse, directorul, vă poate da toate detaliile când ajungeţi. Adică, mai exact, în cât timp?

Kate îşi privi ceasul.

— Voi fi acolo în douăzeci de minute.

— Dacă mai repede nu se poate... spuse doamna Pearl, dar tonul ei lăsa de înţeles că ar fi zis ceva mult mai puţin amabil. Presupun că e în regulă aşa.

•

Douăzeci de minute fusese o exagerare. Victor protestase zgomotos când Kate încercase să scurteze întâlnirea. În final, fusese nevoită să-l sune pe Jeremy.

— Nu-mi place să fac asta, îi spusese ea în holul din fata sălii de conferinţe.

Şi chiar nu-i plăcea că trebuia să plece. Era ceva ce Daniel – fostul ei coleg de la Facultatea de Drept, de mult divorţat şi fără copii – nu ar fi făcut niciodată, nici dacă ar fi avut hemoragie internă.

— ...dar m-au sunat de la şcoala Ameliei. Trebuie să merg s-o iau.

— Nicio problemă. De fapt, tocmai m-ai salvat de la întâlnirea cu Vera şi meşterii de la apartamentul cel nou. Aş alege oricând o întâlnire de afaceri cu Attila Hunul în locul conversaţiilor despre pereţi portanţi, spuse Jeremy, cu zâmbetul caracteristic.

Bărbatul îşi trecu o mână prin părul încărunţit timpuriu. Era înalt şi arăta bine şi, ca de obicei, elegant, îmbrăcat într-o cămaşă cu dungi roz.

— E totul în regulă?

— Nu ştiu, spuse Kate. Se pare că Amelia a făcut o boacănă, ceea ce n-are sens. Ea nu face boacăne.

— Amelia? Sunt gata să-i cânt osanale în recomandarea pentru programul de vară de la Princeton, aşa că s-ar putea să nu fiu obiectiv, însă nu prea-mi vine a crede ce spui.

Jeremy puse o mână pe umărul lui Kate, s-o consoleze, şi zâmbi din nou.

— Ştii cum sunt şcolile astea particulare. Întâi acuză, apoi pun întrebări. Orice s-ar fi întâmplat, sunt sigur că există o explicaţie raţională.

Brusc, Kate se simţi puţin mai bine. Aşa era Jeremy, mereu întruchiparea desăvârşită a empatiei. Şi părea sincer, chiar şi pentru Kate, care ar fi trebuit să ştie că nu-i neapărat aşa.

— Victor nu e prea încântat, spuse ea, arătând spre uşa închisă a sălii de conferinţe. Am senzaţia că te cam arunc în groapa cu lei.

— Nu-ţi face probleme, zise Jeremy şi dădu nepăsător din mână.

Omul ăsta putea să lucreze până-n zori, să meargă la tribunal să susţină o cauză pierdută în faţa unui adversar agitat şi a unui client nemulţumit, şi toate astea fără ca aerul de suntem-cu-toţii-prieteni să-l părăsească vreo secundă.

— Pot să-i fac fată lui Victor Starke. Tu du-te şi ocupă-te de Amelia, mai zise el.

•

Kate alese metroul, ca să evite traficul din centru, dar tot era într-o întârziere de patruzeci şi cinci de minute când trenul numărul 2 se opinti într-o oprire inexplicabilă exact înainte de strada Nevins. Cu o întârziere de cincizeci, poate chiar cincizeci şi cinci de minute, aşa avea să ajungă la Grace Hall. Asta cu puţin noroc. Cu siguranţă, şcoala avea să considere drept un semn că nu era un părinte bun. Mamă întârziată, copil abandonat. Era o concluzie evidentă.

Şi cu cât se gândea mai mult, cu atât Kate era mai convinsă de faptul că Amelia era acuzată de ceva grav. Grace Hall se mândrea că era o şcoală liberală, deschisă la minte, centrată pe elevi. Fondată cu două sute de ani în urmă de un grup de intelectuali din New York – dramaturgi, artişti şi politicieni –, şcoala era ridicată în slăvi pentru cursurile excelente şi pentru inegalabilul program de arte. Deşi era menţionată la rând cu vechea gardă a şcolilor particulare din Manhattan – Dalton, Collegiate, Trinity –, Grace Hall era în Brooklyn, aşa că avea un pedigree mai boem. În consecinţă, şcoala repudiase manualele şi testele standardizate, în favoarea învăţării experienţiale. Având în vedere lipsa de reguli stricte a acestei şcoli, Kate nu-şi putea imagina ce putea face un elev ca să fie exmatriculat.

Dintr-odată, trenul şuieră şi ţâşni în faţă câţiva metri, înainte să se oprească din nou, abrupt. Kate se uită la ceas. O întârziere de cel puţin o oră şi cinci minute. Şi mai erau încă patru staţii. *Fir-ar al naibii*. Întârzia mereu, peste tot. Se ridică şi merse

lângă uşă; începea să aibă vagi îndoieli.

În ultima vreme, Amelia păruse distrasă, chiar cu toane. Avea cincisprezece ani, iar toanele făceau parte din peisajul adolescenţei, însă părea să fie vorba despre ceva mai mult. S-ar fi zis că explicaţia oferită de Kate la întrebarea ei cu de ce nu avea un tată – că, după o unică şi scurtă întâlnire, el plecase să le predea copiilor din Ghana şi nu se mai întorsese – nu mai ţinea. Mai era şi momentul din dimineaţa precedentă, când Amelia ceruse să participe la programul ăla absurd, un semestru în străinătate.

— Mamă, nu poţi să stai şi să mă asculţi şi pe mine *un minut*?

Cu braţele încrucişate, Amelia se rezemase de blatul din bucătărie. Cu părul lung şi blond căzându-i în valuri peste umeri şi cu ochii ei magici – unul albastru, celălalt căprui – care străluceau în lumina caldă a dimineţii, Amelia îi păruse mult mai matură şi mai înaltă decât cu doar o zi în urmă. Cu pometii înalţi moşteniţi de la Kate şi cu faţa în formă de inimă, Amelia era o fată frumoasă. Acum, şi sexy – jeanşi cu talia joasă şi maiou strâmt. Din fericire, încă era puţin băieţoasă.

— Da, Amelia, pot să te ascult un minut, spusese Kate, încercând să nu-şi piardă răbdarea.

Judecând după mutra acră a fiicei ei, excursia în Bermude în vacanţa de Ziua Recunoştinţei pe care Kate tocmai o sugerase era la fel de atractivă ca perspectiva unui weekend petrecut pe scaunul stomatologului.

— Mereu te ascult.

— Vreau să fac următorul semestru la Paris, spusese Amelia.

— Paris?

Kate îşi înghesuise în geantă laptopul şi un snop de hârtii, apoi reîncepuse să-şi caute telefonul pe care credea că l-a lăsat pe blat. Îşi trecuse o mână prin păr în vreme ce Amelia o fixase cu privirea. Părul îi era încă ud, deşi ar fi putut să jure că-l uscase.

— Un semestru *întreg*? Parisul e foarte departe.

Deşi avea cele mai bune intenţii, Kate începuse să se enerveze. Îi părea greu de crezut că Amelia insista să poarte această discuţie când ştia că mama ei era deja în întârziere. Uneori, Kate se întreba dacă Amelia nu era un strateg mai bun decât îşi imagina ea. Îi permisese să facă multe lucruri – să stea afară până târziu, să doarmă la prietene, să meargă la petreceri

– pentru că Amelia cerea voie să facă toate astea când Kate era stresată sau pe fugă. Dar un semestru în Europa era altă poveste. Kate n-avea de gând să cedeze doar pentru că era varianta mai uşoară. Deşi ar fi fost. Mult, mult mai uşor.

— Ce contează? spusese Amelia, pufnind. Oricum eşti plecată mereu.

De obicei, Amelia nu se plângea de programul încărcat al lui Kate. Aceasta presupusese mereu – mai bine zis, *sperase* – că se întâmpla aşa ceva pentru că singura viaţă pe care o ştia fiica ei era aceea lângă o mamă singură, cu o carieră solicitantă. Dar Kate se pregătise mereu pentru momentul în care avea să descopere că fiica ei tot simţea golurile, în ciuda eforturilor ei uriaşe de a le umple cu iubire.

— Amelia, haide, nu-i corect. Şi un semestru în străinătate e pentru facultate, nu pentru liceu.

— O să fie educativ.

Kate se uitase la fiica ei, sperând să zărească un licăr de glumă în ochii ei. Nu-l găsise. Fata era complet serioasă.

— Amelia, aş vrea să pot chiuli de la întâlnire şi să stau să discutăm despre asta, spusese Kate, şi chiar asta şi ar fi dorit. Dar chiar nu pot. Putem să vorbim mai mult diseară, când ajung acasă?

— Dar spune pur şi simplu da, mamă! strigase Amelia, făcând-o pe Kate să tresară.

Fiica ei nu obişnuia să ridice vocea, mai ales la Kate.

— E foarte uşor, fii atentă: Da. Simplu.

S-a terminat, se gândise Kate. *A devenit oficial adolescentă: de-acum, o să fim una împotriva celeilalte, nu amândouă împotriva lumii*.

•

Din toată cearta lor, cel mai rău era că, în seara aceea, Kate ajunsese acasă prea târziu – din nou târziu, mereu târziu – ca să mai discute despre acel semestru în străinătate. Dar fusese pregătită să o facă atunci când se trezise în dimineaţa următoare – în acea dimineaţă. Ba chiar se sculase devreme – deşi ştia că întâlnirea cu Victor avea să fie una dintre cele mai stresante din toată cariera ei – ca să aibă timp suficient să discute cu Amelia despre Paris. Avea de gând să rămână fermă pe poziţii, să zică în continuare *nu*, dar se hotărâse să-i ofere o excursie împreună acolo, de Crăciun. Kate voia şi să-şi ceară

scuze că nu stătuse prea mult pe acasă, mai ales în ultima vreme. Încă reuşea să respecte obiceiul de a ieşi la cină cu Amelia în serile de vineri şi de a vedea un film împreună în fiecare duminică seara. Însă aventurile lor de weekend se împuţinaseră simţitor.

De când era Amelia mică, mereu Kate încercase să se asigure că făceau cel puţin o ieşire împreună în fiecare weekend – un spectacol pe Broadway, o expoziţie la Met, festivalul florilor de cireş la Grădina Botanică din Brooklyn sau Parada Sirenelor din Coney Island. Dar devenise tot mai greu, din cauza cazului Associated Mutual Bank care deja intrase în metastaze, ca să nu mai zică de programul Ameliei – şi hochei pe iarbă, şi clubul de limba franceză, şi voluntariat, şi prieteni. Zilele astea, părea că şi ea e mereu pe fugă.

Kate rămase în picioare lângă uşile metroului, studiindu-şi imaginea oglindită în geamul alungit, când conductorul robotizat al garniturii vorbi în difuzoare.

— Suntem reţinuţi momentan din cauza traficului de pe şina din faţa noastră, spuse vocea computerizată. Vă rugăm să aveţi răbdare.

Până la urmă, Kate nu mai avusese nicio discuţie cu Amelia în acea dimineaţă; nici despre slujba ei, nici despre Paris sau despre altceva. După atâtea pregătiri şi griji, Amelia pur şi simplu coborâse pe scară ţopăind, toată un zâmbet, şi spusese că de fapt nu vrea să meargă la Paris. Acum desigur că răzgândirea asta părea suspectă. Kate tot nu credea că Amelia făcuse ceva atât de grav încât să merite o exmatriculare. Dar având în vedere comportamentul ei haotic din ultimele zile, poate că ceea ce făcuse era, totuşi, un pic grav.

Kate se uită din nou la ceas. Întârziase o oră şi zece minute. *Rahat.* Era o mamă îngrozitoare, absolut îngrozitoare. Era prea mult pentru ea să şi lucreze, să fie şi mamă singură. Nu avea loc de greşeală. Existau alte joburi în avocatură care i-ar fi permis mai multă flexibilitate – dar şi mai puţini bani, deşi ea şi Amelia se puteau descurca şi cu mult mai puţin. Banii nu erau adevăratul motiv pentru care Kate continua să lucreze acolo, oricum. Îi plăcea jobul şi era bună la ce făcea, iar asta îi dădea senzaţia de putere şi siguranţă. Succesul – întâi academic, apoi profesional – o făcuse dintotdeauna să se simtă aşa: în siguranţă. Or, asta nu era puţin lucru, având în vedere că nu

apărea niciun cavaler pe cal alb la orizont.

Oricum, Kate nu era pe piaţa celor care aşteaptă să fie salvate. Nu era pe piaţă, punct. Ieşise la câteva întâlniri de-a lungul anilor, mai mult pentru că simţea că aşa trebuie. Prietenele ei insistaseră şi ele s-o combine. Dar Kate nu avusese niciodată noroc în relaţii, nici în liceu, nici la Facultatea de Drept. De fapt, cea mai sănătoasă dintre relaţiile ei fusese cu Seth, iar cel mai mare avantaj, acela că el era gay. Înainte de Seth, Kate avusese alţi iubiţi, şi aproape niciunul disponibil din punct de vedere emoţional. Cel puţin acum era suficient de matură ca să-şi dea seama că gusturile ei îndoielnice în materie de bărbaţi se datorau felului în care fusese crescută, deşi asta nu însemna că mai putea schimba ceva.

Acum nici nu-şi mai dădea seama dacă nu ieşise cu bărbaţii cu care trebuia sau dacă Amelia şi jobul o împiedicau să le facă loc în viaţa ei. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, nimic – nimeni – nu durase. Iar viaţa aproape că îi păruse mai uşoară aşa. Numai că acum, la treizeci şi opt de ani, copilul *accidental* al lui Kate – expresia încântătoare inventată de mama ei, expresie pe care o folosea zglobie chiar şi când Amelia crescuse destul cât să înţeleagă – ar putea fi singurul ei copil. Ideea de a fi mama unui singur copil nu o deranja în mod deosebit pe Kate; era şi extraordinar de economică.

Când metroul se oprea la Grand Army Plaza, Kate întârziase deja o oră şi cincisprezece minute. Sări afară în clipa în care uşile se deschiseră, în sfârşit, cu un şuierat, iar inima începu să-i bată mai tare când o rupse la fugă spre treptele din staţie.

Odată ajunsă pe trotuar, clipi de câteva ori când o izbi lumina. Acoperindu-şi ochii cu mâna, începu să meargă repede şi intră pe Prospect Park West. Strada cu două benzi şi cu sens unic era liniştită la acea oră, iar tocurile foarte înalte, cele pe care Kate le purta la întâlniri cu clienţi importanţi, clincăneau tare pe asfalt. Parcul, cu arţarii lui viu coloraţi în strai de octombrie târziu, era vizavi, pe stânga. Frunzele începuseră să cadă şi să se adune într-un strat gros de-a lungul zidului care împrejmuia parcul, un parc în care Kate nu mai intrase de ani întregi.

După cincisprezece ani în Park Slope, Kate continua să se simtă acasă mai degrabă în biroul ei decât în clădirea în care locuia. Îşi dorise un loc confortabil, primitor, deschis unde s-o crească pe Amelia, iar Park Slope era exact aşa. Însă angajaţii

de la Food Coop, mormanele de obiecte lăsate în stradă ca să fie luate gratis de acolo şi găştile extrem de unite alcătuite din familii de o eleganţă uşor prăfuită, care se adunau la locurile de joacă de lângă casele lor din cărămidă care valorau milioane de dolari – toate astea încă îi păreau detalii drăguţe din viaţa altcuiva.

Mai în faţă, Kate văzu două mămici tipice de Park Slope, atrăgătoare şi urbane şi fără eforturi uriaşe să fie la modă, care sporovăiau ieşind din parc. Fiecare împingea câte un cărucior aerodinamic pentru jogging, cu câte un copil mic ţinut cu cealaltă mână şi sticle de apă ecologice în suporturile speciale. Râdeau în timp ce mergeau, netulburate de cei mici care le trăgeau de mâini. Privindu-le, Kate se simţi de parcă n-ar fi avut şi ea un copil.

Kate îşi dorise dintotdeauna să aibă o familie. Cel puţin doi copii, poate chiar trei. Iniţial, sperase să nu aibă unul singur, având în vedere nu prea fericita ei copilărie solitară. Ajunsese să realizeze, însă, că să aibă „doar unul" nu însemna că trebuie să-l tratezi încă de la naştere ca pe un adult în miniatură. În plus, Kate crezuse mereu că – oricâţi copii ar avea într-o zi – aceştia vor veni mai târziu. Mult, mult mai târziu. Kate voia să se concentreze pe carieră mai întâi, să prindă cheag, aşa cum mama ei, Gretchen – profesor emerit la Facultatea de Medicină a Universităţii din Chicago – îi băgase în cap. Mai întâi cariera, iar copiii doar dacă e timp.

Însă viaţa ei luase o altă turnură. Şi, în final, nu voise să profite de niciuna dintre „variantele" cu care Gretchen o presa ca să „rezolve" acea „situaţie nefericită". E adevărat, Kate poate că admira succesul profesional al mamei sale, dar nu voia să o copieze în nicio altă privinţă. Kate îşi privise sarcina ca pe un semn, unul pe care avea să-l ignore cu orice risc. Şi ca pe o şansă de a face mai mult.

Maternitatea, desigur, fusese grea, mai ales ca mamă singură la vârsta de douăzeci şi patru de ani, când încă mergea la facultate. Supravieţuise. Amândouă supravieţuiseră. Adevărata salvare a lui Kate şi a Ameliei fusese Leelah, dădaca ce avusese grijă de Amelia timp de cincisprezece ani. Căldura şi compasiunea lui Leelah, dar şi talentul ei la gătit le ţinuseră pe linia de plutire. Lui Kate îi fusese tare greu să decidă să-i limiteze lui Leelah îndatoririle doar la gătit şi curăţenie, şi asta în

orele în care Amelia era la şcoală. Amelia insistase încă de toamna precedentă că era prea mare ca să mai aibă o bonă, iar Kate îşi pierduse, în cele din urmă, puterea de a-i mai ţine piept. Însă amândurora le lipsea Leelah: Ameliei mai mult decât ar fi fost dispusă să recunoască; iar lui Kate uneori mai mult decât putea îndura.

Kate se opri când cele două femei traversară, cu tot cu cărucioare, prin faţa ei, apoi le urmă spre Garfield. Le studie şoldurile înguste îmbrăcate în colanţi şi părul prins în vârful capului, în cozi de cal identice care se balansau simultan.

— Ia uite ce de maşini de pompieri, spuse una dintre ele, oprindu-se atât de brusc la colţ, încât Kate fu cât pe ce să se izbească de fundul ei perfect sculptat. Or fi venit la şcoală?

— Doamne, sper că nu, răspunse cealaltă, ridicându-se pe vârfuri ca să vadă mai bine. Măcar nu se grăbesc. O fi o alarmă falsă.

Kate se uită spre maşinile de pompieri care blocau jumătate din strada Garfield. Erau parcate în faţa unei intrări laterale a Şcolii Superioare Grace Hall, un conac vechi, o clădire bogat ornamentată care semăna cu o mare bibliotecă publică. Mai multe maşini de poliţie erau parcate alături, în faţa Şcolii Inferioare Grace Hall, alcătuită din două clădiri de cărămidă care fuseseră preluate demult şi renovate astfel încât să semene cu clădirea principală. Pompierii stăteau răsfiraţi pe trotuar şi vorbeau între ei, rezemaţi de maşini.

Mai era şi o ambulanţă acolo, cu luminile stinse şi uşile închise. Dacă o fi fost într-adevăr vreun incendiu sau vreo altă urgenţă, acum se terminase totul. Sau poate că fusese o alarmă falsă.

Nu se putea ca Amelia să fi activat alarma de incendiu, nu? Nu, doar delincvenţii juvenili făceau chestii de genul ăsta. Lăsând la o parte starea Ameliei din ultima vreme, lăsând la o parte şi tâmpenia cu anul-în-străinătate şi sursa acestei tâmpenii şi oricât de adâncă i-ar fi fost brusc apăruta criză existenţială legată de tatăl ei absent, Amelia nu era şi nu avea să fie vreodată o delincventă juvenilă.

Kate trase aer în piept şi expiră zgomotos, ceea ce o făcu pe cea mai înaltă dintre mamele din faţa ei să tresară şi să se întoarcă brusc. Îşi trase mai aproape fetiţa cu faţă de îngeraş îmbrăcată în vestă roz. Kate zâmbi stânjenită şi le depăşi.

Încercă să se uite dincolo de ambulanţă. Acolo, lângă maşină, era un poliţist în uniformă care stătea de vorbă cu o femeie în vârstă, căruntă, îmbrăcată într-un pulover maro. Femeia ţinea în lesă un căţel mic care tremura şi îşi încrucişase strâns braţele, ca într-o încercare de a se alina singură.

Oamenilor nu li se luau declaraţii pentru alarme de incendiu. Kate se uită în sus, spre ferestrele clasei. Unde erau copiii? Feţele lor ar fi trebuit să fie lipite de geam, ca să vadă ce era cu toată agitaţia. Kate se trezi păşind înainte.

— Deci aţi auzit mai întâi ţipătul sau zgomotul? o întrebă poliţistul pe femeia căruntă.

Ţipăt. Zgomot. Kate văzu doi poliţişti care ieşiră pe uşa din faţă a şcolii, coborâră treptele, apoi cotiră spre curtea interioară a instituţiei. Când se uită după ei, reuşi în sfârşit să vadă unde se petrecea toată acţiunea. Cel puţin doisprezece poliţişti erau adunaţi acolo într-un grup mare. Dar nici ei nu păreau agitaţi. Cumva, asta încetă să-i mai pară un semn bun. Ba chiar părea un semn din ce în ce mai rău.

— Doamnă, se auzi o voce sonoră chiar în urechea lui Kate. O să vă rog să mergeţi înapoi, pe trotuarul celălalt. Zona asta trebuie să rămână liberă.

Femeia simţi şi o mână pe braţ; dură şi neprietenoasă. Kate se întoarse şi văzu un poliţist uriaş chiar lângă ea. Avea o faţă păstoasă, ca de băieţel.

— Îmi pare rău, domniţă, repetă el, ceva mai blând. Dar această porţiune de stradă este închisă pentru pietoni.

— Dar fiica mea e înăuntru.

Kate se întoarse spre clădire. Ameninţare cu bombă, alertă de antrax, atac armat – unde erau toţi copiii? Inima începu să-i bată tot mai tare.

— Trebuie să-mi iau fiica. Aşa mi s-a cerut. M-au sunat. Am întârziat deja.

Poliţistul se uită lung la ea, cu ochii mijiţi, ca şi cum s-ar fi concentrat s-o facă să dispară.

— OK, cred că pot să verific, spuse el în cele din urmă, destul de sceptic. Dar tot trebuie să mergeţi să aşteptaţi pe partea cealaltă, zise şi arătă spre trotuarul de vizavi. Cum se numeşte fiica dumneavoastră?

— Amelia. Amelia Baron. Am fost sunată de la biroul direcţiunii şi anunţată că au exmatriculat-o. Apoi mi s-a zis să

vin s-o iau.

În clipa următoare, Kate îşi dori să fi omis această parte. Poate că poliţistul avea să fie mai puţin dispus s-o ajute dacă îşi închipuia că Amelia era un copil-problemă. Poate chiar *acel* copil-problemă.

— Staţi puţin, strigă Kate după el. Îmi puteţi spune măcar ce s-a întâmplat?

— Încă încercăm să ne dăm seama.

Vocea lui se stinse şi îşi întoarse privirea spre clădire. Apoi se uită la Kate şi arătă din nou spre cealaltă parte a străzii.

— Mergeţi acolo. Vin imediat.

Kate nu se duse unde i se indicase. În schimb, se ridică pe vârfuri în încercarea de a zări ce se întâmpla în curte. Văzu că erau, într-adevăr, peste o duzină de poliţişti acolo – unii în uniformă, alţii în costume închise – adunaţi lângă o latură a clădirii, iar spinările lor alcătuiau un zid curbat. Păreau să ascundă ceva. Ceva cumplit.

Cineva fusese rănit, sau mai rău. De-acum, Kate era sigură de asta. Oare avusese loc o bătaie? Să fi fost un glonţ rătăcit? O fi zona bună a Brooklyn-ului, dar tot Brooklyn era. Se întâmplau tot felul de lucruri.

De îndată ce poliţistul care o oprise pe Kate intră pe uşa principală, femeia ţâşni spre gardul curţii laterale. Cu mâinile streaşină la ochi, poliţiştii se uitau la zidul clădirii, spre acoperiş. Kate privi şi ea într-acolo. Nu văzu decât faţada impecabilă a vechii clădiri de piatră.

Când îşi coborî privirea, poliţiştii se mutaseră. Şi acolo, în mijlocul cercului protector, era o cizmă. Neagră, cu tocul jos, uzată, zăcea acolo ca un animal rănit. Dar mai era ceva, ceva mult mai mare. Ceva acoperit cu o pânză.

Inima lui Kate bătea să-i iasă din piept; femeia îşi puse degetele în jurul barelor de fier forjat care alcătuiau gardul şi le strânse tare. Se uită din nou la cizmă. Era genul de încălţăminte pe care multe fete o purtau cu jeanşi strâmţi sau colanţi. Dar ale Ameliei erau maro, nu? Kate ar trebui să ştie. Ar trebui să ştie ce culoare are încălţămintea propriei sale fiice.

— Doamnă Baron? răsună vocea unui bărbat.

Kate se întoarse imediat, pregătită să-l audă din nou pe poliţistul cu faţă de bebeluş spunându-i că n-are ce căuta acolo. Însă în dreptul ei stătea un tip atrăgător, cu înfăţişare de dur,

îmbrăcat în jeanşi şi hanorac. Era cam de vârsta ei, avea o figură masculină şi pătrăţoasă, capul complet ras şi energia stăpânită a unui boxer, sau poate a unui criminal care se pregăteşte să evadeze. La gât îi atârna o insignă prinsă pe un şnur.

— Dumneavoastră sunteţi Kate Baron? întrebă el şi făcu un pas către ea.

Glasul lui avea asprimea tipică celor din Brooklyn, însuşire care se extindea şi la restul fiinţei. Lui Kate nu-i plăcu faptul că încerca să fie delicat cu ea. Asta o neliniştea. În spatele lui, pe trepte, Kate îl văzu pe poliţistul în uniformă de mai devreme, alături de o femeie căruntă, care purta ochelari de citit cu rame roşii. Amândoi se holbau la ea.

— Unde e Amelia? se auzi Kate strigând.

Sau poate că fusese vocea altcuiva? Părea a fi glasul ei, dar nu simţise cuvintele ieşindu-i din gură.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu sunt detectivul Molina.

Bărbatul îi întinse mâna, dar se răzgândi brusc şi o aşeză pe braţul lui Kate. Tatuajul de pe antebraţ – o cruce – se iţea de sub mâneca hanoracului.

— Haideţi cu mine, doamnă, da?

Ceva nu era bine. Kate nu voia să meargă nicăieri cu acest detectiv. Voia să fie alungată de acolo. Să fie trimisă undeva, alături de toţi gură-cască irelevanţi.

— Nu, se smulse Kate, cu inima bubuind. De ce?

— E în regulă, doamnă, spuse el, şi o prinse cu o mână puternică de cot, trăgând-o spre el.

Acum vocea îi era mai joasă, mai atentă, ca şi cum Kate ar fi avut o rană cumplită la cap şi ea nu ştia asta.

— Haideţi cu mine aici, să ne aşezăm.

Kate închise ochii şi încercă să-şi aducă aminte cum erau picioarele Ameliei în acea dimineaţă în care ţopăise, veselă, pe uşă. Mamele ar trebui să ştie cu ce sunt încălţaţi copiii lor. Ar trebui să verifice. Kate simţi că ameţeşte.

— Nu vreau să mă aşez, spuse, din ce în ce mai panicată. Spuneţi-mi doar ce s-a întâmplat. Spuneţi-mi acum!

— OK, doamnă Baron, OK, spuse încet detectivul Molina. A avut loc un accident.

— Dar Amelia e bine, nu? întrebă Kate, rezemându-se de

gard.

De ce nu se grăbeau? De ce stătea ambulanţa degeaba? Unde erau girofarurile?

— Trebuie să fie bine. Am nevoie s-o văd. Am nevoie de ea. Unde e?

Kate ar fi trebuit s-o rupă la fugă. Era sigură de asta. Trebuia să meargă undeva, departe, unde nimeni nu putea să-i spună nimic. În schimb, se prelinse încet pe trotuarul rece şi dur. Rămase acolo, încovoiată, cu genunchii strânşi la gură de parcă s-ar fi pregătit pentru o aterizare forţată.

Fugi, îşi spuse. *Fugi*. Dar era prea târziu.

Pentru o clipă care păru să dureze o veşnicie, nu auzi decât bătăile inimii. Şi gâfâielile ei scurte.

— Fiica dumneavoastră, Amelia – detectivul se lăsase pe vine, lângă ea – a căzut de pe acoperiş. A fost... din păcate, nu a supravieţuit căderii. Îmi pare rău, doamnă Baron. Dar fiica dumneavoastră, Amelia, a murit.

gRaCeFULLY

5 SEPTEMBRIE

Pentru că există 176 de definiţii ale cuvântului „ratat” pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, distruşilor,

Uite alte căcaturi care nu-s potrivite pentru tipar...

Ah, cluburile. Locul unde voi, toţi ăştia disperaţi să urcaţi în societate, s-ar putea să reuşiţi, în sfârşit, să vă puneţi mâinile alea alunecoase ale voastre pe treapta de sus. Doar ţineţi minte că nu-i deloc onorant să vă măsoare cineva ţâţele şi păsărică prin comparaţie cu boboaca de lângă voi, care aspiră şi ea să facă parte dintr-o frăţie, chit că asta se întâmplă de câteva sute de ani.

Pe de altă parte, s-ar putea să gândesc aşa pentru că eu încă aştept recrutarea.

Se zice în târg că şi clubul Tudor şi Devonkill încearcă să-şi ridice cota cu nişte ritualuri de iniţiere barbare, Maggies s-au deschis la minte şi o ard outside the box cu invitaţiile de anul ăsta, iar Wolf’s Gate se pregăteşte de o mare invazie britanică.

Apropo de mari invazii britanice, cu câtă lume o să se culce Ian Greene? E abia a doua săptămână de şcoală şi, din ce am auzit, se apropie de un număr din două cifre; şi mai are multe domniţe gingaşe care stau la rând să le-ntindă – târfele noastre locale Sylvia Golde, Susan Dolan şi Kendall Valen, ca să menţionez doar trei.

Şi Dylan Crosby? Draga, frumoasă, misterioasa Dylan? Nu, ea nu se numără printre ele. Nu ştiu exact cu cine e combinată, dar nu e genul care să stea la coadă.

Cică George McDonnell şi Hannah Albert şi-au consumat în sfârşit obsesia reciprocă, aia care ţinea de vreo zece ani. Iar Carter Rose apus ochii pe fata aia cu picioare mişto dintr-a zecea. Of bietul de tine, Carter, nu te mai obosi. Centura aia de castitate n-o să se deschidă pentru niciun bărbat.

Şi fiţi pe fază. Am un pont super tare despre gaşca viitorilor repetenţi. Mă gândesc să public tot în ediţia viitoare. Adică –

părerea mea – dacă nu poţi să rămâi pe linia de plutire într-o şcoală ca asta, meriţi să fii făcut de râs.

facebook

14 SEPTEMBRIE

Amelia Baron
Nu poate să creadă că s-a lăsat convinsă de cea mai bună prietenă să poarte jeanşi strâmţi în toiul caniculei.

George McDonnell şi alţi 2 apreciază asta

Sylvia Golde
Nu pot să cred că cea mai bună prietenă a ei e atât de praf la capitolul modă; ar tbui să-mi mulţumeşti, să ştii...

Amelia

14 SEPTEMBRIE

De la jumătatea treptelor de la intrare, o puteam vedea pe Sylvia aşteptând la locul obişnuit – Garfield colţ cu 8th Avenue, aproape de casă. Sylvia stătea pe Berkeley, între 7th şi 8th, la primul colţ după domnul Wonton şi la un cvartal distantă de Ozzie's, cafeneaua unde îţi dădeau uneori gratis a doua ciocolată caldă şi aveau mostre imense de fursecuri aproape în fiecare zi. Timp de patru ani, Sylvia şi cu mine ne întâlniserăm la acelaşi colţ de stradă în fiecare zi ca să mergem împreună pe ultima bucată de drum spre şcoală. Acum patru ani – când amândouă aveam unsprezece ani – a fost prima oară când mama Sylviei a lăsat-o să meargă singură la şcoală. Şi, înainte, a testat-o pe Sylvia în nu ştiu câte feluri, despre ce ar trebui să facă în caz de urgenţă, cui să ceară ajutor, ce să facă dacă cineva încerca s-o ia de pe stradă.

Şi mama a zis în sfârşit că pot să merg singură la şcoală tot când aveam unsprezece ani. Şi ea mi-a dat teste. Cred că s-a inspirat de la mama Sylviei. O iubesc pe mama, însă îşi copiază cele mai multe idei despre cum să fie mamă de la alte mame. Cam tot ce avea Sylvia voie să facă, aveam şi eu.

Dar Sylvia nu avusese niciodată o bonă, aşa că de mine depindea să scap de Leelah. O plăceam pe Leelah şi toate alea, dar ce elev de clasa a zecea avea bonă? Cam ăsta a fost argumentul meu. Şi am fost în extaz când, în fine, mama a zis da. Acum, că începuse şcoala, îmi cam era dor de Leelah. Nu i-aş fi spus asta niciodată maică-mii – nu voiam să se simtă naşpa sau ceva – dar era aiurea să fiu singură, gen, tot timpul.

I-am făcut Sylviei cu mâna, iar ea a ridicat două degete – unul dintre saluturile ei de tip „sunt prea şmecheră pentru şcoală". Era a doua săptămână din septembrie, dar încă mai era căldura aia dezgustătoare, tipică pentru New York, ca o supă, care te face să ai impresia că te mişti printr-o plasă şi peste tot miroase a gunoi sau a pipi. Normal, Sylvia n-avea de gând să lase un pic de căldură să-i strice noile ţinute de toamnă. Pentru Sylvia,

hainele erau ce erau cărţile pentru mine: singurul lucru care conta. Deci iat-o pe Sylvia, la colţ, în jeanşi strâmţi, sandale cu platformă şi un pulover lung, fără mâneci. OK, fără mâneci, dar tot pulover. Mi-l arătase în după amiaza de mai-nainte – avea o culoare mişto, ceva vineţiu-purpuriu, şi un guler mare şi larg. Şmecher şi cam ciudat, genul de haină în care aş arăta ca o idioată. Dar Sylviei îi stătea bine.

I-am făcut iar cu mâna şi mi-am băgat în geantă *Povestea slujitoarei*, ca s-o termin de citit în pauza de prânz. Pentru prima oară în istorie, pauza mea de prânz nu se suprapunea cu a Sylviei decât vinerea. Puteam să mă aşez la masă cu Chloe sau Ainsley sau cu oricine din echipa de hochei pe iarbă. Sylvia nu era singura mea prietenă, şi nici eu a ei, dar nici n-aveam o gaşcă, aşa cum aveau mulţi alţii. Nici nu fuseserăm invitate să intrăm în vreun club. Oricum n-am fi vrut. Cluburile erau o idee tâmpită, cu toate secretele lor idioate şi ritualuri de iniţiere de rahat. Existaseră la Grace Hall de prin anii ’20 până în anii ’80, când un candidat la un club de băieţi, beat, a încercat să meargă pe plafonul unui tren şi a fost decapitat. După faza asta, şcoala a interzis cluburile.

Însă acum câţiva ani, cineva le-a înfiinţat din nou. Woodhouse, noul director, a luat-o razna întâi, a zis că o să exmatriculeze lumea şi d-astea. După aia, linişte totală, gen. Cică unii dintre părinţii copiilor din cluburi l-ar fi plătit s-o lase baltă, că le era frică să nu le rămână copiii neînscrişi la facultate.

Dar Sylvia şi cu mine făcuserăm un pact că oricum nu ne vom înscrie niciodată în vreun club, cel puţin nu fără să fim invitate amândouă, şi nici măcar aşa. Aveam alte lucruri. Sylvia îşi avea iubiţii, iar eu îmi aveam cărţile şi pe noul meu prieten, Ben. Dar, mai ales, ne aveam una pe cealaltă. Mereu fusese aşa. Poate că unora le păream o pereche ciudată – eu, băieţoaica feciorelnică, dar cu creier, şi Sylvia, regina uşuratică a modei – însă ne asemănăm în privinţele care contau, mai ales pe la vârsta de cinci ani, când am devenit cele mai bune prietene. Ne-am împrietenit la grădiniţă, mai mult pentru că amândouă uram să ne costumăm. Eu credeam că toată treaba asta de fetiţe era stupidă cu totul. Sylvia ura să se îmbrace în costume pentru că hainele din care avea de ales erau mereu de rahat. Astea eram noi. Sfârşeam mereu în acelaşi loc, dar din motive diferite. În

plus, aveam o istorie comună. Una bogată.

La colţ, Sylvia trase în jos de gulerul puloverului, se prefăcu a se uita la un ceas pe care nu-l purta şi îmi făcu semn să mă grăbesc. Probabil că transpirase ca naiba în tâmpenia aia de pulover. Dar Sylvia ar fi fost extrem de rănită dacă i-aş fi zis că arată cam ridicol îmbrăcată aşa pe căldura aia. Apoi ar fi zis o răutate. În privinţa asta, Sylvia semăna cu un crab: dacă o împungeai aiurea, îţi reteza degetul pe loc.

În plus, Sylvia chiar arăta bine. Poate că nu se îmbrăca mereu practic, dar o făcea cu stil. Sylvia citea *Vogue* englezesc şi bloguri de modă ca *Style Rookie* şi visa să devină un fenomen al modei la cincisprezece ani. Câh – asta credeam eu, în general, despre toată prostia cu moda. Dar Sylvia credea că toate cărţile pe care eu le citeam ca să mă relaxez erau pretenţioase; şi nici nu greşea prea tare. Per total, era mai sigur să-mi ţin gura şi să stau cuminte în casa mea cu pereţi de sticlă.

Încerc să grăbesc pasul înainte ca Sylvia să facă un anevrism, dar din cauza genţii în care aveam echipamentul pentru hochei pe iarbă şi a rucsacului, dar şi pentru că picioarele începuseră să-mi transpire pe sub propriii jeanşi strâmţi, îmi e greu să mă mişc foarte repede.

— Doamne, înceată mai eşti, îmi spune Sylvia când, în fine, ajung la ea.

— E din cauza jeanşilor, spun şi trag de materialul lipicios. Jeanşi care – chiar trebuie să-ţi amintesc? – au fost ideea ta.

Sylvia zâmbeşte.

— Te încetinesc, dar arată bine.

Apoi se încruntă, arătând spre tricoul meu.

— Da’ ce-i cu bluza aia oribilă? Nu asta ţi-am zis să porţi cu ei.

— Cămaşa nu venea bine.

Asta era o minciună. Nici măcar n-o probasem. Când mi-o lăsase Sylvia, ştiusem pe loc că n-o s-o port nici moartă.

— Avea umerii ăia bufanţi care mă făceau să arăt ca... nu ştiu...

— Ca o fată? întreabă Sylvia şi-şi încrucişează braţele.

— Voiam să spun ca un milieu.

— Problema e că tu confunzi „feministă” cu „lălâie”. Ai văzut vreodată poze cu Betty Friedan? Era cam fabuloasă.

— De unde ştii tu cine e Betty Friedan?

— Nu sunt idioată, spune Sylvia şi îşi dă ochii peste cap,

pornind spre şcoală. Doar că îmi place ca activismul social să fie stilat.

Sylvia îşi aranjează cărţile, sprijinindu-le pe şoldul ei îngust. Erau legate cu obişnuita panglică de mătase maro. Din raţiuni de stil, Sylvia refuza să poarte orice fel de ghiozdan. Cred că, în secret, spera să lanseze un trend, încercase asta de mai multe ori, cu diverse chestii. Până acum, niciunul nu prinsese. Dar nimeni de la Grace Hall nu făcuse mişto de vreunul dintre fashion statement-urile ciudate ale Sylviei, e drept – nici de ochelarii ei de soare imenşi, nici de genţile acoperite cu bomboane Schittles – ceea ce era o victorie, punct. Poate că eu eram o elevă mai bună şi o sportivă mai bună. Dar Sylvia era mai bună la a fi ea însăşi.

Când am cotit pe Prospect Park West, trotuarul era blocat. Aşa era în fiecare dimineaţă când mergeam la scoală. Şi în fiecare dimineaţă era ca dracu' să te chinui să-ţi faci loc. Treceai printre părinţii copiilor din clasele primare, super stresaţi, care te loveau cu cărucioarele peste glezne sau îţi pufneau în urechi în timp ce îşi târau odraslele la şcoală. Mai erau copiii de gimnaziu pe scutere care dădeau peste tine, plus toate găştile copiilor din liceu care răcneau unii la alţii de la distanţă, mai ales înjurături. De parcă asta i-ar fi transformat din copii bogaţi de la şcoala privată în golanii de Brooklyn care voiau să pară.

Acea alee desprinsă din Prospect Park West care ducea la intrarea principală a şcolii era locul unde se derulau cele mai multe dintre adevăratele drame din liceu.

Lumea se despărţea, se lua la bătaie, făcea planuri să se combine. Şi de fiecare dată când se întâmpla ceva cu adevărat grav – ca atunci când George McDonnell i-a spart nasul unei fetiţe din clasa întâi când a pocnit-o cu ghiozdanul în timp ce fugărea alt idiot pe trotuar – doamna Pearl se repezea la intercom cu o voce de parcă abia ar fi aşteptat o scuză ca să dea pe toată lumea afară, la grămadă.

„Comportamentul nepotrivit în drumul spre şcoală este echivalentul comportamentului nepotrivit *în incinta şcolii*", cârâia ea pe un ton ascuţit, ca şi cum asta ne-ar fi făcut pe toţi mai ascultători. „Odată ce ieşiţi de sub supravegherea părinţilor, sunteţi consideraţi a vă afla sub supravegherea şcolii Grace Hall. Bătăile nu vor fi tolerate, la fel nici jocurile care presupun contact corporal violent. Asemenea comportamente vor fi

pedepsite în concordanţă cu Codul de Conduită al Elevilor de la Grace Hall”.

Nu eram vreo expertă, dar asta nici măcar nu suna constituţional. Prima dată când o auzisem pe doamna Pearl spunând-o, încercasem să rămân trează până târziu ca să-i cer maică-mii părerea ei de expert, dar adormisem aşteptând-o.

— Au, ţip eu când mai aveam un cvartal până la şcoală.

Îmi duc repede mâna la ceafă, acolo unde tocmai m-a pocnit ceva.

Când ridic privirea, dau de zâmbetul lui Carter Rose. Arată cu degetul spre mine, apoi o rupe la fugă spre şcoală. Aşa flirtau băieţii de-a zecea: te pocneau în cap.

— Carter chiar mi-a tras una după ceafa? întreb, încă ameţită.

— Te place, rânjeşte Sylvia, uitându-se după el cum plonjează în mulţimea care se mişca încet în faţa noastră. Ar trebui să-i dai o şansă. E super drăguţ *şi* joacă lacrosse. Aveţi multe în comun.

— Eu joc hochei pe iarbă. Sunt sporturi complet diferite. Ştii asta, nu? întreb, uşor agasată de faptul că Sylvia voia mereu să mă împingă în braţele vreunui băiat, oricare ar fi el. Pe lângă asta, Carter e ca un câine mare şi isteric. Nu, mersi.

— Da, dar e un câine isteric *drăguţ.*

Înalt şi deşirat, cu păr lung, blond, veşnic ciufulit, şi cu pometii înalţi, pe Carter îl plăceau multe fete. Dar nu şi eu. Încă nu ştiu bine care e genul meu de băieţi, însă el sigur nu e.

— Mda, nu, mersi, mormăi eu. Când o să am nevoie de o peţitoare, o să te anunţ.

— Treaba ta, zice Sylvia şi ridică din umeri exact când ajungem în dreptul treptelor de la intrare, acolo unde era adunată mulţimea.

Paznicul, Will, stătea pe treapta de sus şi le făcea tuturor semn să intre, cu mâinile lui mari şi moi. Când ajungem la marginea adunăturii, Sylvia mă înhaţă de braţ şi mă trage spre boschete.

— Au, Sylvia. Ce faci?

— Scuze, spune ea, cu voce brusc agitată şi aruncând priviri de jur-împrejur, ca şi cum ar fi vrut să se asigure că n-o aude nimeni. Voiam să nu zic nimănui ca să n-aducă ghinion, dar nu mai pot. Ţie *trebuie* să-ţi spun.

— Ce să-mi spui?

Trebuia să recunosc, Sylvia începuse promiţător. Pe de altă

parte, nu trebuia să-mi fac mari speranţe. Sylvia putea să inventeze drame uriaşe şi din felul în care îşi legase cineva şireturile.

— I-am zis „bună” ieri – se apleacă şi mai aproape – şi *n-o să fi vină să crezi* ce s-a-ntâmplat!

— Cui i-ai zis? întreb.

Îmi dau seama că ar fi trebuit să ştiu despre cine vorbeşte. Dar apoi am început să devin suspicioasă. Sylvia se poartă ca o nebună, dintr-odată. Ultima oară când se întâmplase asta, motivul nu era unul bun.

— N-ai luat iar vreun Ativan de la maică-ta, nu, Sylvia? N-ar trebui să mergi la şcoală dacă...

— N-am luat nimic! strigă Sylvia atât de tare, încât un grup de oameni, mai ales mame, se întorc spre noi.

— Mă rog, scuze, mormăi eu şi îmi încrucişez braţele strâns ca să nu mă mai poată smuci din nou. Încercam doar să te ajut.

— N-am nevoie de ajutorul tău, OK? *Eu am* o mamă, nu mai ştii?

— OK, au!

Asta era Sylvia. Nu avea niciun pic de autocenzură. Spunea cele mai mari răutăţi: despre tatăl meu absent, despre faptul că mama nu era niciodată acasă. *Micuţa orfană Amelia,* aşa îmi spusese odată. Făcea asta atunci când avea impresia că tu ai jignit-o mai întâi. Nu era una dintre calităţile ei. Şi, uneori, chiar ţipam la ea din cauza asta. Dar încercam să trec cu vederea chestiile pe care le spunea despre maică-mea pentru că cred că era, pur şi simplu, invidioasă. N-o aveam decât pe mama şi, chiar dacă nu stătea pe-acasă prea mult, atât cât stăteam împreună ne simţeam fantastic, iar când mama nu era cu mine, îmi doream să fie. Uneori ne certam din prostii, însă ştiam mereu că mă iubeşte. Chiar ştiam asta. Mama Sylviei, Julia, mi se părea extraordinară, dar Sylvia o cam ura. N-am înţeles niciodată de ce.

— Încercam doar să-ţi povestesc o întâmplare, spune Sylvia, acră. Era ceva important pentru mine, dar dacă nu-ţi pasă...

— Ba îmi pasă, spun, înghiţindu-mi replica la ce spusese despre maică-mea.

Pentru că Sylvia nu se putea abţine să fie Sylvia.

— Hai, povesteşte-mi. Sunt numai urechi.

Sylvia se mai uită puţin înjur, cu o mutră lungă, de parcă ar fi

cântărit posibilitatea de a nu-mi zice mie secretul. Dar cui avea să i-l zică?

— OK, fie, spune ea într-un final, cu rânjetul prevestitor de rele revenit pe faţă. Ian Greene, zice ea dintr-o răsuflare. Ieri i-am spus „bună”, în sfârşit, şi ghici ce s-a întâmplat?

Sylvia era mai obsedată de Ian Greene decât fusese de orice alt băiat vreodată. Iar asta spunea *multe.*

Amândouă îl văzuserăm prima dată în săptămâna de dinainte de începerea şcolii. Stăteam întinse una lângă alta pe patul meu, cu laptopul meu aşezat pe genunchi şi ne uitam la portofoliul sportivilor de la Grace Hall, care tocmai fusese postat online. Ian Greene era nou. Şi, cu părul lui perfect în imperfecţiunea lui, cu ochii întunecaţi şi schimbători, chiar era mişto, fără îndoială. Până şi eu vedeam asta. În plus, sub numele lui scria HAMPSTEAD HEATH, UK, ceea ce însemna că are şi accent. Hampstead Heath suna cumva rafinat. Nobil, chiar. Ce ştiam noi, poate că Ian Greene era membru al familiei regale.

— Nu fi tâmpită, spusese Sylvia când eu sugerasem asta.

Ea fusese în Anglia de câteva ori.

— Hampstead Heath e ca un Brooklyn al Londrei, doar că acolo toţi locuiesc în nişte mini-conace care costă o poală de bani.

Apoi se întorsese spre mine şi zâmbise.

— Dar n-ai de unde să ştii, poate că e, gen, conte sau ceva.

Deloc surprinzător, Sylvia nu era singura persoană încântată de sosirea lui Ian Greene. Jumătate dintre fetele de la Şcoala Superioară Grace Hall puseseră ochii pe el înainte de prima zi de şcoală. Şi până şi eu trebuie să recunosc că, în carne şi oase, chiar arăta într-un mare fel. Avea un aer natural de bad boy şi un zâmbet strâmb care te făcea să nu-ţi poţi lua ochii de la el. Cânta la chitară acustică şi compunea, dar adevăratul lui talent era fotografia, la fel ca în cazul tatălui lui, ale cărui poze erau expuse la MoMA. Familia Greene se mutase în Brooklyn pentru ca mama lui Ian să se poată angaja curator şef la Muzeul Brooklyn.

Ian nu ezitase să profite de toată atenţia pe care o primea din partea fetelor. Dar, cumva, felul discret în care reuşise să se culce cu fiecare fată care-i ieşise în cale dădea un aer oarecum civilizat întregii poveşti.

— Nici măcar n-ai de gând să mă întrebi? spune Sylvia pe un ton autoritar, privind spre treptele de la Grace Hall.

— Ce să te întreb?

Nici nu mai ştiu despre ce vorbeam.

— Ce s-a întâmplat când i-am zis „bună” lui Ian, pufneşte Sylvia, bătând din picior.

— A, ba da, clar. Ce s-a întâmplat?

Sylvia mă priveşte strâmb o secundă. Până la urmă, explodează:

— A venit acasă *la mine.* Şi...

Sylvia se uită în jur, dar mulţimea de pe trotuar se împuţinase, pentru că cei mai mulţi copii – care nu întârziaseră – se prelinseseră înăuntru. Ochii i se măresc şi îşi duce o mână la buze.

— ...şi ne-am *super* sărutat.

— Pe bune? întreb, străduindu-mă să par încântată.

În realitate sunt chiar agasată, fără să ştiu măcar de ce.

— Super tare!

Trebuie să recunosc: Sylvia exagerează de multe ori, dar de data asta chiar e ceva important. Ian Greene are o ofertă bogată de fete, însă a ales-o pe Sylvia, cel puţin pentru o după-amiază şi un sărut. Nici măcar nu e aşa o mare surpriză faptul că ea i-a atras atenţia. Băieţii o adoră pe Sylvia. E drăguţă şi are forme perfecte, dar aşa sunt cele mai multe fete de la Grace Hall. Sylvia are ceva în plus. Are o sălbăticie ascunsă, care o face să pară amuzantă şi imprevizibilă şi puţin periculoasă. Evident, tot ăsta e lucrul care, într-un final, îi îndepărtează pe băieţi. În fond, e o graniţă foarte subţire între „sălbatic” şi „complet razna”.

Deci, dacă faptul că s-a combinat cu Ian e o veste importantă, de ce mă deranjează aşa de tare? Doamne, să fie gelozie? Nu gelozie pentru că Sylvia l-a sărutat pe Ian Greene, însă. Eram mai degrabă geloasă pentru că ea îşi dorise să-l sărute şi reuşise. Nu-mi pot imagina cum ar fi să simt asta pentru cineva şi, cu atât mai puţin, să mă port suficient de normal cât să-mi şi iasă.

— Ştiu, e o nebunie, nu? zice Sylvia dând repede din cap şi muşcându-şi buzele.

Pare neliniştită de-acum.

— ...doar că nu ştiu ce să fac când o să-l văd acum. Să mă port ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Dacă sunt prea

amabilă, o să creadă că sunt o terminată. Dar nu vreau nici să creadă că-s vreo jigodie.

Deja pare să sufere fizic.

— Ştiu că habar n-ai de chestiile astea, dar crezi că ar trebui să mă duc la el?

— Ăăă... Nu cred că ar trebui, gen, să-l vânezi, zic eu pe un ton care se voia sigur. Dar nici să-l ignori. Ian e genul de tip care ar crede că şi asta e o tâmpenie.

— *Nu* mă ajuţi *deloc*, Amelia. Am nevoie de chestii *clare.*

Cu cât se apropie de mine, cu atât mă dau mai în spate. Mi-e frică să nu mă smucească iar de vreun braţ.

— Trebuie să-mi spui exact ce să fac.

— În primul rând, respiră, îi spun.

Oricât de ciudată, gelozia de mai devreme a dispărut la fel de repede pe care a apărut. Sunt sută la sută pregătită s-o ajut pe Sylvia. Îmi pun mâinile pe umerii ei şi le ţin acolo până când inspiră adânc o dată şi încă o dată.

— E de bine, OK? Ian nu te-ar fi sărutat dacă nu te plăcea.

Sylvia se uită şi jos şi îşi freacă tălpile de asfalt. Deja se face târziu. Mai sunt doar câţiva oameni pe trotuar. Will încă stă în picioare lângă uşa de la intrare, dar se pregăteşte s-o închidă din clipă-n clipă. Când o să facă asta, înseamnă că am întârziat oficial. Probabil că pot să întârzii şase săptămâni la rând înainte ca şcoala să ia vreo măsură. Aşa că încerc să nu-mi pese de asta. Dar nu reuşesc deloc. Mai ales pentru că, *de fapt*, nici n-am întârziat.

— Dar dacă *eu* l-am sărutat pe *el*? mă întreabă. Adică, m-a condus acasă şi vorbeam despre fotografie şi ne-am aşezat pe verandă şi am început să vorbim despre muzică şi modă, ca doi oameni normali şi... eu... pur şi simplu...

Îşi pune mâna la gură din nou şi mă priveşte cu ochi mari, ca de nebună.

— Doamne, Dumnezeule. Cred că aşa a fost. Eu l-am sărutat pe el.

— Dar şi el ţi-a răspuns la sărut, nu?

— Şi dacă n-a făcut-o?

De-acum, vocea Sylviei a devenit ascuţită şi stridentă.

— Ei, hai, ţi-ai fi dat seama dacă nu te săruta înapoi.

— *Tu* de unde ştii? sare ea, apoi coboară privirea. Îmi pare rău, dar e adevărat. Oricum, şi dacă m-a sărutat înapoi, poate

că a făcu i-o din politeţe.

Asta deja devine dureros. Ştiu clar că singura cale de scăpare e să-i dau Sylviei ce-şi doreşte de fapt – să-i gâdil orgoliul. Cam asta îşi doreşte de la viaţă, în general.

— Ian Greene îmi pare destul de isteţ. Sunt sigur că-şi dă seama ce ţipă tare eşti. Acum, tot ce ai de făcut e să *nu* te porţi ca o ciudată în preajma lui.

Îmi bag braţul pe sub al Sylviei şi o trag după mine spre şcoală. Will deja se uită urât la noi. Îi fac semn cu mâna, sperând să ne aştepte. Se apleacă puţin în faţă şi îşi pune mâna streaşină la ochi. Apoi scuturǎ din cap şi începe să vorbească singur. O trag pe Sylvia ceva mai tare.

— Scuze! Venim acum! strig eu, apoi mă-ntorc să-i arunc Sylviei o privire sugestivă. Hai, faptul că întârziem n-o să ne ajute cu nimic.

— E nevoie de ceva mai mult decât de o întârziere ca să nu fii primită la Harvard, îşi dă Sylvia ochii peste cap. În plus, parcă *pictai* copii pe faţă sau ce căcat făceai la Festivalul Recoltei weekendul trecut. Cred că asta ţi-a asigurat, gen, o săptămână de indulgenţă cel puţin.

— Am dat o mână de ajutor, atâta tot, spun eu, deşi am pictat un copil pe faţă, într-adevăr, şi fusese mult mai puţin distractiv decât părea. Şi, oricum, Harvard? Nush, cine a zis ceva de...

Telefonul îmi sună chiar atunci. E o notificare de mesaj. Încerc să nu mă opresc din mers cât scobesc în geantă după el. E de la Ben.

Am uitat să-ţi zic. Cred că eşti super tare. Exact aşa cum eşti.

— Ce scârbos, zice Sylvia peste umărul meu.

Mi se uită direct în telefon.

— Pe bune, *încă* mai vorbeşti cu ciudatul ăla?

•

Nu trebuia să-i fi spus Sylviei despre Ben. De fapt, nici nu-i spusesem. Cu vreo două săptămâni înainte, îmi luase telefonul – fără să ceară voie – şi citise un mesaj pe care-l primisem de la el cât eram la baie.

— Aaaa, avem secrete, ha? mă întrebase atunci, rostogolindu-se pe patul meu şi ţinând telefonul sus, deasupra patului. „Mi se pare că nimeni nu mă înţelege ca tine”? Trebuie să-ţi

mărturisesc că mă simt puţin jignită de asta, Amelia. Sigur, în afara situaţiei în care ţi-o tragi cu tipul ăsta, Ben; atunci, bravo ţie. Dar chiar şi aşa, sunt jignită că nu mi-ai spus.

Rămăsesem în uşă, cu braţele încrucişate, strângând din dinţi atât de tare, încât credeam că o să-mi crape. Nu voiam să-i dau Sylviei explicaţii despre Ben. Ştiam că o să mă facă să mă simt prost. Sărise în sus imediat:

— OMG! Chiar ai făcu i-o! Te-ai culcat cu tipul ăsta!

— Nu, Sylvia, n-am făcut-o. Termină, pe bune.

— OMG, ba da, ai făcut-o. Cine e? Cum arată? Numi vine să cred: fetiţa mea s-a făcut mare şi eu n-am aflat *nimic.*

Adevărul e că părea mai degrabă încântată pentru mine.

— OK, sunt gata să te iert pentru că nu mi-ai spus nimic mai devreme, *dacă* îmi spui totul acum. Începând cu o poză a lui Ben ăsta. Presupun că ai o poză cu băiatul care te-a deflorat, nu? E puştiul ăla de la Packard pe care l-ai cunoscut la meciul de hochei pe iarbă, aşa-i?

Am mers cât am putut de apăsat spre ea şi i-am smuls telefonul din mână.

— Nu, nu e puştiul de la Packard, am spus, îndesându-mi telefonul în buzunarul de la spate. Şi nici nu m-a deflorat – chestie care, apropo, cred că e cea mai scârboasă pe care ai zis-o vreodată.

— Scârbos? a întrebat ea, cu mâinile împreunate la piept şi bătând din gene. Să-ţi pierzi virginitatea e ceva frumos. Oh, fetiţa mea.

— Sylvia, termină! strig eu. Doar pentru că tu eşti curvă nu-nseamnă că toată lumea e la fel.

Am auzit vorbele în timp ce-mi ieşeau din gură, dar nu-mi venea să cred că le-am spus.

— Curvă?

Sylvia arăta de parcă i-aş fi dat o palmă.

— Drăguţ. Îţi mulţumesc, draga mea prietenă.

Cel mai rău e că-i adevărat – Sylvia se culcase cu nouă tipi de când îşi pierduse virginitatea în clasa a şaptea. De obicei se poartă de parcă n-ar da doi bani pe asta. Dar eu ştiu care-i adevărul. Sunt prietena ei cea mai bună. Şi poate că Sylvia îmi spune mereu răutăţi, dar asta nu însemnă că ea suportă să fie tratată la fel.

— Ştii că n-am vrut să spun asta. Doar că... nu vreau să mă iei

la mişto pe tema asta.

— Nu te luam la mişto, a spus Sylvia, încrucişându-şi braţele şi pufnind. Dar nu-mi vine să cred că ai ditamai povestea cu un tip şi mie nu-mi spui nimic. Eu îţi zic *tot.*

— E doar un prieten, spun eu, iar Sylvia îşi dă ochii peste cap. Pe bune, nici măcar nu l-am întâlnit în viaţa reală.

— Cum adică?

— S-a înscris şi el în programul ăla de vară de la Princeton, răspund eu, pregătită deja pentru felul în care Sylvia avea să riposteze. Am vorbit pe mail şi pe mesaje şi d-astea. Atât.

— *Atât?*

Sylvia rămăsese cu gura căscată.

— Îţi dai mail-uri şi cu alţii care s-au înscris la festivalul ăla de tocilari?

— Nu, am răspuns eu şi mi-am dat ochii peste cap. Ben e singurul care m-a contactat. Cred că a cerut de la organizatori numele participanţilor din New York.

— Aha, spune Sylvia, cu un rânjet strâmb. Şi pe cei vrei să pariem că nu le dă mail-uri şi băieţilor de pe lista aia?

Cel mai rău e că, la început, cam speram că Ben şi cu mine am putea deveni iubiţi. Nu reuşisem niciodată să vorbesc cu un băiat aşa cum vorbeam cu Ben şi începusem să mă gândesc: wow, în sfârşit, asta e! Până la urmă nu sunt o ciudată. Trebuia doar să-l întâlnesc pe băiatul potrivit. Dar, de parcă ar fi ştiut exact ce gândesc, fix a doua zi Ben mi-a spus că e gay.

— Sylvia, opreşte-te. Pe bune.

Deja încep să mă enervez. Niciodată nu ştie când să pună frână.

Aş putea să-i spun Sylviei chiar atunci că Ben e gay. Atunci, pe loc. Probabil că asta ar pune capăt întregii discuţii. Dar, cumva, îmi place ca ea să creadă nu ştie chiar totul despre mine.

— A-haaa. Şi la ce şcoală merge acest Ben?

S-ar fi zis că poate, *poate* l-ar considera pe Ben potrivit să-mi fie amic, dacă întrunea criteriile necesare. Cum ar fi acela de a merge la o şcoală acceptabilă. Pentru Sylvia, Packer, Trinity şi St. Anne erau OK. Dar toţi cei de la Collegiate şi Dalton erau nişte infecţi – asta însemna că Sylvia se culcase cu mai mulţi băieţi de la şcolile alea şi respectivii îi dăduseră papucii.

— Merge la o şcoală de stat, în Albany.

— Locuieşte în *Albany*? întreabă Sylvia, pe un ton de parcă asta ar echivala cu herpesul. Glumeşti? Asta nici măcar nu e în New York. Nu-mi vine să cred că o să ai, gen, o aventură amoroasă la distanţă cu un păMpălău din *Albany.*

— Pentru ultima oară, Sylvia, suntem doar prieteni! am strigat. De ce nu aş putea să fiu doar prietenă cu cineva şi asta să fie tot? Poate că nici nu vreau un iubit.

Abia când mi-au ieşit pe gură cuvintele am realizat cât de adevărate erau.

•

Două săptămâni mai târziu, tot nu voiam un iubit. Şi nu e nimic aiurea că o fată de cincisprezece ani nu vrea iubit. Aşa cum spusese Ben, nu e nimic aiurea în privinţa *mea*. Faptul că Sylvia e înnebunită după băieţi nu schimbă asta. Problema e *la ea*, nu la mine.

— Ben îmi este *prieten,* Sylvia, pentru a suta oară, spun eu şi mă opresc la baza treptelor de la Grace Hall ca să-i scriu înapoi băiatului. În plus, ţi-am zis de trei sute de ori că-i gay, nu mai ştii?

Pentru că, între timp, îi spusesem. Mă scosese din minţi mult prea tare ca să nu-i spun.

— O să închid uşa asta în treizeci de secunde! a strigat Will chiar atunci.

Dar puteam să întârzii, Sylvia avea dreptate. Şi, dacă nu-i răspundeam lui Ben acum, poate că nu mai apucam să fac asta deloc peste zi. În timp ce tastez, Sylvia pufneşte, apoi porneşte în sus, pe trepte. E geloasă. Şi, cumva, pe bună dreptate. Ideea nu era că-l plac pe Ben *mai mult* decât pe ea – Sylvia o să-mi fie mereu cea mai bună prietenă –, ci faptul că, uneori, îmi e mult mai uşor să fiu prietenă cu el.

— *Pentru el* eşti gata să întârzii, hm? Şi mai zici de *mine*, că pun băieţii înaintea ta, spune Sylvia, dând din cap. Ne vedem mai târziu, na. Poate că atunci o să ai ceva mai mult timp pentru mine şi drama mea plictisitoare cu Ian. Şi, apropo, Ben n-are cum să fie gay. Nu cred asta nici dacă-ţi trimite o poză în care şi-o trage cu un tip.

Sylvia se strecoară înăuntru exact înainte ca Will să trântească uşa. Îl şi văd cum o încuie. De-acum nu mai e nicio grabă. Deja am întârziat oficial, ceea ce îmi dă o senzaţie de libertate, cumva.

Îi răspund lui Ben la mesaj:

Ms. Nush c aş face fără tn

Apăs pe *send*, apoi aştept. Când telefonul îmi sună iar, mă uit să văd ce a răspuns Ben. Dar mesajul nu e de la el. E de la un număr ascuns.

Prospect Park Long Meadow, 3:00 p.m. Să fii acolo. Dar numai cei ce se-aseamănă se-adună – vino singură sau deloc.

Kate

5 SEPTEMBRIE, 1998

Am făcut opt teste în total.

Dar micul semn de plus din fereastră nu s-a schimbat. Nu conta dacă le făceam noaptea, târziu. Sau dis de dimineaţă. Sau după trei pahare de vin. Fiecare test era pozitiv.

Azi, doctorul din campus a confirmat testele de urină cu un alt test de urină. O parte din mine – partea aia ridicolă care făcuse toate alegerile care m-au adus în punctul ăsta – se gândea că poate numărul nouă e cu noroc. N-a fost. Doctorii din campus m-au trimis la un obstetrician.

Obstetricianul a confirmat „sarcina" cu o ecografie. Nimeni nu-l numeşte „copil" când se gândesc că poate nu-ţi doreşti să fii însărcinată. Că poate decizi să nu rămâi în starea aia.

Sunt gravidă cam în nouă săptămâni. Nici ei nu pot aprecia exact, şi nici eu.

Pentru că nu a fost o singură greşeală, o singură dată. A fost o vară plină de decizii proaste, rezultat al unei vieţi prea pline de decizii corecte. S-ar părea că eu pot s-o dau de gard într-un singur fel: magistral.

Când eram mică, exersam la pian fără să mi-o ceară nimeni şi primeam mereu puncte bonus. Am fost şefa de promoţie la liceul meu pretenţios din Chicago. Am absolvit cu felicitări colegiul Duke şi am plecat la Facultatea de Drept Columbia. Sunt redactor şef adjunct la revista Columbia Law Review, pentru Dumnezeu.

Desigur, ăsta e un CV, nu o persoană. Iar nucleului ăla mititel, indiferent dacă e un el sau o ea, n-o să-i pese de nimic din toate astea. O să vrea doar iubirea mea.

Şi cum aş putea să nu i-o dau, când asta e tot ce mi-am dorit vreodată? Sigur, la douăzeci şi patru de ani, iubirea e singurul lucru la care n-am avut succes nici pe departe.

Aşadar, poate că nu pot promite să iubesc copilul ăsta aşa cum trebuie. Dar promit să încerc.

Kate

26 NOIEMBRIE

Era abia opt şi jumătate dimineaţa când Kate ieşi din lift la etajul unde îşi avea biroul. Cele mai multe lumini erau stinse şi era linişte deplină. O singură plafonieră lumina biroul gol al recepţionistei, aruncând o aură sinistră peste uriaşa vază cu crini aşezată acolo. Faptul că ăsta era primul lucru pe care Kate îl vedea în prima ei zi înapoi la muncă era o glumă proastă. Mama ei, Gretchen – în unicul şi ostentativul ei efort de a se face utilă – alesese crinii pentru înmormântarea Ameliei. Erau frumoşi şi de bun gust. Şi cumpliţi.

Când se uită la ei, în gâtul lui Kate se reaprinse arsura binecunoscută deja. Cea care, în ultima vreme, era urmată de goana spre baie unde Kate îşi petrecea următoarele zece minute chircită deasupra vasului de toaletă, vomitând sau, de cele mai multe ori, icnind în gol. Orice îi putea stârni valurile de greaţă – vederea cerealelor preferate ale Ameliei într-un magazin, un catalog cu echipamente pentru hochei pe iarbă găsit în cutia poştală sau ghetele unei adolescente. Singurul lucru care părea s-o ajute era să ocolească mâncarea cu totul. În luna care trecuse de la moartea Ameliei, Kate slăbise şapte kilograme. Începuse să poarte haine lălâi ca să-şi ascundă silueta scheletică.

— Cum de reuşeşti să te menţii atât de suplă, dragă? o întrebase deunăzi o bătrânică simpatică, la farmacia Rite Aid.

Simplu, sunt deja moartă. Aşa ar fi vrut Kate să răspundă.

În loc de asta, strânsese din buze atât de tare, încât îi dăduseră lacrimile şi îşi înhăţase medicamentele de pe reţetă. Cele despre care terapeutul o asigurase că îi vor reduce greaţa şi insomnia. În realitate, tot ce făceau era să-i dea senzaţia că merge pe sub apă. Kate continua să le ia, în speranţa că se va îneca până la urmă.

Fusese o idee proastă să revină la muncă. Trebuia doar să treacă din hol în biroul ei. Dar nu-şi putea lua ochii de la flori. Încremenită acolo, în uşa liftului, se bucura că măcar ajunsese

devreme. În felul ăsta, dacă vomita pe jos, avea timp să cureţe. Şi poate că reuşea să nu vadă pe nimeni. Ăsta era planul: să stea în birou toată ziua, alinată de gândul că oamenii – oameni vii, care respirau – erau despărţiţi de ea printr-o uşă încuiată.

Cu siguranţă, nu era în stare să schimbe amabilităţi cu nimeni. Ce i-ar fi putut spune, oricum? „Îmi pare rău”? Îmi pare rău că fiica ta a murit. Îmi pare rău că fiica ta s-a aruncat de pe acoperişul şcolii în timp ce tu te duceai s-o iei de acolo. Îmi pare rău că ai ajuns prea târziu. Ce păcat că o să retrăieşti acest eşec pentru tot restul vieţii tale mizerabile.

Pe cât îşi dorea Kate să nu discute cu nimeni, pe atât îşi doreau şi oamenii s-o evite, sigur. Nimeni nu voia să stea de vorbă cu mama al cărei unic copil tocmai se sinucisese. Kate putea să-i fi scutit pe toţi de stânjeneală rămânând acasă mult mai mult.

— Ia-ţi cel puţin trei luni libere, apoi lucrează de acasă încă vreo două.

Asta îi spusese Jeremy la înmormântare. Ochii îi erau umezi şi roşii; pentru prima dată, Kate fusese sigură că manifestările lui de grijă faţă de ea de-a lungul anilor nu fuseseră teatru. Nimeni nu putea juca atât de bine. Îl flancau frumoasa lui soţie cu ochii înlăcrimaţi, Vera, alături de cei trei fii înalţi, cu toţii aţintindu-şi pantofii cu privirea. Imaginea lor împreună – frumoşi, potriviţi, compleţi – aproape că o îngenunchease pe Kate.

— Ştii cât te iubeşte toată lumea din firmă, Kate. Dar vom reuşi să facem lucrurile să funcţioneze fără tine atâta timp cât va fi nevoie.

Când Vera făcuse un pas în faţă ca s-o îmbrăţişeze, Kate se agăţase de spatele ei şi îşi îngropase faţa în părul lung şi cu parfum dulce al Verei. Era un gest exagerat, ba chiar nepotrivit, având în vedere cât de puţin se ştiau, de fapt, cele două femei. Dar Vera emana atâta viaţă. Kate se temea de ce s-ar fi putut întâmpla când i-ar fi dat drumul.

Să stea acasă îi fusese mai greu decât credea. Kate îşi petrecuse primele zile de după moartea Ameliei înconjurată de cele mai apropiate prietene ale ei din facultate. Veniseră imediat şi îi serviseră drept proptele, avuseseră grijă ca ea să mănânce şi să se spele şi să respire. Dar toate aveau propriile familii la care trebuia să se întoarcă după înmormântare. Până şi Seth – iubitul de-o seară al lui Kate de la Facultatea de Drept,

acum cel mai bun prieten de facto, care fusese atent şi minunat – începuse s-o viziteze tot mai rar. Kate insistase. Dar zilele lor de statut pseudo-marital, imposibil de confortabile, trecuseră de mult. Seth avea un soţ de-acum, pe Thomas, şi o fiică; amândoi aveau nevoie de el.

Mama şi tatăl lui Kate fuseseră şi ei acolo. Ajunseseră strategic, destul de târziu, abia în ajunul înmormântării. În felul ăsta se asiguraseră că partea cea mai urâtă a manifestărilor de durere din partea lui Kate trecuse. Părinţii ei dispreţuiseră mereu efuziunile sentimentale – furie, disperare, bucurie, iubire – de la oricine ar fi venit ele. Dar mai ales din partea unicului lor copil. Kate învăţase timpuriu cât de important era să-şi înghită pe nemestecate sentimentele. Însă, în cazul morţii Ameliei, părinţii ei probabil bănuiau că nu va putea controla nimic, aşa că avuseseră înţelepciunea de a aştepta câteva zile înainte să vină în Brooklyn. Aşa că rataseră bucata în care Kate îşi zgâriase braţele până la sânge şi hohotise atât de tare, încât i se spărseseră capilarele de pe faţă. Şi de plecat plecaseră repede, probabil în clipa în care devenise clar că Kate n-avea să-şi revină prea curând.

După ce părinţii ei plecaseră şi toţi prietenii se întorseseră la vieţile lor extrem de pline, Kate se trezise singură. Din nou. Aşa cum fusese mereu înainte de Amelia.

Vreme de două săptămâni, stătuse în apartamentul ei, într-o linişte de mormânt, învelită în propria vinovăţie şi durere, cu senzaţia că pielea îi fusese jupuită fâşii, apoi azvârlită ca nişte foi de celofan. Se holbase la tavan şi bocise până când lăuntrul ei se transformase într-o carcasă epuizată. Se gândise că viaţa ei fără Amelia avea să fie doar un vid inexplicabil. Doar ea. Singură. Pentru totdeauna.

În fiecare noapte în care chiar reuşea să adoarmă, Kate se visa căzând – de pe acoperişul de la Grace Hall, de la geamul biroului ei, din capătul scărilor – şi se trezea brusc exact înainte să se zdrobească de pavaj. Şi în fiecare dimineaţă când se trezea simţea un impuls irezistibil să urce la ultimul etaj al blocului ei de cărămidă; odată ajunsă acolo, deschidea un geam şi se apleca spre exterior, sprijinindu-se cu palmele de pervaz şi uitându-se în hău. Însă nici faptul că se forţa să vadă ce văzuse Amelia în ultimele ei clipe de viaţă nu era o pedeapsă suficientă. Nimic, niciodată, nu avea să fie suficient.

Pentru că, firește, era vina lui Kate că Amelia murise. Că *se omorâse.* Era treaba unei mame să-şi apere copilul, chiar şi de el însuşi. Iar Kate eşuase irevocabil, complet şi odios.

Kate se gândea adesea să se sinucidă şi ea. Cum – cu multele ei somnifere; unde – în patul ei; şi când – imediat. Gândul că trebuia să plătească pentru eşecurile ei catastrofale era singurul motiv real pentru care nu-şi ducea ideea până la capăt. Kate revenise la muncă atunci când nu mai suportase să stea, pur şi simplu, şi să aştepte să se descompună lent.

•

Acum Kate stătea într-una din numeroasele zone de recepţie de la Slone & Thayer – la patru săptămâni, două zile şi şaisprezece ore de când Amelia sărise de pe acoperişul de la Grace Hall – şi se întreba cum se putea forţa să-i pese ce se întâmpla acolo. Pentru că nu-i păsa. Nu-i mai păsa. Câtuşi de puţin. Nu-i păsa de nimic.

Un lift care tocmai ajungea scoase un clinchet în spatele lui Kate, iar ea se strecură pe hol, spre biroul ei, înainte ca cineva să apuce să iasă de după uşile glisante. Grăbi pasul după colţ când se aprinse o lumină într-unul dintre birouri. Trebuia să fi ştiut că cineva era deja acolo, indiferent cât de devreme ar fi ajuns ea. Într-un loc ca Slone & Thayer era mereu cineva.

— Hei! se auzi un strigăt, exact când Kate se pregătea să deschidă uşa. Se sperie şi scăpă cheile din mână.

Daniel Moore. Tocmai el. Kate ştia deja că-i el, fără să fie nevoie să se uite. Era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o vadă în acel moment. Bărbatul se repezi să ia cheile de pe podea înainte ca ea să se aplece ca să le ridice.

— N-am vrut să te sperii. Sunt doar... surprins să te văd. Credeam că o să lucrezi de acasă o vreme.

Părea dezamăgit, dar se străduia să ascundă asta. Kate nu se mira. Pentru Daniel, un partener junior în minus însemna un competitor în minus. Nu era ca şi cum relaţia lor fusese una de simpli colegi întru parteneriat. De când se întâlniseră în prima săptămână la Facultatea de Drept Columbia, oscilaseră între respect rece, ostilitate deschisă şi încă ceva – ceva cu mult mai umilitor – de care Kate se străduise vreme îndelungată să uite. În mod surprinzător, poate, adesea reuşea. În clipa asta, însă, acea istorie urâtă o apăsa ca un nor greu.

— Stăteam singură în casă toată ziua... simţeam nevoia să

merg undeva, spuse Kate, privindu-l în ochi pe Daniel pentru prima oară de când el îi înapoiase cheile.

Văzu că îşi slăbise nodul de la cravată şi cămaşa îi era şifonată. Era nebărbierit, iar ochii îi erau injectaţi ca după o noapte albă. Dar lui Daniel îi stătea bine aşa. Părul lui blond, tuns perfect şi hainele mereu aranjate pedant îi păruseră mereu extrem de neatractive lui Kate. Dar nu erau *cele mai* rele. Cel mai neatractiv lucru la Daniel era desăvârşita lui lipsă de compasiune.

— Arăţi de parcă ai fi stat aici toată noaptea.

Daniel îşi privi hainele şi zâmbi timid.

— Toată povestea asta cu Associated a cam explodat.

O spusese de parcă ar fi fost ceva rău, dar sclipirea din ochii lui îl contrazicea. Cariera lui Kate şi a lui Daniel la Slone & Thayer urmaseră exact acelaşi traseu de când cei doi se alăturaseră firmei ca asociaţi de vară. Cincisprezece ani mai târziu, amândoi erau parteneri respectaţi în domeniul litigiilor. Dar, dintre ei, numai Kate îi devenise discipol lui Jeremy, o nedreptate care îl făcuse pe Daniel să se retragă tăcut, dar ferm. Îndatorirea de a se ocupa de contul Associated în lipsa ei fusese o şansă uriaşă pentru el.

Kate îşi dădea seama că Daniel îşi dorea cu disperare ca ea să pună cât mai multe întrebări despre Associated. Dar pe ea nu o interesa nici dacă vestea cea mare era descinderea celor de la Comisia de Supraveghere, care îl supuseseră pe Victor Starke unei percheziţii corporale. Jeremy făcuse eforturi uriaşe s-o asigure că nu trebuia să-şi facă griji în legătură cu Victor sau cu Associated Mutual Bank cât era în concediu, şi ea chiar nu-şi făcuse. Nici acum, că revenise, nu se putea mobiliza să-i pese despre asta.

— A explodat, se auzi ea spunând.

Era mai mult o afirmaţie decât o întrebare. Totuşi, ura să-i dea lui Daniel fie şi satisfacţia unei curiozităţi iluzorii.

— Nu într-un sens rău, se repezi Daniel să răspundă. Am reuşit să anulăm citaţia, până la urmă. Evident că cei de la Comisie au făcut apel.

Bărbatul ridică din umeri de parcă ar fi fost o nimica toată.

— Pledoariile se ţin azi, puţin mai târziu. Am stat treaz jumate de noapte ca să-i fac lui Jeremy briefingul la telefon. Îl ştii doar – e şmecher şi stă treaz toată noaptea, dar acasă la el, ca să n-

arate ca dracu' când vine încoace. Apropo, probabil că ar trebui să merg să fac un duş. Jeremy zicea că aş putea pleda şi eu la o parte din dosar. Nu vreau să-i dau motive să mă lase la uşa tribunalului.

— Corect.

Kate încercă să zâmbească, dar nu prea reuşi. Ar fi vrut să fugă de Daniel atunci, *pe loc.*

— Păi, să nu te mai reţin, zise ea. Probabil că ar trebui să intru, oricum. Nu-s chiar adecvată expunerii în public.

— OK, spuse Daniel, îngustându-şi privirea de parcă ar fi vrut să adauge ceva, dar s-ar fi hotărât în ultima clipă să nu o facă. Mă bucur să te văd, Kate, îmi pare bine că ai reuşit să te întorci. Ne-ai... ai lipsit întregii firme. Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva.

Daniel se străduia din răsputeri să fie amabil, Kate îşi dădea seama de asta. Şi avea intenţii bune – sau, cel puţin, nu avea intenţii prea rele – chiar dacă el, mai ales el, nu putea s-o ajute cu absolut nimic.

— Mersi, Daniel. Ar trebui să pleci acum. Baftă.

— Mersi, spuse Daniel, răsuflând zgomotos, cu obrajii umflaţi. Cred că o să am nevoie.

•

Kate închise uşa biroului şi se sprijini cu spatele de ea preţ de o clipă, apoi îşi luă avânt şi îşi trânti lucrurile pe birou.

Se strădui să nu se uite pe fereastra largă, la peisajul citadin amestecat de dedesubt. Biroul lui Kate era la etajul douăzeci şi opt, aproape de colţ, aşa că, dacă se apropia de geam şi se uita în jos, putea să vadă şi 43rd Street, şi 7th Avenue. Dar să se uite în jos de la înălţimea aia şi să-şi imagineze – era clar că asta avea să facă – senzaţia pe care cu siguranţă o avusese Amelia în cădere, asta i-ar fi făcut din nou greaţă.

Nici nu i se pornise bine computerul, când îi sună telefonul fix de pe birou. Pe display scria UNIVERSITATEA DIN CHICAGO şi apărea numărul principal din campus. Teoretic, putea fi oricare dintre părinţii ei. Având în spate mulţi ani de muncă excepţională în domeniile lor, Gretchen Deal şi Robert Baron erau amândoi profesori, mama ei la Facultatea de Medicină, iar tatăl – la Ştiinţe Economice. Însă Robert – mai distant, dar, prin comparaţie mai cald decât Gretchen – nu o suna niciodată pe Kate. Îi mai dădea câte un e-mail, purtau conversaţii plăcute la

reuniunea anuală de Crăciun, dar, pentru Robert, telefonul era prea intim şi denota intenţie.

Kate se holbă la telefon, gândindu-se cât se putea de serios să lase mesageria vocală să se activeze. Dar Gretchen era neobosită. Dacă voia să-i spună ceva lui Kate, era în stare să-şi vâneze fiica până dădea de ea şi o forţa să-i asculte fiecare cuvânt plin de miez. Kate inspiră adânc şi răspunse.

— Kate Baron, zise ea, încet, prefăcându-se că nu ştia cine era la celălalt capăt, de parcă asta ar putea avea efectul magic de a-i schimba interlocutorul.

— Eşti acolo! exclamă, veselă, mama ei. Speram să reuşeşti să ajungi.

Gretchen fusese unul dintre cei mai fervenţi susţinători ai revenirii ei cât mai rapide la muncă. Imediat, dacă s-ar fi putut. Gretchen spusese foarte clar că gândea aşa pentru că ea considera că e în interesul lui Kate să iasă din casă şi să se concentreze pe altceva. Dar Kate îşi cunoaşte mama prea bine. În realitate, probabil că Gretchen era îngrijorată ca fiica ei să nu rateze vreo ocazie importantă de promovare la serviciu.

— Da, sunt aici, răsuflă Kate. Am reuşit.

— Chiar cred că e cel mai bine aşa, Katherine, spuse Gretchen în ritmul ei rapid, de staccato, cel care îi dădea mereu senzaţia lui Kate că un temporizator va începe să ţiuie pe undeva. Sunt sigură că le-ai lipsit celor de la firmă, continuă ea. Mai ales lui Jeremy. Se bazează pe tine mai mult decât crezi.

— Lucrează cu vreo douăzeci şi cinci de parteneri juniori. Se bazează pe noi toţi, răspunse Kate, plat.

O enerva că ăsta era motivul pentru care o sunase mama ei. Şi o enerva şi mai tare faptul să se enervase. De-acum, Kate trebuia să se fi obişnuit cu faptul că munca ei era principala preocupare a lui Gretchen. Aceasta din urmă sunase cam la două zile de când murise Amelia şi în fiecare discuţie se arătase mai îngrijorată de mersul carierei lui Kate decât de durerea ei.

— Sunt sigură că au supravieţuit şi fără mine.

— N-aş fi aşa de sigură, spuse Gretchen pe un ton uşor lălăit, ca şi cum ar fi zis „ţi-am spus eu”. Oricum, cred că e un progres. Un imbold. Priveşte partea bună a lucrurilor.

Kate simţi cum i se strânge stomacul.

— Partea bună?

— Da, Katherine, în toată porcăria asta oribilă.

— Porcărie?

De parcă amintirea Ameliei era un lucru pe care puteai să-l iei cu mătura şi să-l arunci la gunoi.

— O să te superi pe mine pentru că spun asta, dar cineva trebuie s-o spună.

Gretchen reuşea mereu să pozeze simultan în erou şi martir, chiar şi în situaţii care n-aveau nicio legătură cu ea.

— Trebuie să spună ce? se auzi Kate întrebând, deşi nu voia să afle.

— Amelia nu mai e, Katherine, iar asta este o tragedie teribilă, spuse Gretchen scurt. Dar e un fapt de viaţă. O viaţă pe care, ultima dată când am verificat, tu continuai s-o trăieşti. Personal, cred că ţi-ar fi mult mai uşor să mergi mai departe dacă ai profita măcar puţin de noua ta libertate.

— Libertate?

Cuvântul îi ieşi mestecat cumva, ca o gelatină.

— Haide, dragă, n-o mai face pe proasta, spuse Gretchen. Şi eu am fost mamă lucrătoare, nu ţii mine? Ştiu ce stres este când trebuie să te împarţi mereu între muncă şi casă. Eliberare din această situaţie, la asta mă refer. Cine ştie, poate că, acum, o să ai timp să cunoşti pe cineva. În fond, s-au întâmplat şi lucruri mai ciudate de-atât. Ai putea s-o iei de la început. Iar Amelia şi-ar dori asta pentru tine. Ar vrea ca tu să fii fericită.

Kate îşi simţea inima bubuindu-i în urechi. Îşi putea închipui că undeva, într-un colţ mic şi întunecat al inimii ei, Gretchen vedea moartea Ameliei ca pe o şansă acordată lui Kate de a porni pe calea cea dreaptă. Dar s-o spună cu voce tare era ceva monstruos, chiar şi pentru mama ei. Kate strângea telefonul atât de tare încât se gândi că l-ar putea frânge în două.

— Mamă?

— Da, dragă?

Tonul lui Gretchen indica faptul că era extrem de mulţumită de ea însăşi; de parcă această relevaţie brutală trântită lui Kate era un act de altruism suprem.

— Ah, stai un pic, adăugă ea, când pe fundal se auziră nişte voci. Lee tocmai a intrat, şi pe cealaltă linie aşteaptă un reporter de la *Times* care vrea să vorbească cu mine. S-ar părea că am acceptat să dau un interviu. Nici măcar nu mai ştiu despre ce, râse ea lejer. În fine, ce voiai să-mi spui?

— Du-te-n pula mea, mamă, spuse Kate, calm. Asta voiam să-

ţi zic: du-te-n pula mea.

Kate puse încet telefonul la locul lui şi se holbă la el. Aştepta ca receptorul să explodeze. Nu o făcu. Nu se întâmplă nimic. Era eliberator şi cumva jenant că îi luase atâta timp s-o înfrunte pe Gretchen, să-i spună mamei ei ce simţea cu adevărat despre orice. Dar nu mai avea de gând să se străduiască să-i mulţumească pe alţii, să se poarte frumos, să fie politicoasă. Nu mai avea de gând să fie fată cuminte.

Kate expiră lung, iar umerii i se prăbuşiră. Computerul pornise, în sfârşit, şi avea în faţă căsuţa de e-mail. Erau puţine mesaje noi faţă de ce văzuse când îşi verificase de acasă corespondenţa, cu o seară înainte, cu mult mai puţine decât ar fi fost în zilele de dinainte de moartea Ameliei. Probabil că oamenii luaseră revenirea lui Kate la serviciu drept o invitaţie de a nu o mai ocoli. Şi o parte din ea era nerăbdătoare să se lase înghiţită de maşinăria de la serviciu, deşi era un serviciu care nu mai însemna nimic pentru ea. Kate încă se holba la mesageria de pe computer când telefonul ei o anunţă că primise un sms.

— Deci începem, mormăi ea şi începu să scotocească prin geantă.

Gretchen n-avea cum să accepte vreodată să fie trimisă la dracu'. În fine, Kate reuşi să-şi găsească telefonul şi îl scoase. Se uită la mesajul de pe ecran.

Amelia n-a sărit.

Kate închise repede ochii. Nu, mesajul ăla nu spunea ce credea ea. Nu se putea aşa ceva. Kate strânse ochii şi mai tare, apoi îi deschise. Dar, când îşi privi telefonul, mesajul era tot acolo. Amelia n-a sărit. Îl mai citi de trei ori, dar cuvintele rămâneau neschimbate. Inima lui Kate bătea să-i sară din piept când aşeză uşor telefonul pe birou. Apoi se trase încet cu scaunul mai în spate, ca să-şi poarte privi telefonul de la o distanţă sigură.

Te rog, se gândi. *Te rog nu-mi face asta*. *Te rog, nu mă tortura*.

De ce ar face cineva o asemenea glumă bolnavă? Şi cine să fie? Kate se speriase aşa de tare, încât nici măcar nu verificase de la cine era mesajul. Tocmai se aplecase în faţă, încercând să zărească numele expeditorului, când uşa biroului se dădu de

perete. Kate sări în sus.

— Ce mama naibii?

Cuvintele fuseseră rostite de secretara lui Kate, Beatrice. Se holba la Kate de parcă şi-ar fi pierdut minţile.

— Tocmai mă pregăteam să chem paza când am văzut lumina aprinsă la tine. Ce cauţi aici?

— Beatrice, m-ai speriat, gâfâi Kate, cu o mână pe piept.

— Asta *văd.*

Beatrice se uită la Kate de sus până jos, cu ochi măriţi în care se citea dezaprobarea. Beatrice, mamă a şase copii, îi trata pe Kate şi pe celălalt avocat care îi fusese încredinţat de parcă i-ar fi fost copiii cu numărul şapte şi numărul opt.

— Credeam că am stabilit să mai lucrezi de acasă încă cel puţin şase săptămâni. Sper că Jeremy n-a băgat o vrăjeală d-aia de-a lui cu „Vai, eşti cea mai talentată şi singura care poate”, nu? Pentru că, dacă a făcut asta, jur că...

— Nu m-a chemat Jeremy, spuse Kate scuturând din cap. Aveam nevoie să ies din casă.

— Aşa că ai venit aici? întrebă Beatrice. La *muncă*?

— N-aveam unde să merg în altă parte.

Kate aruncă o privire spre telefon. Pentru o clipă, îi trecu prin minte să-i spună lui Beatrice de mesaj, dar îi părea prea devreme. Încă spera că şi-a imaginat întâmplarea.

— Ai face bine să-ţi ţii uşa închisă, spuse Beatrice. Altfel, vulturii ăştia o să-ţi cureţe carnea de pe oase înainte de prânz.

Faţa lui Beatrice îngheţă pe loc, de parcă ar fi vrut să-şi îndese înapoi în gură aluzia nepotrivită la moarte pe care tocmai o făcuse. Kate i-ar fi zis lui Beatrice să nu-şi facă griji, că nu era nicio problemă. Dar nu se putea gândi decât la acel mesaj.

Amelia n-a sărit.

Era cu atât mai crud, având în vedere cât de greu acceptase Kate faptul că Amelia se sinucisese. Ideea că Amelia fusese prinsă copiind – şi încă la un test de engleză – era complet absurdă. Detectivul Molina o informase pe Kate că toate probele indicau suicidul, dar asta nu o convinsese pe Kate, cel puţin nu din prima.

În schimb, Kate căuta pe cineva pe care să dea vina, iar şcoala fusese prima – o încuietoare stricată la uşa acoperişului,

insuficientă supraveghere, vreun pericol latent ignorat. Kate luase în calcul şi posibilitatea ca Amelia să fi fost împinsă, dar nu zăbovise asupra ei. Ideea că cineva dorise să-i facă rău Ameliei era la fel incredibilă ca şi aceea că fata îşi făcuse singură rău.

Iar detectivul Molina făcuse investigaţii – cercetase camera Ameliei şi discutase cu profesorii şi prietenii ei; îi verificase computerul şi telefonul; căutase indicii că ceva i-ar fi putut provoca acea cădere – o adâncitură în suprafaţa acoperişului, ceva de care Amelia s-ar fi putut împiedica. Căutase şi urmele unei eventuale lupte. Dar nu găsise nimic, în afară de cuvântul „scuze” scris pe zid. O săptămână mai târziu, Molina o sunase ca să-i comunice că legistul înregistrase ca definitivă cauza iniţială a morţii. Şi anume: Amelia se sinucisese.

Toată povestea durase nouă zile. Nouă zile ca să i se spună că fiica ei, care îi fusese cea mai bună prietenă, fiica ei pe care o îngrijise şi cu care râsese şi pe care o iubise, era de fapt o necunoscută. Că era cineva plin de o tristeţe atât de adâncă, încât îi luase ultima suflare şi, cu toate astea, Kate nu văzuse niciun semn.

I se dăduse o explicaţie comodă şi pentru asta: sinucidere impulsivă. Se întâmpla mult mai des decât credea lumea, sau cel puţin aşa îi spusese Dr. Lipton, psihologul şcolar de la Grace Hall. Cică era ceva obişnuit ca oamenii să se hotărască să-şi ia viaţa şi s-o şi facă în decurs de câteva ore. Nu lăsau moşteniri şi nici bilete de sinucigaşi, ca în serialele din tinereţea lui Kate. Potrivit lui Dr. Lipton, faptul că Amelia fusese prinsă copiind putea să fie factorul declanşator, mai ales dacă în ultima vreme se simţise copleşită emoţional de problemele cu vreo prietenă, de o despărţire, sau dacă avea probleme acasă. Simplul stres de a traversa adolescenţa putea pune lucrurile pe acest făgaş. Iar încercările lui Kate de a-l contrazice o făceau să se simtă şi mai răspunzătoare pentru cele întâmplate.

— Eşti sigură că ar trebui să fii aici? întrebă Beatrice.

Părea şi mai îngrijorată acum; probabil pentru că Kate stătea pur şi simplu şi se uita în gol, la podea, Dumnezeu ştie de cât timp.

— Chiar nu arăţi bine.

Se auzi o bătaie în uşa lui Kate, aşa că Beatrice nu mai apucă s-o preseze să răspundă. În uşă, în spatele lui Beatrice, stătea

Jeremy. Purta un costum elegant, bleumarin, şi o cravată cu dungi care îi scoteau în evidenţă ochii albaştri. Kate nu-l mai văzuse de la înmormântare, dar vorbiseră la telefon de câteva ori, iar Jeremy îi mai trimisese câte un e-mail – scurt, dar de o amabilitate desăvârşită –, să vadă ce mai face.

— Bună, spuse el încet, dar rămase lângă uşă.

— Bună, răspunse Kate, încercând să se adune.

— Te-ai întors.

— M-am întors.

Aşa cum se fixau unul pe altul cu privirea, Kate simţea că Beatrice îi urmăreşte, că se uită de la Jeremy la ea şi înapoi. Kate n-avea nevoie să se uite la Beatrice ca să ştie că sprâncenele femeii erau ridicate.

Lumea vorbea despre Jeremy şi despre tot ce făcea şi cu cine. Mereu fusese aşa. Multe bârfe se bazau ba pe faptul că cineva primea prea multe dosare, ba pe o cină privată cu altcineva. Poate că unele erau adevărate – parţial sigur erau – dar cele mai multe nu. Chiar atunci, telefonul lui Kate vibra iar şi zornăi zgomotos pe lemnul biroului. Un al doilea mesaj. Kate inspiră şi se aplecă uşor temătoare să se uite la el.

Amelia n-a sărit. Şi tu, şi eu ştim asta.

Kate îşi lipi o palmă peste gură şi se strădui să nu plângă.

— Hei, ce s-a-ntâmplat? întrebă Jeremy, păşind în încăpere.

Se duse direct la birou şi luă telefonul. Se încruntă când citi mesajul.

— Cine l-a trimis?

Faptul că primea mesajele era destul de rău. Dar să mai fie şi Jeremy de faţă şi s-o privească de parcă ar fi fost un animal rănit? Asta era deja prea mult.

— Habar n-am, spuse Kate, încercând să-şi înghită lacrimile care ameninţau să se reverse. Am mai primit unul acum câteva minute. Probabil că e cineva care vrea să se distreze.

— Să se distreze? Dar asta n-are sens, spuse Jeremy, sceptic. Nu crezi că e vreun sâmbure de adevăr aici, nu?

— Adevăr? Nu, nu cred. Poliţia…

Kate scutură din cap. În ciuda eforturilor ei, lacrimile îi ajunseră în ochi. Îşi coborî privirea spre birou, sperând să nu observe nimeni. Cel mai rău era că nici nu-i trecuse prin minte

că ar putea fi un mesaj real. Kate presupusese pur şi simplu că o hărţuieşte cineva.

— ...dar acum... chiar nu mai ştiu.

— Bun, e un număr ascuns, spuse Jeremy, uitându-se iar la telefonul lui Kate. Cel puţin ar trebui să aflăm cine l-a trimis.

Se întoarse şi îi întinse telefonul lui Beatrice.

— Poţi tu să i-l duci lui Duncan de la IT? Sunt sigur că ne poate face rost de numărul persoanei care a trimis mesajul.

— O idee bună, spuse Beatrice, smulgându-i telefonul din mână lui Jeremy şi păşind grăbită pe hol. Număr ascuns, pe dracu', adăugă ea.

Jeremy o urmări cu privirea pe Beatrice, apoi coborî ochii spre podea. Lui Kate i se păru că îşi caută o modalitate de retragere elegantă.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor. Dar nu vreau să te ţin din treabă, să stai să te ocupi de chestia asta. Sunt sigură că nu-i nimic şi, oricum, nu întârzii la tribunal? întrebă ea, încercând să-i ofere o portiţă de scăpare. Daniel mi-a zis că citaţia a fost anulată. Probabil că Victor e fericit.

— Victor, fericit? Chiar nu m-aş duce atât de departe, răspunse Jeremy într-un final, ridicând privirea spre Kate.

Soarele dimineţii care intra prin fereastra din spatele ei îi colorase ochii într-un albastru trist, apos.

— Ca să ştii: am fost de acord cu tine când ai spus că moţiunea de anulare e inutilă. Îi dădeai clientului un sfat de bun simţ. Am crezut chiar că, dacă insistăm cu asta, o să fim sancţionaţi. Dar Daniel...

Jeremy dădu din cap şi îşi încleştă maxilarul:

— ...ştii cum e el, ca un căţel care latră întruna. Atâta m-a bătut la cap, până m-a convins. Dar i-am spus că orice eventuale sancţiuni le va plăti din banii lui. Cred că această posibilitate m-a făcut să accept, de fapt. Asta şi faptul că, în aceeaşi săptămână, m-am mutat în noul apartament. Epuizarea m-a făcut vulnerabil.

Jeremy nu-l plăcuse niciodată pe Daniel; aşa fusese încă de la început, când acesta din urmă era asociat pe perioada verii, coleg de grupă cu Kate, şi bâzâia în jurul lui Jeremy ca o muscă insistentă. Jeremy nu tolera ambiţia făţişă, probabil pentru că el se pricepea tare bine s-o mascheze pe a lui. Dar dispreţul lui pentru Daniel părea să aibă legătură cu altceva. Kate nu-şi

permisese niciodată să sape mai adânc ca să afle cu ce anume. Poate că doar i se părea. În orice caz, Daniel n-avea să plece nicăieri prea curând. Dincolo de părerile personale ale lui Jeremy, Daniel era un avocat excepţional, unul dintre cei mai buni din firmă. Iar lui Jeremy îi plăcea să câştige mai mult decât îi displăcea Daniel.

— S-ar zice că a ieşit bine până la urmă, spuse Kate.

— Faptul că a ieşit bine nu înseamnă că a fost prudent să contestăm citaţia. Norocul nu-i totuna cu înţelepciunea. Şi, apropo, azi o să pierdem la apel, fără doar şi poate. De ce crezi că l-am pus pe Daniel să pledeze în a doua parte? zâmbi Jeremy, mulţumit de el însuşi. Ascultă, poate că nu-i treaba mea – de fapt, chiar nu e. Dar, având în vedere mesajul ăsta şi tot restul, eşti *sigură* că moartea Ameliei a fost sinucidere? Ştiu că s-a tot vorbit despre „biletul” pe care, chipurile, l-ar fi lăsat pe peretele de lângă locul de unde a căzut. Dar era *un singur* cuvânt, nu?

— Da: „scuze”. Atât. Le-am tot spus celor de la poliţie că Amelia lua scrisul şi cuvintele foarte în serios. Că, dacă ea ar fi lăsat un bilet înainte să se sinucidă, ar fi fost ceva epic, zise Kate şi ridică din umeri, apoi dădu din cap. Dar poate că îmi fac eu iluzii. Poliţia cu siguranţă aşa credea.

— Au confirmat că e scrisul ei? întrebă Jeremy.

Kate se uită la el şi clipi. Ce întrebare simplă! De ce nu se gândise să facă o analiză grafologică? Fusese atât de copleşită, de necăjită, de vulnerabilă. De singură. Iar detectivul Molina se purtase de parcă era nebună, ori de câte ori punea o întrebare în plus. Era destul de rău să fie mama unui copil sinucigaş, dar să fie privită ca o mamă aflată în plină criză de negare a realităţii, asta era de nesuportat.

— Doamne, ce proastă sunt, răsuflă Kate. Nici nu mi-am pus problema asta când mi-au zis că e scrisul Ameliei. Ai dreptate. Trebuia să-l fi analizat chiar eu.

— Nu eşti proastă că ai crezut ce ţi-a spus poliţia, ci rezonabilă, spuse Jeremy, cu relaxarea lui obişnuită. Dar, acum, cu mesajul ăsta, poate că e cazul să te uiţi mai atent... la tot.

— Cred că mi-a fost frică, în tot acest timp, să pun prea multe întrebări. Poate că mi-e frică de ce aş putea descoperi. Nu ştiu.

— Amelia a fost un copil bun, spuse Jeremy. Iar tu ai fost o mamă bună. Nimic din ce ai putea afla nu va schimba asta.

Kate zâmbi trist şi ochii i se umplură iar de lacrimi. Jeremy ştia

mereu exact ce trebuia să spună, oricui, despre orice. Pur şi simplu nu se putea abţine.

— Uite, cunosc pe cineva care lucrează în poliţie. Mă rog, s-ar putea să exagerez când zic că într-adevăr cunosc persoana asta, dar suntem amândoi în conducerea clubului Boys and Girls. Lasă-mă să dau câteva telefoane, să văd dacă pot să obţin o analiză grafologică. Începem de acolo şi vedem unde ne duce asta.

Kate încuviinţă. O parte din ea ezita să-l lase pe Jeremy să facă asta. Să-l lase să se implice prea mult, mai ales pentru că ea îşi dorea atât de mult ca el s-o facă.

— Ar fi minunat, îţi mulţumesc, spuse ea, şi se simţi de parcă ar fi trădat pe cineva, fără să ştie exact pe cine. A fost... eu am fost... Mulţumesc, adăugă.

Jeremy o privi, pe jumătate întors spre uşă:

— Te rog, zâmbi el, cu o urmă de melancolie. Măcar atât să fac.

Amelia

14 septembrie, 12:16 PM

AMELIA
să m duc?

BEN
unde?

AMELIA
la chestia aia din parc; ştii, faza cu cine se-aseamănă se-adună

BEN
nush. vino singură? mie îmi sună a capcană

AMELIA
dar snt curioasă

BEN
şi pisica a fost

AMELIA
corect

BEN
şcoala ta e plină de nebuni

AMELIA
mă sperii

BEN
fi bine. Speriată înseamnă în siguranţă

AMELIA
Super. ms

BEN

Ia-o p Sylvia cu tn

AMELIA
n-a fost invitată

BEN
aoleu

AMELIA
dap. aoleu

BEN
o să s enerveze

AMELIA
dap

BEN
hait şi ai grijă

AMELIA
o să am... t iubesc

BEN
şi eu; dă msj după. Paaa

facebook

14 SEPTEMBRIE

Amelia Baron
Flirtează cu dezastrul

Carter Rose
ce tare

Sylvia Golde
flirt? Scuze, dar mănânci rahat la faza asta

Carter Rose
o pupi pe maică-ta cu gura aia

Sylvia Golde
du-te-n plm, carter

Amelia

14 SEPTEMBRIE

Când îmi iţesc capul de pe poteca îngustă care se termina la Picnic House, în Prospect Park, le văd adunate în gaşcă, la marginea unui pâlc de copaci. Cel puţin, îmi imaginez că sunt ele, şi sunt surprinsă să le găsesc acolo. Eram destul de sigură că o să trebuiască s-o mint pe Sylvia despre locul unde am fost şi că o să mă trambalez până-n parc, doar ca să descopăr că nu-i nimeni acolo. Că e doar o mare glumă. Dar fetele sunt acolo, par să aştepte sub copacii ăia bătrâni şi noduroşi.

Maggies. Ele sunt, sigur.

Reînfiinţaseră patru dintre cluburi – Maggies e exclusiv pentru fete, Wolf's Gate doar pentru băieţi, iar Devonkill şi Tudorii sunt mixte. Cu toţii sunt disperaţi să ţină secret cine le sunt membrii şi cu ce se ocupă. Dar lumea vorbeşte pe holuri şi pe Facebook, şi mai apare câte ceva despre ei şi pe *gRaCeFULLY.* Se zicea că Maggies organizau concurs de sex oral, iar băieţii de la Wolf's Gate dăduseră o spargere la şcoală şi furaseră nişte iPad-uri. Dar oamenii au grijă ce vorbesc. Nimeni nu vrea să se pună rău cu cluburile. Existau zvonuri şi despre ce s-ar fi întâmplat în situaţia asta.

Probabil că jumătate din tot ce se spune e adevărat. Dar jumătate e destul. În principiu, cluburile fac exact ceea ce te-ai fi aşteptat să facă – membrii pierd vremea împreună, fac petreceri şi sex şi decid cine poate să se înscrie şi cine nu. Ba chiar, pare că îşi petrec cea mai mare parte a timpului făcând fix asta. Wolf's Gate şi Maggies sunt versiunea de la Grace Hall a fotbaliştilor şi majoretelor – cei mai şmecheri copii. Cei din Devonkill şi Tudor sunt mai din categoria B de şmecherie.

Nu e şi cum aş fi căutat să fiu invitată în vreunul din cluburi. Cei care fac parte din ele sunt un fel de oi, cel puţin majoritatea, iar Sylvia şi cu mine am făcut un pact să nu ne înscriem. Cel puţin, dacă şi până când nu cumva ne răzgândim amândouă; şi chiar şi atunci, numai dacă suntem invitate împreună. Pentru că un club care nu ne vrea pe amândouă e un club din care niciuna

nu vrea să facă parte. Iar curiozitatea mea şi faptul că am venit aici nu schimbă nimic.

Nici într-o mie de ani nu m-aş fi gândit că tocmai *pe mine* o să mă invite – dacă despre asta era, într-adevăr, vorba. Şi oricum, nu m-aş fi aşteptat la asta din partea celor de la Maggies. Ăsta e alt motiv pentru care nu mă simt prost că am venit să văd care-i treaba. Sunt destul de sigură că e doar vreo glumă cretină. Dar trebuia să aflu. Nu mă interesează să fiu şmecheră, dar, pe de altă parte, nici nu am avut vreodată ocazia să fiu şmecheră. Pe lângă asta, mă simt bine să fiu aleasă pentru ceva care nu are legătură cu cât de deşteaptă sunt sau cu cât de repede pot să alerg. Dacă Maggies mă vor, e doar pentru că eu sunt eu.

În plus, nu e ca şi cum Sylvia mă ia cu ea de fiecare dată când îşi găseşte vreun iubit nou, şi nu o învinovăţesc pentru asta. Dar, poate că, de data asta, nu mai trebuie să stau pe fundul meu şi să aştept să i se dea iar papucii. Pentru că Sylviei i se dau *mereu* papucii, la un moment dat. Şi tot *mereu* eu sunt lângă ea, s-o adun de pe jos.

Strâng din ochi în soarele super puternic când ies spre Picnic House, apoi îmi îndes mâinile adânc în buzunare. Îmi tremură. Nu ştiu de ce. Nu sunt nervoasă sau ceva, gen.

Când mă mai apropii, văd clar că sunt acolo vreo douăzeci şi ceva de fete – sunt prea departe ca să le disting feţele, dar o văd pe una din ele arătând spre mine. Altele se întorc să se uite. Cineva ridică o mână. Nu e un salut, cât mai degrabă un semnal.

Clar mă aşteptau. Fetele din Maggies: păsări frumoase şi periculoase, cunoscute pentru obiceiul lor de a le scoate oamenilor ochii cu ciocul.

Încerc să nu măresc pasul. Nu vreau să pară că mă grăbesc să fac ce vor ele să fac. Nu, sunt relaxată şi şmecheră şi nu mă stresează deloc toată chestia asta. Pentru că una e să le las pe fetele din Maggies să încerce să mă facă, şi alta să mai şi alerg spre ele ca să le fie mai uşor.

Cam pe la jumătatea drumului, văd alte două fete venind din direcţia opusă. E o uşurare – şi o vagă dezamăgire – să văd că tot balamucul nu era doar pentru mine. Partea bună: dacă era într-adevăr o glumă, măcar nu mi-o făceau doar mie.

Aproape că am ajuns, dar soarele e atât de puternic, încât nu văd prea bine cine e sub pomi, deşi observ că cinci persoane stau în picioare. Pe una o recunosc după claia uriaşă de bucle

lungi şi roşcate. Într-o şcoală în care toată lumea se cam integrează în peisaj, părul ăla sălbatic îţi sare în ochi şi e al lui Dylan Cosby – frumoasă, populară, nu împlinise cinşpe ani. Dylan era genul de fată de la care te aşteptai să fie membră a Maggie, numai că nivelul ei de şmecherie o plasa deasupra copiilor şmecheri. Actriţă care jucase în rolul principal aproape în toate piesele de la Grace Hall pe care mi le puteam aminti, lui Dylan nu părea să-i pese ce crede lumea, ceea ce, fireşte, făcea ca toţi să-şi dorească să-i devină cei mai buni prieteni. Exact asta credeam, Sylvia şi cu mine, despre noi două. Numai că, atunci când noi ieşeam din şabloane, nimeni nu încerca să ne urmeze.

Dylan nu avusese niciodată un iubit la Grace Hall. Şi o fată ca ea era prea drăguţă ca să nu aibă. Jumătate din şcoală crede că e frigidă; cealaltă jumătate presupune că are un iubit secret pe undeva – cineva mai mare, poate chiar căsătorit. Sau faimos. O vreme existase chiar o rubrică *pentru gRaCeFULLY,* numită Dylanwatch – toată lumea aştepta cu sufletul la gură să vadă cui o să-i dea Dylan verde, până la urmă. Dar rubrica s-a fâsâit când nimeni n-a reuşit să dezgroape niciun secret murdar despre ea. Circulau chiar şi zvonuri cum că Dylan e încă virgină – chestie pe care am luat-o ca pe o încurajare personală. Dar, apoi, lumea a ajuns la concluzia că era o tâmpenie chiar şi să glumeşti despre asta.

În fine, ajung la un petic de umbră pe potecă şi reuşesc să disting feţele celorlalte patru fete care stăteau în picioare: Zadie, Bethany, Rachel şi Heather. Cu tot cu Dylan, ele cinci par să fie şefele. Aşa e şi normal. Ele sunt gaşca principală a fetelor populare din anul terminal, cu excepţia lui Dylan, care fusese acceptată, deşi era mai mică. Asta, poate pentru că e cea mai bună prietenă a lui Zadie – o combinaţie la fel de ciudată ca Sylvia şi cu mine. Toţi băieţii de la Grace Hall vor să se culce cu astea cinci fete şi toate fetele vor să fie ca ele. Sunt mereu împreună, chiar dacă nu par să se placă una pe cealaltă prea tare.

Pe Rachel şi Heather le ştiu din echipa de hochei pe iarbă. Sunt co-căpitani. Heather e o figurantă aristocrată de modă veche, cu aere de Mayflower şi bani de Rockefeller. Îşi petrece verile la Natucket şi vacanţa de iarnă la curse de cai, în West Palm Beach. Cel mai ciudat e că locuieşte în Brooklyn, şi nu în

Upper East Side. Rachel e de la Paris şi înjură în franceză – asta a şi făcut-o să urce rapid pe scara şmecheriei. Amândouă au păr bogat, drept şi blond – Heather până la bărbie, Rachel mult mai lung – şi pot trece drept gemene. Heather şi Rachel se poartă oribil cu celelalte jucătoare din echipa de hochei pe iarbă. Până acum, pe mine m-au lăsat în pace. Mă ajută faptul că, deşi mai mică, sunt o jucătoare de două ori mai bună decât pot ele să ajungă vreodată.

Pe Bethany nu o cunosc personal, dar ştiu că este bufonul grupului. Iar ea s-a asigurat că toată lumea din şcoală ştie asta. Tupeistă şi mai degrabă plinuţă, e exmatriculată mereu pentru farsele pe care le face la şcoală. Are un simţ al umorului răutăcios. Mereu face copiii să plângă. Probabil că aşa a şi intrat în Maggies: le-a fost prea frică să n-o primească. Tot despre ea se zice că e gata să se culce cu oricine, oriunde. În lumea scheletelor emaciate de la Grace Hall, probabil că aşa compensează kilogramele în plus.

Şi toată lumea o ştie pe Zadie. Cea mai bună prietenă a lui Dylan şi copilul sălbatic de la Grace Hall. Palidă şi subţire, Zadie are părul scurt, dezordonat, care-i acoperă ochii de un albastru strălucitor şi cercelul din nas. Are şi o şuviţă mare de păr alb într-o parte, aproape ca un sconcs. Nu sunt singura persoană care se întreabă mereu dacă nu cumva şi-o face dinadins. Şi nici nu sunt singura persoană care se teme să întrebe. Zadie se îmbracă mereu cu jeanşi strâmţi şi cu o jachetă militară şifonată, care pare mai degrabă creată de vreun designer celebru, decât parte a uniformei adevărate. Are şi un mic tatuaj, pe antebraţ: CAVEAT EMPTOR. Umblă vorba că părinţii lui Zadie sunt super relaxaţi – adică, la şaptesprezece ani fata are tatuaj – că îi dau voie să bea acasă şi chiar merg cu ea în cluburile din centru, uneori. M-a surprins total s-o văd pe Zadie acolo. Aş fi crezut că o tâmpenie de club de liceu e mult sub demnitatea ei.

Când mă opresc, reuşesc în fine să văd feţele celor două fete care urcă pe dâmbul din partea opusă: Charlie Kugler şi Tempest Bain. Şi ele sunt într-a zecea şi par la fel de neliniştite pe cât mă simt eu. Niciuna din ele nu e chiar în topul popularităţii. Tempest, balerină, a venit de curând în şcoală. E toată numai muşchi înnodaţi, înaltă, cu şuviţe movulii în părul negru-albăstrui. Charlie e o fată micuţă cu ochi frumoşi, uşor trişti, cu haine lălâi şi – zice-se – cu o avere de 50 de milioane de

dolari, care include un tablou original al lui Warhol atârnat în dormitor.

Charlie, Tempest şi cu mine ne uităm una la alta cu aceeaşi expresie confuză şi oarecum speriată, apoi ridicăm din umeri când ne întâlnim în faţa găştii tolănite sub copaci. Pare că singurul lucru pe care noi trei l-am putea avea în comun e faptul că am fost îndeajuns de curioase – sau de proaste – cât să venim aici.

— *În sfârşit*, în pana mea, zice Zadie şi bate din palme, apoi se uită la ceasul ei mare şi negru. Kilu' meu, altă dată să faceţi bine să nu mai întârziaţi.

Când mă uit şi eu la ceas, văd că e 3:02, cu două minute peste ora stabilită.

— Da' ce-i asta, de fapt? ripostează Tempest, trosnindu-şi gâtul de parcă nici nu i-ar fi păsat cine sunt Zadie şi prietenele ei, ci numai de ce îi irosesc ei timpul. Nu mai bine îmi spuneţi voi, aşa, pentru început, la ce dracu' se presupune că am întârziat?

Zadie închide ochii şi inspiră adânc, mulţumită de parcă ar inhala ceva delicios.

— Vedeţi, spune, uitându-se peste umăr la celelalte fete. Ce v-am zis? O balerină dată dracu'. Cât de tare e faza asta, în pana mea?

— Cum adică, o balerină dată...

— Şşşt! zice Zadie şi ridică un deget în dreptul nasului lui Tempest. Taci naibii din gură. Îmi place de tine, dar nu chiar atât de mult.

Inima îmi bate tare. Locul meu nu e aici. Eu nu-s dată dracului la nimic. Toată chestia asta... nu e pentru mine. Aş vrea să fug şi să mă ascund în lumea mea mică şi sigură pe care o împart cu Sylvia. Şi ce dacă în ultima vreme s-a purtat frumos cu mine numai când i-a dat câte unul papucii? Nu-i nimic. Suntem prietene de mult. O să redevină prietena care era cândva, mai devreme sau mai târziu. Şi îl am pe Ben. N-am nevoie de nimeni altcineva.

Dar acum le-am văzut. Le-am văzut pe Maggies. Şi n-o să mă lase pur şi simplu să plec. O să am de plătit un preţ. Pot doar să ghicesc cât de mare. Dar cu siguranţă n-o să fie unul pe care să vreau să-l plătesc.

Chiar atunci, Dylan vine mai în faţă.

— Haideţi încoace, staţi jos, spune pe un ton amabil şi cu un zâmbet prietenos. Ştiu că toată secretomania asta e uşor ciudată. Dar e parte din distracţie, promit.

Zâmbeşte larg şi ne face semn cu mâna să ne apropiem. Aşa, cu faţa luminată de soare, cu ochii calzi şi sclipitori, e şi mai drăguţă decât credeam. Când zâmbeşte a doua oară, o face uitându-se drept la mine:

— Hai.

Îmi simt corpul mişcându-se, înainte să-i cer eu asta. Mă îndrept spre desişul de copaci joşi, cu trunchiuri groase, unde celelalte fete stau sprijinite de crengi, aşezate pe ghiozdane sau tolănite pe pături. Pe cele mai multe ştiu cum le cheamă. Practic, am fost colegă cu ele la Grace Hall de când mă ştiu. Cu excepţia a vreo două surprize, sunt exact fetele de la care m-aş fi aşteptat să fie membre Maggies – drăguţe, populare, bine îmbrăcate şi cu relaţii. Tuturor li se potriveşte asta – chiar şi lui Tempest şi Charlie, într-un mod ciudat. Tuturor, în afară de mine. Dar faptul că nu mă regăsesc acolo nu e nici pe departe atât de ciudat ca dorinţa mea subită de a mă regăsi. Chiar *îmi doresc* asta. Ştiu că ar trebui să plec. Greşesc faţă de Sylvia rămânând acolo. Greşesc şi faţă de mine. Dar nu vreau să plec. Nu pot. Nu încă.

Zadie şi Dylan au rămas la soare şi şuşotesc ceva. Zadie pare ofticată. Dylan pare un pic aeriană şi cumva tristă, dintr-odată. Lumea tot vorbeşte despre ele două, despre Dylan şi Zadie, despre felul în care Zadie îi dă mereu târcoale lui Dylan ca un buldog. Tuturor li se pare ciudată faza. Şi chiar e. E ciudat.

— Vorbesc serios, e ultimul lucru pe care îl spune Zadie, aproape împungând-o cu degetul pe Dylan. Nu face asta!

Dylan se retrage atunci, zâmbind şi clipind des, şi se aşază la umbra copacilor, pe un bolovan. Se străduieşte să pară veselă, dar nu e. Zadie mai rămâne puţin pe potecă, la soare, apoi îşi încrucişează braţele şi se încruntă. Se uită în dreapta, apoi în stânga de-a lungul aleilor care se împletesc prin parc, de parcă s-ar gândi dacă s-o rupă la fugă pe una din ele. În schimb, înaintează şi îşi ocupă locul cuvenit, în faţa grupului de sub copaci. Heather, Rachel şi Bethany o flanchează.

Când Zadie se întoarce, în sfârşit, spre noi, nu o face într-o manieră prea amabilă. Ba pare chiar uşor dezgustată. Nu-mi vine în minte decât povestea pe care am auzit-o cândva, despre

cum a forţat o fată, la o petrecere, să înghită un dop. Ceea ce, atunci, m-a făcut să mă întreb cum anume reuşesc să le facă pe toate membrele clubului să-şi ţină gura. Pentru că, atunci când sunt atâtea fete la un loc, te aştepţi ca una să vorbească. Asta dacă nu cumva au un motiv *foarte* întemeiat să nu.

— Deci, noi suntem Maggies, cel mai vechi şi cel mai al dracu' de şmecher club din şcoala asta jalnică, începe Zadie, uşor agasată. Când a fost fondat, acum foarte multă vreme, în o mie nouă sute douăzeci şi pana mea, motto-ul era „sprijin, surori, spirit". Acum, că l-am adus înapoi din morţi, eu am adăugat „sau o sugi". Aţi auzit de club, aşa-i?

Se uită urât la noi. Una dintre noi trei – nu ştiu care – începe să dea din cap că *da* şi i ne alăturăm toate.

— Bun, spune Zadie. Pentru că, altfel, aş fi obligată să vă dau afară de aici cu un mare şut în cur.

Văd că Tempest se încordează ca un arc, de parcă s-ar pregăti să-i spună lui Zadie să se ducă dracului, dar tace şi chiar se face mică atunci când Zadie îi aruncă o privire.

— Dar de ce noi? întreabă Charlie încet. Adică, noi trei suntem complet diferite.

Şi, dacă ar fi să ne împartă pe categorii, eu aş fi cu siguranţă tocilara grupului.

— Haide, Charlie, ştii bine că asta e doar o glumă de căcat, spune Tempest, care pare să-şi fi redescoperit coloana vertebrală şi se desprinde de pomul de care stătuse sprijinită. Ne fac să spunem că vrem să ne înscriem, după aia ne obligă să înghiţim, gen două de litri de vodcă şi Jell-O şi ne fac poze în timp ce vomităm sau ceva. Şi după aia reuşim să intrăm în club, numai ca să ne poată face chestii şi mai naşpa.

Zadie zâmbeşte răutăcios:

— Practic, da.

Dylan face un pas în faţă şi pune o mână pe umărul lui Zadie:

— Nu, spune ea. Nu facem asta. Promit. Cubul ăsta se presupune că e pentru distracţie. Şi aşa e.

— Frână. Nu-nţeleg de ce le pupi în fund. Nici măcar n-au intrat *încă*, pana mea, spune Zadie şi îi aruncă o privire urâtă lui Dylan, apoi se întoarce cu spatele la noi. Iar voi trei aţi înţeles totul de-a-mboulea, dacă vă imaginaţi că o să ne rugăm de voi. Dacă nu vreţi să fiţi membre, n-aveţi decât să vă-ntoarceţi pe călcâie şi să vă căraţi dracu'. Ne mai vedem când ne-om întâlni.

Din felul în care a spus-o, nu pare că s-ar întâmpla ceva rău dacă am pleca, ceea ce înseamnă că ar trebui să plec acum. Să-i accept oferta. Îmi aştept corpul să se repeadă spre alee. Dar nu o face. Ceva din mine încă nu e pregătit să plece.

— Uite, ştiu că toată chestia asta vi pare cam aiurea, spune Dylan, trecând în faţa lui Zadie. Ştim că sunt alte fete de vârsta voastră, care-s mai populare sau... na. Dar credem că fetele alea sunt plictisitoare. Noi credem că voi aveţi, habar n-am, personalitate. Nu exageraţi şi nu vă străduiţi prea tare să păreţi altceva decât sunteţi. Nu sunteţi obsedate de ideea de a fi şmechere, chestie care oricum e o non-şmecherie.

Simt că îmi fuge aerul din plămâni când Zadie îşi aţinteşte pe mine ochii machiaţi cu tuş negru şi şuieră:

— Dar, repet: dacă nu vreţi să fiţi aici, plecaţi acum. Căraţi-vă, în pana mea. Fără resentimente.

Zadie se apropie de noi, scoate o ţigară, o aprinde şi trage din ea cu poftă. Suflă fumul într-un fuior constant, direct în nasul nostru.

— ...Pentru că, dacă rămâneţi şi dacă *ne* hotărâm să vă dăm voie să vă înscrieţi, după aia nu mai aveţi cum să plecaţi. Mă rog, sau n-o să fie *deloc* uşor.

Inima îmi bate aşa de repede, încât mă tem că Zadie poate s-o şi vadă. Şi că, dacă într-adevăr o vede, o să sară pe mine ca o sălbăticiune. Aş putea să plec acum, pe loc. A zis că pot să fac asta şi ar fi ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Ca şi cum n-aş fi trădat-o pe Sylvia şi ca şi cum nu m-aş fi dezamăgit pe mine. Să plec, asta ar trebui să fac. Ştiu. N-am niciun dubiu. Doar că simplul gând de a pleca mă dezamăgeşte, de fapt.

Aşa că rămân acolo, în picioare. O privesc pe Dylan cum se duce înapoi şi se aşază pe bolovanul ei. Relaxată, fără nicio grijă, în elementul ei, îşi întinde picioarele în faţă şi le încrucişează. Chiar atunci, ridică privirea spre mine de parcă mi-ar fi auzit gândurile despre ea. Zâmbeşte, iar obrajii îi par două mere roşii, calde.

— E OK, îmi spune fără sunet, apoi zâmbeşte din nou. Rămâi.

— Deci, ce-o să fie, doamnelor? întreabă Zadie, înfigându-şi ţigara între buze şi bătând o dată din palme, tare. Vorbiţi acum sau tăceţi în kilu' meu pe vecie.

Amelia

14 SEPTEMBRIE, 7:36 PM

BEN
zici că-s Skull & Bones

AMELIA
cam aşa ceva; nici măcar n-am voie să le folosesc numele în mesaje; tre’ să le zic Maggie 1, Maggie 2 etc
cam nebunie

BEN
da, nebunie. Noi avem un club de informatică la şcoală

AMELIA
ha ha

BEN
şi un club de franceză, cam tare, nu?

AMELIA
cam da

BEN
pentru Albany

AMELIA
crecă

BEN
există şi un salut secret

AMELIA
nu

BEN
purtaţi, gen, măşti şi faceţi chestii sinistre

AMELIA
încă nu

BEN
era o glumă; văd k nu râzi; ce public dificil

AMELIA
mă faci să mă simt şi mai idioată

BEN
îmi pare rău

AMELIA
ba nu-ţi pare

BEN
ba da, serios, chiar pare şmecherie, sunt doar invidios.

AMELIA
şmecherie?

BEN
hai, ştii că aşa e. tu stai în New York. totul e şmecherie acolo.

AMELIA
brooklyn

BEN
pentru noi ăştia de la ţară e tot aia

14 SEPTEMBRIE, 7:41 PM

SYLVIA
alooo??? Unde dracu’ te-ai dus după şcoală?

AMELIA
scuze! antrenament suplimentar pentru hochei

SYLVIA
Doamne, dar nu se mai potoleşte femeia aia?

AMELIA
vine statala

SYLVIA
statala? suni exact ca un sportiv d-ăla obsedat; bleah

AMELIA
dap, fix; ne vedem mâine dimineaţă la ora obişnuită?

SYLVIA
mda; poate că ATUNCI pot să-ţi povestesc noutăţile despre Ian, în sfârşit

14 SEPTEMBRIE, 8:03 PM

NUMĂR BLOCAT
Fără chiloţi sau sutien mâine, noviceo; o să verificăm.
Şi pune-ţi o fustă. Ne întâlnim la aceeaşi oră, în acelaşi loc.

14 SEPTEMBRIE, 8:07 PM

NUMĂR BLOCAT
Nu-ţi face griji pentru Maggie 1; latră, dar nu muşcă. Xoxo Maggie 2

AMELIA
ms chiar aveam nevoie de asta

NUMĂR BLOCAT
oricând. Şi să ştii că şi eu o ard tot fără lenjerie. Treaba e să porţi o fustă luuuungă.

14 SEPTEMBRIE, 8:11 PM

NUMĂR BLOCAT
cine-i tăticu’ tău?

facebook

15 SEPTEMBRIE

Amelia Baron
Se simte rezervat-optimistă.

Ainsley Brown şi alţi 4 apreciază asta

Kate

26 NOIEMBRIE

Când Kate ajunse acasă, o luă pe scări direct spre camera Ameliei. Spera că impulsul brusc şi puternic de energie ar putea s-o ajute. Nu fusese în stare să intre în camera Ameliei de când aceasta murise. Seth alesese hainele Ameliei pentru înmormântare. Tot el făcuse chiar şi un pic de curăţenie – aruncase un măr pe jumătate mâncat, adunase hainele murdare şi făcuse patul – astfel încât Kate să nu fie nevoită să intre acolo până când nu era pregătită. De atunci, uşa de la camera fiicei ei moarte rămăsese închisă. Kate nu era nici acum pregătită s-o deschidă. Aşa că stătea acolo, cu mâna pe clanţă şi cu stomacul înnodat.

De când primise mesajul care spunea că Amelia nu s-a aruncat, nu se putuse gândi decât că trebuia să se fi implicat mai mult în anchetă de la bun început. Cum de putuse să aibă atâta încredere într-un detectiv care, cu siguranţă, era mai preocupat să închidă dosare decât să afle adevărul? Trebuia să se fi uitat chiar ea prin lucrurile Ameliei. Trebuia să se fi gândit mai mult la întrebările pe care să le pună, şi să aibă şi curajul de a le pune, indiferent cât de insistent i-ar fi spus oamenii să stea cuminte şi să tacă. Indiferent cât de vinovată s-ar fi simţit. În schimb, Kate se închisese în ea însăşi şi în propria-i durere, acceptând o explicaţie a morţii fiicei ei pe care nu o crezuse niciodată pe deplin. Pentru că îi fusese mai uşor să blocheze totul decât să lupte. Fusese singura modalitate de a supravieţui.

Dar Kate putea să facă asta acum. Era mai puternică decât fusese imediat după moartea Ameliei. Nu cu mult, e drept. Şi trebuia să fie. Pentru că, oricât de greu îi fusese să accepte că Amelia s-a sinucis, Kate ştia că puteau urma lucruri cu mult mai rele.

Inspiră adânc şi apăsă pe clanţă. Dar, înainte ca uşa să se deschidă, sună telefonul fix. Kate răsuflă uşurată, apoi se uită în jur, în căutarea receptorului de sus, care nu era pus în bază. Când telefonul sună iar, Kate realiză că sunetul venea de jos,

unde probabil că îl lăsase. O luă la fugă pe scări, bucuroasă că avea un motiv să se îndepărteze de camera fiicei ei. Când, în fine, puse mâna pe telefonul din bucătărie, îi luă ceva să observe că, la apelant, apărea Poliţia. Trecuse atât de mult timp de când o sunase cineva... Şi asta să se întâmple tocmai în acea zi? Nu putea fi o coincidenţă. Poate că şi poliţia primise vreun mesaj.

— Alo?

— Doamna Baron? Detectivul Molina la telefon.

— Bună ziua, da, sunt eu, Kate.

Deja se pregătea pentru ce era mai rău. Deşi spera că Molina o sună cu noutăţi despre Amelia, îi era frică de acele noutăţi.

— ...Aveţi vreo... a apărut... Ce mai faceţi?

— Mi-a fost şi mai bine, ca să spun drept, spuse el. Momentan, mă întreb de ce, din senin, primesc reclamaţii legate de munca mea în cazul fiicei dumneavoastră. Dacă aveaţi vreo nemulţumire, mă puteaţi suna direct.

Jeremy îl sunase deja pe comisar? Kate nu ştia de ce era surprinsă. Jeremy nu obişnuia să facă promisiuni deşarte. Chiar şi aşa, însă, nu se aştepta la rezultate; cel puţin, nu atât repede, în doar câteva ore.

— Of, îmi pare rău, spuse Kate. Cred că şeful meu a făcut asta. Încerca să ajute.

— Pe cine? mormăi Molina, mai mult pentru sine. Trebuia pur şi simplu să mă întrebaţi şi v-aş fi răspuns. Cu siguranţă nu aşa voiam să-i atrag atenţia comisarului; cred că e clar de ce.

Molina era îngrijorat de evoluţia lui profesională? Conversaţia asta îi amintea lui Kate de toate lucrurile care nu-i plăcuseră la el. Felul agresiv în care Molina o bombardase cu întrebări, în primele zile. La foc automat. Iar Kate ajungea mereu în defensivă, concentrată mai puţin pe obţinerea de răspunsuri şi mai mult pe apărare. Kate aşteptase mult ca asprimea de băiat rău a lui Molina să se estompeze şi să dezvăluie o inimă de aur. Nu se întâmplase asta.

— Îmi pare rău că vi s-au creat *neplăceri.*

Kate nu realizase cât de furioasă era până să-şi audă propria voce.

— Dar am primit astăzi un mesaj care spunea că fiica mea nu s-a aruncat, continuă ea. Aşa cum vă puteţi imagina, asta ridică întrebări la care, sincer, mi-aş dori răspunsuri. Acum.

— Serios? De la cine e mesajul?

— Nu ştiu. A fost un sms anonim.

Duncan îi dăduse lui Kate telefonul înapoi, şi singurul lucru pe care putuse să i-l spună era că mesajul fusese trimis de pe site-ul unei companii de telefonie, aşa că nu putea fi identificat expeditorul.

— Aha, deci anonim, nu?

Sarcasmul lui aproape că era palpabil.

— Da, anonim. Asta nu înseamnă că nu e adevărat, spuse Kate, dorindu-şi să fi sunat mai fermă şi mai puţin defensivă.

Dar nu avea de gând să-l lase pe Molina s-o trateze aşa. Nu şi de data asta.

— Vreau să verificaţi acest sms, continuă ea. Şi mai vreau ca cineva să facă o analiză grafologică a acelui *unic* cuvânt scris pe zid. Presupun că l-aţi fotografiat, nu? Pentru că ăla nu era niciun bilet de sinucigaş, şi oricum nu l-a scris Amelia. Ştiam asta de la bun început. Şi nici nu s-a sinucis. Am ştiut-o mereu.

Până acum, Kate nu îşi dăduse seama cât de adevărat era. Amelia nu se sinucisese. Amelia nu se aruncase. Nu mai era niciun dubiu.

— Deci, să înţeleg că nu mai contrează pentru dumneavoastră faptul că toate concluziile legistului spun cu totul altceva? întrebă Molina.

— Îmi cunoşteam fiica. *Ştiu* că nu s-a sinucis.

Kate se străduia să-şi domolească tonul, dar se rupsese un zăgaz şi toată îndoiala pe care o ţinuse în frâu ţâşnea afară din ea.

— O să aflu cine sau ce mi-a omorât fata, domnule detectiv. Puteţi să mă ajutaţi sau puteţi să vă daţi la o parte din calea mea. Dar vă promit că n-am de gând să tac doar pentru că mi-o ceri dumneata. Nu voi mai face asta.

— Zău? Păi, atunci, de ce nu...

Kate închise, apoi trânti telefonul cu prea multă forţă de-a lungul mesei rustice. Receptorul alunecă pe suprafaţa acesteia, apoi se zdrobi de podea, unde îl auzi spărgându-se în bucăţi.

— Rahat, spuse Kate şi simţi că ochii i se umplu de lacrimi.

Se trânti pe una dintre banchetele aşezate de-o parte şi de alta a mesei şi îşi îngropa faţa în mâini.

— Fir-ar al dracului.

Ce făcea? Noua ei atitudine de „s-a terminat cu

drăgălăşeniile” n-ar fi trebuit să-l includă şi pe Molina. *Avea nevoie* de el. El era cel care se ocupa de cazul Ameliei. Numai el ştia ce găsise şi ce nu. Iar acum, cu siguranţă nu avea de gând s-o mai ajute.

Kate îşi lăsă capul pe tăblia mesei şlefuite grosier, apoi îşi roti privirea prin bucătăria cu pereţi de cărămidă, mobilată după moda europeană – cu blat de piatră lucioasă şi detalii impecabile. Kate nu gătea niciodată; cu toate astea, electrocasnicele imense s-ar fi potrivit perfect într-un mic restaurant. Le cumpărase pe toate pentru Amelia. Amelia, care nu avea tată şi aproape că nu avea nici mamă. Kate se gândise măcar să-i ofere tot ce era mai bun din tot restul. *Ce proastă!* La ce-i trebuia Ameliei un aragaz de patru mii de dolari? Iar acum, Kate trebuia să se holbeze la el în timp ce mânca singură, din pungi de catering, pentru tot restul vieţii ei. Ca la un semn, simţi acidul cum îi urcă în gât. Kate înghiţi în sec, se ridică greoi de pe scaun şi porni înapoi spre scări şi spre camera Ameliei. Avea o treabă de făcut şi avea de gând să o ducă la capăt. Măcar atât îi datora fiicei ei.

•

Odată ajunsă sus, Kate inspiră adânc şi împinse uşa de la dormitorul Ameliei. Când intră şi aprinse lumina, aerul îi păru stătut. Parcă mirosea a moarte. De parcă Amelia ar fi murit chiar acolo, în acea cameră, şi trupul i-ar fi fost lăsat acolo să putrezească.

De data asta, Kate era sigură că o să vomite. Fugi la fereastră şi o deschise, mai mult smucind-o. Scoase capul pe geam şi inspiră cu sete aerul proaspăt.

Mirosul pe care îl simţise nu era real. Partea raţională din Kate realiza că aşa era, însă asta nu o ajuta cu nimic. Mai inspiră de vreo zece ori până când greaţa cedă. Când, îi fine, îi trecu, Kate se întoarse şi se aşeză pe pervaz, lăsând aerul tăios de noiembrie să năvălească pe lângă ea, zgâriindu-i braţele.

Să stea în camera Ameliei era mai rău decât îşi imaginase. Acum, când se afla acolo, în cameră, i se făcea atât de dor de fiica ei, încât o durea tot – picioarele, mâinile, pleoapele. Îşi simţea pielea ca învineţită de lovituri când îşi plimba privirea peste rafturile pline de cărţi care acopereau aproape în întregime pereţii încăperii.

Amelia învăţase să citească la patru ani şi, de atunci, avea

mereu o carte în mână. Citea în baie, când mergea pe stradă, sau noaptea, la lumina lanternei. Toate acele rafturi fuseseră neîncăpătoare pentru biblioteca Ameliei, iar cărţile care nu mai încăpuseră în ele alcătuiau mormane înalte, înşirate de-a lungul pereţilor. Uneori, Kate era îngrijorată că obsesia Ameliei pentru cărţi era semn de singurătate. Că, dacă ar fi avut un frate, o soră sau chiar un tată – dacă ea, Kate, n-ar fi lucrat non stop –, Amelia s-ar fi concentrat mai mult pe oamenii reali, şi nu pe cei născociţi.

Acum i se părea o prostie, mai ales când îşi mută privirea de la cărţi, la unicul perete fără rafturi. Era acoperit de fotografii – Amelia, mică, lângă Leelah, cu colegele de echipă şi cu prieteni din tabără. Cu Kate. Era o poză mare cu Amelia şi Sylvia dintr-o excursie pe care o făcuseră în clasa a şasea la Washington – Kate le însoţise. Fusese una dintre rarele ocazii când Kate reuşise să se fofileze de la muncă pentru genul ăsta de activitate şcolară. Şi totul fusese perfect, cu excepţia impresiei care nu o părăsise multă vreme după aceea, că aproape toţi ceilalţi părinţi care fuseseră acolo – chiar şi cei care lucrau cu normă întreagă – mai participaseră la aşa ceva de multe ori.

Ce conta acum, însă, era că Amelia era fericită în acele fotografii. În fiecare dintre ele. Poate că mica lor familie nu fusese aşa cum şi-ar fi dorit Kate, dar Ameliei nu i-a păsat de asta. Cel puţin, nu-i păsase până cu vreo două săptămâni înainte să moară; atunci începuse să pună întrebări despre tatăl ei.

•

— Pe bune, nu i-ai zis *niciodată* de mine? întrebase Amelia, trezind-o pe Kate într-o dimineaţă de sâmbătă. Adică, măcar ai încercat vreodată să-l găseşti?

— Pe cine?

— Alooo, pe *tatăl* meu.

Amelia îşi încrucişase braţele.

— ...ştii tu, hippiotul cu chitară care pleca în Africa? Cel pe care se presupune că l-ai cunoscut într-o noapte întunecată şi furtunoasă la un bar de pe o plajă de lângă Columbia? Dar măcar aveau baruri pe acolo, atunci? Nu era aşa, ca o zonă de război?

Kate clipise şi se uitase la ceas, apoi la Amelia şi înapoi la ceas. Şapte şi cincisprezece minute dimineaţa, sâmbătă. Nu

voia să se întâmple asta. Nu voia ca Amelia să pună astfel de întrebări. Nu atunci. Ştia că, într-o zi, când Amelia avea să fie suficient de mare, povestea cusută cu aţă albă pe care i-o spusese fetei despre tatăl ei trebuia îmbogăţită. Dar era prea devreme. Nici măcar nu se gândise ce să-i spună. Încă simţea că nu putea să-i zică adevărul. Dar o minciună ambiguă spusă unui copil şi perpetuată în ani de tăcere era altceva decât una nou-nouţă, spusă direct în faţă fiicei ei adolescente.

— De ce te-ai trezit, Amelia? întrebase Kate, încercând să mai câştige timp. Hai să vorbim mai târziu despre asta. Sunt ruptă de oboseală şi cred că şi tu.

— Mai târziu, cum să nu.

Amelia părea furioasă, dar mai era ceva în ochii ei – teamă, îngrijorare. Lui Kate i se strânsese stomacul.

— Amelia, ce-i? întrebase ea şi se ridicase pe coate. S-a-ntâmplat ceva?

— Nu, spusese Amelia, încrucişându-şi braţele.

Îşi întorsese privirea de la Kate, bosumflată, şi îşi proptise ochii în colţul celălalt al dormitorului. Kate continuase să se uite la fiica ei, sperând că greutatea privirii ei o s-o determine pe fată să mărturisească ce o făcuse să vină acolo şi să ceară imperativ răspunsuri, în creierii dimineţii.

— ...nu s-a întâmplat nimic. Adică, nimic altceva decât că m-am săturat să aştept ca tu să-mi spui adevărul.

Dar era mai mult de-atât, Kate vedea asta. Ştia ce anume? Nu. Habar n-avea.

— Amelia, nu ştiu ce crezi tu că...

— Mamă, haide, spusese Amelia, cu voce greu stăpânită.

Se întorsese să se uite afară, pe ferestrele de la dormitorul lui Kate. Părea că vrea să se uite oriunde, numai la Kate nu.

— Tu, singură, într-un bar? Unde ai agăţat un tip oarecare? Un accident care a devenit „cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat”?

Amelia dăduse din cap, apoi, în fine, o privise iar pe Kate. Ochii îi străluceau:

— N-are cum, mamă. Nu cred aşa ceva. N-ai fi făcut tu asta.

Kate se holbase puţin la Amelia, apoi se lăsase să cadă înapoi, în pat. Se întorsese şi îşi îngropase obrazul în pernă, pentru ca fiica ei să nu-i vadă privirea din ochii umezi.

— Nici n-am spus că e ceva ce *aş fi făcut* în mod obişnuit,

Amelia. Tocmai asta e. Şi nici că sunt perfectă n-am zis. Pe vremea aia făceam multe lucruri fără să mă gândesc prea mult, spuse ea încet, cu grijă să nu reiasă că Amelia fusese o greşeală. Oricum, dacă ai întrebări despre tatăl tău, poţi să le pui. Mereu ţi-am zis că mă poţi întreba orice doreşti, Amelia.

— Şi o să-mi spui adevărul?

— Da, Amelia, spusese Kate, iar inima ei de mincinoasă îşi accelerase brusc ritmul. O să-ţi spun adevărul.

Şi, în acel moment, Kate se hotărâse s-o facă. Avea de gând să-i spună fiicei ei totul despre cum fusese concepută, despre greşelile ei şi despre lucrurile pe care le făcuse ca să le acopere. Pentru că Amelia merita adevărul. Avea dreptul să-şi cunoască povestea, cu orice preţ. Doar că nu chiar atunci. Kate avea nevoie de timp, de pregătire.

— Vreau să-l cunosc, spusese Amelia.

Kate clipise şi încercase să-şi privească fiica în ochi cu o faţă complet inexpresivă.

— OK, spusese, în cele din urmă.

Apoi se hotărâse să mai mintă puţin:

— Atunci putem încerca. Doar că... nu pot să-ţi promit că o să-l găsim.

•

Patru zile mai târziu, Amelia era moartă. Kate nu credea că întrebările Ameliei despre tatăl ei aveau vreo legătură cu moartea fetei. În plus, faptul că nu-şi cunoştea tatăl nu avea cum să fie motivul sinuciderii ei. Dar era ciudat că, în aceeaşi perioadă, Amelia începuse brusc să bănuiască ceva. Şi mai rea era posibilitatea ca Amelia să fi murit convinsă că Kate o minţise.

Kate se forţă să se ridice de pe pervaz şi merse la rafturi. Îşi trecu mâna peste cotoarele uzate – *Odiseea*, *Zgomotul şi furia*, *Lolita* şi, desigur, toate cărţile Virginiei Woolf. Virginia Woolf – sinucigaşă de renume mondial – era autoarea preferată a fiicei ei. Kate nu trecuse cu vederea această coincidenţă. Dar Amelia ar fi considerat că să-şi copieze eroina literară în felul acesta e doar un clişeu jalnic. Kate era sigură de asta.

Se dădu înapoi şi se lăsă să cadă greu pe patul Ameliei, apoi îşi aşeză faţa în mâini. Rămăsese aşa, cocoşată, când auzi uşa de la camera Ameliei deschizându-se cu un scârţâit. Pentru o clipă, crezu că e vântul – apoi văzu o mână mare care împingea

uşa. Ar trebui să se ascundă, să se bage sub pat, să fugă la fereastră...

Dar era încremenită.

— Cine-i acolo? strigă cât putea de tare. Ieşi dracului din casa mea!

— Nu eşti înarmată, aşa-i? se auzi o voce de dincolo de uşă.

Era vocea lui Seth.

— Rahat, Seth, *de ce* mă sperii aşa?

Încet, faţa lui Seth se iţi de după uşă. Avea ochii mari şi ţinea mâinile ridicate.

— Am sunat la uşă, răspunse el, timid.

Intră încet în cameră, târşâindu-şi picioarele. Purta pantaloni sport şi o cămaşă ternă, cu nasturi – uniforma lui preferată, ştearsă, deşi acum avea un job important, în calitate de consilier juridic principal al senatorului Schumer. Era genul de ţinută care probabil că făcea ca lui Thomas – soţul lui arătos şi extrem de atent la modă – să-i iasă bube.

— ...n-a răspuns nimeni, iar uşa de la intrare era descuiată. Ştii, poate că n-ar strica s-o încui. Poţi să te trezeşti că-ţi intră în casă te miri ce nebun de pe stradă.

— Văd, răspunse Kate, abrupt.

Inima încă îi bătea cu putere.

— Ei, nu cred că era nevoie să-mi răspunzi chiar aşa.

— Iartă-mă, mormăi Kate şi îşi lăsă capul să cadă la loc, în căuşul palmelor.

N-ar trebui să se repeadă aşa la Seth. Omul se purtase frumos cu ea; pe lângă asta, nu putea spune că avea prea mulţi prieteni, cel puţin nu în oraş. Când nu lucra, îşi petrecea timpul cu Amelia, iar asta nu îi permisese să-şi facă cine ştie ce prieteni de-a lungul anilor. Toţi prietenii apropiaţi ai lui Kate – în afară de Seth – erau cei de care se legase în facultate sau liceu. Şi niciunul nu stătea în apropiere. Kate ridică ochii spre Seth şi bătu cu palma locul de lângă ea. Bărbatul se aşeză. Îşi roti privirea prin încăpere şi faţa lui se înăspri când realiză, în sfârşit, unde se aflau.

— Poate că ar fi mai bine să coborâm, spuse el, uşor agitat. Să luăm nişte aer curat.

— Am primit un sms azi despre Amelia. De fapt, două, spuse Kate, ignorându-i încercarea de a o scoate din cameră. Ambele mesaje spuneau că nu s-a aruncat.

— Pe bune?

Ochii lui Seth se măriră de uimire pentru o clipă, apoi se îngustară, bănuitori:

— Stai aşa, de la cine le-ai primit?

— Nu ştiu. Sunt anonime.

Bărbatul ridică din sprâncene:

— Anoni...

— Nu-ncepe şi tu, spuse Kate, încet, privindu-l în ochi. Te rog?

El îi susţinu privirea o vreme, apoi trăsăturile i se îndulciră.

— OK.

Cuprinse cu un braţ umerii înguşti ai lui Kate şi îşi sprijini bărbia pe creştetul ei.

— OK.

— Poate că e un lucru bun, spuse ea. Undeva, în adâncul meu, n-am crezut niciodată că Amelia s-a sinucis. Dar ştiam că, dacă spun asta, toată lumea o să creadă că sunt în plină fază de negare.

— Dar, dar nu cumva poliţia a stabilit că...

— Poliţia mai face şi greşeli, sări Kate. De ce n-ar fi făcut-o şi de data asta?

— OK, repetă Seth, ridicând mâinile.

Spunea asta doar ca să-i facă pe plac. Era evident. Dar lui Kate nu-i păsa. Îşi roti privirea prin cameră. Era una să caute prin lucrurile Ameliei, dar era cu totul altceva s-o facă în acea încăpere, atât de plină de amintirile fiicei ei şi de mirosul morţii.

— Înainte de orice, trebuie să mă asigur că poliţia nu a trecut cu vederea nimic de aici.

— Ca de exemplu? întrebă Seth. Ce crezi tu că s-a întâmplat de fapt, Kate?

Ea ridică din umeri.

— Nu ştiu.

Kate inspiră adânc, încercând să nu-şi lase imaginaţia să inventeze posibilităţi care mai de care mai cumplite.

— ... dar trebuie să aflu. Crezi că ai putea să te uiţi prin biroul ei, prin sertare, şi să vezi dacă găseşti ceva? Voiam să-i duc ghiozdanul jos. Însă... Prefer să nu mai stau aici.

— Sigur că da, spuse Seth, deşi nu părea chiar încântat de perspectivă. Dar spune-mi ce caut.

— Ceva care să demonstreze că Amelia nu s-a sinucis, spuse Kate, aproape în şoaptă. Sau, poate, ceva care să demonstreze

că a făcut-o.

Kate coborî, ducând cu ea geanta de poştaş uzată a Ameliei. Departe de camera ei, credea că avea să-i fie mai uşor să se uite prin telefonul şi computerul fetei. Dar, aşezată la masa din bucătărie, cu geanta în poală, Kate încă era îngrijorată că vreo urmă esenţială lăsată de Amelia o să zboare de acolo de îndată ce ar fi deschis-o.

În final, reuşi să deschidă geanta. Înăuntru erau câteva caiete, micul laptop al Ameliei, un baton de cereale, un strugurel, nişte gumă, iPhone-ul şi portofelul ei. Kate le scoase pe rând şi le aşeză cu grijă pe masă. Lucruri obişnuite ale unei fete vii. Acum, devenite artefacte preţioase ale unei moarte.

Kate luă mai întâi iPhone-ul Ameliei. Şi el era mort – o ironie sinistră care o făcu pe Kate să se strâmbe. Când găsi încărcătorul într-un buzunar exterior al genţii Ameliei, Kate descoperi imediat că telefonul avea parolă. Kate putea să jure că Molina îi spusese că verificase telefonul Ameliei. Dar fără parolă – pe care nici măcar Kate nu o ştia – era imposibil. Din două încercări, Kate reuşi să identifice combinaţia corectă de numere: ziua de naştere a Ameliei şi a ei. Asta îi umplu ochii de lacrimi.

Când, în cele din urmă, Kate ajunse la mesageria din telefonul Ameliei, nu putea să-şi creadă ochilor. Erau sute de mesaje salvate, de la nenumăraţi oameni; unii cu tot cu nume, alţii numere de telefon anonime – multe necunoscute sau ascunse. Unele erau de la Kate. Unele erau conversaţii lungi. Altele, mesaje unice. Cum de avusese Amelia timp – printre toate cursurile, opţionalele şi antrenamentele ei – să trimită atâtea mesaje? Şi mai important, cum de nu ştiuse Kate nimic despre asta?

Poate că ar fi trebuit să le citească de la bun început. Unele mame de adolescenţi fac asta, urmăresc toată activitatea electronică a copiilor lor – sms-uri, e-mailuri, pagini de Facebook. Kate era suficient de conectată la lumea părinţilor – în special prin intermediul colegelor care aveau copii – ca să ştie că unele mame îşi anunţau fiii sau fiicele că îi verifică periodic; altele profitau de momentul în care copilul îşi lăsa smartphone-ul nesupravegheat ca să scormonească fără să fie descoperite.

Kate nu făcuse niciuna, nici alta. În schimb, alesese să aibă încredere în Amelia.

Sau, cel puţin, asta îşi spusese că face. Pentru că acum, când stătea şi se uita la şirul acela nesfârşit de mesaje, faptul că nu o monitorizase îi părea tot mai puţin o alegere şi tot mai mult o consecinţă a programului ei extrem de aglomerat. Cu siguranţă fusese o dovadă de neglijenţă şi o mare, foarte mare prostie. Amelia avea *cincisprezece* ani. Chiar dacă fata se străduise să nu intre în belele, era treaba lui Kate să se asigure că şi reuşea.

Kate îşi ţinu respiraţia când începu să deschidă la întâmplare sms-uri. Cele mai multe erau discuţii banale între adolescenţi despre prânz, antrenamente sau teme. Dar mai era o conversaţie, printre ultimele, din ziua de dinaintea morţii Ameliei. Era un schimb de mesaje cu un număr nesalvat, care se dovedi a-i aparţine unui băiat pe nume Ben.

AMELIA
Cine e?

NUMĂR NECUNOSCUT
Ben, e telefonul lui frate-meu

AMELIA
A, bună, era să nu răspund

NUMĂR NECUNOSCUT
Ai întrebat despre Paris?

AMELIA
Dap. Nu merg

NUMĂR NECUNOSCUT
Poate se răzgândeşte?

AMELIA
Nu cred. Alte idei?

NUMĂR NECUNOSCUT
Nu prea. E mama ta.

AMELIA
Ştiu. E doar a mea. Ce noroc pe mine.

Kate închise ochii şi se aplecă din cauza durerii care îi străpunse stomacul. Era dreptul fundamental al oricărui adolescent să fie supărat pe părinţii lui. Kate ştia asta. Şi ea era încă supărată pe propriii părinţi. Însă pentru un motiv întemeiat. Erau reci, distanţi şi limitaţi. Kate crezuse mereu că era o mamă mult mai bună decât fusese vreodată Gretchen; e drept că nu-şi stabilise un barem foarte ridicat. Dar dacă relaţia ei cu Amelia nu fusese atât de bună pe cât credea? Dacă nu o cunoscuse pe Amelia atât de bine, până la urmă?

Kate strânse telefonul la piept şi închise pleoapele şi mai tare, de parcă asta o putea împiedica să plângă. Nu putea. Aşa că nu se mai abţinu. Spinarea i se încovoie şi obrajii i se udară, iar ea plânse până când rămase iară lacrimi.

Într-un final, Kate îşi trase nasul, tare, şi îşi trecu mâna peste gura şi nările umede. Puse încet telefonul Ameliei înapoi pe masă. Ştia că va trebui să treacă prin toate mesajele, la un moment dat. Că avea să fie nevoită să înoate prin desişul de conversaţii ale Ameliei şi spera să nu mai dea şi peste alte lucruri care s-o rănească. Dar nu încă. Deocamdată, îi ajungea să ştie că erau chestiuni la care trebuia să se uite cu mai multă atenţie.

Kate smulse câteva şerveţele ca să-şi şteargă faţa, apoi luă caietele Ameliei şi începu să le frunzărească. Îşi trecu degetele peste scrisul dezordonat al fetei, atingând adânciturile lăsate pe hârtie. Încercă să şi-o imagineze pe Amelia scriindu-le. Când Kate închise caietul de Engleză, din el căzură pe podea câteva pagini capsate între ele. Se aplecă să le ridice.

Reprezentări ale timpului: Spre far, de Amelia Baron. Era lucrarea la care se presupunea că Amelia copiase. Poate că asta era şansa lui Kate de a albi numele fiicei ei. Nu era musai s-o facă ea însăşi, desigur. Putea să examineze fiecare pagină în parte şi tot nu şi-ar fi dat seama dacă Amelia într-adevăr copiase pasaje din ea. Dar, în mintea lui Kate, acea parte din povestea Ameliei care sugera că fiica ei copiase păruse mereu cea mai puţin credibilă. Amelia ştia totul despre Virginia Woolf. Citise *Spre far* de multe, foarte multe ori şi lua mereu note mari la Engleză; or, asta spunea multe, având în vedere cum erau notele ei în general. Amelia n-ar fi avut nevoie să plagieze nimic. La asta se adăuga faptul că Amelia nu minţea niciodată. Era chiar obsedată de respectarea regulilor şi o venera pe

profesoara de Engleză, Liv, aşa că nimic nu avea sens. Dar una era să ştie că Amelia nu copiase, şi alta s-o şi dovedească.

Kate puse lucrarea pe masă şi scoase laptopul Ameliei din geantă. Îl porni şi începu să se uite prin fişierele extrem de bine organizate. Documentele Word erau împărţite în două foldere ale căror titluri cuprindeau numele cursurilor şi semestrul. Erau doar două fişiere lăsate pe dinafară, fiecare intitulat *gRaCeFULLY* şi etichetat cu o dată diferită. Kate alese unul la întâmplare şi îl deschise. Documentul arăta glossy – margine profesionistă, banner colorat, fonturi elaborate – ceea ce îl făcea să arate ca un newsletter oficial al şcolii.

gRaCeFULLY

19 SEPTEMBRIE

Pentru că există 176 de definiţii ale cuvântului „ratat” pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, distruşilor!

Da, iată-ne din nou, cu toate căcaturile nepotrivite pentru tipar...

Avem multe ştiri azi. În primul rând, am auzit că un anumit profesor de Chimie îşi ia foarte multe dintre întrebările pentru primul an de curs din Examenul Standardizat al Californiei. Iar astea, doamnelor şi domnilor, se găsesc ONLINE. Adică, pe bune, cât de putoare să fii?! Tipul nici măcar nu-şi face singur întrebările?... Nu e vina noastră că e o putoare ordinară. Aşa că luaţi d-aici, zic – uitaţi linkul pentru examen: caedu/standard-tests/chemistry.com.

Se pare că a mai fost un rainbow party la clasa a şasea weekendul trecut. Să le spună cineva copiilor ăia că moda asta a trecut de prin 2008. Şi e şi super scârbos, app.

A, şi poate altcineva să-i spună lui Tempest Bain să poarte chiloţi? Adică OK, ştim cu toţii că fata e dansatoare şi că are corp ca lumea şi toate alea, dar, pe bune, chiar trebuie să i-o vedem?

Şi cică Bethany Kane e pregătită şi disponibilă. A, staţi, pardon, aici nu-i nimic nou. Deja şi-a tras-o cu jumate dintre

intelectualii de la universităţi.

Sylvia Golde marchează şi ea zilele astea, din nou. Încă nu ştim cine e norocosul, dar Sylvia era în echipa de gimnastică atunci când era mică, aşa că – fără doar şi poate – oricine ar fi el, fata face toţi banii.

Iar Maggies au început să recruteze săptămâna asta, oameni buni, deci celelalte cluburi probabil că vin şi ele tare din urmă. Dacă n-aţi fost încă invitaţi, poate că o să fiţi. Dar cei mai mulţi dintre voi, rataţilor, n-ar trebui să aveţi aşteptări.

Rainbow party? În clasa *a şasea*? Kate auzise expresia o dată, de la Beatrice, care văzuse ceva despre asta la Oprah. Dar, la vremea respectivă, îşi închipuise că era un subiect pe care îl umflaseră pentru audienţă, dacă nu cumva îl inventaseră cu totul. Iar această chestie numită *gRaCeFULLY* spusese că cea mai bună prietenă a Ameliei e o curvă. Să fie adevărat? Dintr-odată, faptul că Amelia nu vorbise niciodată despre băieţi părea dubios. Cineva care se străduia atâta să nu vorbească despre un anumit lucru probabil că avea prea multe de spus.

Kate mai deschise şi închise rapid încă două fişiere *gRaCeFULLY.* Unul mai avea o ştire despre Sylvia – ceva legat de faptul că lua anticoncepţionale – şi era foarte clar de ce fusese salvat ultimul fişier *gRaCeFULLY.*

> Amelia Baron a reuşit, doamnelor şi domnilor. Exact! De acum două nopţi, a devenit oficial femeie. Aşa că voi, toţi cei care aşteptaţi s-o dezvirginaţi, ghinion de neşansă – altul v-a luat-o înainte. Şi n-o să vă vină să credeţi cine e fericitul câştigător. Dar n-o să aflaţi de aici. Am învăţat că e mai bine ca unele lucruri să nu rămână scrise.

În timp ce se holba la ecran, Kate simţi cum gâtul îi ia foc din nou. Nu o supăra faptul că Amelia făcuse sex – sau poate că o supăra puţin –, cât o durea că fiica ei nu-i spusese. Mereu îşi imaginase că ea şi Amelia aveau să discute despre asta înainte. Ani de-a rândul, Kate îşi pregătise discursuri despre iubire şi siguranţă şi încredere. Despre cât de necesar e să fii cinstit cu tine atunci când stabileşti o legătură cu altă persoană. Despre cum să alegi cu atenţie când şi cât din tine să dăruieşti cuiva. Kate plănuise să-i spună Ameliei toate aceste lucruri, lucruri pe care şi ea ar fi trebuit să le ştie mai bine, la vremea lor. Atunci, de ce nu o făcuse? Ce aşteptase?

— Hei.

Kate tresări şi ridică privirea spre scară. Seth cobora încet spre bucătărie. Părea că speră să apară ceva care să-l oprească din drum.

— Ai găsit ceva, spuse Kate.

Îşi dădea seama din expresia feţei lui că aşa era. Şi, orice ar fi găsit, nu era de bine.

Seth dădu din cap şi se aşeză la masă, în faţa lui Kate. Scoase un bileţel împăturit din buzunarul cămăşii. Îl puse pe masă şi îl împinse spre Kate, dar nu-şi luă degetele de pe el.

— L-am găsit în sertarul de la birou.

Kate încercă să ia biletul, dar Seth îl apăsă şi mai tare cu degetele:

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Dacă afli lucruri pe care e mai bine să nu le ştii?

— Orice ar fi, dacă i s-a întâmplat Ameliei, trebuie să ştiu. Trebuie să ştiu totul, Seth.

Într-un final, el încuviinţă şi ridică mâna. Kate despături hârtiuţa pătrată.

TE URĂSC!!!

Cuvintele acelea scurte ţipau din mijlocul pătratului de hârtie liniată, ruptă dintr-un caiet. Kate îşi simţi pieptul prins într-o chingă. Cineva îi scrisese asta *Ameliei*? Până şi literele păreau furioase – mâzgălite şi îngroşate, de parcă cineva se lăsase cu toată greutatea pe creion.

Dar nu avea sens. Amelia nu era genul de fată pe care s-o urască lumea. Era deşteaptă şi drăguţă şi atletică. O fată pe care oamenii puteau cel mult s-o invidieze, dacă ea nu ar fi fost atât de modestă. Nu încerca să atragă atenţia aşa cum făcea Sylvia. Cum putea cineva s-o urască?

— Nu-nţeleg, spuse Kate mai mult pentru sine. Cine putea să-i scrie aşa ceva Ameliei?

O vreme, Seth fixă tăblia mesei cu privirea. Până la urmă, scutură din cap şi băgă iar mâna în buzunar. Scoase de acolo o grămăjoară de peste douăzeci de hârtiuţe pătrate, împăturite la fel. Când deschise palmele, toate căzură pe masă, alcătuind un morman dezordonat.

— Toate spun acelaşi lucru, zise el cu voce din care răzbăteau

tristeţe şi furie. Toate douăzeci şi două. Cred că sunt de la mai multe persoane. Scrisul diferă.

Mâinile lui Kate zăboviră deasupra hârtiilor, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

— Dumnezeule, şopti ea, incapabilă să-şi ia privirea de la bilete.

— Ştiu, spuse Seth, e rău. Dar poate că nu e ceea ce pare.

Kate se întoarse spre el cu ochi atât de ieşiţi din orbite încât începuseră s-o usture.

— O gaşcă o hărţuia pe Amelia, spuse. Ce altceva poate fi?

Seth dădu din cap şi se uită în jos.

— Nu ştiu, spuse el. N-am nici cea mai vagă idee. Ca să spun drept, în momentul ăsta nu mă pot gândi decât să mă duc până la şcoala aia şi să dau nişte scatoalce după ceafa câtorva copii. Nici nu-mi pot imagina cum te simţi tu.

— Nici eu nu pot, spuse Kate, apăsându-şi pieptul cu palmele să vadă dacă-i mai bătea inima. Nu simt nimic, adăugă ea.

— N-am găsit niciun bilet de la Amelia sau ceva asemănător. N-am găsit nimic, de fapt, în afară de o cutie pe care o ţinea sub pat, şi în care erau o grămadă de jurnale vechi de-ale tale şi albume foto.

— Ale mele?

Kate ţinuse cu religiozitate un jurnal din şcoala generală şi până când absolvise Facultatea de Drept, când creşterea unui copil şi construirea unei cariere îi răpiseră posibilitatea de a mai emite gânduri despre viaţa ei, darămite de a le şi aşterne pe hârtie la finalul fiecărei zile. Nu mai avusese un jurnal de mulţi ani.

— ...sub patul ei?

— Eu aşa zic. Unele dintre ele sunt alea legate în piele neagră pe care le cărai după tine când eram la facultate. Nu m-am uitat prin ele, dar pe cel de deasupra era numele tău.

— Ce făcea ea cu jurnalele mele? întrebă Kate.

Poate că Amelia n-o mai întrebase nimic despre tatăl ei pentru că aflase singură toate răspunsurile. Şi oare ce alte lucruri mai erau scrise acolo, lucruri pe care Kate n-ar fi vrut ca Amelia să le citească? Chinul de a decide dacă s-o păstreze sau nu pe Amelia? Cum se hotărâse iniţial s-o ţină, pentru ca, mai târziu, să apară la uşa unei clinici de nu mai puţin de patru ori, de fiecare dată decisă *să nu* o ţină? Oare citise şi partea unde

îndoielile despre a păstra sau nu copilul se transformaseră după naştere în regret că o păstrase? Pentru că acele regrete fuseseră umbrite rapid de iubirea pentru fiica ei. O iubire care îi sfâşiase inima şi îi schimbase viaţa. Dar oare Amelia mai citise cât să ajungă la partea aceea?

— Nu ştiu ce făcea cu ele, spuse Seth. Dar ştiu că nimic din ceea ce ar fi citit Amelia nu i-ar fi schimbat iubirea pentru tine. Te iubea, Kate. Chiar te iubea.

— Atunci de ce mă simt şi mai rău?

Seth se întinse şi îşi puse mâna peste a lui Kate.

— Pentru că nu mai e.

•

După ce Seth acceptase cu părere de rău să plece acasă, Kate luase iar telefonul Ameliei şi începuse să se uite prin agendă. Erau 367 de nume şi numere salvate în telefonul fiicei ei. Kate poate că avea vreo douăzeci şi cinci în al ei, cu tot cu toate rudele, doctorii şi dentiştii ei şi ai Ameliei, plus ultimele trei menajere. Cum de cunoştea Amelia atâţia oameni?

Ochii lui Kate trecură peste lisa de nume necunoscute. Multe erau fete, poate chiar cele mai multe. Dar erau şi multe nume de băieţi: Adam, Aikin, Aiden, Arden – sau, poate că ultima era tot fată. Kate recunoscu doar câteva. Cu Bennett Weiss, Amelia jucase fotbal european când era suficient de mică încât să facă parte dintr-o echipă mixtă. George McDonnell era un alt nume pe care Amelia îl pronunţase o dată sau de două ori, la fel şi Carter Rose.

Dar mai erau mulţi alţii. Cele mai multe numere erau din zonă, plus câteva din Manhattan. Altele, însă, aveau prefixe pe care Kate nu le recunoştea. Se mai uită, căutând un Ben la litera B, şi îl găsi chiar la început: 518–555–0119.

Kate încă se mai uita la lista de nume când cineva bătu tare în geamul de la bucătărie. Sări în picioare şi se lovi cu genunchiul de masă.

— Scuze! strigă o voce de femeie de partea cealaltă a ferestrei.

Prin bezna de afară, singurul lucru care se distingea era părul lung şi negru. Femeia făcu semn spre uşă, apoi faţa îi dispăru de la geam.

Kate păşi încet spre uşa bucătăriei. Nu avea chef să discute cu nimeni. Dar femeia arătase spre uşă cu atâta încredere, încât

Kate bănuia că nu avea de gând să plece prea curând, chiar dacă ar fi ignorat-o. Kate inspiră adânc şi deschise încet uşa.

Femeia stătea pe treptele care duceau spre intrare, în lumina felinarelor de pe stradă. Avea părul lung şi negru, ochi negri imenşi pe o faţă delicată şi palidă – era extrem de frumoasă, aproape năucitoare. Întinse o mână cu o manichiură impecabilă.

— Îmi pare rău pentru sperietură, spuse ea zâmbind.

Avea un ruj de un roşu adânc, şi el impecabil. Gesticulă spre treptele din spatele ei, care duceau la uşa dinspre living:

— Am sunat la soneria de sus, dar cred că nu funcţionează. Apoi am văzut lumină aici, jos. Iar acum sunt sigură că aţi vrea să mă prezint şi să vă spun de ce dau târcoale casei dumneavoastră. Sunt Adele Goodwin, de la comitetul de părinţi al şcolii Grace Hall.

— Bună, zise Kate.

Când întinse şi ea mâna, observă inelul cu un diamant imens şi strălucitor şi verigheta asortată de pe inelarul stâng al femeii, şi brăţara cu diamante de la încheietură. Adele începu să tremure şi îşi frecă braţele cu palmele. Era prima noapte cu adevărat rece din acel an.

— Îmi cer scuze, hai înăuntru, spuse Kate fără tragere de inimă. E cumplit de frig afară.

— O, sunteţi sigură? N-aş vrea să deranjez. Îmi dau seama acum că ar fi trebuit să sun mai întâi. Nici mie nu-mi plac vizitele neanunţate.

Nu, nu sunt sigură, ar fi vrut Kate să spună. Pentru că, dacă oricum nu se simţea în largul ei lângă părinţii copiilor de la Grace Hall, ceea ce zărise pe la şedinţele comitetului de părinţi şi reuniunile de la început de an şcolar o făcuse să nu dorească să-i vadă vreodată pe oamenii ăia în casa ei. Nu erau mamele din comitetele copilăriei ei, cu jeanşi urâţi şi platouri de fursecuri şi care aveau o mulţime de timp liber, aşa că puteau să coasă de mână costume de Halloween pentru copiii lor. Cele mai multe dintre femeile astea erau genul creativ, arhitecte sau designeri sau scriitoare, uneori cu program de lucru flexibil, dar mereu extrem de productive. Erau îmbrăcate ultimul răcnet şi cu siguranţă neprietenoase. Majorete ajunse la maturitate, cu CV-uri impresionante şi conturi pline.

— A, nu, e în regulă, spuse Kate neconvingător, apoi se întoarse la masa din bucătărie şi trase cu ochiul la toate acele

bileţele oribile, rămase grămadă în mijloc. Se repezi să le strângă şi le aruncă într-un sertar. Gestul ei părea ciudat şi dubios, dar n-avea ce face. Kate evită privirea celeilalte femei şi îi făcu semn spre masă:

— Luaţi loc, vă rog. Eu tocmai... Vreţi ceva de băut?

— Nu, mulţumesc, şi-aşa v-am deranjat destul, spuse Adele.

De sub haina ei acum descheiată se vedea rochia petrecută foarte drăguţă, de culoarea smaraldului, şi pantofii cu toc înalt, extrem de moderni. Avea mai multe coliere grele înfăşurate elegant în jurul gâtului pe care îl tot întindea, uitându-se prin bucătărie. Nu făcea vreun efort să mascheze privirea ca de evaluator, dar părerea ei despre ceea ce vedea nu i se citea pe faţă.

— Nu vreau să vă răpesc prea mult timp. Voiam doar să discut cu dumneavoastră despre evenimentele pe care comitetul vrea să le organizeze în onoarea Ameliei. Nu voiam să ne apucăm fără să fi stat de vorbă.

— Evenimente?

Lui Kate nu-i plăcea cum suna asta.

Evenimente însemnau petreceri. Petreceri la care lumea s-ar fi aşteptat ca ea să participe. Kate scria cecuri modeste, dar cu sume decente pentru Grace Hall atunci când i se cerea să contribuie, însă evita evenimentele ori de câte ori se putea. Nu făcea parte din grupul părinţilor bogaţi din şcoală şi s-ar fi simţit stingheră. Să participe acum, când nu mai era părinte deloc, era de neconceput.

Adele dădu din mână şi din cap, strâmbându-se.

— Evenimente... Scuze, a sunat tare prost, spuse ea, şi chiar părea jenată.

Dar mai era ceva în vocea ei, ceva calculat care o nelinişti pe Kate.

— Vă rog să mă iertaţi, a fost o zi tare lungă. Am trecut dintr-o întâlnire în alta şi simt că mi s-a lichefiat creierul, spuse Adele, zâmbind din nou, de data asta mai rece. Am vrea să-i aducem un omagiu Ameliei, la licitaţie, dedicându-i un memorial.

— Oh, spuse Kate, deşi ar fi vrut să spună *nu*; ar fi vrut să spună *te rog, pleacă*. Mă tem că nu pot fi de prea mare ajutor. Jobul meu... lucrez până târziu. Mereu mi-a fost greu să ajung la evenimente organizate de şcoală, inclusiv la licitaţie.

Era o scuză la fel de bună ca oricare alta. Una obişnuită şi

acceptabilă din punct de vedere social.

— Tot ce ne trebuie de la dumneavoastră sunt nişte poze din copilărie şi acordul, desigur.

Adele zâmbea mai relaxat acum, mai cald. Poate că fusese nervoasă, poate că se simţise nelalocul ei să discute cu Kate despre asta. Continuă:

— Credeţi-mă, înţeleg perfect chestiunea cu serviciul. Sunteţi avocată, nu? Partener în cadrul unei firme?

— Da, spuse Kate, întrebându-se dacă asta făcea de-acum parte din povestea legată de moartea Ameliei: *mama ei, avocata.*

— Şi eu sunt. Avocat, vreau să spun. Acum sunt angajată la Time Warner. Dar mai demult eram asociată în departamentul pentru corporaţii de la Dechter & Weiss, spuse ea, şi dădu din cap, cu faţa dintr-odată împietrită. Serviciul meu nu ridică atâtea provocări ca parteneriatul într-o firmă mare, dar măcar programul e uman. Mai ales că o am pe Zadie. Nu ştiu cum aţi reuşit vreodată să jonglaţi...

Adele tăcu brusc, părând să realizeze ce gafa era să facă. Pentru că, în mod evident, Kate nu reuşise să jongleze cu nimic. Fiica ei murise, ceea ce nu prea o recomanda drept un părinte model. Adele îşi împleti degetele în poală şi se foi puţin pe scaun.

— Mă rog, spuse ea, încercând cu disperare să schimbe subiectul. La ce firmă lucraţi?

— Slone & Thayer, răspunse Kate, căutând o scuză ca s-o facă pe Adele să plece atunci, pe loc.

Nu trebuie să facem asta, ar fi vrut Kate să-i spună. *Poţi să pleci pur şi simplu*. Îşi dori să-i sune telefonul, să pornească alarma de incendiu.

— ...sunt partener specializat în litigii.

— Ah, Slone & Thayer. Da, e ceva. Trebuie să fie... interesant să lucrezi acolo.

Adele se strâmbă. Firma avea o reputaţie aparte pentru concurenţa extrem de dură din interior.

— ...Ştiu câţiva oameni care s-au dus acolo imediat după ce au absolvit Facultatea de Drept. E foarte cunoscută. De fapt, unii dintre ei încă mai lucrează acolo. Poate că îi cunoaşteţi?

— E un loc uriaş, spuse Kate, care avea şi mai puţin chef să discute cu Adele despre cunoscuţi decât să facă, pur şi simplu,

conversaţie de complezenţă. Suntem câteva sute în sediul din New York, continuă ea. Dacă nu se ocupă de litigii, nu-i cunosc.

— Normal, spuse Adele şi clipi des, pricepând mesajul. Ei, ar trebui să vă las. Puteţi să trimiteţi fotografiile când aveţi timp. Ah, dar mai era ceva. Nu vrem să depăşim nişte limite, desigur, dar mai mulţi copii s-au arătat interesaţi să susţină o campanie de conştientizare privind sinuciderea, tot în memoria Ameliei. Vor să strângă bani pentru o linie telefonică de urgenţă, la nivel naţional. Pare să fie o parte importantă a procesului lor de vindecare. Speram să...

— Nu, sări Kate.

Cuvântul răsunase prea strident, aproape ca un lătrat.

— Nu?

Adele păru întâi speriată, apoi nedumerită şi, în cele din urmă, agasată:

— Mă tem că nu înţeleg.

— Îmi pare rău, n-am vrut să... Doar că...

Kate ezită. Ce mai putea spune, dacă nu adevărul?

— Nu sunt sigură că Amelia s-a sinucis.

— Ce?!

Adele îşi puse mâna în jurul gâtului, ca într-o încercare de a se apăra. Părea înspăimântată.

— Nu, nu, spuse Kate dând din mâini.

N-ar fi trebuit să spună nimic. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca bănuielile ei să ajungă la comitet. O haită de părinţi crizaţi de la Grace Hall care să bată cu pumnii în uşa secţiei n-avea cum să-i aducă bunăvoinţă din partea poliţiei.

— Vreau să spun că se poate să fi fost un accident sau ceva. Încă mai sunt întrebări, atât. Dacă aţi putea amâna puţin chestia cu campania legată de sinucidere, cel puţin aceea dedicată Ameliei, până obţin nişte răspunsuri, v-aş fi recunoscătoare.

— Ce fel de întrebări?

Adele făcuse ochii mari. N-avea de gând să renunţe aşa uşor.

— Serios, chiar nu pot să... Poliţia... Sunt sigură că înţelegeţi, spuse Kate, sperând că Adele nu va insista.

Dar femeia încă o fixa cu privirea. Adele nu voia să abandoneze fără să i se arunce măcar un oscior.

— ...azi s-a întâmplat o chestie, cedă Kate. S-ar putea să nu fie nimic, dar...

— Dar s-ar putea să fie ceva, spuse Adele, încet, în vreme ce

privirea îi fugea pe tăblia mesei, dintr-o parte în cealaltă, de parcă ar fi citit ceva scris acolo. Desigur, zise ea.

— Atunci mă înţelegeţi? O să amânaţi campania?

Lui Kate nu-i venea să creadă că Adele nu mai insistă să primească detalii.

— O, da, sigur. Doar anunţaţi-ne când putem începe, spuse Adele, ridicându-se brusc şi pornind spre uşă. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat, doamnă Baron, adăugă ea, apăsând pe clanţă.

Se întoarse din uşa întredeschisă şi o luă pe Kate de mână, zâmbind alunecos.

— Fiica dumneavoastră era adorabilă, doamnă Baron.

Am întâlnit-o la începutul anului, când a fost voluntar la Festivalul Recoltei. Era aşa de politicoasă şi dedicată... Cred că eraţi tare mândră de ea. Şi avea nişte ochi extraordinari, complet neobişnuiţi. E o trăsătură de familie? Două culori diferite?

— Nu, a fost un defect genetic, spuse Kate, întrebându-se cum deviase conversaţia în direcţia asta, când era pe punctul de a o face pe Adele să plece. Se numeşte Sindrom Waardenburg. Nu am mai avut cazuri în familie, dar uneori apare spontan.

— Înţeleg; ce neobişnuit, spuse Adele, privind-o pe Kate într-o manieră ciudată şi neliniştitoare.

În final, se întoarse pe călcâie şi porni spre trotuar, salutând cu o mână ridicată.

— Ei bine, erau minunaţi. Absolut minunaţi.

gRaCeFULLY

26 SEPTEMBRIE

Pentru că există 176 de definiţii ale cuvântului „ratat” pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, distruşilor!

Cică Charlie Kugler e şi ea printre noile membre ale Maggies, dar o păsărică ne-a spus că prietenul ei de la Yale încearcă s-o facă să renunţe. Cred că-i place ca moştenitoarele cu care umblă să poarte chiloţi şi d-astea.

A, şi încă ceva: umblă vorba că Tempest Bain are o programare la clinica Renfrew. Încă o dovadă că nimeni nu poate să aibă aproape un metru optzeci şi 50 de kile fără o tulburare de nutriţie.

Se pare că George McDonnell s-a lăsat iar de droguri. Eu cred că l-au priponit băieţii în albastru în weekend pentru că fuma iarbă pe strada de lângă Old Stone House. Hei, George, ia-o p-asta: şi părinţii tăi bagă iarbă... fumează rahatul ăla ACASĂ.

O ultimă chestie despre profesori: Liv şi-a luat ţeapă DIN NOU weekendul ăsta. Vă vine să credeţi? Nu-mi plac fetele, dar, dacă ar fi aşa, eu nu ţi-aş trage clapa niciodată, Livy. Trebuie să-ncepi să ieşi cu nişte bărbaţi mai de calitate, Liv. Ar fi cazul să te uiţi după unii dintre taţi. Crede-mă, toţi se uită după tine.

facebook

30 SEPTEMBRIE

Amelia Baron
Speră să nu fie prinsă

Chloe Frankel şi alţi 2 apreciază asta

Sylvia Golde
făcând ce? Pupând lumea în fund prea mult?

Amelia

30 SEPTEMBRIE, 10:12 PM

DYLAN
sal

AMELIA
ce faci

DYLAN
te-ai uitat la Zaritski?

AMELIA
da, cred că o să fie ok

DYLAN
pari f relax despre asta

AMELIA
pe bune?

DYLAN
de obicei lumea se crizează

AMELIA
poate că ar trebui să mă crizez

DYLAN
nope, îmi place că eşti relax; n vdm m trz

AMELIA
nb

30 SEPTEMBRIE, 10: 14 PM

AMELIA
eşti treaz?

BEN
dap

AMELIA
Dylan tocmai mi-a scris

BEN
pe bune??? Că ce?

AMELIA
nu mare lucru

BEN
ce tare

AMELIA
eh, las-o baltă atunci

BEN
hai, că tre’ să fi zis ceva

AMELIA
doar bună sau ceva

BEN
alte jocuri?

AMELIA
ce mă iei aşa tare?

BEN
Nu vreau să văd că te înţeapă regina viesparului

AMELIA
hai, mă

BEN
pe bune, chiar vrei să fii prietena ei doar pentru că nu ştii dacă ea vrea să fie prietena ta?

AMELIA
nu mă psihanaliza astă seară. Sunt stresată.

BEN
a da mâine e proiectul încuietoarea?

AMELIA
dap

BEN
doar să nu te laşi prinsă, fata mea bună devenită rea

AMELIA
wow, mersi. Hai k tre’ să t las

1 OCTOMBRIE, 7:18 AM

BEN
scuze, n-am vrut să mă iau aşa de tine aseară pentru că eşti prietenă cu Dylan

AMELIA
nu-i nimic

BEN
nu vreau să te văd rănită. Mă îngrijorează fata aia

AMELIA
şi pe mine

BEN
asta mă face să mă simt mai bine; ai grijă

1 octombrie, 7:37 AM

NUMĂR ASCUNS
Unde oare s-o fi dus tăticu’ tău?

Amelia

1 OCTOMBRIE

Domnul Woodhouse încă se holbează la biletul de la Domnul Zaritski. Mă pusese să-l iau cu mine în biroul directorului ca pe un disclaimer de pe un pachet refuzat. Sau poate că asta era procedura. De unde să ştiu? Nu mai fusesem trimisă niciodată în biroul directorului. Şi eram destul de stresată că sunt acolo, dar şi oarecum uşurată. Uneori era al naibii de apăsător să nu faci nimic rău, niciodată.

Woodhouse îşi sprijină obrazul în palmă şi are pleoapele coborâte; citeşte. Nu-mi plac boşorogii, dar el e drăguţ. Chiar mai drăguţ decât majoritatea, cu ochelarii lui negri de artist şi cu părul negru-cărunt, ciufulit cât să arate a băiat de oraş. Şi mai are ceva, un aer oarecum posomorât, intens. Ar trebui să-mi placă asta la băieţi. În cărţi îmi place. Şi în poezii şi fotografii. Îmi place şi la băieţi, doar ca idee. Dar în viaţa reală, nimic.

Sunt cam singura. Cele mai multe fete de la Grace Hall sunt îndrăgostite de Domnul Woodhouse. Se fac şi pariuri cu cine o să se culce prima. Nu dacă, ci *când.* Dylan e pe listă. Nimeni n-a reuşit să afle cu cine se culcă, aşa că de ce să nu fie Woodhouse? Şi Zadie e printre candidate, şi dacă cineva ar avea tupeul să şi-o tragă cu Woodhouse, probabil că ea ar fi aia. Am auzit şi numele Sylviei menţionat, chestie care m-a făcut să mă simt cam prost pentru ea, fiindcă singurul motiv era că se culcase cu mulţi. Mă simt prost şi pentru Woodhouse. Bietul om e un dezastru care nu s-a întâmplat încă.

— E adevărat ce scrie aici? întreabă dl Woodhouse, ridicând privirea din hârtia aia, în sfârşit.

Încă îşi sprijină falca în mână.

— Ştiu şi eu? Biletul vă e adresat dumneavoastră. Nu v-am încălcat intimitatea citindu-l sau ceva.

Asta ieşise mult mai obraznic decât îmi propusesem. Trebuia să mă ţin de plan şi să vorbesc cât mai puţin posibil. Asta era Faza I a strategiei Maggie de evită-pedeapsa-dacă-eşti-prinsă. Sigur, ce le interesează pe Maggies de fapt e ca noi, novicele, să

nu zicem nimic despre ele dacă suntem prinse. Ştiu asta. Nu sunt tâmpită. Principala lor problemă e să nu afle nimeni cine sunt. Nu avem voie nici să le salvăm numele şi numerele în telefoane, în caz că cineva încearcă să le identifice din mesaje. Aşa că îşi zic una alteia Maggie #1 (Zadie), Maggie #2 (Dylan) şi aşa mai departe, în loc de numele lor reale. Toate astea sună a paranoia, dar funcţionează. Până acum, nimeni n-a aflat cine sunt. Sigur, am încălcat deja regulile puţin când am adăugat-o pe Dylan la contacte. Nici măcar nu ştiu de ce am făcut-o. Şi nici nu i-am cerut lui Ben să folosească Maggie #1 sau #2 când se referă la ele. M-ar fi luat la mişto dacă i-aş fi zis asta.

— Scrie că i-ai legat geanta domnului Zaritski de birou, cu un colier pentru cabluri, spune Domnul Woodhouse. Aşa ai făcut, Amelia?

— Ce ziceţi că am făcut?!

Răspunde la orice întrebare cu altă întrebare.

Woodhouse se uită lung la mine, apoi inspiră adânc; pare obosit.

— Ascultă, Amelia. Ştiu că noi doi nu ne cunoaştem foarte bine şi există un motiv bine întemeiat pentru asta. M-am uitat prin dosarul tău înainte să ajungi aici şi e impecabil – note mari, două scrisori de la universităţi, conduci clubul de Limba Franceză, participi la patru cursuri avansate... N-ai întârziat niciodată. Şi acum asta? De ce?

Mă gândesc o secundă la dimineaţa de acum vreo două săptămâni, când Sylvia îmi povestea de Ian Greene şi primisem prima invitaţie de la Maggies. În ziua aia chiar întârziasem. Will îmi notase numele şi toate alea. Dar cineva din birou probabil că a hotărât să nu îmi scrie asta în dosar. Sylvia avusese dreptate. Dacă eşti un copil isteţ, cuminte, Grace Hall face curat în urma ta.

— Asta înseamnă că beneficiez de indulgenţă, dacă e prima abatere?

Întreb şi mă străduiesc să zâmbesc, dar realizez că nu prea-mi iese. Prefăcătoria nu mă transformă într-un copil care face nenorociri, e prins, şi după aia face glume despre asta:

— A, şi am un test de matematică în zece minute pe care nu vreau să-l ratez. Pot să plec?

— Nu, zice Domnul Woodhouse. *Nu* poţi să pleci, Amelia. Toată povestea asta n-o să dispară, pur şi simplu. Nu înainte să-

mi explici ce se întâmplă. Domnul Zaritski a scris în bilet că şi-a sucit spatele când a tras de geantă. Se pare că deja avea trei discuri herniate.

— Normal că aşa a scris, zic eu şi-mi dau ochii peste cap.

Cu cine semăn când fac aşa? Poate cu Zadie? Toate înjurăturile ei sunt destul de contagioase şi o mică parte din mine îşi doreşte să fie ca ea, sau măcar să fie tratată ca ea. Profesorii, conducerea, toată lumea e extrem de indulgentă cu Zadie, îi trec cu vederea micile abateri, şi toate astea nu pentru că ar crede-o incapabilă să facă ceva rău. Le e frică de ea. Nimănui nu-i e frică de mine.

— Amelia, poate că domnul Zaritski nu e cea mai simpatică persoană, spune domnul Woodhouse.

Nu-l place pe domnul Zaritski. Îmi e clar.

— ...dar e, totuşi, o persoană, iar tu i-ai legat geanta de birou cu acel colier. De ce acum şi de ce lui? Ai avut o singură evaluare la materia lui până acum şi a fost excelentă.

Ridic din umeri. Colierul pentru cabluri fusese ideea celor din Maggie, nu a mea. Era prima din seria de trei poante pe care trebuie să le fac înainte să devin şi eu o Maggie. Mi-am aflat sarcinile trăgând bilete dintr-o pălărie, la ultima întâlnire. Întâlnirile se ţin de două ori pe săptămână şi o dată în weekend, mereu la altă oră şi în alt loc. Nu-i uşor să inventez scuze ca să dispar de sub nasul maică-mii şi al Sylviei, dar e destul de distractiv să am un secret. Nici întâlnirile nu-s rele; nu-s chiar ca petrecerile, dar pe-acolo. De obicei, cineva aduce o sticlă de vin şi lumea iese tot timpul să fumeze câte o ţigară. Uneori, destul de rar, circulă din mână-n mână un joint; nu m-am atins de el când mi-a venit rândul. Dar am fost cât pe ce. Încă nu sunt sigură că vreau să devin membră deplină a Maggies, însă constat că merg în continuare la întâlniri şi fac ce mi se cere. Pe de-o parte, fiindcă mă îngrijorează ce ar face Zadie dacă m-aş opri. Pe de alta, pentru că îmi place să petrec mai mult timp cu Dylan.

Dylan şi cu mine am devenit destul de apropiate. Şi îmi place să am o altă prietenă, separat de Sylvia. Ea ar zice că e aberant să-mi placă Dylan, dar nu e din cauză că Dylan e frumoasă sau populară. Sau nu numai din cauza asta. Poate că, parţial, e şi ăsta motivul – şi nu-s mândră că-i aşa –, dar îmi place pur şi simplu să fiu în preajma ei. Dylan are o energie misterioasă.

Poate fiindcă e actriţă sau ceva, dar acum vorbeşti cu ea, şi în clipa următoare zici că dispare în lumea ei. Revine de acolo exact când crezi că ai pierdut-o de tot. Asta face ca timpul petrecut cu ea să-ţi pară, nu ştiu, preţios sau aşa ceva.

În plus, Dylan şi cu mine avem chestii în comun, nu atât lucrurile care ne plac, cât felul în care ne plac lucrurile alea. Eu sunt obsedată de cărţi şi de scris. Dylan de cifre. Nu te-ai aştepta la asta, având în vedere cât e de drăguţă, dar Dylan e super mega bună la matematică. Şi îi şi place la nebunie. De fiecare dată când eu mă bag cu nasul într-un roman, ea se apucă să facă tot felul de puzzle-uri matematice din nişte cărţi şi sudoku la nivel de expert. Suntem spirite tocilare pereche Dylan şi cu mine. Doar că ea îşi ascunde mult mai bine decât mine latura de tocilară. N-am mai întâlnit pe cineva care să-mi semene atât de bine în privinţa asta. Şi vreau s-o cunosc şi mai bine, chestie care sigur nu s-ar mai întâmpla dacă aş fi dată afară din Maggies pentru că nu ascult ordinele.

Oricum, să legi geanta unui profesor cu un colier de plastic nu e vreo chestie majoră, mai ales când ţinta e proful meu de biologie, domnul Zaritski. Se zice despre el că e un soi de geniu, aşa că părinţii îl adoră, dar dacă ar fi să ne-ntrebe cineva pe noi, copiii, am zice că e doar o masă amorfa de răutate care nu ştie ce-i aia zâmbet. Zaritski pare să urască pe bune copiii şi se şi plânge non stop de toate alea – de vreme, de polen, de sinusuri, de genunchi, de locul de parcare pe care a reuşit să-l găsească în patruzeci şi cinci de minute şi oricum e un loc prost, încontinuu se plânge de toate rahaturile din viaţa lui. De parcă i-ar păsa cuiva de sentimentele unuia care îşi petrece weekendurile rupând anunţurile lipite de oamenii care vor să-şi vândă vechiturile în faţa casei şi încercând să obţină interzicerea accesului pe trotuar cu cărucioare duble. L-am ales pe domnul Zaritski pentru poanta cu colierul fiindcă merită să te iei de el.

Următoarea poantă – vaselină pe clanţă – trebuie să i-o fac cuiva din conducere. Am deja un plan cui să i-o fac şi când. Iar Doamna Pearl merită să rămână cu palma morfolită, la fel cum Zaritski a meritat să rămână cu geanta legată de catedră.

Dar a treia şi ultima probă... Nu sunt sigură că pot s-o fac. Ar trebui să găsesc un băiat super pămpălău – genul ăla care e palid pentru că stă tot timpul închis în casă şi se joacă pe Xbox –

şi să mă prefac online că sunt o fată care-l place. Ar trebui să fie o chestie de care să trag o vreme şi prin care să-l conving până la urmă să-mi trimită poze cu el dezbrăcat. Nu ştiu cum aş putea să mă fofilez şi să scap de asta fără să mă bată Zadie, dar simt că am prea multe în comun cu băieţii ăia spălăciţi ca să le fac aşa ceva.

Pe de altă parte, jurasem să nu fac niciodată ceva de genul chestiei pe care i-am făcut-o deja lui Zaritski. Şi fusese destul de uşor, şi în privinţa conştiinţei, şi a execuţiei. Îl văzusem că intră la toaletă cu revista lui de cuvinte încrucişate. Regula lui de aur pentru fiecare dimineaţă – mereu la aceeaşi oră şi mereu pentru cel puţin zece minute. Se întâmpla la o oră la care holurile erau goale. Dar cineva, de undeva, mă văzuse. Iar lui Zaritski nu-i luase mult să se prindă că eu am fost.

Woodhouse încă se holbează la mine şi aşteaptă să zic ceva. Potrivit regulilor Maggies, ar trebui să trec la Faza a II-a a proiectului evită-pedeapsa-dacă-eşti-prinsă – să încep să plâng isteric – doar dacă devine imposibil să-mi mai ţin gura. Din felul în care se ridicaseră sprâncenele domnului Woodhouse, nu s-ar zice că Faza I a fost un succes răsunător. Dar sunt destul de sigură că n-o să reuşesc să fac istericale. Nu simt că-mi vine să plâng. Asta deşi cu câteva săptămâni înainte puteam să jur că aş fi urlat cu sughiţuri aici, în biroul directorului.

— Oricum, ce dovadă există că eu am făcut-o? întreb, imitând-o pe mama. Nu aveţi nevoie de dovezi sau ceva?

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Amelia, spune Woodhouse, cu ochii pe geanta mea de poştaş. Dacă mă uit acolo, înăuntru, o să găsesc coliere de cablu?

De ce nu le-oi fi aruncat? M-am tot gândit că o să-mi mai trebuiască la ceva. Ce idioată! Acum, cariera mea infracţională se va sfârşi înainte să înceapă.

— Nu, spun eu, şi îmi apuc geanta şi mai strâns, încercând să mă gândesc ce dracu’ fac dacă încearcă să mi-o ia ca să verifice.

— Ascultă, Amelia, lăsând la o parte ce cred eu că este drept sau nu în cazul de faţă, domnul Zaritski n-o să lase lucrurile aşa...

Woodhouse îşi sprijină falca în cealaltă mână. Pare convins că o să-i spun tot ce vrea să ştie. Că e doar o chestiune de timp:

— Va trebui să găsim o cale să te revanşezi. Şi primul pas

este să recunoşti.

Faza a III-a: aruncă-te în sabie, asumă-ţi responsabilitatea şi acceptă pedeapsa. Şi nu sufla o vorbuliţă despre Maggies. Dacă le menţionezi, eşti exclusă din club. Aşa ni se spusese. Or, asta părea mai rău decât să nu mai fi membră, pur şi simplu.

— Bine, atunci o să-i zic lui Zaritski că îmi pare rău sau, mă rog.

— E un început, spune Domnul Woodhouse, de parcă nici n-ar fi auzit partea în care îmi asumam fapta. Dar, Amelia, asta nu eşti tu. Ideea nu a fost a ta. Ştiu sigur.

Nu-mi place încotro se îndreaptă discuţia.

— A, da?

— Da, zice Woodhouse. Şi nu-ţi cer să trădezi pe nimeni. Înţeleg cât de greu poate fi. Dar vreau să te gândeşti dacă fetele care te-au pus să faci asta îţi sunt prietene cu adevărat. Dacă îţi vor binele.

— Sigur. OK, răspund eu, scurt.

Nu voiam să confirm, din greşeală, existenţa celor din Maggies.

Dintr-odată, Woodhouse se uită la mine ca un terapeut. De parcă aş fi fost pe marginea prăpastiei. Aşa e viaţa pentru un copil cuminte. Întâi nu le vine să creadă că ai putea face vreodată ceva rău; apoi, când îşi dau seama că ai făcut-o, îşi închipuie că eşti pe cale să cedezi nervos.

— Uite, ştiu că petreci foarte mult timp singură, că mama ta munceşte mult şi că sunteţi doar voi două, spune Woodhouse. Grupurile astea îi ţintesc pe cei care caută ceva, ştiind că aceştia vor fi mai uşor de manipulat.

— Eu nu caut nimic, îi răspund.

Şi e adevărat, deşi, nu ştiu de ce, îmi pare o mare minciună.

Woodhouse se încruntă şi dă din cap, coborându-şi privirea. Când, în fine, vorbeşte, pare oarecum trist:

— OK, Amelia. Dar am predat în multe şcoli, în multe locuri diferite şi peste tot e la fel. Şansele ca un copil cuminte ca tine să rămână cuminte nu sunt favorabile. E un adevăr aplicabil şi într-un loc ca Grace Hall.

Deja mă enervez. N-am nevoie ca Woodhouse să-ncerce să-mi disece mintea. I-aş spune să-şi vadă de treaba lui, dar dacă par să fiu de acord cu el poate că reuşesc să scap mai repede şi să mă car din birou.

— Sigur, da, probabil că aşa e, zic şi ridic din umeri.

— Oricum, voiam să-ţi spun că Maggies nu sunt răspunsul. Unele dintre fetele alea...

Woodhouse ezită. Îşi ridică mâinile ca şi cum s-ar preda şi expresia i se îndulceşte:

— Luate fiecare în parte, sunt fete de treabă. Cele mai multe. Dar, împreună, gândirea lor e – face o pauză, ca şi cum ar căuta cel mai potrivit cuvânt – înceţoşată. Voiam doar să mă asigur că realizezi asta înainte să fie prea târziu.

Woodhouse făcuse pe prostul. Uite că ştia de Maggies. Ba chiar părea să ştie şi cine face parte din el. Să fie o capcană?

— Chiar trebuie să mă întorc în clasă, pe bune. Adică, nu aşa trebuie? Pot să-mi cer scuze de la Domnul Zaritski – o să fac detenţie, să primesc o pedeapsă sau ce-o fi –, dar nu ştiu ce altceva aş putea să fac.

— OK, Amelia, poţi să pleci, spune Woodhouse, cu un aer înfrânt.

Asta e ocazia mea s-o tai. Pot să ies de acolo înainte să se răzgândească, aşa că sar în picioare.

— O să vorbesc cu Zaritski, zice el. Poate că scuzele nu fac mare lucru, dar cu siguranţă reprezintă un bun început. Şi nu raportăm nimic de data asta. Dar data viitoare, Amelia, o să fie cu totul altceva.

— Mulţumesc, domnule Woodhouse, spun eu şi mă reped la uşă, înainte să se răzgândească.

— Şi, Amelia, strigă el după mine. Vorbesc serios: ai grijă. Uneori e greu să-ţi dai seama cât de rapid e curentul până în clipa în care te îndrepţi direct spre cascadă.

•

După şcoală, stau într-un separeu slinos de la Roma Pizza, care e mai mult goală, şi o aştept pe Sylvia să vină cu feliile noastre. Încă sunt destul de agitată după toată faza cu Zaritski, mai ales după ce am ieşit din biroul lui Woodhouse cu misiunea îndeplinită. Toţi anii ăia în care stătusem cu nasul în cărţi îmi dăduseră un fel de câmp protector Grace Hall-istic.

Telefonul îmi vibrează în timp ce Sylvia vine spre separeu cu cele două felii de pizza. E un mesaj. Smulg mobilul din geantă ca să apuc să citesc înainte să ajungă ea la masă. E de la un număr ascuns, ceea ce înseamnă că-i una dintre Maggies.

Petrecere, @Maggie2. Lasă jos pizza, târfă proastă. Suntem pe cale să te dezvirginăm.

E de la Zadie; îmi dau seama, deşi numărul e ascuns. O mai făcuse târfa pe Sylvia. Dar de unde mama naibii ştie Zadie că sunt virgină? Dar nu, stai, n-are cum. Nu ştie. Probabil că se referea la prima mea petrecere mixtă. Trebuie să mă calmez. Ne spusese că o să mergem la o petrecere Maggie-Wolf's Gate după ce noi, novicele, ne vom fi îndeplinit primele sarcini. Iar Maggie 2 e Dylan. O petrecere acasă la Dylan e ceva ce nu vreau să ratez, îmi îndes telefonul înapoi în geantă.

— De ce o fac mereu atât de iute? întreabă Sylvia, apoi aruncă pe masă cele două farfurii de carton unsuroase şi îşi scuturã mâinile. E cea mai bună pizza din cartier, dar când le zici să n-o facă prea iute, o fac *super* iute, gen.

Din fericire, Sylvia nu pare să fi observat că mă uitasem la telefon. Şi acum, că se aşezase, e prea preocupată să-şi folosească unghiile de un albastru electric ca să organizeze pătrăţelele de pizza. Da, mereu îi pune să-i taie felia în pătrăţele, de parcă ar avea trei ani. Mă uit peste umărul Sylviei, printre florile pictate pe geamurile localului, la Yogo Monster şi magazinul de băuturi de pe celălalt trotuar al lui 7th Avenue. Mă aştept s-o văd acolo pe Zadie, urmărindu-mă. Dar nu văd decât o mulţime de mămici cu cărucioare şi copii mici.

— Deci, ştiu că dacă Ian spune că vrea să ne vedem nu-i acelaşi lucru ca şi cum ar spune că vrea să fie *iubitul* meu sau ceva, spune Sylvia, reluându-şi monologul de unde rămăsese când se ridicase să ia mâncarea.

Mai aruncă un pătrăţel de pizza în gură, apoi îşi verifică mesajele de pe telefon. Judecând după mutra ei dezamăgită, nu e niciunul nou.

— ...dar a zis la un moment dat că nu şi-o trage cu fete care merg la aceeaşi şcoală cu el decât o singură dată. Aşa că, dacă noi ne-am tras-o de mai multe ori, asta înseamnă *ceva,* nu?

Simt că se uită la mine, aşa că îmi dezlipesc privirea de fereastră.

— Ă, mda, răspund.

Din felul în care Sylvia se bosumflă deduc că n-am fost suficient de entuziasmată. Iar Ian Greene chiar pare s-o placă pe Sylvia. Desigur, sălbăticia aia a ei pe care o adoră toţi băieţii

încă nu ajunsese la ultimul nivel, ăla de nebunie totală. Reformulez:

— Da, clar. Absolut.

Faţa i se mai relaxează un pic:

— Chiar crezi asta?

— Categoric. Nimeni nu şi-o trage mai mult de odată cu cineva care merge la aceeaşi şcoală decât dacă într-adevăr e ceva serios acolo, răspund, deşi toate informaţiile mele despre lucruri de genul ăsta vin de pe *gRaCeFULLY.* Ar fi prea mare deranj – continui eu – mai ales pentru cineva ca Ian. De ce să se complice? Ar putea cunoaşte fete oriunde.

Sylvia dă din cap că da, dar pare cam îngrijorată. Telefonul îmi vibrează iar; alt mesaj. Încerc să-l citesc discret, dar Sylvia se uită drept la mine.

Să nu întârzii, asta scrie.

— Cine e? Bunul tău prieten Ben? întreabă Sylvia, dându-şi ochii peste cap. Îţi zic, băiatul ăla are prea mult timp liber de-ţi dă atâtea mesaje. Ce *ratat*!

— Iar eu am timp să-i răspund. Şi eu tot ratată sunt?

Sylvia ridică din umeri.

— Dacă vă potriviţi...

Mă uit urât la ea.

— Uite care-i treaba, nu da vina pe mine că tu te mulţumeşti cu sex virtual.

Îmi vine să-i bag telefonul sub nas. I-aş spune că *ea e* o ratată, nu eu. Pentru că pe mine m-au recrutat Maggies, iar Maggies nu recrutează ratate. Doar că, evident, n-am cum să-i povestesc Sylviei despre Maggies. Şi mă simt prost din cauza asta. Mă simt prost că mă laud cu ele şi în gând. Iar Sylvia e Sylvia. Când nu se place pe ea, se ia de mine. Aşa funcţionează ea, ceea ce îmi aminteşte de sms-urile despre tata pe care sunt sigură că ea mi le-a trimis, ca un fel de glumă.

— Apropo, care-i treaba cu mesajele despre taică-meu? Cum de ţi-a trecut prin cap că ar fi ceva amuzant?

Mă enervez şi mai rău când deschid subiectul. Chiar fusese o glumă de tot rahatul.

— Despre ce vorbeşti?

O face pe inocenta şi chiar îi iese.

— Sylvia, pe bune. Ştiu că sunt de la tine.

Întinde mâna după telefon:

— Dă-mi să văd. Pentru că eu nu ţi-am trimis niciun mesaj despre tatăl tău.

În secunda următoare îmi las telefonul să cadă înapoi în geantă, apoi mă prefac că e prea mare deranjul să mă apuc să-l caut. N-am cum s-o las să pună mâna pe el. Dacă tocmai atunci îmi intră alt mesaj de la Zadie?

— Nu inventez nimic, să ştii, îi spun.

— Nici n-am zis asta.

— Ultimul mesaj zicea „tatăl tău nu e cine crezi”.

— Şi era de pe numărul meu?

— Nu, de pe număr ascuns.

— Şi cu toate astea ai crezut că eu ţi l-am trimis? Mersi.

Pare super jignită.

— Cred că speram să fie de la tine.

Ceea ce e mai adevărat decât crezusem. Dar clar nu era de la Sylvia. Sigur nu. Pentru că ea nu e în stare să mintă. Dacă n-ar spune adevărul, mi-aş da seama sută la sută. Poate că era de la Zadie sau altcineva din Maggies. Nu e un secret faptul că nu locuiesc cu tata, dar faptul că nu-l cunosc, asta cam e. Sylvia e singurul om care ştie.

— Cea zis maică-ta?

— Despre ce?

— Ă, despre *mesaj*? întreabă Sylvia şi se uită la mine de parcă aş face-o pe proasta înadins.

— Nu i-am spus, răspund eu şi mă simt un pic vinovată.

— De ce nu?

Mă gândisem să-i spun mamei, normal, dar voiam să mă prind întâi de la cine erau mesajele. Dacă erau de la Sylvia, maică-mea probabil că ar fi vrut să aibă o discuţie umilitoare cu mama ei. Şi dacă nu erau de la Sylvia, mama ar fi sunat la şcoală să le spună că cineva mă hărţuieşte. Aşa ar fi ajuns să discute cu Woodhouse, iar el i-ar fi povestit despre Maggies.

— Nu i-am zis maică-mii pentru că am crezut că mesajul e de la tine.

— A, da, uitasem. Drăguţ.

— Mă rog, ultimul mesaj era de la antrenoarea mea. Mi-am uitat încălţările de sport lângă teren. Trebuie să merg să le iau.

Sylvia pare uşor rănită:

— Dar te întorci, nu?

Mă uit în jos, la ceasul de pe telefon:

— Am un test la bio mâine. Probabil că nu.

— A, OK atunci, spune ea. Dar, înainte să pleci, poţi măcar să... pe scurt, nu crezi că ar trebui să-l mai sun pe Ian, aşa-i? Adică, ar trebui să aştept să-mi răspundă la mesaj?

•

Dylan stă pe Second Street, lângă parc, într-o casă de cărămidă care seamănă mult cu a noastră, doar că e albă, nu roşie, şi are în faţă o sculptură jumate mişto, jumate sinistră: un copăcel care, în vârful fiecărei crengi, are mâini în loc de frunze. Stau la baza scării şi mă holbez la el, când uşa se deschide brusc. În capătul treptelor e Dylan, desculţă, îmbrăcată într-o rochie largă şi cu multe coliere la gât. Are în mână o ţigară care arată ciudat, ca şi cum ar fi recuzită.

— Haide, haide, spune şi îmi face semn să urc. Eşti unul dintre oaspeţii de onoare.

Când ajung sus, stinge ţigara pe treaptă, mă ia de braţ şi mă conduce înăuntru. Livingul e plin de mobilă, de tot felul de rahaturi decorative şi de oameni – băieţi şi fete înşiraţi pe canapele şi întinşi pe podea. E plin şi de fum. Iarbă, tutun; cei mai mulţi au câte o bere în mână. Probabil că am rămas pe loc, pentru că Dylan mă trage încet în faţă, spre bucătărie.

— Zici că n-ai mai văzut o petrecere în viaţa ta, râde şi se duce la frigider, de unde scoate o bere Brooklyn Lager.

Am mai fost la petreceri – petreceri în pijamale, petreceri cu filme, petreceri de ziua cuiva, ba chiar şi câteva petreceri cu fete şi băieţi. Dar niciodată la o petrecere ca asta.

Dylan smulge capacul şi îmi întinde berea de parcă mi-ar oferi o gumă de mestecat. O iau. În fine, cred că asta am făcut, pentru că acum berea e în mâna mea. E rece şi alunecoasă şi mai grea decât mă aşteptam. O ţin strâns ca nu cumva s-o scap. Am băut vin de Crăciun şi, odată, am băut cu Sylvia câte un shot din scârboşenia aia de whiskey a tatălui ei. Dar n-am mai băut niciodată bere; în orice caz, nu una care să fie doar a mea la o petrecere unde sunt numai copii şmecheri. Încă mă holbez la sticlă când Zadie intră călcând apăsat în bucătărie. Pare deja beată, sau poate că doar mai furioasă decât de obicei.

— Îh, spune ea când mă vede, şi îşi acoperă ochii de parcă i-ar veni greu să mă privească. Ia te uită cine-i aici: Ochi Turbaţi. Minunat.

— Fii drăguţă, Zadie. Ai promis că o să fii, spune Dylan, fără

să se deranjeze să se întoarcă spre ea.

Zadie înhaţă două beri din frigider şi trânteşte uşa cu şoldul. Dylan se încordează când aude zgomotul, dar tot nu se întoarce.

— Drăguţă? mârâie Zadie, uitându-se în continuare urât la mine.

Iau o înghiţitură lungă din bere şi încerc să nu mă înec.

— Da, drăguţă, spune Dylan. Aşa ai promis.

— N-am zis niciodată „drăguţă”, am zis „nu o să fiu rea cu ea”.

Zadie se întoarce în aşa fel încât să stea lângă Dylan. Se apleacă spre ea să-i şoptească ceva la ureche, dar Dylan îşi trage capul într-o parte.

— ...şi, având în vedere ce cred eu *de fapt* despre Ochi Turbaţi aici de faţă, cred că sunt al dracului de fermecătoare.

Ochi Turbaţi? Zadie chiar mă urăşte, dar de ce? Nici măcar nu ne cunoaştem. Dar, la fiecare întâlnire Maggies, devine tot mai evident cât mă dispreţuieşte. M-am hotărât să rămân abia când Dylan a început să se poarte super frumos cu mine ca să compenseze. Mi-a zis chiar că îi amintesc de ea când era boboacă. Poate că a spus-o doar ca pe o amabilitate, dar mă simt bine când ştiu că Dylan vede ce avem în comun.

Mai iau o gură de bere şi îmi ţin respiraţia ca să nu-i mai simt gustul.

— Nici eu nu mă omor după balerina ta afurisită, ştii? Dar nu mă răzbun pe ea, murmură Dylan, cu braţele încrucişate.

Pare chiar supărată.

Balerina *ta* afurisită. Asta însemna că eu sunt ochii ei Turbaţi? Pentru că mă tot întrebasem cine putea să mă fi ales ca să fiu parte din Maggies.

Zadie încă stă lângă Dylan. Întinde mâna încet şi îi bagă după ureche câteva şuviţe de păr.

— Nu mă atinge, sare Dylan şi îi dă peste mână lui Zadie.

— Ce ţâfnoasă eşti, spune Zadie, cu un zâmbet răutăcios.

Apoi ridică mâinile – cu câte o bere în fiecare – şi o taie spre uşă:

— Ai grijă, Ochi Turbaţi, asta chiar muşcă.

Carter apare în uşa bucătăriei chiar atunci; pare dezorientat şi nervos. Mă simt uşurată să văd o faţă prietenoasă, dar nici n-apucă să se uite la mine, că Zadie sare pe el.

— Ai apărut! spune ea şi îşi lipeşte şoldurile de el, apoi gura

de gura lui.

Carter pare ameţit când Zadie îl lasă, în fine, să respire. Îl ia de mână şi îl smuceşte spre living, zâmbindu-ne peste umăr:

— Ne vedem mai târziu, doamnelor.

— Nu e atât de rea pe cât pare, spune Dylan, fără convingere, după ce Zadie dispare. Trebuie s-o cunoşti cu adevărat. E prietena mea cea mai bună. De cele mai multe ori, am senzaţia că e singura mea prietenă.

— Cum adică? Ai un milion de prieteni, spun eu, râzând puţin, deşi e clar că nu glumise.

— Niciunul care să mă cunoască pe bune. Nu aşa cum mă cunoaşte Zadie, spune Dylan, şi ochii i se umezesc.

— Mie mi-ar plăcea să te cunosc pe bune, îi zic şi simt că roşesc, dar tot mă bucur că am zis-o.

— Haide, vreau să-ţi arăt ceva sus, îmi spune Dylan şi mă ia de braţ.

O urmez pe unde am venit, prin livingul plin de fum şi de antichităţi, spre scara întunecată şi scârţâitoare. Casa ei, deşi împărţită aproape la fel ca a mea, arată total diferit. E înghesuită şi plină de tot felul de chestii, dar nu neapărat în sens rău. Seamănă cu platoul unui film după o carte de Jane Austen. Pornesc în sus pe scară şi mă uit peste umăr. Atunci îl zăresc pe Ian Greene, aşezat pe canapea. Dar cine stă lângă el? Sigur e o fată. Şi aş putea jura că e Zadie. Mi se pare că-i recunosc cizmele ascuţite şi fusta scurtă, ecosez. Oare mâna de pe piciorul ei e a lui Ian? Dar tocmai ce fusese cu Carter în bucătărie. N-avea cum să se sucească aşa de repede. Oricum, e prea târziu să mă duc înapoi şi să verific; Dylan mă trage după ea pe scară şi nu-i mai văd.

— Hai, grăbeşte-te, spune ea, jumătate glumind, jumătate nerăbdătoare.

Când mă uit în spate, nu-l mai văd pe Ian şi nici livingul.

— Toţi băieţii de aici sunt din Wolf’s Gate? o întreb când ajungem sus, încercând să par complet relaxată.

— Da. Cei mai mulţi sunt OK. Unii sunt nişte jeguri.

Pare uşor plictisită când spune asta şi arată spre o uşă care e puţin mai jos, pe hol:

— Intrăm acolo.

Pătrundem într-o încăpere micuţă, cu un birou de mahon şi un scaun impunător, tapiţat cu piele. Pereţii sunt acoperiţi de cărţi,

din acelea vechi, legate în piele, cu scris aurit şi pagini foşnitoare. Şi nu sunt cărţi noi făcute să pară vechi. Chiar sunt cărţi vechi, vechi de tot.

— Wow. E incredibil.

Toţi clasicii sunt acolo – *Odiseea*, *Moby Dick, Infernul* lui Dante.

— Nu le citeşte nimeni, spune Dylan, de parcă n-ar fi vrut să-mi fac o impresie greşită. Tata le colecţionează şi atât. Sunt originale. Uite, de exemplu asta, zice ea şi scoate o carte care era expusă singură pe un răftuleţ.

Iau cartea cu teamă să nu-mi vărs berea pe ea. E *Soarele răsare*, ediţia princeps.

— Wow, repet eu.

Realizez că par tâmpită, dar n-am ce face. Cartea e cam tare.

— Mă rog, mă gândeam că poate e genul de chestie care-ţi place, zice Dylan, smulgându-mi din mână *Soarele răsare* şi punând-o înapoi pe raft.

Dintr-odată, a devenit rece, zâmbetul acela cald cu care mă condusese pe scară dispăruse. O jignisem cumva, dar nu-mi dau seama când.

— Oricum, trebuie să te las, spune Dylan şi se întoarce rapid spre uşă. Poţi să rămâi să te mai uiţi pe aici dacă vrei, dar eu am ceva de făcut. Ne vedem jos în câteva minute.

După asta, dispare. Şi rămân singură, în biblioteca lui Dylan, cu o sticlă de bere aproape goală în mână şi cu o tonă de întrebări în cap. Habar n-am ce s-a întâmplat, cu atât mai puţin cum s-o dreg. Nu e uşor, mai ales că nu înţeleg deloc care-i treaba cu mine şi cu Dylan.

•

Îi scriu lui Ben imediat ce ajung acasă:

AMELIA:
Am fost la prima petrecere mixtă azi

BEN
A fost dezmăţ?

AMELIA
Cam aşa ceva

BEN

Sex, droguri

AMELIA
Cam aşa

BEN
Dar presupun că tu nu

AMELIA
Nu chiar; Dylan s-a purtat frumos cu mine totuşi

BEN
Asta e bine

AMELIA
După aia s-a sucit brusc

BEN
Nu bun. De ce?

AMELIA
Nush, te întreb pe tine

BEN
Ce ştiu eu despre fete? După mine toate sunteţi nebune. De aia o ard cu băieţi

AMELIA
Inutilule

BEN
😊

Îmi las telefonul, mă trântesc în pat şi iau *Spre far*. Nu e ca şi cum aş avea nevoie s-o recitesc înainte să-mi scriu lucrarea la Engleză. Practic, o ştiu pe dinafară pe toată. Virginia Woolf e eroina mea, cumva. Nu pentru că a sărit în râu cu buzunarele pline de pietre – deşi, dintre toate modalităţile de a te sinucide, recunosc că a ales una cu stil –, ci pentru că avea un talent nebun şi fusese cine dorise ea, în ciuda faptului că toată lumea îi spusese să fie altcineva.

„Cât de ştearsă se simţea lângă Paul! El – strălucitor, arzător; ea – nepăsătoare, satirică; el, căutând aventura; ea, legată de ţărm...”

Las cartea jos şi mă uit la ceas. E aproape zece. Primisem un mesaj de la mama pe la opt şi ceva – zicea că mai are un pic şi pleacă spre casă, dar că ar trebui să mănânc, să n-o aştept. Îi comandasem sushi. Dacă nu i-aş comanda eu, probabil că s-ar culca nemâncată.

De când nu o mai avem pe Leelah, mănânc mai mult singură, de trei-patru ori pe săptămână – mâncare japoneză, chinezească, thailandeză. Niciodată indiană. M-ar fi făcut să-mi fie prea dor de mâncarea gătită de Leelah. Nu e aşa de rău. Cei mai mulţi oameni care se ocupă de livrări îmi ştiu adresa pe dinafară şi îmi zic chestii ca „pentru tine, orice”.

Nu o învinovăţesc pe mama pentru că trebuie să muncească. Are un job şi e foarte bună la ce face. De cele mai multe ori sunt mândră de ea pentru asta. Totuşi, mă simt singură câteodată. Dar asta nu înseamnă că eu „caut ceva”, cum a zis Woodhouse. Mi-e foarte bine aşa cum sunt.

În plus, avem cina de vineri, pe care nici eu, nici ea nu avem voie s-o anulăm vreodată. Şi încercăm şi un brunch împreună sâmbăta, şi stăm cuibărite pe canapea să ne uităm la câte un film duminica seara. Mai facem şi altele în weekend, în funcţie de ce teme am, de programul meu de antrenament pentru hochei pe iarbă şi de cât are mama de lucru. Acum, şi în funcţie de întâlnirile cu fetele Maggies. Mergem la muzee sau ne facem manichiura împreună. Odată am mers într-o excursie cu degustare de cupcakes prin Manhattan. Vara, mergem împreună la mare o săptămână pe undeva – la Fire Island, Block Island sau Nantucket. Şi ştiu că mama ar petrece şi mai mult timp cu mine dacă ar putea.

După câteva minute, aud cum se deschide uşa de la intrare. Apoi pe mama, strecurându-se încet pe scară, probabil de teamă să nu mă trezească. Atunci când, în final, deschide uşa de la dormitorul meu şi bagă capul în cameră, văd că părul ei blond nisipiu este prins pe ceafa, într-o coadă, şi poartă ochelarii cu ramă de baga, cei pe care îi consider şmecheri – pentru o mamă. Pare epuizată, cu cearcăne mari sub ochii ei albaştri. Dar tot e frumuşică. Mama mea e mereu frumuşică. Nu MILF; asta ar fi fost umilitor. Mama mea e o mamă obişnuită, dar frumuşică.

Dau din mână fără să ridic capul de pe pernă, ca să ştie că sunt trează.

— A, bună, zâmbeşte ea, plăcut surprinsă. Nu te-am trezit, sper?

— Nu, citeam, îi răspund şi mă ridic în fund, apoi pun cartea pe noptieră.

— N-ai mai citit *Spre far* de nu ştiu câte ori?

Asta-i maică-mea. Putea să stea cu mine mult mai mult decât o făcea şi să observe mult mai puţine chestii. Poate că nu suntem chiar ca-n filmele cu familii fericite, dar viaţa noastră e foarte bună exact aşa.

— Ba da, de vreo zece ori. Dar avem de scris o lucrare despre ea la Engleză. Mă mai uitam un pic peste ca să mă hotărăsc ce să scriu.

— Oare ar trebui să mergi la altă clasă de Engleză? întreabă mama. Ştiu că ne-am gândit că nu mai ai loc de alte opţionale. Dar nici să te plictiseşti nu e bine. Plătim o groază de bani pentru şcoala asta. Ar trebui să se poată adapta nevoilor tale.

Chiar pare îngrijorată.

— Mamă, clasa e OK, pe bune. Liv e, gen, profa mea preferată.

Ridic din umeri. Aşa face mama – se agită pentru chestii neimportante. E din cauză că se simte vinovată că nu stă cu mine. Mereu pare gata să sară la bătaie pentru mine, din orice rahat. Chiar şi în chestii în care n-am nevoie de ajutor.

— În plus, am câteva idei ca să fac lucrarea mai interesantă, adaug eu.

— Promiţi să-mi spui totuşi dacă ceva *nu e* OK? La ore sau orice altceva.

Chiar mă întreabă serios.

Atunci mă gândesc la tata. Nu cred că cine a trimis mesajele alea idioate chiar ştie ceva despre el sau despre mine. Dar sms-urile m-au făcut să mă întreb cine şi unde e taică-meu de fapt.

Teoretic, e un tip pe care mama l-a cunoscut într-o seară, acum cinşpe ani. „Un băiat dintr-un bar”, aşa îi zice ea, un bun samaritean care se îndrepta spre Africa atunci când s-au intersectat. E foarte tare să mă gândesc că tata era un om aşa de bun, doar că, din descriere, nu pare *deloc* să fie genul de tip care ar atrage-o pe mama. Seth e genul ei – super drăguţ, deştept şi cu ştaif – dar nu gay, aşa cum e Seth acum. De fapt,

toată treaba suna aiurea. Maică-mea nu merge niciodată prin baruri. Abia dacă bea alcool. Nu ştiu când am încetat să mai cred povestea. Probabil că s-a întâmplat treptat, în timp, dar până acum nu m-am agitat să aflu adevărul. Mă gândisem că, dacă tata chiar merita să fie găsit, m-ar fi căutat el de mult.

Apoi au venit mesajele.

Oricât aş fi încercat, nu reuşisem să nu-mi pese de ele. Mă sâcâie încă. I-aş spune maică-mii că nu mai e nevoie să mă protejeze, că sunt în stare să suport adevărul despre tatăl meu. Dar, când mă uit la ochii ei obosiţi, la felul în care îmi zâmbeşte de parcă ar vrea să-mi transmită iubirea ei arătându-şi toţi dinţii, pur şi simplu nu pot s-o fac. Nu pot să sparg buba asta. Nu vreau ca mama să creadă că ea nu-mi ajunge. Mai e ceva: mi-e puţin cam teamă că lucrurile pe care mi le-ar spune m-ar face să mă înfurii niţel. Pe ea.

Pe lângă asta, sunt alte chestii mult mai importante despre care trebuie să vorbesc cu ea. Am nevoie de nişte sfaturi. Evident, nu pot să vorbesc aiurea despre cluburi secrete. Mama s-ar duce la Grace Hall în toiul nopţii şi n-ar mai rămâne piatră pe piatră din locul ăla. Şi ar aduce-o pe Leelah înapoi imediat. Iar asta ar pune punct fetelor Maggies şi lui Dylan. Aşa că trebuie să pun întrebările pe ocolite.

— În facultate ai fost în vreo frăţie?

Frăţie, club secret, tot pe acolo. E o cale sigură de a pune întrebările care mă interesau.

— Frăţie?!

Preţ de o clipă, mama pare încurcată, apoi oarecum jenată:

— Da, mă tem că da. În apărarea mea, aproape toată lumea de la Duke era membru al unei frăţii. Nu prea am avut de ales.

— Te-ai distrat? Adică te bucurai că eşti membră?

— Dacă m-am bucurat?

Îşi încreţeşte fruntea şi se bate uşor cu degetul peste buze:

— Nu cred că „bucurie” e cuvântul pe care l-aş folosi. Hai să zicem că am supravieţuit.

Imaginea maică-mii la ceva în genul întâlnirilor Maggie e amuzantă. Dacă eu sunt fraieră de bună, mama e o sfântă.

— Şi ce chestii aveaţi de făcut la partea de iniţiere? o întreb eu, şi simt cum se formează o conexiune secretă între mine şi ea.

Mă priveşte cu ochii mijiţi:

— Ia stai, ce-i cu toate întrebările astea despre frăţii, Amelia? Nu cumva ai de gând să fugi la facultate mai devreme, nu?

— Nu, răspund, străduindu-mă să găsesc o scuză. Scriu o lucrare despre frăţiile fetelor, pentru cursul de Controversă Morală în America.

Hopa, de unde am scos-o p-asta? Devin din ce în ce mai bună la minţit.

— Controversă Morală în America? Am mai auzit vreodată despre cursul ăsta?

— Da, erai de faţă când l-am ales.

Pare confuză:

— Eram? Dar ore obişnuite mai ai? Cum ar fi, de pildă, Matematică?

Îmi dau ochii peste cap:

— Mamă, pe bune...

— Mă rog, dacă e pentru o lucrare, atunci răspunsul meu cinstit este că frăţiile sunt ceva rău. Ba chiar cred că sunt un lucru oribil. Cred că le fac pe fete să aibă o părere foarte proastă despre ele însele; totul, sub masca unei comuniuni.

Asta nu sună bine. Şi nici măcar nu pot să spun că exagerează ca să mă convingă pe mine să renunţ. Asta e părerea ei cinstită, neinfluenţată de nimic. Pe de altă parte, un club secret nu e acelaşi lucru cu o frăţie. Deloc. Sunt chiar foarte, foarte diferite. Liceul şi facultatea sunt chestii diferite.

— Dar, ca idee, dacă o să ajungi în vreo frăţie, să ştii că n-o să-ţi port pică, spune ea şi îmi pune o mână pe frunte. Eşti sigură că ţi-e bine? Eşti cam palidă.

— Sunt bine, răspund eu şi-mi feresc capul. Şi câţi ani aveai când ai început să ieşi cu băieţi?

Mama pufneşte zgomotos:

— Câţi ani aveam când îmi doream asta sau când chiar am început să ies? Pentru că una e să te gândeşti la băieţi şi alta chiar să fii cu ei. După cum ştii, romantismul n-a fost niciodată punctul meu forte.

— Când *au început* să-ţi placă băieţii?

M-am tot întrebat în ultima vreme dacă nu cumva dezvoltarea mea întârziată în direcţia asta nu e ceva genetic.

— Înainte să-ţi răspund la întrebare, *te vezi* cu cineva? Pentru că noi am stabilit pragul de cincisprezece ani, dar numai *după* ce discutăm despre asta. Dar nu mă supăr, promit. Poţi să-mi

spui adevărul, oricare ar fi el.

Am grijă s-o privesc drept în ochi când îi răspund:

— Nu mă văd cu nimeni, mamă. Jur că ţi-aş spune. E doar documentare, tot pentru lucrarea aia.

— Tot pentru aia? mă întreabă, încruntată.

Asta a fost o minciună proastă. Chiar n-are logică.

— Da, are două părţi.

Tot pare sceptică.

— Aha. OK, păi să vedem, poate că aveam vreo treişpe ani, zice ea şi dă din mână ca şi cum ar fi avut, poate, şi mai puţin. Mi-e greu să-mi aduc aminte exact. Dar sunt sigură că nu m-am sărutat cu nimeni până pe la vreo cinşpe ani, cel puţin. Dacă nu cumva chiar douăzeci.

Se uită la mine cu subînţeles, apoi zâmbeşte. Ăsta e unul dintre lucrurile foarte mişto la maică-mea, ca mamă: mereu realizează când o ia pe arătură.

— Aha, OK, zic eu, şi mă simt singură dintr-odată.

Treişpe e mai puţin decât cinşpe. Doar cu doi ani, dar pare mult. Poate că, într-adevăr, e ceva greşit cu mine. Dar n-am cum să mă aştept ca mama să mă consoleze, când nici măcar nu ştie clar despre ce vorbim.

— Mersi, îi spun. Asta-i tot ce voiam să ştiu.

Se apleacă şi mă îmbrăţişează strâns, apoi vorbeşte cu buzele lipite de părul meu:

— Îmi pare rău că n-am ajuns acasă la timp pentru cină, Amelia. Tocmai voiam să ies pe uşă când a sunat telefonul şi...

— Nu-i nimic, mamă. Nu e ca şi cum îţi doreşti să stai atâta la muncă. Ştiu.

Şi chiar ştiu asta, deşi uneori chiar e naşpa. Ochii mamei sunt umezi când se dă un pic în spate şi-mi zâmbeşte. Când e foarte obosită, devine plângăcioasă. Mă mângâie pe obraz:

— Eşti o dulceaţă de fată, Amelia.

Mă sărută pe frunte, apoi se ridică de pe marginea patului şi porneşte spre uşă. Când e cât pe ce să iasă, îmi dau seama că nu vreau să plece. Am nevoie să mai vorbesc cu ea. Trebuie să-i spun tot.

— Mamă!

Când o strig, se întoarce din prag:

— Ce-i, iubito?

— Am fost recrutată de...

Chiar atunci îi sună telefonul şi îşi pipăie buzunarele hainei să dea de el. Când, în fine, îl scoate, se enervează când vede cine suna.

— Îh, scuze, spune ea şi răspunde apelului. Alo, un moment.

Apoi se întoarce spre mine, acoperind microfonul cu mâna:

— Victor e la Tokyo şi pare să aibă impresia că toată lumea se învârte în jurul fusului lui orar. Dar probabil că ar trebui să-i răspund, m-a sunat de patru ori azi. Poţi aştepta, Amelia?

Mă holbez la telefonul din mâna ei şi la efortul care i se citeşte pe faţă. Dacă i-aş spune mamei că vreau să închidă telefonul atunci, pe loc, ar face-o. Ştiu asta. Şi mai ştiu că ar face orice ca eu să nu sufăr din cauza celor din Maggies sau a lui Dylan. Şi ştiu că pot să am încredere deplină în ea. Dar poate că nu sunt pregătită pentru asta, totuşi. Nu încă. Nu înainte de a înţelege ce am de spus, de fapt.

— Pot, îi răspund.

— Eşti sigură? Asta e timpul tău, nu al lor.

— Ştiu, mamă. Sunt sigură.

Înseamnă enorm că a spus ce a spus. Înseamnă totul.

Kate

30 APRILIE, 1998

Trei săptămâni, patru zile, cinci ore. Atât a trecut de când s-a născut Amelia.

Credeam că lucrurile vor deveni mai uşoare. Nu-i aşa.

Totuşi, primele zile au fost cele mai grele. La spital, singură cuc, încercam să învăţ cum să alăptez în toiul nopţii. Îmi era greu până şi să mă ridic din pat. Mă durea totul. Şi trebuia s-o şi ridic din coşuleţul ei de plastic.

E aşa de mică şi de moale! Parcă are oasele de burete. Natura a făcut o glumă proastă când i-a creat atât de fragili.

Cel puţin, azi trebuie să vină asistenta pe care o plăteşte Gretchen. O să mă simt uşurată când o să ajungă aici, deşi mama a plătit-o doar pentru ca să poată fugi din oraş după trei nopţi petrecute la Essex House. Gretchen a avut chiar tupeul să lăcrimeze când a plecat. Sunt sigură că plângea de dezamăgire.

Mame. Şi eu sunt mamă acum. Asta-i nebunia. Eu, mamă. A unei persoane reale, vii.

Asistentele de la spital mi-au tot zis că ar trebui s-o trimit pe Amelia în încăperea unde stăteau şi ceilalţi nou-născuţi, ca să mă mai odihnesc şi eu. Mi-au promis că mi-o aduc ca s-o alăptez. Ştiu că s-au tot oferit să facă asta pentru că eram singură. Colega mea de salon, al cărei soţ era tot timpul acolo şi o ajuta cu copilul, nu şi-a trimis în altă parte bebeluşul.

Aşa că nici eu n-am făcut-o. Amelia nu va primi mai puţin pentru că mă are doar pe mine. Nici acum, nici altă dată.

Kate

30 IUNIE, 1997

M-a chemat la el în birou să-mi spună că memoriul meu de suspendare a garanţiei e cel mai bun pe care l-a redactat vreodată un asociat sezonier. E ca şi cum preşedintele ar ieşi din Biroul Oval ca să te bată pe umăr. Aşa ceva nu se întâmplă niciodată.

Deja îmi dau seama că cea mai bună cale de a trece peste Seth nu e un alt băiat; cea mai bună cale e să devin cel mai tare asociat sezonier pe care l-au avut vreodată cei de la Slone & Thayer.

Kate

27 NOIEMBRIE

Kate stătea în bucătărie, cu degetul pe cafetieră, când se auzi o bătaie în uşa bucătăriei. Nici nu se luminase bine, era abia şapte şi ceva dimineaţa. Apăsă pe butonul de pornire şi se duse la fereastră. Când Kate se uită afară, o văzu pe vecina de alături, Kelsey, bâţâindu-se de pe un picior pe altul în pantalonii de jogging şi cu o geacă de fâş galben electric, Nike, cu părul ei scurt şi blond acoperit de o căciulă tricotată.

Kelsey avea gemeni de şase ani, cu care stătea acasă tot timpul, şi un superb soţ brazilian care îi era la fel de devotat ei pe cât le era ea copiilor. Imaginea maternităţii idealizate de Kelsey o făcuse mereu pe Kate să se simtă inadecvată. Nu pentru că făcea Kelsey ceva anume, ci pentru că părea atât de lipsită de îndoieli. Îşi dorise să fie mamă cu normă întreagă şi asta devenise. Nu trăgea nimeni de ea, nu era obligată să facă jonglerii complicate din care cineva mereu avea de pierdut – Amelia, Kate, munca ei.

În săptămânile care au urmat după plecarea prietenilor lui Kate, Kelsey fusese o adevărată salvatoare. Îi aducea mâncare gătită, făcea cumpărături, ba chiar spăla şi rufe pentru Kate; toate astea fără să-i ceară cineva şi fără să aştepte mulţumiri. Aproape că păruse dezamăgită când Kate îi spusese că se întoarce la muncă şi că nu mai are nevoie de ajutorul ei.

— Te-ai încuiat pe dinafară? întrebă Kate când deschise uşa.

— Nu, nu, sunt OK, răspunse Kelsey şi îi făcu semn cu mâna.

Încă ţopăia pe picioarele alea tonifiate ale ei:

— Voiam doar să văd cum eşti, cum ţi-a fost prima zi de muncă.

— A, da, a fost... Kate ezită, brusc incapabilă să-şi amintească ceva, orice, întâmplat la serviciu.

De când primise mesajul acela care spunea că Amelia n-a sărit, totul devenise ceţos şi greu de urmărit. Nu era de prea mare ajutor nici faptul că stătuse trează aproape toată noaptea şi citise mesajele Ameliei. Începuse cu schimbul de sms-uri

dintre Amelia şi Sylvia, pentru că le bănuia drept cele mai inofensive. Se minunase de detaliile complicate din discuţiile lor. Un coş rebel, pantofii cam urâţi ai cuiva, o atingere întâmplătoare a unui anumit băiat pe hol, descrierea amănunţită a unui vis ciudat pe care una dintre ele îl avusese în noaptea respectivă – toate, subiecte demne de a fi disecate în ceea ce părea un şuvoi continuu de mesaje între cele două fete. Erau atât de multe sms-uri, încât părea greu de crezut că fetele se aflau vreodată în aceeaşi încăpere. Cu toate astea, fuseseră, aproape până la final.

Fugi. Te acopăr eu.

Asta fusese ultimul mesaj pe care Sylvia i-l trimisese Ameliei, când era în biroul domnului Woodhouse.

Sylvia recunoscuse în faţa lui Molina că o ajutase pe Amelia să se strecoare afară din biroul directorului, cu doar câteva minute înainte să moară. Dar, când Sylvia se ascunsese în baie, Amelia dispăruse. Ca toată lumea, nici Sylvia nu pricepea ce a împins-o pe Amelia spre acoperiş, sau jos de pe el.

— Eşti bine, Kate? întrebă Kelsey.

Se oprise din ţopăială şi o privea îngrijorată. Kate scutură tare din cap.

— Da, scuze, sunt doar cu mintea aiurea. Făceam cafea. Vrei să intri să bei şi tu cu mine?

Invitaţia fusese una impulsivă şi neobişnuită. Oricât de mult o ajutase Kelsey în ultima vreme, cele două femei nu stătuseră niciodată singure, la o cafea. Dar Kate voia asta, acum. Voia să stea cu Kelsey şi să se prefacă a fi bune prietene.

— OK, desigur, spuse Kelsey, surprinsă, apoi se uită la ceas. Dar probabil că n-o să pot să stau mult. Gabriel e cu băieţii şi trebuie să plece la muncă în câteva minute.

Kate se duse să ia cafeaua, iar Kelsey se aşeză la masa din bucătărie. Când se întoarse, puse câte o cană în faţa fiecăreia; în tot acest timp îşi spunea că aşa se face. O invitaţie neplanificată, conversaţie lejeră. Aşa supravieţuiau singurătăţii depline oamenii necăsătoriţi şi fără copii. Poate că trebuia să-i ofere şi brioşe sau fursecuri sau ceva. N-avea niciuna, nici alta. Simţea privirea fixă a lui Kelsey.

— Îmi cer scuze, ştiu că mă port ciudat...

— Nu, nu, deloc, spuse Kelsey parcă prea repede şi neconvingător. Eu sunt cea care ţi-a bătut la uşă la şapte dimineaţa.

Kate zâmbi cu buzele în cana de cafea şi se strădui să nu izbucnească în plâns. Kelsey era aşa de bună şi de generoasă. Era genul de persoană născută să fie mamă, nu ca ea, care se lăsase deraiată de propriile ambiţii. Dacă ea, Kate, n-ar fi fost aşa de ocupată, dacă ar fi fost mai atentă, poate că ar fi reuşit să împiedice ce se întâmplase cu Amelia.

— Am primit un sms anonim ieri, care zicea că Amelia nu s-a aruncat. Şi m-a cam zdruncinat, nu ştiu cum să spun.

Kelsey îşi acoperi gura cu palma:

— Doamne! strigă ea. Cumplit! Cine ar face aşa ceva?

Kate dădu din cap:

— Nu ştiu. Dar cred că, oricine ar fi, spune adevărul.

— Serios? Credeam că poliţia... Kelsey se opri. Mă rog, adevărul e că nu ştiu niciun amănunt. Dar am crezut că nu a existat nicio îndoială.

Kate luă o înghiţitură de cafea înainte să răspundă:

— Păi nu a existat. Cel puţin, nu din partea poliţiei. Dar n-am avut prea mare încredere în detectivul care a condus ancheta. Părea foarte grăbit să treacă la alt caz, eventual unul mai interesant.

Kate realiză că tonul ei suna defensiv, acuzator, disperat. Nu-i plăcea asta.

— În adâncul sufletului, nici eu n-am crezut vreo secundă că Amelia s-a sinucis. Şi, acum, primesc mesajul ăsta. Azi-noapte am mai găsit şi nişte bilete dubioase în camera ei, spuse Kate şi ridică din umeri. Dacă le pun pe toate cap la cap, s-ar părea că, într-adevăr, în viaţa Ameliei se petrecea ceva despre care nu ştiam. Despre care probabil că ar fi trebuit să ştiu. Ceva care nu era bine.

— Oh, spuse Kelsey.

Se uită în jos, la blatul mesei, şi îşi schimbă poziţia pe scaun, parcă stânjenită:

— Uite, nu ţi-am zis asta până acum pentru că mi se părea că n-are niciun rost. Dar, acum, nu mai ştiu ce să cred.

Lui Kate i se strânse stomacul:

— Ce?

Kelsey inspiră adânc, apoi îşi încleştă mâinile pe cană:

— Am văzut-o pe Amelia cu un băiat, cu o săptămână sau două înainte să moară. Aici, intrau în casă.

Inima lui Kate începu să bată mai tare.

— Serios? Un băiat, aici?

Intrau în casă să-şi facă de cap, clar. Nu era musai să fie aşa, dar cât de oarbă putea fi Kate? Pentru cât timp avea să mai creadă că notele bune şi performanţele sportive excludeau sexul? Amelia o întrebase pe Kate de-a dreptul, cu câteva săptămâni înainte să moară, când începuseră să-i placă băieţii. Kate chiar înghiţise pretextul „documentării”, invocat de Amelia. Nu neapărat pentru că o crezuse; întrebarea declanşase nişte semnale de alarmă. Poate că îşi dăduse voie să creadă pentru că era mai uşor aşa.

— Poate că erau doar prieteni, nu ştiu.

Kelsey o spusese într-un fel din care reieşea clar că nu credea asta. Făcu o pauză, fără să ridice privirea, apoi trase iar aer în piept:

— I-am văzut doar pe trepte, când intrau şi mai târziu, când plecau.

— Amelia, cu un băiat, după ore, în casa noastră goală? Asta nu prea-mi sună a prieteni, spuse Kate. Am fost jenant de naivă. Dar Amelia era un copil atât de bun, încât m-am amăgit cu ideea că...

— Nu era după ore, Kate.

— Ce? Cum adică?

— Era în timpul orelor, spuse Kelsey încet. Îmi pare rău. Nu vreau să fac din ţânţar, armăsar. Poate că nici nu e important, dar am senzaţia că ar putea fi.

— În timpul orelor? întrebă Kate, iar vocea îi ieşi mai furioasă decât şi-ar fi dorit.

Amelia, să chiulească? N-ar crede aşa ceva, după cum nu crezuse nici că ar fi copiat, dar exista mărturia lui Kelsey.

— Îmi pare rău că n-am zis mai demult... Doar că... Lui Kelsey îi tremura vocea. Părea moartă de îngrijorare:

— N-am vrut să-ţi spun nimic care să te necăjească, dacă nu era ceva important. Dar acum, când spui că poate Amelia nu s-a sinucis... Şi era ceva cu băiatul ăla. Nu ştiu, m-a făcut să mă simt aiurea.

— Te-a făcut să te simţi *aiurea*?

— Nu atât el, cât felul în care Amelia se purta în preajma lui.

Era nervoasă, supărată, nu ştiu. I-am văzut împreună doar câteva secunde, aşa că e greu de zis. Dar gesturile ei erau ciudate.

— Ai văzut-o pe Amelia chiulind şi intrând în casa asta goală cu un băiat care vă făcea şi pe tine, şi pe ea, să vă simţiţi aiurea şi nu te-ai gândit să-mi spui?

— M-am gândit s-o întreb pe Amelia când mai venea să stea cu copiii. S-o încurajez să-ţi povestească ea. Îmi era teamă că, dacă îţi spun ţie, direct, o să crezi că te judec ca mamă. Îmi pare aşa de rău, Kate.

Vocea lui Kelsey se frânse şi femeia făcu ochii mari:

— Doamne, Dumnezeule, dacă băiatul ăla are vreo legătură cu ce a păţit Amelia?

•

Când Kate coborî din trenul liniei F la Bryant Park, încă era ceaţă şi semiîntuneric, de parcă soarele n-ar fi răsărit complet. Când traversă şi porni spre 42nd Street, începu o burniţă. Kate îşi auzi telefonul bâzâind – era notificare de mesaj – exact când ajunse pe trotuarul de pe partea opusă. Se adăposti de ploaie ca să citească, pregătită să fie un alt mesaj despre Amelia.

Îţi ştiu micul secret. În curând îl vor şti cu toţii.

Mâinile încă îi mai tremurau când ajunse la serviciu şi se duse direct la departamentul IT. Nu mai fusese niciodată acolo. Când avea o problemă cu computerul, departamentul IT venea la ea. Acum, descoperi că toate utilităţile IT cruciale ale firmei Slone & Thayer erau înghesuite într-un birouaş modest, la etajul doi, lângă copiator.

Kate bătu în uşa întredeschisă, dar nu răspunse nimeni. Mai aşteptă un minut şi bătu din nou, apoi deschise uşa complet. Aşa cum se aştepta, îl văzu înăuntru pe Duncan, cu căştile Bose pe urechi, uitându-se pe fereastră în timp ce mima bătutul în tobe, absorbit cu totul. Kate se uită puţin la el, dar Duncan nu o observă. Nemaiavând ce face, se apropie de el şi îl bătu pe umăr.

— Ah, să-mi bag! ţipă el şi sări în picioare atât de repede, încât se lovi cu coapsele de birou. Au!

— Oh, îmi pare tare rău, suflă Kate. N-am vrut să te sperii.

— Frate, e OK, răspunse Duncan cu vocea lui obişnuită, de

fumător de iarbă – ascuţită şi tensionată. Doar să nu mai faci asta niciodată, pe bune. O să-mi facă chi-ul varză pe viaţă. Nu prea primim vizitatori aici. N-ai cum să te furişezi aşa, gen, n-ai cum.

Închise ochii şi inspiră adânc, pe nas, de câteva ori. În cele din urmă, deschise ochii şi expiră lung. Pe loc redeveni tipul cu alură de surfer pe care îl ştia Kate dintotdeauna.

Femeia îi întinse telefonul:

— Am mai primit un sms ca ăla pe care te-a rugat

Beatrice să-l identifici. Chiar n-ai cum să-ţi dai seama cine le trimite?

Duncan luă telefonul şi se uită la mesaj.

— E super aiurea, spuse el după ce citi.

— Da, mersi, răspunse Kate. Asta văd şi eu. Speram că poţi să mă ajuţi spunându-mi de la cine e.

— A, da, corect.

Apăsă pe câteva butoane ale telefonului şi se încruntă.

— Oricine ar fi, iar au folosit site-ul companiei de telefonie ca să redirecţioneze mesajul.

— Şi asta-i tot? Crezi că poliţia ar putea afla mai multe?

— În general, încerc să mă ţin departe de gabori. Nu ştiu ce trucuri au ei la îndemână, ştii, d-astea de poliţişti. Dar compania de telefonie ar trebui să aibă o evidenţă a celor care au intrat pe site să trimită mesajul ăsta, cu tot cu localizare, aşa că poliţia ar putea să le-o ceară, cu mandat. Cred că le trebuie motiv întemeiat, sau cum îi zice. Ca tehnologie, însă, poliţia nu poate să facă mai mult decât ce am făcut eu cu telefonul ăsta. Îmi pare rău, spuse el, şi i-l dădu înapoi lui Kate.

— Mersi oricum, spuse ea. Crezi ai putea să mă ajuţi cu altceva, cum ar fi să printezi tot ce e în computerul fiicei mele şi mesajele din telefonul ei?

— Clar, spuse Duncan, ceva mai încet.

Colţurile gurii îi coborâră a tristeţe când Kate îi trânti pe birou telefonul şi computerul Ameliei, cu tot cu cablurile şi încărcătoarele aferente.

— Dar eşti sigură că vrei *tot-tot*, gen, pagina ei de Facebook, Twitter şi toate alea? La unele e mai uşor să te uiţi online.

Facebook. Kate avea de gând să nu se uite niciodată la pagina de Facebook a Ameliei. Fiica ei ar fi încă vie acolo. Ştia deja că prietenii Ameliei îi folosiseră pagina ca pe un fel de

memorial, intrând acolo ca să-i scrie „mi-e dor de tine”. Gândul de a le vedea postările era de neîndurat.

— Nu cred că Amelia avea cont de Twitter. N-a vorbit niciodată despre el.

— Eşti sigură? întrebă Duncan. Cei mai mulţi liceeni mai intră pe Twitter şi îşi dau mesaje tot timpul. Abia apoi vine Facebook. E-mailul e noua poştă clasică, gen. Nu ştiu dacă s-ar fi obosit să vorbească despre Twitter. E a doua lor natură. Adică, sigur au toţi conturi.

Kate se uita fix la el. Era prea mult. Erau atât de multe locuri care puteau ascunde lucruri teribile despre viaţa fiicei ei. Kate se gândi iar la mesajul acela pe care îl citise, cel adresat unui băiat pe nume Ben. *Ce noroc pe mine*, scrisese Amelia, sarcastic, despre faptul că Kate era mama ei. Îi fusese tare greu să citească asta şi ar putea descoperi lucruri şi mai rele.

Duncan o salvă pe Kate din tăcerea ei gâtuită:

— Ce zici să facem aşa: o să printez toate documentele Word şi tot ce mai e pe hard, şi o să-ţi dau istoricul de căutări pe net. Pentru celelalte conturi, ca Facebook, o să-ţi dau parolele. Ca să poţi să arunci un ochi, spuse el, cu o mână pe laptopul Ameliei. Pentru că nu vrei să intri în detaliile paginii de Facebook ale copilului tău, crede-mă. Adică, am douăş’patru de ani şi sunt destul de spălăţel, dar ăi bătrâni ar muri dacă mi-ar vedea toată pagina. Trebuie să pui filtre pentru mami şi tati. Adică, cine ar vrea să-şi vadă vreodată copilul bând body shoturi, gen?

— Body-shot-uri?

— Hai, frate, că nu eşti aşa de bătrână, spuse Duncan şi îşi dădu ochii peste cap. Atâta că Facebook nu exista pe vremea când tu te distrai ca o nebună.

— Cât timp o să-ţi ia toate astea?

Duncan se uită la ceas:

— Vreo două ore, cel mult. Îţi dau un mesaj când le rezolv.

•

Kate urca spre biroul ei când îi sună telefonul. Pe ecran apărea „număr ascuns”. Se opri într-un colţ pustiu al holului, lângă lifturi, şi simţi un val de greaţă când răspunse.

— Alo?

— Locotenent Lewis Thompson, de la Secţia 78. Doamna Kate Baron la telefon?

Vocea avea acelaşi accent aspru de Brooklyn pe care-l avea

Molina, dar tonul era extrem de atent şi politicos.

— Da, eu sunt.

— Mi-a fost repartizat cazul fiicei dumneavoastră şi...

— Ce s-a întâmplat cu detectivul Molina? întrebă Kate şi îşi dori imediat să nu fi făcut i-o.

Sigur că nu-l voia pe Molina înapoi. Îl prefera pe locotenentul Thompson ăsta, oricine ar fi el. De fapt, prefera pe oricine altcineva în locul lui Molina.

— Nu mai lucrează în Poliţie.

— A fost dat afară?

Una era să-l bănuiască pe Molina de incompetenţă, şi alta s-o nimerească *atât* de bine. Era aproape înspăimântător.

— A plecat de bunăvoie. S-a angajat la o firmă de pază. Ieri a fost ultima lui zi la noi.

— A, înţeleg, spuse Kate, deşi nu înţelegea.

Nu înţelegea deloc. Molina o sunase cu doar o zi în urmă.

— Dar am primit rezultatele analizei grafologice şi...

— Staţi aşa, aţi făcut analiză?

— Cazul ăsta a ajuns la mine pe baza rezultatelor.

— Cum puteau testa scrisul dacă nu aveau o mostră de la Amelia?

Kate se pregătea deja să audă că „scuze”, scris pe zid, îi aparţinea fiicei ei. Şi nu mai avea de gând să creadă orbeşte că poliţia îşi făcea treaba corespunzător.

— Dar au avut o mostră de la fiica dumneavoastră; în fine, au avut o mostră de la cineva. O am chiar acum în mână. E un bilet către un oarecare Jeremy, căruia îi mulţumeşte pentru referinţe. E semnat „Amelia”. Vă sună cunoscut?

Jeremy, desigur. Amelia îi trimisese un bilet de mulţumire fiindcă îi scrisese o recomandare pentru programul de jurnalism de la Princeton de peste vară. Jeremy era absolvent şi, când auzise că Amelia vrea să se înscrie, se oferise cu multă generozitate să-i susţină înscrierea la prestigiosul program pentru liceeni, fără să fie nevoie să i-o ceară Kate. Iată că Jeremy făcuse mai mult decât să sune la poliţie, chiar obţinuse realizarea analizei grafologice.

Locotenentul continuă:

— Dacă nu credeţi că acest bilet a fost scris de fiica dumneavoastră, haideţi să repetăm testul cu o mostră pe care să ne-o daţi. Vreau să fiu sută la sută sigur că e corect de data

asta.

— Deci scrisurile se potrivesc? întrebă Kate, încă aşteptând veşti proaste. Amelia a scris „scuze” pe acel perete?

— Puteţi mai întâi să-mi răspundeţi la întrebare, doamnă? întrebă Locotenentul Thompson; nu nerăbdător, dar ferm. Este acest bilet de la fiica dumneavoastră?

— Da, este scris de Amelia.

— Atunci se pare că pe peretele ăla nu a scris fiica dumneavoastră.

— Scrisul nu e al Ameliei?

— Nici pe departe.

•

Kate fugi înapoi în birou să-şi strângă lucrurile şi să-i spună lui Beatrice că o să lipsească pentru restul zilei. Îi spusese locotenentului Thompson că se întâlneşte cu el în Park Slope, la Dizzy’s, într-o oră. Mai avea de făcut o oprire înainte să iasă.

Alergă pe scări două etaje, apoi coti spre biroul uriaş al lui Jeremy. Când se opri brusc în dreptul uşii lui deschise, văzu că scaunul îi era întors cu spatele, probabil ca să ascundă faptul că citea rubrica de sport din New York Post.

Jeremy tresări când Kate bătu în uşă.

— Voiam doar să-ţi mulţumesc, îi spuse ea când bărbatul se întoarse cu faţa. Să-ţi mulţumesc pentru că ai vorbit la poliţie şi pentru că ai aranjat să se facă analiza grafologică. Nu-mi vine să cred că ai păstrat biletul ăla.

— Era un bilet foarte frumos, spuse el. S-a potrivit scrisul?

Kate scutură din cap:

— Nu.

— Serios? Wow.

Jeremy era uluit.

— Ştiu. Oricum nu credeam că Amelia a scris pe perete, dar aveam nevoie de confirmare. Tot e şocant. În fine, au repartizat altcuiva cazul. Merg acum să mă întâlnesc cu el.

— Mă bucur că iau toată povestea în serios, spuse Jeremy. Poate că, acum, o să primeşti nişte răspunsuri adevărate.

— Asta sper şi eu, spuse Kate, privindu-l fix.

Se gândi o secundă să mai spună ceva, dar ştia deja că n-o s-o facă.

— În fine, îţi mulţumesc pentru ajutor.

— Absolut. Dacă mai pot face şi altceva, te rog să-mi spui,

zise el. Mă ţii şi pe mine la curent cu noutăţile? Îmi spui ce afli?

— Clar, zise Kate şi se întoarse spre uşă.

— A, încă ceva, strigă Jeremy după ea. Ştiu că asta nu se numără printre preocupările tale acum – şi e normal să fie aşa – dar voiam să-ţi spun că l-am retras pe Daniel din dosarul Associated. Când te întorci, o să fii singurul partener care se ocupă de caz. Nu e grabă. Serios, împreună cu asociaţii seniori, ne descurcăm, indiferent când te întorci. Dar era ceva ce trebuia făcut. Daniel a avut noroc cu citaţia şi a scris un memoriu bun pentru a doua instanţă. Poate să treacă asta la câştiguri, dar tu eşti cea care a lucrat şase ani la dosarul ăsta. E al tău şi aşa ar trebui să rămână. Poate că vă muncesc pe toţi ca pe hoţii de cai, dar cred în loialitate. Asta chiar contează. E şi un mesaj pentru ceilalţi parteneri juniori din firmă. Când te întorci, o să mă retrag şi eu din dosar.

Jeremy era partener senior în fiecare litigiu important pe care îl avea firma. Direct sau indirect, el aducea cei mai mulţi clienţi, iar aceştia rămâneau ai lui, chiar dacă nu lucra deloc la dosarele respective. Era o chestiune de reverenţă în egală măsură în care era o chestiune de tarife.

— Cum adică?

— Adică e dosarul tău, cu totul – facturare, profit, client.

Jeremy avea un aer entuziast, de parcă i-ar fi făcut un dar extrem de preţios lui Kate, unul pe care îl confecţionase cu mâna lui:

— Va fi ca şi cum tu ai fi adus clientul ăsta. Victor e întru totul de acord. Ba chiar pare încântat că mă retrag.

De-a lungul anilor, Kate auzise zvonuri cum că Jeremy „dădea dosare” partenerilor, dosare care le modelau viitorul profesional. Or, să aibă un client uriaş ca Associated Mutual Bank ar fi făcut *exact* asta pentru Kate. Era genul de şansă care ar fi făcut-o extrem de fericită înainte de moartea Ameliei. Acum simţea că i se face rău. Dar nu voia să-l dezamăgească pe Jeremy. Omul încerca s-o ajute în singurul fel în care ştia: propulsându-i cariera.

— Mulţumesc, spuse Kate, dar numai pentru că aşa trebuia, nu pentru că aşa simţea. Îţi mulţumesc pentru tot.

•

La Dizzy’s era destul de gol când Kate intră în local. Femeia mătură cu privirea separeurile cu tapiţerie roşie, uzată, şi

talmeş-balmeşul cu tablouri de pe pereţi până când reperă un bărbat suplu, de vreo şaizeci şi cinci de ani, cu păr cărunt şi ondulat, aşezat la ultima masă. Avea sacou şi cravată şi stătea de vorbă cu o chelneriţă drăguţă cu cercel în nas şi o bandană roşie pe cap. Kate văzu cum, la vorbele bărbatului, chelneriţă îşi dă capul pe spate şi izbucneşte în râs. În cele din urmă, Kate porni spre masa lui. Era unica masă la care stătea o singură persoană. Deşi înfăţişarea nu prea-l recomanda, Kate se gândi că el trebuie să fie locotenentul Lewis Thompson.

— Domnul locotenent Thompson? întrebă ea, timid, odată ajunsă lângă el.

— Poţi să-mi spui Lew, de la Lewis.

Îi întinse mâna. De aproape părea şi mai mic, cu ochii de un albastru palid ascunşi după ochelari cu ramă subţire de metal.

— la loc, continuă el.

— Scuze pentru întârziere, spuse Kate, încercând să nu se simtă descurajată de înfăţişarea lui.

Dar chiar nu şi-l putea imagina vânând răufăcători, cu atât mai puţin prinzându-i.

Locotenentul se uită peste umărul lui Kate şi îi făcu semn chelneriţei:

— Ştii ce vrei să mănânci? Scuze, dar n-am mai putut aştepta.

Arătă spre mâncarea pe care o avea în faţă: fructe, o omletă cu legume, pâine integrală prăjită. Nici măcar meniul nu părea de poliţist. Pe de altă parte, nu era ca şi cum Molina, întruchiparea poliţistului tipic, o ajutase prea mult.

— Ce să fie, dragă? îl întrebă chelneriţa pe Lew, care arătă spre Kate.

— Doar cafea, spuse ea, deşi chiar îi era foame.

— Sigur? întrebă Lew, după ce chelneriţa se îndepărtă. Nimic nu e mai important decât să mănânci cum trebuie.

— De la ce departament ai zis că eşti? întrebă Kate, temându-se că răspunsul va fi Brigada Rutieră. Cred că mi-ai zis la telefon, dar n-am fost atentă.

— Secţia 75, Omoruri, spuse el, şi mai luă încet o îmbucătură.

— Omoruri?

Bărbatul răspunse de parcă i-ar fi citit gândurile:

— Omoruri, cum ar veni cadavre. Nu am nicio probă nouă în cazul fiicei dumitale, în afară de analiza grafologică. Am venit să ascult, nu să vorbesc. Aşa că spune-mi de ce crezi că fiica

dumitale nu s-a sinucis.

•

Kate bău două cafele şi vorbi. Vorbi despre ce fel de elevă şi fiică era Amelia. Vorbi despre faptul că nu credea că Amelia ar fi copiat. Că nu credea în varianta sinuciderii. În tot acest timp, Kate îşi spunea că nu e într-o fază de negare şi că nu făcea asta fiindcă nu putea accepta ideea că propriul ei copil şi-a luat viaţa. Dar, într-un cotlon al minţii ei, exista teama că negarea e motivul pentru care stătea acolo, faţă-n faţă cu locotenentul slăbănog. Dar merse mai departe, îl descrise pe băiatul misterios pe care îl văzuse Kelsey şi povesti despre toate acele bileţele pe care scria „te urăsc". Îi spuse locotenentului Thompson şi despre mesajele pe care chiar ea le primise, trei de-acum.

— Şi care este secretul pe care această persoană crede că îl ascunzi?

— Habar n-am, spuse Kate, încercând să reducă la tăcere acea voce mică din capul ei care striga *Poate că am habar! Poate că am!* Chiar nu ştiu.

— Şi nu ai idee cine trimite aceste mesaje.

Kate scutură din cap.

— I-am rugat pe IT-ştii de la firma mea să verifice. Mesajele au venit de pe site-ul aceleiaşi companii de telefonie, dar asta e tot ce mi-au putut spune. O să scoată şi toate mesajele şi e-mailurile din telefonul şi laptopul Ameliei. Nu ştiu dacă Molina a verificat astea prima dată.

Kate rezistă impulsului de a spune că Molina minţise cu neruşinare, dar nu era niciun rău în a sugera asta:

— ...A spus că a verificat, dar nu avea parola de la telefonul ei, aşa că nu văd cum ar fi putut s-o facă. Nici bileţelele acelea din camera Ameliei nu le-a găsit.

— Hm. OK, o să se ocupe băieţii noştri de mesaje. Nu sunt cei mai rapizi, dar poate că vor obţine mai multe informaţii. Putem să obţinem mandat şi pentru compania de telefonie. Dar nici acolo nu trebuie să ne aşteptăm la vreo viteză uriaşă, spuse Lew. Dar m-am mai uitat prin dosarul fiicei dumitale.

— Şi?

— Poate că e cam subţire.

— Poate?

— Uite, un poliţist cumsecade care face o treabă cumsecade

poate să fie într-o mie de feluri. Există o marjă destul de largă, spuse el, exemplificând cu mâinile. Dar, într-un caz ca ăsta, te aştepţi să găseşti mai multe declaraţii de la martori, note mai detaliate. S-au făcut şi unele, şi altele, dar probabil că nu destule. Apoi, mai e şi concluzia autopsiei.

Kate nu o văzuse niciodată. Nu ceruse asta şi nu i se oferise posibilitatea.

— Ce-i cu autopsia?

— În primul rând, nu apare în dosarul anchetei, spuse el. M-am dus în Manhattan să cer un exemplar şi, la IML, n-aveau decât poze. Nu sunt vreun expert în fotografiile de autopsii, dar cel puţin un lucru nu se potriveşte cu căderea intenţionată de la înălţime.

Exact asta îşi dorea Kate: dovezi palpabile că Amelia nu se omorâse. Cu toate astea, simţi că intră în panică.

— Cum adică?

— Pe antebraţele Ameliei erau zgârieturi, zgârieturi lungi. Ca şi cum unghiile cuiva le-ar fi lăsat acolo.

Kate se strâmbă, aşa că el se opri:

— ... Sigur vrei să auzi asta? Poate că nu sunt necesare toate amănuntele.

— Vreau să ştiu, răspunse ea, luptându-se să respire. Trebuie să ştiu. Continuă.

— Poziţionarea corpului. Nu exclude sinuciderea, aşa cum ar face-o, de pildă, aterizarea la mare distanţă de clădire. Dar ridică anumite întrebări. Întrebări la care ar fi trebuit să existe răspunsuri.

— Nu putem să-l sunăm pe Molina şi să-l întrebăm?

— Am făcut-o eu deja.

Lew îşi mută cuţitul şi furculiţa, aşezându-le perfect paralel, de-o parte şi de alta a farfuriei, apoi continuă:

— Momentan, nu am reuşit să dau de el. Se pare că e la pescuit, undeva în Florida Keys. Se întoarce abia în vreo săptămână.

— Parcă ziceai că se face agent de pază? întrebă Kate, pentru că asta suna a retrogradare, în niciun caz a persoană care îşi permite să facă o ditamai excursia la pescuit.

— N-o să fie paznic plătit cu opt dolari pe oră la supermarket sau ceva asemănător. S-a angajat la Carmon Industries, divizia de pază pentru corporaţii. Aia angajează poliţişti, agenţi FBI, d-

astea. Din ce aud, e genul de job pară mălăiaţă, pentru cine caută aşa ceva.

— Nu cumva toate astea par cam puse cu mâna? Lipsa raportului despre autopsie, faptul că Molina a plecat din poliţie exact când am început să pun întrebări...

— Coincidenţa e cam mare, fără îndoială.

— Coincidenţa? întrebă Kate, deja iritată.

Oare şi el avea să fie la fel de nepăsător ca Molina?

— Asta-i tot? Asta-i tot ce poţi să spui, că e o coincidenţă?

Lew îşi bău ultima gură de cafea şi dădu din cap:

— Deocamdată.

— Şi ce-o să facem? O să stăm aici să-l aşteptăm pe Molina să revină din vacanţă?

Tonul lui Kate fusese mai ridicat şi mai furios decât ar fi vrut. Se simţi privită de chelneriţă şi de un picolo. Dar nu-i păsa. Se săturase. Deja fusese dată la o parte, redusă la tăcere şi ignorată o dată. Fusese forţată să accepte ceva ce nu credea. Nu avea de gând să stea cuminte şi să lase totul să se repete.

— Nu, răspunse Lew calm, apoi se ridică şi netezi cu grijă câteva bancnote, pe care le puse sub olivieră. O s-o luăm de la zero, pornind pe urmele lăsate de Molina. O să tăiem potecă nouă acolo unde e nevoie. Fiica dumitale e moartă, iar noi avem cuvântul „scuze” scris pe un zid în apropiere de locul unde s-a întâmplat ce s-a întâmplat; scris de altcineva, nu de ea. Avem nişte concluzii medicale discutabile şi un mesaj anonim care spune că nu s-a sinucis. E mai mult decât suficient ca să redeschid ancheta.

— Oh. OK, în regulă, spuse Kate, simţindu-se uşurată şi puţin speriată de faptul că tocmai depăşiseră cu hopuri un prag pe care nici măcar nu îl văzuse.

— Deci, avem întrebări. Cine crezi că o să dea răspunsurile?

— Nu ştiu, răspunse Kate, cu voce frântă. Chiar nu ştiu.

— Ba ştii, spuse Lew, invitând-o să iasă pe uşă odată cu el. Ştii mai multe decât crezi.

•

Fusese ideea lui Kate să înceapă prin a discuta cu Sylvia. Molina îi luase o declaraţie data trecută. Dar lui Kate i se păruse mereu că Sylvia ştie ceva mai mult. Iar Lew fusese de acord că o discuţie cu fata era un început la fel de bun ca oricare altul.

Mama Sylviei, Julia, deschise uşa. Era îmbrăcată cu pantaloni

strâmţi pe picior şi bufanţi pe şolduri, un maiou strâmt şi balerini roşii. Era genul de ţinută care nu avantaja pe nimeni şi pe care Kate n-ar fi putut-o purta niciodată. Dar pe Julia arăta chiar bine. O ajuta faptul că era frumoasă fără să facă vreun efort, cu o siluetă suplă şi tonifiată şi cu o osatură exotică.

Părul prins într-o coadă neglijentă o făcea să pară mult mai tânără decât trădau vârstele copiilor ei. Fiul ei cel mare era student în anul doi la Stanford.

— A, bună, spuse Julia, cu vagul ei accent flamand mai prezent decât de obicei.

Părea surprinsă şi încurcată, uitându-se de la Kate la Lew şi înapoi. Înainte să apuce Kate să explice de ce erau acolo, micul terrier se repezi şi el în uşă, lătrând disperat.

— Beeper, nu! ţipă Julia la căţel, împingându-l uşor cu piciorul pe podeaua din lemn lustruit. Scuze, doar să duc câinele în spate.

Îl duse pe terasa dinspre bucătărie şi reveni după câteva secunde.

— Intraţi, intraţi, spuse Julia şi le făcu semn să vină. Ce surpriză plăcută!

Încerca să pară încântată că o vede pe Kate, dar era clar că nu-i aşa. Iar Kate nu o putea învinovăţi pentru asta. Julia era mama unei fete a cărei cea mai bună prietenă tocmai se omorâse. Voia să uite, nu să petreacă timp cu mama copilei moarte.

— Acesta este locotenentul Thompson, spuse Kate. M-a ajutat să verific ce s-a întâmplat cu Amelia.

Julia întinse mâna, iar Thompson i-o prinse ferm şi o scuturã. Bărbatul nu mai părea chiar aşa de sfrijit, dar nu era vreo diferenţă impresionantă.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule locotenent, spuse Julia, însă tot părea încordată. Faptul că poliţia s-a implicat din nou în caz înseamnă că au apărut noutăţi?

— Completăm declaraţiile iniţiale, aruncă Lew. Să ne convingem că nu a fost omis nimic.

— Cred că e o idee bună. Eu, una, n-am crezut nicio clipă varianta sinuciderii, spuse Julia.

— De ce? întrebă Lew.

— Amelia era ca o fiică adoptivă pentru mine, spuse ea, pe un ton hotărât. Era aşa, cu picioarele pe pământ, cum pot doar să

sper că ar putea fi copiii mei.

Lui Kate nu-i era uşor s-o audă pe Julia vorbind despre Amelia aşa, de parcă ar fi fost şi a ei. Cel mai rău era că, într-un fel, era adevărat, având în vedere cât timp petrecea Amelia în acel cămin şi faptul că Julia era casnică. Aceasta din urmă adăugă:

— N-aveţi decât să-l consideraţi instinct matern. Nu e ceva ştiinţific, dar asta nu înseamnă că nu e corect.

— Îţi mulţumesc că ai spus asta, zise Kate şi simţi un amestec de uşurare şi invidie. Şi îţi mulţumesc pentru că ai ţinut atât de mult la Amelia. Mereu a considerat că aici e a doua ei casă.

Julia se uită fix la Kate, iar ochii i se umeziră. Pentru o clipă, păru că mai vrea să spună ceva, dar se răzgândi.

— Avem câteva întrebări pentru fiica dumneavoastră. Nu durează mult, spuse Lew, din spatele lor.

— Oh, înţeleg.

Julia păru surprinsă. Deşi era puţin probabil să fi crezut că se aflau acolo ca să vorbească doar cu ea.

— Ăăă, OK. Poftiţi, pe aici.

Se întoarse şi îi conduse destul de ezitant în interiorul apartamentului, în care domnea un amestec vesel de electrocasnice ultimul răcnet şi nimicuri adolescentine. Dar dezordinea era plăcută, reconfortantă.

— Luaţi loc, spuse Julia când ajunseră în living, un spaţiu luminos cu tavan înalt şi canapele albe, moi.

Pe măsuţa de cafea din lemn masiv era un aranjament de lalele portocalii.

— Mă duc s-o chem pe Sylvia de sus, spuse Julia, privind nesigură spre scară. Dar trebuie să vă spun că n-a mai fost ea însăşi după ce s-a întâmplat cu Amelia. Cred că se simte răspunzătoare, cumva. Poate că şi de asta refuz să cred în sinucidere. Nu vreau să se mai simtă vinovată.

•

Lew şi Kate aşteptară în tăcere timp îndelungat – sau aşa li se păru – ca Julia să revină. În fine, se auzi scârţâitul treptelor sub paşii apăsaţi şi, imediat după aceea, apăru şi Julia, cu un zâmbet îngheţat pe faţă. În spatele ei era Sylvia, palidă şi cu obrajii supţi, îmbrăcată într-o pereche de jeanşi strâmţi şi un tricou diform şi atât de mare, încât putea trece drept rochie. Părul îi era strâns ca al mamei ei, dar mult mai dezordonat. Sylvia era mereu extrem de atentă la înfăţişarea ei. Era parte din ceea ce

o definea. Acum arăta aşa de groaznic, că te durea sufletul.

— Hai, iubito, ciripi Julia, cu voce piţigăiată. Aşază-te aici, pe canapea. Kate şi domnul poliţist vor să-ţi pună câteva întrebări.

Julia se aşeză prima şi bătu uşor cu palma locul de lângă ea, apoi se uită spre fiica ei.

Sylvia nu se clinti.

— Mamă, nu mai vorbi cu mine de parcă aş fi nebună sau ceva.

Julia îi dărui lui Kate un zâmbet parţial jenat, parţial încărcat de tristeţe pentru toţi cei implicaţi.

— Sylvia, avem doar câteva întrebări despre Amelia, după care plecăm de pe capul tău, spuse Lew, calm. Dar va trebui să ai răbdare cu noi, pentru că, probabil, sunt întrebări la care n-ai mai răspuns.

— OK, mă rog, spuse Sylvia şi îşi dădu ochii peste cap. Adică nu e ca şi cum aş avea de ales, nu?

— Nu, n-ai, spuse Lew. Tu şi Amelia eraţi cele mai bune prietene?

— Da, gen, de pe la grădiniţă.

— Amelia era deprimată sau supărată de ceva? întrebă Lew.

— Suntem adolescenţi. *Toţi* suntem deprimaţi, zise Sylvia.

Kate zâmbi. Era genul de răspuns pe care l-ar fi dat Amelia.

— Dar nimic deosebit? insistă Lew, ignorându-i sarcasmul.

— În ultima vreme, tot voia să afle cine e tatăl ei, cred, spuse Sylvia. Primise nişte mesaje ciudate despre asta. Gen „cine-e-tăticu-tău”, d-astea. Nu ştiu exact pentru că n-a vrut să mi le arate. Şi cred că erau de pe număr ascuns. Dar nu era supărată din cauza asta; oricum, nu cât să se omoare.

Sylvia îşi aruncă privirea spre Kate, apoi o coborî:

— Dar a zis că nu mai crede ce i-ai spus despre tatăl ei. Zicea că o să afle singură adevărul dacă trebuie.

Mesaje despre tatăl ei? Aşa se explicau întrebările pe care Amelia începuse brusc să le pună. Dar de ce nu-i povestise lui Kate? Şi cine trimisese mesajele?

— Ai idee dacă avansase cu căutările tatălui ei? întrebă Lew.

Sylvia scutură din cap:

— Zicea că ştie unde sunt jurnalele vechi ale mamei ei şi că o să se uite prin ele.

— Şi s-a uitat? întrebă Kate, pregătită pentru ce era mai rău.

— Nu ştiu, răspunse Sylvia. N-a mai adus vorba niciodată.

Aveam de gând s-o întreb, dar... s-a întâmplat ce s-a întâmplat.

Lew îşi continuă întrebările:

— Dar relaţii intime? Vreun băiat, poate?

— *Sigur* nu era niciun băiat, spuse Sylvia.

— Vecina mea a văzut-o pe Amelia intrând în casa noastră în miezul zilei cu un băiat, cu câteva zile înainte să moară, zise Kate. Nu ştii nimic despre asta?

— Poate că era Ben ăla, răspunse Sylvia, devenită brusc temătoare. Toată chestia asta dintre ei era super ciudată. Amelia m-a minţit şi pe mine despre el, deci, cine poate şti?

— Da, am văzut şi eu un sms de la Ben, spuse Kate, şi stomacul i se strânse când îşi aminti cuvintele „ce noroc”. E coleg cu voi?

— Nu, s-a înscris la acelaşi club de vară pentru tocilari de la Princeton.

Sylvia părea dezgustată. Sau poate invidioasă. Era greu să-ţi dai seama, în cazul ei.

— Îşi dădeau mereu mesaje. Amelia zicea, gen „e gay şi stă în Albany. E singur cuc”. Dar toată povestea mi se părea prea sinistră.

Lew mâzgălea notiţe într-un carnet:

— Amelia îi scria?

Sylvia ridică din umeri:

— Zicea că el i-a luat adresa de e-mail de la cineva din Princeton. Cum ziceam, toată chestia era ciudată. El ar fi trebuit să vină aici chiar în ziua în care ea a murit. Ştiţi asta, nu? Amelia era mereu secretoasă când venea vorba să dea detalii despre el. Cred că îi era jenă; şi avea şi de ce.

— Deci n-ai idee unde l-am putea găsi pe Ben, un număr de telefon, un nume de familie, un e-mail? Poate numele şcolii unde merge? întrebă Lew.

Sylvia scutură din cap.

— Dar trebuie să fie în telefonul ei. Îşi dădeau mesaje încontinuu.

— Aşa-i, l-am văzut eu, spuse Kate.

— OK, bun. Neînţelegeri, probleme cu altcineva? Poate că avea ceva de împărţit cu alte fete? continuă Lew.

— Mnu.

— Sylvia, am găsit nişte bileţele în camera ei, spuse Kate, care încă simţea că Sylvia ascunde ceva. Pe toate scria „te

urăsc” şi păreau scrise de persoane diferite. Ştii ceva despre asta?

Sylvia se strâmbă şi dădu din cap:

— Nimeni nu mai scrie, gen, bileţele. Sunteţi sigură că nu erau ale Ameliei? Mereu lucra la câte un proiect tembel.

— E adevărat.

Kate zâmbi când îşi aminti cum Amelia, care avea şapte ani, tăiase un exemplar din *Copacul cel darnic*, ca să facă un mobil din fraze.

Dar, în mod ciudat, Sylvia nu părea surprinsă de bileţelele cu „te urăsc”. Kate fusese şocată când le văzuse. Se gândea că şi Sylvia ar reacţiona la fel. Sau că, măcar, ar fi mult mai curioasă. Asta, desigur, dacă nu cumva ştia deja de ele.

— Dar newsletter-ul şcolii? întrebă Lew.

— Da, se cheamă *gRaCeFully*, interveni Kate. Ştii cine îl scrie, Sylvia?

Sylvia se holbă la propriile mâini şi scutură din cap.

— Despre ce e vorba? De ce pari deranjată dintr-odată?

Julia se aplecă spre fiica ei şi încercă să-i prindă privirea.

— Nu sunt deranjată, mamă.

— E un blog sau newsletter de bârfe sau aşa ceva, spuse Kate. Era... conţine nişte lucruri destul de dure.

— Dure? întrebă Julia. Cum de n-am mai auzit despre asta până acum?

— Pentru că e o prostie, spuse Sylvia. Şi există doar de nu ştiu, vreo doi ani.

Kate îşi dori să nu fi adus subiectul în discuţie. Probabil că nici măcar nu era atât de important. În plus, nu voia ca Julia să caute *gRaCeFully* şi să vadă ce scria acolo despre Sylvia. Nu-i dorea nimănui aşa ceva.

— Cine publică acest *gRaCeFully?* întrebă Lew.

Sylvia ridică din umeri.

— Un prost care n-are altceva mai bun de făcut.

— Amelia era supărată din cauza celor scrise acolo? insistă el. Unele chestii erau destul de personale.

— Staţi puţin, zise Julia. Mă scuzaţi că vă întrerup, dar un blob rău intenţionat, care bârfeşte elevii, este afişat undeva la scoală?

— E un *blog*, mamă. Nu un *blob.* E pe *computer*, pufni Sylvia. Şi nu înţeleg de ce vorbim despre asta. Amelia s-a mierlit

singură. Punct.

— Sylvia! o certă Julia. Ştiu că nu ţi-e uşor, dar gândeşte-te la ce simte Kate, pentru Dumnezeu! Nu vrea decât să înţeleagă exact ce s-a întâmplat cu Amelia.

— S-a aruncat de pe acoperiş, spuse Sylvia, răutăcios. Ce mai e de ştiut?

— De ce a făcut-o, spuse Kate.

Încerca să nu o lase pe Sylvia s-o scoată din sărite. Şi Sylvia era supărată, iar Kate înţelegea asta. Continuă:

— Vreau să înţeleg de ce. Vreau să ştiu ce s-a întâmplat în viaţa Ameliei de a adus-o în punctul ăla. Pentru că eu nu cred. Nu cred că ar fi făcut aşa ceva.

— Ce-i cu lucrarea asta la care şcoala susţine că Amelia a copiat? întrebă Lew. Au spus că de asta s-a aruncat. Că era necăjită pentru că fusese prinsă. Ţie ţi-a spus ceva despre lucrare, Sylvia?

— Pff, pufni Sylvia. Amelia era prea deşteaptă ca să aibă nevoie să copieze la ceva. Şi dacă avea vreodată de gând s-o facă, *sigur* n-ar fi fost la o lucrare *la Engleză.* Ar fi fost în stare să predea cursul ăla. Era supărată pentru că lumea zicea că a făcut-o. Dar ştia că nu-i adevărat. Adevărul ar fi ieşit la iveală.

— Deci, dacă nu era vorba nici de băieţi, nici de droguri, nici de faptul că a fost prinsă copiind, atunci de ce crezi că ar fi făcut-o? întrebă Lew.

— Pentru că era proastă, răspunse Sylvia.

Era furioasă de-acum. Îşi încrucişă braţele, iar tricoul uriaş păru că se prăbuşeşte, prinzându-i sub el trupul micuţ. Se întoarse spre trepte:

— ...şi egoistă, şi aş vrea să nu o fi cunoscut.

gRaCeFULLY

3 OCTOMBRIE

Pentru că există 176 de definiţii ale cuvântului „ratat” pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, distruşilor!

Oh, ce băieţi proşti! Cică mai multe fete Maggies au păcălit câţiva băieţi dintr-a noua să le trimită poze cu „sculele” lor; fetele se dădeau admiratoare secrete. Iar pozele alea au fost trimise mai departe tuturor fetelor din clasele lor. Un sfat, flăcăi: dacă primiţi un sms de la o fată care zice că vrea să vadă ce aveţi în pantaloni, E O MINCIUNĂ! Nicio fată nu vrea să vă vadă crenvurştii.

Se pare că draga noastră Jessica DEALER (nefericit nume) e pe cale să fie dată afară pentru că le vinde pastile frumuseţilor plictisite din Grace Hall. Trei şcoli private în trei luni, Jessica? Să ştii că numele tău de familie, aşa nepotrivit cum e, nu trebuie să-ţi fie şi destin.

Cică tatăl putred de bogat (dar prost promovat) al unei tipe – cum să zic? – cu dificultăţi academice dintr-a doişpea a pornit o campanie să-şi bage odrasla într-una dintre universităţile mari. Şi când zic „campanie”, vreau să înţelegeţi că nu există furie a iadului mai rea decât un membru al consiliului de administraţie cu un carnet de cecuri dolofan şi cu relaţii. Cică vrea să pună microfoane în biroul de admiteri sau să rupă câteva capete.

Toată echipa de lacrosse a fost dată afară din Taverna Kale weekendul trecut, dar nu pentru că erau minori şi beţi rangă, ci pentru că unul dintre idioţii ăia S-A PIŞAT PE PODEA! Bă, idioţilor, dacă cineva e îndeajuns de prost să vă servească alcool, cel puţin aveţi decenţa de a găsi toaleta.

Amelia

5 OCTOMBRIE, 11:34 PM

AMELIA
lucrurile devin şi mai ciudate

BEN
hopa, ce s-a întâmplat

AMELIA
e aşa de sucită şi de ciudată, uneori parcă nici nu vrea să fie prietenă cu mine

BEN
Îmi pare rău dar voi fetele sunteţi nebune; ai terminat sarcinile de la Maggie

AMELIA
da

BEN
chiar şi...

AMELIA
da

BEN
credeam că

AMELIA
ştiu, am zis că n-o s-o fac, dar nu aveam de ales

BEN
aham, clar

AMELIA
nu mă judeca, eşti rău

BEN
mă rog; băiatul ştie că a fost ţeapă?

AMELIA
mâine
BEN
mamă

AMELIA
ştiu, sunt de kkt; n vdm, tb să plec

5 OCTOMBRIE, 11:41 PM

SYLVIA
fundul meu arată mai bine în jeansii negri James sau în rochia aia vintage pe care mi-am luat-o din West Village?

AMELIA
e întrebare capcană?

SYLVIA
haha

AMELIA
vintage

SYLVIA
ştiam eu! Ms!!! Xoxo

5 OCTOMBRIE, 11:47 PM

DYLAN
tocmai mă gândeam la tine

AMELIA
şi eu

DYLAN
de bine?

AMELIA
clar

DYLAN
excelent; n vd mâine

AMELIA
paaa

5 OCTOMBRIE, 11:52 PM

CARTER
frate ce temă am avut la bioogie?

AMELIA
127–47; plus lab

CARTER
plm; ms. Mergi la petrecerea lui Chloe vineri?

AMELIA
nush

CARTER
vino, o să fie tare

AMELIA
poate, n vdm

6 OCTOMBRIE, 1:02 AM

NUMĂR ASCUNS
mama ta te minte. o laşi să facă asta?

facebook

6 OCTOMBRIE

Amelia Baron
E pregătită să fie uimită

Carter Rose
Sunt @Garfield 322; vino oricând

Sylvia Golde
vomit, potoliţi-vă

Amelia

6 OCTOMBRIE

Sylvia şi cu mine stăm la o masă oarecare în Ceainărie şi ne facem temele. Barista tatuaţi care servesc acolo au lăsat radioul dat tare şi din boxe zbiară o trupă indie, iar locul e plin – scriitori, studenţi şi mame care stau de vorbă cu prietenele lor, timp în care îşi ignoră plozii zgomotoşi. Ceainăria e mereu plină, iar mobila desperecheată, cumpărată parcă de la un târg de vechituri, e destul de buşită, dar tot e mişto. Ori de câte ori putem, Sylvia şi cu mine mergem acolo după şcoală să ne facem temele. Ea îşi ia un espresso pe care abia îl bea, iar eu îmi comand un ceai cu lapte, şi ne prefacem că suntem la facultate.

— „Lucrurile făcute din dragoste au loc întotdeauna dincolo de bine şi de rău”, declamă ea din cartea pe care o citeşte.

— A, da? Marfă, zic eu, doar pe jumătate atentă la ea.

Sunt cu ochii în laptop. Tocmai termin lucrarea despre *Spre far*. La început, mă enervau temele pe care ni le dădea Liv. Nu e ca şi cum aş fi vreun geniu nebun sau ceva, dar prea erau uşoare. Ca pentru idioţi. Dar m-a tras deoparte odată, după oră, şi mi-a zis că pot să scriu despre ce vreau eu şi în sfârşit mi-a venit o idee super interesantă. M-am gândit că şi Liv o să fie impresionată. Chiar vreau s-o impresionez.

Îmi place Liv, şi nu doar pentru că e tânără şi drăguţă şi poartă bijuterii ciudate şi are un tatuaj misterios din care poţi să vezi doar puţin dacă are părul prins în coadă. Liv e cel mai implicat profesor pe care l-am avut vreodată. Şi e şi scriitoare, ca mine. Mi-a arătat vreo două nuvele pe care le-a publicat în nişte reviste literare mici şi erau destul de bune. Na, nu erau ca pentru *New Yorker*, dar nici pe departe slabe.

Liv mă susţine foarte tare să scriu ficţiune. Tot încearcă să mă convingă să fac ceva cu scrierile mele, de exemplu să înscriu câteva la o bursă pentru scriitori. Dar e cu totul altceva decât programul de vară pentru jurnalism de la Princeton. Articolele despre diverse *chestii* nu-s acelaşi lucru cu poveştile pe care le

inventez. Pe astea nu sunt pregătită să le arăt lumii ca să le despice, nu încă.

— Cine ar fi crezut că bătrânul Nietzsche era aşa romantic? întreabă Sylvia.

O simt că se uită fix la mine, aşteptând să mă arăt interesată. Dar nu sunt.

— Tu n-ai de unde să ştii asta, Amelia. Dar, când eşti îndrăgostită, e exact aşa – *dincolo de bine şi de rău*.

Glumeşte doar pe jumătate cu toată drama asta shakespeariană. Tot ce are legătură cu băieţii e fix aşa pentru Sylvia – de viaţă şi de moarte, cu suişuri şi coborâşuri şi cu mult prea multă poţiune pentru somn.

— Ştiu că *mi-au mai plăcut* alţi băieţi înainte – Sylvia e complet serioasă acum –, dar cu Ian e pe bune. La început îmi plăcea doar pentru că e drăguţ şi are accentul ăla simpatic şi toate alea – şi poate şi pentru că credeam că într-o zi aş putea ajunge ducesă –, dar acum, gen, nu ştiu, e o persoană senzaţională. Chiar mi-a deschis ochii.

Se uită la mine de parcă ar trebui să-mi pun şi eu toate întrebările despre iubirea asta a ei. Dar nu mi le pun.

Mi-ar fi mult mai uşor să găsesc ceva de zis dacă Sylvia n-ar fi spus exact aceleaşi lucruri despre trei tipi diferiţi. Iar partea cea mai aiurea e că nici nu minte. Sylvia chiar crede ce spune. Însă asta o face aşa de mişto. Are o inimă uriaşă, scăpată de sub control, care devorează totul în calea ei. E plăcut să fii în preajma ei, mai ales pentru că, uneori, abia reuşesc să-mi simt propria inimă bătând sub greutatea creierului meu hiperactiv.

În plus, cine ştie, poate că de data asta cu Ian chiar era pe bune, în sfârşit. Puţin probabil, dar nu imposibil.

— Ah, rahat, spun eu când îmi dau seama cât e ceasul. Am întârziat. După-amiaza asta stau cu copiii lui Kelsey.

Am doar zece minute să ajung de la Ceainărie la întrunirea Maggie care se ţine acasă la Zadie, pe 8th Street. Şi nu pot să întârzii. Zadie cică are un ştiu ce anunţ important de făcut pentru noi trei, ultima chestie pe care trebuie s-o facem înainte să devenim membre depline Maggies. Chestie pe care, apropo, tot nu ştiu sigur dacă mi-o doresc. Dar sunt sigură că aş face orice ca să rămân prietenă cu Dylan.

— Nici măcar nu mă asculţi, aşa-i? mă întreabă Sylvia, frunzărind absentă manualul de *Introducere în Filosofie.* Apoi se

opreşte şi mă priveşte bănuitor: ce-i cu tine zilele astea, de fapt? Abia te văd, şi când totuşi apari, te porţi super ciudat. Şi toate statusurile alea aiurea, ca o poezie proastă pe care le pui pe Facebook? „Amelia Baron e pregătită să fie uimită”. Ştii că asta e ceva care mă scoate din sărite – oamenii care încearcă să se dea mari artişti pe Facebook. Zici că eşti îndrăgostită sau ceva.

Ridic ochii din caiet, fără să vreau.

— Să-mi bag, chiar *eşti,* chiţăie ea şi îşi trânteşte cartea pe masă atât de zgomotos, încât scenarista pricăjită din spatele nostru ne priveşte de parcă ne-am pregăti s-o luăm la palme.

— Taci, şuier spre Sylvia. O să ne dea afară de aici din cauza ta.

— OMG, cine e tipul? mă întreabă ea, rânjind, cu ochi strălucitori. Amelia Baron, te îndrăgosteşti în sfârşit de un băiat şi nici nu te deranjezi *să-mi spui*? Sunt prietena ta *cea mai bună*. Ai o obligaţie morală să-mi povesteşti chestiile astea.

Sylvia pare mai degrabă entuziasmată decât supărată.

— Îţi poruncesc să începi cu începutul şi să-mi zici absolut totul. După aia, poate că te iert. E mai mare, aşa-i? OMG, doar nu e chel, nu?

De asta a rămas Sylvia prietena mea cea mai bună. Pare că lucrul pe care şi-l doreşte cel mai mult pe lume este ca eu să mă îndrăgostesc. E super preocupată de ea însăşi în 90 la sută din timp, dar în celelalte 10 procente e o prietenă extraordinară.

— Aici erai, dragă, se aude o voce cu accent din spatele nostru, înainte să apuc să zic ceva.

Sylviei i se luminează faţa când se întoarce şi-l vede pe Ian Greene strecurându-se spre noi prin marea de scaune împrăştiate prin Ceainărie. Poartă jeanşi strâmţi şi un tricou negru mulat, iar părul blond-nisipiu şi l-a ridicat într-un soi de creastă dezordonată. Poartă un fel de pantofi sport europeni, nişte ciudăţenii care seamănă cu pantofii de bowling. Întregul look îl face să pară fie un rock star englez căruia i se rupe de toţi şi toate, fie ultimul ratat. Una din două. Lui îi venea bine. Mă uit la el cât e de drăguţ – la modul cel mai evident – şi aştept să simt şi eu o tresărire. Nimic. Văd că arată super bine, dar nu o şi *simt*.

Ian şi cu mine ne mai întâlniserăm la o petrecere mixtă weekendul trecut. Asta fusese acasă la unul dintre băieţi şi

ieşise o nebunie şi mai mare – am ajuns la mine acasă aproape de două noaptea când, din fericire, maică-mea dormea dusă. De data asta au fost droguri mult mai puternice şi oamenii făceau sex pe holuri. Ian şi cu mine n-am vorbit nici la petrecerea asta. Îl văzusem cu Zadie la un moment dat, însă, din câte îmi dădeam seama, încerca să scape de ea. Nici după aceea n-am vorbit despre petrecere. De fapt, n-am vorbit deloc despre afilierea noastră la cele două cluburi. E un secret pe care conveniserăm tacit să-l păstrăm pentru noi, să-l ascundem chiar şi de Sylvia. Acum toată chestia devenise ceva super tensionat şi aiurea. Nu pot să sufăr să ştiu despre iubitul Sylviei ceva ce ea nu ştie. Probabil că o avantaja faptul că eram acolo şi stăteam cu ochii pe el, mai ales când Zadie îi dădea târcoale, dar tot ca pe o trădare o simt. Şi sunt destul de sigură că nu m-ar ierta pentru asta.

Ian îşi pune un braţ pe după gâtul Sylviei şi o sărută. La el, chiar şi gesturile banale par încordate. Când se îndepărtează puţin, Sylvia îl priveşte cu ochi atât de strălucitori, încât pare gata să izbucnească în flăcări.

— Te-am căutat peste tot, îi spune Ian.

Îl salută cu un gest scurt, bărbătesc, din bărbie, pe scenaristul arţăgos de lângă noi, îi ia scaunul liber fără să ceară voie şi se aşază pe el invers:

— Credeam că mergem în parc să facem poze în după-amiaza asta.

Sylvia rânjeşte la mine:

— Îi place să-mi facă poze, spune ea cu falsă modestie. Adorabil, nu?

Apoi se întoarce spre el:

— Credeam că ai antrenament până la patru. Voiam să-ţi dau mesaj în câteva minute, Amelia oricum pleca.

— Sigur? întreabă Ian, cu ton respectuos. Doar o tachinam pe Sylvia. Nu vreau să vă stric planurile. Ea şi cu mine putem să ne întâlnim mai târziu.

Încearcă să se dea bine pe lângă mine. De dragul Sylviei, sper că nu o face pentru că îşi închipuie că deja îl am la mână cu ceva.

— Nu, Sylvia are dreptate, spun eu, uitându-mă la ceas.

Mă ridic şi îmi adun lucrurile, apoi îi fac semn lui Ian să se aşeze pe locul meu:

— Trebuie să ajung undeva la patru.

Sylvia îşi înclină cochet capul şi Ian se aşază lângă ea. Sylvia stă picior peste picior şi îl bâţâie pe unul dintre ele. Restul corpului ei pare de cauciuc. Nici Ian nu-şi poate lua ochii de la ea. Când îi privesc, deja nu-mi mai displace atât toată povestea. Nu l-am văzut niciodată pe Ian uitându-se aşa la Zadie sau la vreo altă fată. Sylvia o să fie bine. Afecţiunea lor e reciprocă.

— OK, ne vedem mai târziu, zic eu, deşi nu mă ascultă niciunul.

Mai aştept o secundă, apoi pornesc spre ieşire. Sunt aproape de uşă când Sylvia mă strigă, în cele din urmă:

— Hei, cea-mai-bună-prietenă!

Când mă întorc, ea şi Ian se ţin strâns de mână.

— Apropo, nu *cumva* să te gândeşti că ai scăpat. Ştiu că ai secrete. O să te spargi în anchetă, până la urmă.

•

Când plec de la Ceainărie, o iau pe Union spre 7th Avenue. S-a făcut cam frig de când ajunseserăm noi acolo, soarele e acoperit acum de un strat gros de nori plumburii. Şi vântul bate destul de tare. E prima săptămână din octombrie şi chiar se simte că e toamnă. Închid fermoarul hanoracului şi îmi pun gluga pe cap. Dar când o iau spre sud pe 7th Avenue, vântul devine şi mai puternic, şi mai tăios, aşa că îmi strâng umerii şi merg cu capul în jos, sperând că marea de oameni de pe bulevard se va despărţi în mod miraculos.

N-am noroc. După şcoală, trotuarele din Park Slope colcăie mereu de copii şi mame şi tot felul de aşa zişi scriitori/artişti – nici chiar şmecheri, dar nici boschetari – care o ard aiurea prin cartier în timp ce adulţii adevăraţi sunt la muncă.

Trec pe lângă supermarketul Ace, de unde elevii din Grace Hall obişnuiesc să fure dulciuri, pe lângă La Bagel Delight, care serveşte covrigi proaspeţi, fierbinţi. Trec şi pe lângă PS 321, şcoala aia care arată ca o căruţă de paiaţe. Mă uit la locul lor dejoacă înghesuit şi mă întreb cum de încap atâţia copii în clădirea aia mititică.

Atunci când ajung în dreptul lui Pino’s, văd înăuntru un grup de elevi de gimnaziu de la Grace Hall şi puţin mai departe mai văd câţiva, aşezaţi pe o bancă în faţă la Cocoa Bar – înăuntru e prea frumos şi liniştit pentru copiii proaspăt ieşiţi de la şcoală. Peste drum de Cocoa Bar este liceul John Jay, dar la ora asta

poliţia i-a mânat deja pe cei mai mulţi dintre elevi spre casă.

Tot restul drumului îmi ţin capul în jos, să mă feresc de vânt. În felul ăsta nu trebuie nici să-mi fac griji că o să dau peste cineva cunoscut, cum ar fi vecina noastră Kelsey sau mama Sylviei, Julia. Îmi plac amândouă. Mereu se poartă frumos cu mine. Dar mi-ar pune întrebări la care nu vreau să răspund.

Şi mă gândesc la faptul că Sylvia mă crede îndrăgostită. Mă întreb de ce simt că e oarecum adevărat.

Când ajung pe 8th Street, deja tremur ca naiba. Fac repede stânga spre casa lui Zadie, sperând să nu mai simt vântul chiar aşa dacă schimb direcţia. Dar e şi mai rău.

Îmi îndes bărbia în bluză şi îmi strâng braţele în jurul corpului.

Apuc să fac câţiva paşi, când o lovitură mă dezechilibrează. Apoi simt cum cineva mă apucă de braţ. Mă uit şi o văd: o mână mare, de bărbat. *Rahat, rahat, rahat*. O *să mă jefuiască. Sau o să mă violeze.* Trebuie să mă mişc, să fug, să scap. Să ţip.

— Dă-mi drumul, dobitocule! Dă-mi drumul! strig eu cât pot de tare, încercând să-mi smulg braţul din strânsoarea lui.

— Amelia, eu sunt!

Ştie cum mă cheamă. De unde dracu’ ştie cum mă cheamă?

— Scuze, îmi pare tare, tare rău. Nu ştiu ce-a fost în capul meu. N-am vrut să te sperii.

Îmi trag din nou braţul, tare, dar de data asta mâna lui nu mai e acolo. Când, din inerţie, mă duc câţiva paşi în spate şi mă uit în sus, îl văd pe domnul Woodhouse, în pantaloni de trening, adidaşi şi o geacă de fâs. Pe cap are un fes tricotat care i s-ar potrivi şi mai bine dacă s-ar da pe un skateboard. Şi pare super crizat.

— Îmi pare tare rău, Amelia.

Ridică mâinile şi, cu ochii cât cepele, se uită în jur, pe trotuar. Mai face un pas în spate, să nu-i treacă prin minte cuiva să cheme poliţia.

— Te-am strigat de câteva ori. Probabil că nu m-ai auzit din cauza glugii. Nu trebuia să pun mâna pe tine. Îmi cer scuze încă o dată.

Inima îmi bate atât de tare, încât o simt în buricele degetelor.

— Da, n-ar fi trebuit, răspund, încercând să-mi recapăt suflul. Nu prea reacţionez bine când, gen, mă înhaţă un bărbat pe stradă.

— Doamne, cred că am predat prea mulţi ani în nordul

Connecticut-ului, spune el. Am uitat că în oraşe oamenii sunt mereu în gardă.

— Probabil că n-ar trebui să înhăţaţi aşa fetele, indiferent de loc.

— Corect, spune el, zâmbind.

Apoi se uită în jur, nedumerit:

— Nu locuieşti în zonă, nu?

Woodhouse începe să mi se pară cam ciudat. Mi-a învăţat, gen, pe dinafară dosarul, sau ce? Ca să nu mai spun că nu mă încântă ideea ca el să ştie măcar direcţia vagă în care mă îndrept. Sunt deja destul de stresată că am salvat numele lui Dylan în telefon. Cred că m-aş alege cu un deget tăiat dacă i-aş dezvălui directorului şcolii locul unei întruniri Maggie.

— Merg în vizită la mătuşa mea. Locuieşte aici.

De ce n-oi fi zis „la o prietenă”? Nici măcar nu am o mătuşă. Probabil că Woodhouse ştie şi asta.

— Trebuie să fie plăcut s-o ai aşa de aproape, spune el.

Nu-mi dau seama dacă mi-a aruncat-o pe asta ca să se prindă dacă mint sau nu.

Urmează o tăcere lungă şi aiurea. Iar el dă din cap ca şi cum ar încerca să formuleze următoarea frază pe care să mi-o spună. În cele din urmă, se uită cu ochii mijiţi la soarele care coboară.

— O să se întunece în curând. Să ai grijă pe drum, când te întorci acasă. Nu ştii niciodată când apare vreun nebun şi te înhaţă.

Zâmbeşte, apoi arată cu bărbia direcţia în care mergeam eu:

— ...şi spune-i lui Zadie şi celorlalte fete să se poarte cum trebuie.

•

Zadie deschide nervoasă uşa mare, de oţel, înainte să apuc să sun. Mă rog doar să nu mă fi văzut vorbind cu domnul Woodhouse.

— Ai întârziat, latră ea şi se uită peste capul meu spre trotuar, ca şi cum ar verifica dacă am fost urmărită.

Apoi mă trage de hanorac şi mă târăşte înăuntru:

— Iisuse, nu mai sta aici ca o cretină.

Credeam că Zadie mă bagă în clădirea unde locuieşte, nu direct în casă. Dar înăuntru este un mare spaţiu deschis, cu un perete de geamuri şi altul de cărămidă aparentă. Podeaua este ca de asfalt, doar că şlefuită, iar mobila puţină este extrem de

joasă, rece şi modernă. Cu excepţia unui raft plin de fotografii şi a vreo două vaze care par scumpe, locul pare mai degrabă un magazin de mobilă decât o casă unde chiar locuieşte cineva.

— Doamne, hai odată! Toată lumea e jos deja.

Zadie trece pe lângă mine spre o scară de oţel suspendată.

O urmez pe trepte într-un subsol amenajat. Prima încăpere e mică şi conţine rafturi goale pentru cărţi şi nişte scaune de citit. Urmează un hol cu un covor cu imprimeu modern – spirale în nuanţe de albastru, roşu şi verde cât tine holul.

Zadie a zis că toată lumea e deja acolo, nu? E ciudat de multă linişte, totuşi. Tăcere, chiar. Dacă nu mai e nimeni altcineva? Dacă toată întrunirea e un fel de farsă? Zadie *chiar* mă urăşte. Nu ştiu de ce, dar ştiu că mă urăşte. Şi acum iată-mă, captivă în subsolul ei tăcut, izolată de lume, unde nu mă poate auzi nimeni ţipând.

— Ce aştepţi? întreabă Zadie şi îmi face semn cu mâna.

— E aşa de linişte aici, spun eu, ca o idioată.

— A, pentru că e izolat fonic, nebuno, spune ea, de parcă toată lumea ar avea camere izolate fonic acasă.

Îmi aruncă o privire urată şi continuă:

— Camera de vizionare şi audiţie a tatălui meu vitreg e aici, jos, şi îi place să aibă linişte. Vrei prezentarea completă a casei, sau îţi mişti curu'?

— De ce mă urăşti aşa de tare?

Mă aud punând întrebarea de parcă ar fi vorbit altcineva. O parte din mine se bucură că am întrebat. Cealaltă parte, mai isteaţă, ar vrea s-o sugrume pe prima.

— ...Spune-mi ce fac aiurea şi n-o să mai fac, jur.

Ochii lui Zadie se îngustează până devin două lame albastre şi aproape că îşi lipeşte faţa de a mea. Simt mirosul de ţigări din părul ei. Îi văd şi şuviţa albă. Părul îi este complet lipsit de culoare pe o porţiune delimitată perfect. De parcă l-ar fi decolorat măsurând cu rigla.

— Poţi să nu mai fi tu? întreabă Zadie încet.

Faţa ei e atât de aproape de a mea, încât am putea să ne sărutăm:

— Adică, dacă poţi asta, e perfect. Dacă nu, rămâne că te urăsc.

Dylan intră ţopăind în încăpere chiar atunci, dinspre capătul holului.

— Aici erai!

Zâmbeşte şi inima mi se opreşte o clipă, gândindu-mă că mi s-a adresat mie. Dar se întoarce spre Zadie:

— Lumea s-a plictisit să aştepte, Zad. Câteva fete le-au zis părinţilor că vin acasă.

— OK, spune Zadie fără să-şi ia ochii de la mine. Vin acum. Dar ai grijă ca Ochi Turbaţi să stea departe de mine. Duhoarea perfecţiunii ei îmi face greaţă.

Zadie se întoarce pe călcâie şi porneşte apăsat pe hol. Eu mă uit în jos şi pornesc după ea. Mă tem că, dacă mă uit la Dylan, mă buşeşte plânsul. Nu mai pot să fac asta.

Nu mai pot să suport ura lui Zadie doar ca să petrec timp cu Dylan.

— Scuze că am întârziat, îi şoptesc lui Dylan când trec pe lângă ea. N-am vrut să vă ţin pe toate, dar m-am întâlnit cu cineva afară şi...

— Şşşt, şopteşte Dylan, cu un deget la buze.

Se apleacă şi se uită în lungul holului, parcă ar vrea să verifice dacă Zadie chiar a plecat.

— De ce m-a lăsat să intru în club dacă mă urăşte în halul ăsta? întreb eu. Chiar nu pricep.

— Te-a lăsat să intri? întreabă Dylan încet.

Pare nedumerită:

— Zadie e cea care te-a ales.

— M-a ales? Ce vrei să spui?

— Dylan! strigă Zadie de pe hol. Treci odată încoace, kilu' meu!

Dylan ridică privirea spre mine şi îmi zâmbeşte calm, dulce:

— Am putea s-o ignorăm...

Zâmbetul îi devine năzdrăvan:

— ...dar cred că azi chiar ar fi în stare să omoare pe cineva.

— Hai să nu riscăm, spun eu dând din cap şi pornesc spre capătul holului care părea că duce spre un scaun electric.

Nu prea halesc povestea asta, că Zadie fusese cea care mă recrutase, dar nu e momentul să cer detalii:

— Sunt destul de sigură că, dacă e să omoare pe cineva, eu aş fi prima.

Dylan zâmbeşte jucăuş:

— Probabil.

Apoi rămâne nemişcată, destul de mult timp, şi îmi zâmbeşte.

Cu pielea ei netedă, pometii rotunjiţi şi buclele bogate, ruginii, Dylan e întruchiparea perfecţiunii. Fără niciun defect. Îmi e greu să mă uit la ea, ca şi cum s-ar fi putut... ca şi eu cum eu aş fi putut s-o sfărâm dacă stăteam prea mult cu ochii la ea.

Dylan îmi mai zâmbeşte o ultimă dată şi se îndreaptă spre locul unde dispăruse Zadie. Mă uit după ea şi simt că rămân fără aer. Însă, după câţiva paşi, Dylan se întoarce şi îşi împleteşte strâns degetele cu ale mele.

Nu pot să-mi iau ochii de la mâinile noastre înlănţuite în vreme ce Dylan mă trage după ea, pe holul lung şi întunecat. Acum aud şi nişte voci, venind de undeva din capătul celălalt. De acolo vine şi lumină şi simt energia unor corpuri care se mişcă. Vreau ca holul ăla să nu se termine niciodată. Vreau ca degetele lui Dylan să rămână împletite cu ale mele. Nu vreau să-i dau drumul niciodată.

Dylan încremeneşte la marginea pătratului de lumină care se proiectează pe covor dinspre acea încăpere îndepărtată. Îmi lasă mâna să cadă dintr-a ei. Stă cu spatele la mine şi îşi ţine braţele întinse de-o parte şi de alta când mă lovesc de ea.

— Aşadar, jocul, o aud pe Zadie spunând.

— Ce mai aştepţi? şoptesc eu în urechea lui Dylan.

Zadie o s-o ia razna când o să-şi dea seama că *tot* nu am ajuns în cameră.

Dylan nu răspunde. În schimb, se întoarce încet spre mine, cu faţa aproape atingând-o pe a mea. Simt cât de tare îmi bate inima. Sunt sigură că şi Dylan simte. Dar singurul sunet care se aude este vocea lui Zadie, plutind undeva, în depărtare.

— Iar jocul ăsta nu e pentru scorţoşi sau alţi d-ăştia, spune Zadie. Aşa că vorbiţi acum sau căraţi-vă, dacă sunteţi vai mama voastră.

Apoi gura lui Dylan o acoperă pe a mea. Buzele îi sunt atât de mici şi moi şi delicate, le simt atunci când încep să-i răspund la sărut. Nu se compară cu asprimea sărată a salvamarului din Chatham pe care l-am sărutat acum două veri.

În timp ce gurile noastre se lipesc una de alta, Dylan îmi pune o mână pe faţă. Şi, în secunda aia, ştiu. Nu vreau doar să fiu prietena ei. Nu vreau doar să fiu ca ea. Vreau să fiu cea care o sărută.

Apoi, dintr-odată, cu un suspin şi o smucitură, Dylan dispare. Şi rămân în picioare, singură, în întuneric, la marginea micului

pătrat de lumină.

Îmi ia puţin să-mi recapăt suflul. Inima încă îmi bubuie când mă strecor în camera unde e adunată toată lumea. Mă uit în jos şi pot doar să sper că obrajii nu sunt atât de roşii pe cât îi simt. Îmi lipesc dosul palmei de buze, dar mă opresc înainte să fac gestul de a mă şterge. În loc de asta, îmi apăs gura cu degetele, încercând să păstrez sărutul acolo.

Ridic ochii să văd dacă se uită cineva la mine. Dar fetele – unele tolănite pe fotolii din piele ca cele de la cinema, altele sprijinite de pereţi sau aşezate turceşte pe podea – toate o urmăresc pe Zadie, care stă în picioare, în spatele unor echipamente electronice sofisticate şi a unui ecran plat imens.

Mă uit înjur după Dylan şi mă las să alunec pe cel mai apropiat perete. Îmi e groază că a plecat, că s-a strecurat cumva şi a dispărut. Dar când în fine mă uit la Zadie, o văd şi pe Dylan, aşezată pe un scaun în dreapta ei. Şi ea se uită fix la mine; nu e chiar încruntată, dar nici nu zâmbeşte. Pare mai degrabă surprinsă şi poate nedumerită.

Dar ea m-a sărutat pe mine, îmi spun, şi îmi amintesc ce absurd mi se păruse când Sylvia nu era sigură cum stătuseră lucrurile cu Ian. Nu-i aşa? De ce e surprinsă?

— Avem un blog – *Birds of a Feather*[1] se numeşte, spune Zadie, mândră de ea. A fost ideea mea. Oricum, fiecare are deja o pagină cu poze. Scopul jocului este să faceţi câţi mai mulţi oameni să dea *like* la poze.

Continuă să bată câmpii despre poze şi despre cum să faci cât mai mulţi oameni să te „placă”. Nu prea sunt atentă. Nu pot să mă gândesc decât la sărutul ăla şi la cât de bine m-am simţit. În clipa următoare, am o durere ascuţită în picior. Zadie mă călca:

— Mă asculţi, în pana mea, zdreanţă?

— Ăăă, aaa, da, spun eu, bâlbâindu-mă, şi simt că toate fetele se uită la mine. Da, ascult.

Zadie îşi încrucişează braţele şi zâmbeşte înfricoşător. A venit şi mai aproape şi e intimidantă:

— Te bagi?

Mai *trebuia* să mă bag? După ce s-a întâmplat cu Dylan, poate că nu. Nu ascultasem cu atenţie, dar din ce am apucat să aud despre jocul ăsta – blog, poze, străini – nu-mi place. Nu vreau să am de-a face cu el.

[1] Oameni de aceeaşi teapă (n.t.).

Încerc să mă uit dincolo de Zadie, la Dylan, să văd dacă îmi face vreun semn. Dar e aplecată într-o parte şi vorbeşte cu Bethany. Nu pare să observe, cu atât mai puţin să-i pese că Zadie e grămadă pe mine.

Iar a dispărut complet.

Dacă Dylan se poate plictisi de mine atât de repede, cum i-aş putea atrage atenţia dacă nu mai sunt o Maggie? Dacă nu ne mai vedem mereu la întruniri şi petreceri. Poate că, în cazul ăsta, Dylan s-ar preface că nu mă mai cunoaşte. Poate că ar privi ca pe o insultă faptul că nu am rămas în club pentru ea. Poate că s-ar înfuria. Dacă măcar s-ar uita la mine, aş şti. Mă gândesc iar la sărut, la felul în care mâna moale a lui Dylan mi-a atins faţa.

— Deci? întreabă Zadie şi îmi mai dă un şut, mai uşor. Cum rămâne, Ochi Turbaţi? Eşti gata să te bagi?

Îi arunc lui Dylan o ultimă privire. Nu mai vorbeşte cu Bethany. Se uită în jos şi nu pare foarte încântată. Dacă, în secret, Dylan îşi doreşte ca eu să plec? Nu, n-are cum. N-ar avea niciun sens. Tocmai m-a sărutat. Nu?

— Vreau să rămân, chiţăi eu, apoi îmi dreg glasul şi mă străduiesc să-i susţin privirea răutăcioasă lui Zadie. Mă bag în joc.

Zadie se mai uită urât la mine încă vreun minut, ca şi cum ar încerca să mă facă să mă răzgândesc.

— Rămân, repet eu, cu glas tremurat.

— Zadie, ajunge!

În sfârşit, Dylan strigă la ea din celălalt capăt al încăperii. S-a ridicat în picioare. Are braţele încrucişate şi şoldul lăsat într-o parte, într-o atitudine cum nu am mai văzut la ea, una care spune „te pui cu mine?”

— Pe bune, las-o dracului în pace odată!

E prima oară când o aud pe Dylan vorbind aşa – furioasă şi destul de dură. Şi toate astea, ca să îmi ia mie apărarea. Simt că inima e pe cale să-mi explodeze. Sărutul însemnase, totuşi, ceva. Acum sunt sigură.

•

Douăzeci de minute mai târziu, când ieşim din camera unde primiserăm detalii mult prea vagi despre acest aşa-zis joc, dăm peste tatăl vitreg al lui Zadie, în bucătărie. E înalt şi are alură de sportiv, cu o claie de păr negru. E îmbrăcat într-un costum de

fiţe, european, şi poartă un inel cam de prost gust. Se vede că a cheltuit o groază de bani pe haine. Dar tot e super ţopârlan, spre deosebire de ceilalţi taţi din Park Slope, care, din când în când, se îmbracă mişto, dar în cea mai mare parte a timpului sunt pedanţi şi chiar tocilari. Niciodată eurotrash. Nici măcar cei care chiar sunt din Europa.

Pe blat e o sticlă de scotch deschisă şi, lângă ea, un pahar aproape gol. Tatăl vitreg al lui Zadie stă acolo şi îşi butonează iPhone-ul. În cealaltă mână are un BlackBerry.

În colţul încăperii e o femeie mai în vârstă, cu părul blond uşor încărunţit prins într-un coc lejer; poartă pantaloni negri decoloraţi şi un şorţ. Înfoaie pernele de pe canapea. Pentru o clipă, mă gândesc că trebuie să fie mama lui Zadie, apoi observ că le înfoaie cu atâta zel, de parcă viaţa ei ar depinde de asta. Şi noi avem o doamnă care ne ajută la curăţenie, dar femeia asta arată ca o menajeră în toată regula, poate chiar servitoare internă.

— Hei, spune tatăl vitreg al lui Zadie, pe un ton sonor, ca un tunet. Ia te uită ce avem aici! Sunt fetele Maggies care ies din bârlogul lor secret.

Are un zâmbet de beţiv, pe jumătate fermecător, pe jumătate scârbos.

— Îh, taci din gură, Frank, spune Zadie, dar mai mult în joacă, în timp ce trece pe lângă el şi îi fură băutura din mână.

Ia o înghiţitură, apoi încă una.

— Mmm, zice ea. Mereu scoţi băutura bună când crezi că nu-i nimeni acasă.

Tatăl ei vitreg îi smulge înapoi paharul exact când Zadie încerca să mai bea o gură.

— Maică-ta o să mă omoare dacă simte că miroşi a whiskey când ajunge ea acasă. Acuma hai, prezintă-mi-le pe prietenele tale.

Eu sunt chiar în fruntea găştii. Încercam să ies din casă cât mai repede, şi iată-mă acum în toată splendoarea. Zadie îşi dă ochii peste cap şi se apleacă în faţă, sprijinindu-se cu coatele pe blatul de marmură.

— Îh, spune ea, smulgându-i iPhone-ul din mână şi cotrobăind prin el. Nu sunt prietenele mele.

— Ei, haide, zice tatăl ei vitreg, punându-şi un braţ în jurul umerilor ei, apoi întorcându-se spre noi. Sper că Zadie v-a fost o

gazdă bună tuturor. În ceea ce mă priveşte, sunteţi binevenite în casa noastră oricând. Îmi place toată chestia asta cu clubul. Şi eu am fost odată băgat în aşa ceva. Cea mai tare chestie! Băieţii ăia încă îmi mai sunt prieteni. Cluburile te ajută să ai o viaţă, cum să zic, mai organizată.

— Nu cred că o bandă poate fi considerată club, Frank.

Zadie se întoarce spre noi şi ne zâmbeşte:

— Frank, aici de faţă, a crescut în partea nasoală a Brooklyn-ului. El crede că societatea Skull and Bones are legătură cu omorâtul de oameni.

Ochii lui Frank aruncă o scânteie spre ea, apoi faţa lui îşi recapătă zâmbetul relaxat. Ridică din umeri:

— Poate că da, zice el, dar o frăţie rămâne o frăţie. Şi am fost şi poliţist, ai uitat? Ăla e mămica şi tăticul cluburilor, crede-mă.

— A, da. Pare atât de puţin probabil să te lase cineva să porţi o armă, că nici nu-mi amintesc asta, spune Zadie şi arată spre uşă. Oricum, fetele tocmai plecau.

— Bun, deci poţi să te apuci de eseurile pentru facultate, spune el. Pentru că am făcut în sfârşit pariul cu jegosul de Teddy – dacă intri la două Universităţi din liga mare, rahatul ăla îmi datorează cinci mii de dolari.

— Şi cine ia banii dacă intru?

— Poţi să iei banii, să-i arunci în toaletă şi să tragi şi apa după ei, nu mă interesează. Vreau doar să-i zic rahatului ăla băţos să se ducă-n mă-sa, scuzaţi-mi franceza.

— Luaţi aminte, doamnelor, spune Zadie cu un gest teatral. Un tată care pune pariu dacă o să intri sau nu la facultate. Cu asta te alegi când mama ta se mărită cu un tip din zona nasoală a Brooklyn-ului.

— Exact aşa, spune el.

Apoi aruncă pe podea nişte perne proaspăt înfoiate, ca să se poată aşeza pe canapea, şi îşi cocoaţă picioarele pe măsuţa de cafea evident scumpă:

— Primeşti o căruţă de bani degeaba şi te şi distrezi ca la balamuc.

Kate

27 NOIEMBRIE

Kate şi Lew stăteau pe canapea cu două cutii proaspăt deschise în faţă, pe care un curier le livrase imediat după ce se întorseseră de la Sylvia. Fiecare cutie era plină ochi cu nenumărate file. Duncan le legase cu elastice – împărţindu-le pe teancuri înalte de cinci centimetri sau chiar mai mult – şi le etichetase: E-MAIL, MESAJE, DOCUMENTE WORD.

— Sunt aşa de multe, şopti Kate, iar Lew scoase biletul pe care Duncan îl trimisese împreună cu documentele.

— Şi mai sunt, încă, văd că a pus aici nişte parole – Facebook, Twitter, spuse Lew. Se pare că posta şi pe un blog. Va trebui să ne uităm şi acolo. E greu de zis care e principala cale de comunicare pentru copiii ăştia, totuşi. WhatsApp, Instagram, Facebook, Snapchat, sms – diferă de la şcoală la şcoală, ştii?

La şaizeci şi ceva de ani, Lew părea mult mai priceput la modalităţi de comunicare între adolescenţi decât Kate. Ea nici nu pricepea bine rostul Twitter-ului, darămite să mai ştie şi cum să urmărească pe cineva.

— Deci dumneata ai mai avut de-a face cu astfel de istoric electronic şi în alte cazuri?

Lew zâmbi şi scuturã din cap:

— A, nu cazuri. Dar am şase nepoţi. Reuşesc să mă facă să intru pe Facebook cel puţin o dată pe zi, trimiţându-mi poze şi tot felul de chestii.

— Şase nepoţi? repetă Kate încet, încercând să nu se gândească la toţi nepoţii pe care nu-i va avea niciodată.

— Şi doar jumătate dintre copiii noştri şi-au întemeiat familii; Dumnezeu să mă aibă în pază odată ce se apucă toţi, spuse el, încercând să pară agasat de idee, deşi în mod evident nu era. Cred că ar trebui să începem de aici cu dezbinarea şi cucerirea, adăugă, arătând spre cutii.

— Poţi dumneata să te uiţi la conturile ei de Facebook şi Twitter? Şi la blogul ăla? întrebă Kate. E un computer la etajul doi, în biroul meu.

Lew arătă cu bărbia spre teancurile de foi:
— Te descurci cu toate alea?
— Nu, răspunse Kate inspirând adânc. Probabil că nu.

•

Odată ce Lew dispăru pe scări, Kate scoase primul teanc de hârtii, documentele Word ale Ameliei. Păreau cele mai inofensive, nu credea că puteau s-o arunce într-o criză de isterie, deşi ştia că toate chestiile cu adevărat murdare şi, deci, utile, erau ascunse în mesajele Ameliei. Dar nu era încă pregătită să se arunce în ele cu capul înainte. Din fericire, în afară de postările *gRaCeFULLY* pe care Kate le văzuse deja, documentele Word erau doar lucrări pentru şcoală sau poveşti scrise de Amelia. Kate aproape că terminase de răsfoit teancul, când dădu peste o lucrare intitulată *Spre far: prietenie şi feminism*, de Amelia Baron. Era lucrarea pe care Amelia era acuzată că o plagiase. Doar că titlul nu semăna cu cel al lucrării care căzuse din caietul Ameliei.

Kate dusese acea lucrare jos, în bucătărie, în sertarul în care aruncase toate acele bileţele răutăcioase când se trezise cu Adele la uşă. O trase afară acum şi se uită la pagina de titlu: *Reprezentări ale timpului: Spre far,* de Amelia Baron. Nu era acelaşi lucru, nici pe departe.

Kate se întoarse la masa din bucătărie şi aşeză lucrările una lângă alta. Le răsfoi, citind pe diagonală. Din câte îşi putea da seama, lucrările nu aveau nimic în comun. De ce ar fi păstrat Amelia două lucrări diferite despre aceeaşi carte? Kate se holbă la ele şi îşi trecu degetele peste titluri. Asta era dovada că Amelia nu copiase. Simţea asta, era sigură, deşi nu putea s-o explice.

Kate lăsă lucrările pe masă şi se întoarse în living, unde rămăseseră teancurile aparent nesfârşite. Scoase mai întâi e-mailurile; un bilet lipit deasupra zicea: „Am printat doar ultimele 4 luni. Dacă vrei mai mult, zi”. Toate mesajele alea în doar patru luni.

Primul e-mail era de la George McDonnell. *Mergi la petrecerea lui Chloe weekendul ăsta? Am auzit că cineva aduce E*. E? De la ecstasy? Oare George McDonnell era băiatul misterios cu care Amelia intrase în casă? Kate încă se străduia să accepte toată povestea cu sexul, dar acum era vorba şi despre droguri?

Kate scotoci prin teancul de e-mailuri, aproape sfâşiind

hârtiile, şi rugându-se ca Duncan să se fi gândit să includă şi mesajele trimise de Amelia. După ce aruncase deoparte vreo trei sferturi din coli, ajunse la un semn şi un alt bileţel: „Trimise”. Kate alergă prin mesajele Ameliei, până când ajunse la răspunsul fiicei ei.

> E? Ce-ai, te-ai făcut drogoman dintr-odată, sau ce? Nasol, frate. Oricum, nu pot să vin. Am antrenament duminică dimineaţă devreme.

Asta scrisese Amelia.

Kate închise ochii şi strânse foaia la piept. Slavă Domnului. Poate că avea dreptate şi despre alte lucruri, până la urmă – Kate se uită la următorul e-mail trimis de Amelia; îi era adresat antrenoarei ei de lacrosse, Dra Bing: *Cantonamentul o să fie tot în vacanţa de primăvară şi anul ăsta?*

Poate că nu avea să găsească numai minciuni şi surprize neplăcute. Dar, vreo zece pagini mai încolo, Kate ajunse la un e-mail care o făcu să îngheţe.

> Îmi pare rău, Amelia. Am depăşit limitele. Putem să vorbim despre asta? Te rog. – Phillip

Oricine era acest Phillip, ceva se întâmplase între el şi Amelia. Vreo ceartă, poate. Kate căută adresa de e-mail: p_woodhouse@gracehall.edu.

Phillip Woodhouse, directorul de la Grace Hall? Kate clipi la e-mail, apoi se mai uită o dată la adresă. Ce treabă avea Phillip Woodhouse să-i trimită Ameliei e-mailuri scrise cu tonul ăla: *Îmi pare rău? Am depăşit limitele?* De când îşi cerea scuze un director în faţa unui elev? Şi cam ce limite depăşise?

Kate tresări când auzi paşii lui Lew pe scări. Când ridică privirea, văzu că era pământiu.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate. Ce ai găsit?

Întâi e-mailul de la Woodhouse, acum expresia aia teribilă de pe figura lui Lew: era deja prea mult. Adrenalina îi făcea mâinile să tremure.

Aşteptă ca expresia lui Lew să se schimbe; în loc de asta, el se opri la o oarecare distanţă de ea şi apucă spătarul fotoliului. În cele din urmă, spuse:

— Cred că ar trebui să mergi sus şi să vezi cu ochii tăi.

— Ce? Nu. Sus? De ce?

Kate simţi un val de greaţă când se uită spre scară.

— Spune-mi pur şi simplu ce ai găsit. E ceva de pe contul ei de Facebook?

Bărbatul scutură din cap:

— Cum am zis, trebuie să vezi.

Kate îşi coborî iar privirea spre e-mailurile din poală şi simţi că o ia ameţeala.

— Dar am mai găsit o lucrare, spuse ea, în sfârşit, încercând să câştige timp. Două lucrări diferite pentru aceeaşi temă. Cea la care spuneau că Amelia a copiat.

— Hm, spuse Lew, fără prea mare interes. Poate că merită să vedem ce-i cu ele.

— Şi am mai găsit şi asta, spuse ea ridicându-se şi întinzându-i e-mailul.

El citi mesajul.

— Cine e Phillip Woodhouse? întrebă. Credem că ar putea fi iubitul misterios?

— E directorul de la Grace Hall.

Lew se încruntă, apoi se uită din nou la e-mail.

— Hai să nu intrăm în panică încă, spuse el. O să verificăm, să vedem despre ce e vorba. Poate că există o explicaţie rezonabilă. Nu e musai să fie ceva nepotrivit.

Kate îl fixă cu privirea pe Lew până când el ridică ochii şi dădu din cap.

— În regulă. De acord, e nevoie de o explicaţie.

•

Sus, în mica ei cameră de lucru, Kate se aşeză la birou, în faţa computerului al cărui ecran era întunecat. Simţea că i se face greaţă.

— OK, spuse ea, şi îi făcu semn lui Lew să facă ce era de făcut. Hai să terminăm odată cu asta.

Lew mişcă mouse-ul până când ecranul se trezi la viaţă. Şi acolo apăru Amelia îmbrăcată doar în chiloţi roz de dantelă şi un sutien push-up asortat. Stătea aplecată sugestiv peste scaunul de la biroul din camera ei, cu fundul spre obiectivul camerei.

— Doamne, Dumnezeule! suflă Kate şi îşi acoperi ochii cu mâna.

Preţ de o clipă, se gândi să se mai uite o dată, să se asigure că într-adevăr văzuse ce văzuse. Dar nu putea. Fata sexy care o

făcea pe vampa în faţa camerei era Amelia. Nu exista nicio îndoială. Kate se scutură, încercând să-şi alunge imaginea din minte.

— Închide-l! Te rog, închide-l!

Lew se conformă: se întinse şi închise monitorul.

— Ce era aia? strigă Kate.

— Blogul pe care posta, spuse Lew încruntat.

Părea extrem de jenat.

— Amelia a făcut o asemenea poză şi a postat-o undeva unde putea s-o vadă oricine? urlă Kate, de parcă Lew ar fi pus-o pe Amelia să facă aşa ceva.

— Nu oricine, răspunse Lew, cu voce blândă. Ca s-o găsească, cineva ar fi trebuit să ştie pseudonimul Ameliei.

Kate simţea că o să vomite chiar acolo, pe tastatură. Fiica ei se prostitua în secret, sau ce? Era exhibiţionistă? Ce o apucase să-şi facă poze pe jumătate dezbrăcată, ba chiar să le posteze *ordine*? Era genul de chestie pe care... Nu, nu era genul de chestie pe care ar face-o oricine.

— Câţi oameni au văzut asta? Ai cum să-ţi dai seama?

Poate că nu era atât de grav pe cât părea. Zece, cincisprezece – cam astea erau numerele la care se gândea Kate. Nici aşa nu era minunat, dar nu era ca şi cum ar fi lucrat pentru un serviciu de escorte. Poate că aşa făceau copiii în ziua de azi – se arătau unii, altora, în chiloţi. Poate că era noul safe sex: să te dezbraci pe internet ca să nu trebuiască s-o faci în viaţa reală. De fapt, Kate nu credea asta cu adevărat. Nu era nimic sănătos la pozele alea care acum îi rămăseseră întipărite în memorie.

— Sunt o mie două sute optzeci şi opt.

— Ce? întrebă Kate, care uitase despre ce vorbeau.

— M-ai întrebat câţi oameni au văzut asta, răspunse Lew, fără tragere de inimă. Atâţia oameni i-au dat „like” la poză. Unii au şi comentat.

— Mai mult de o mie de persoane au văzut pozele astea? întrebă Kate şi făcu ochii atât de mari, încât începură s-o usture.

Lew îi ignoră întrebarea, probabil fiindcă răspunsul era că de văzut, au văzut-o chiar mai mulţi.

— Chestia asta – orice ar fi ea – nu o includea numai pe Amelia. Sunt peste douăzeci şi cinci de fete în grup.

— Grup?

— *Birds of a Feather.* Din câte îmi dau seama, există şi un clasament, aproape ca într-un joc.

— Un joc? Cu poze d-astea? Doamne, ce mizerie.

Brusc, Kate se simţi cuprinsă de furie:

— Trebuie să le găsim pe fetele astea. Trebuie să le spunem părinţilor lor exact cu ce se ocupă. Nu e deloc în regulă. Şi nu a fost ideea Ameliei. Cineva a convins-o să facă asta.

— Sunt de acord, dar presupun că toate numele de aici sunt pseudonime. Ai vreun anuar sau ceva ce am putea folosi ca referinţă pentru numele reale ale fetelor?

— Există un catalog de la o competiţie sportivă, cu pozele tuturor elevilor. E online.

•

Când Kate merse în dormitor să-şi ia laptopul ca să compare pozele, nu se putea gândi decât la posibilitatea ca Amelia să se fi sinucis, totuşi. Dacă ajunsese amestecată în aşa ceva, să pozeze aproape goală, poate că se simţise atât de vinovată, încât nu mai dorise să trăiască.

Atunci când Kate se întoarse în birou, Lew era la telefon.

— Da, OK, spuse el încet, masându-şi fruntea. Vin cât pot de repede.

Avea maxilarul încleştat când închise telefonul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

Aşteptase cu înfrigurare momentul în care el avea să primească un telefon iar vocea de la celălalt capăt avea să-i spună că a fost retras din anchetă pentru că era mai mare nevoie de el în altă parte. Dar nu acum. Nu după ce văzuseră pozele alea.

Lew inspiră adânc, continuând să-şi sprijine fruntea în palmă.

— Dacă îmi dai site-ul şi parola pentru catalogul ăla, pot să verific eu astă seară, spuse el. Probabil că e mai bine să nu vezi şi restul pozelor, oricum.

— Unde pleci?

— Acasă. În vara asta, soţia mea a făcut un atac cerebral.

Lew o spusese foarte încet. Dădu din cap, cu privirea pironită în podea. Când ridică ochii spre Kate, erau umezi:

— Când are o zi proastă, eu sunt singurul pe care îl ascultă. Nici nu sunt sigur că ştie mereu cine sunt, dar mă ascultă oricum. La telefon era îngrijitoarea ei. Se pare că azi a fost o zi tare proastă.

Kate îl privi şi clipi. Şi-ar fi dorit să fie genul de persoană care să pună o victimă a unui atac cerebral mai presus de propria anxietate. Dar nu voia decât să se agaţe de piciorul lui Lew şi să-l implore să rămână, să nu plece de lângă ea până când nu descoperea toate grozăviile din viaţa Ameliei despre care nu avea habar.

— OK, reuşi să spună. Adică da, sigur că da. Ai idee când te întorci?

— Mâine dimineaţă, la prima oră, spuse Lew.

Bărbatul se opri în uşă, faţă-n faţă cu Kate, şi o privi drept în ochi. Atunci, trăsăturile i se îmblânziră într-un fel pe care Kate nu îl mai văzuse până atunci. Îşi imagina că aşa îşi priveşte propriii copii ajunşi adulţi, cu o fermitate împletită cu căldură. Asta o făcu să-i dea lacrimile.

— Încearcă să nu îţi faci griji, adăugă Lew. O să aflăm ce s-a întâmplat cu ea.

•

După plecarea lui Lew, Kate rezistă tentaţiei de a se întoarce la blogul *Birds of a Feather.* Nici nu era greu. N-ar mai fi îndurat să vadă iar fotografiile acelea cu Amelia. Niciodată.

Kate se întoarse, în schimb, la cutii. Trebuia să reuşească să treacă prin toate e-mailurile Ameliei. Mai exact, voia să vadă dacă mai erau vreunele de la Woodhouse. Poate că exista o explicaţie nevinovată pentru un singur e-mail de la el. Poate. Dar nu şi pentru mai multe.

Când Kate termină de verificat toate mesajele, soarele apusese. În living era întuneric, cu excepţia unui cerc de lumină palidă de la lampa de lângă canapea. Aceasta arunca un halo neclar peste măsuţa de cafea unde Kate pusese toate e-mailurile de la Woodhouse pe care reuşise să le găsească.

Erau şaptesprezece cu totul.

Kate le răsfiră pe măsuţa de cafea ca pe o broderie a groazei, apoi îşi încrucişă braţele şi se holbă la ele. Cele mai multe mesaje erau scurte, o propoziţie sau două. Ameliei i se cerea să se vadă cu Woodhouse, să se gândească la ceva ce îi spusese el sau la ce făcea ea. Da, într-un mesaj, el aproape că părea s-o ameninţe. *Gândeşte-te la viitorul tău, Amelia. Asta s-ar putea să te coste.*

Amelia răspunsese, tot pe e-mail, doar de două ori, în foarte puţine cuvinte: *OK* şi *La ce oră*.

Oare se întâmpla ceva între Amelia şi Woodhouse? O aventură, hărţuire sexuală, orice? Kate îl cunoscuse în ziua în care Amelia murise. Aparent, purtaseră o întreagă conversaţie despre care Kate nu-şi mai amintea. El venise şi la înmormântare. Asta îşi amintea Kate, deşi acea zi era cu totul în ceaţă. Închise ochii şi încercă să şi-l imagineze pe Woodhouse. Era tânăr, parcă? Chiar şi atrăgător? În mintea lui Kate apăru pentru o fracţiune de secundă imaginea unor ochelari de hipster şi a unui păr dezordonat, boem. Asta *dacă* îşi imagina persoana corectă. Desigur, Woodhouse avea un CV impresionant – bursă Fulbright şi master la Harvard în Politici Publice şi Educaţie, obţinut cam în aceeaşi perioadă în care Kate îşi luase diploma în Drept. Îşi aminti că citise despre el în ziarul şcolii pe care Grace Hall îl trimisese când el devenise director. Dar cine zice că un tip cu un CV perfect nu poate fi pedofil?

Chiar atunci se auzi o bătaie în uşa de la intrare; o dată, apoi de trei ori, şi mult mai tare. Oricine ar fi fost, era nerăbdător, aproape agresiv. Kate se ridică de pe canapea şi, cu braţele strânse în jurul ei, păşi nesigur prin întuneric, spre uşă. Nu aprinse lumina. Încă nu voia să afle lumea că e acasă.

Bum! Bum! Bum! Bătaia reveni când ea era chiar lângă uşă.

Lui Kate i se strânse stomacul când se uită prin vizor. Acolo, pe verandă, era Seth; cu braţele încrucişate şi maxilarul încleştat. Când Kate îi deschise, îl găsi cu mâna ridicată, gata să bată din nou în uşă. Pe faţa lui se citi întâi uşurare, înlocuită rapid de mânie.

— Nu. Nu poţi să faci aşa ceva, nu în perioada asta, o certă el pe Kate, intrând în casă pe lângă ea. Ai idee de câte ori te-am sunat azi?

— Nu, am...

— De douăsprezece ori, explodă el. Ţi-am lăsat *douăsprezece* mesaje. Dar te-ai deranjat cumva să mă suni înapoi? Nu, evident. A trebuit să-l pun pe Thomas să plece de la serviciu la şase şi jumătate s-o schimbe pe bonă, ca să pot veni aici să văd ce faci. Ai idee cât de devreme înseamnă şase şi jumătate la McCann Erikson? E ca şi cum ţi-ai lua liber jumătate de zi. Să zicem doar că Thomas e supărat pe mine pentru că m-am băgat peste obsesia lui legată de muncă; şi supărarea lui se extinde şi la tine. Aşa, deci care îţi e scuza pentru faptul că nu m-ai sunat înapoi?

Seth se uită prin încăpere:

— Şi de ce stai aici, pe întuneric? Ţi-am mai spus că asta te deprimă. Chiar există studii care spun că...

Seth amuţi când faţa lui Kate începu să cadă. În clipa următoare, femeia plângea în hohote.

— Aoleu, spuse Seth, apoi făcu un pas în faţă şi o luă în braţe. OK, OK. Stai pe întuneric cât vrei tu, dragă. Şi dă-l naibii pe Thomas. Lola e şi fiica lui. N-are decât să coboare din turnul lui de fildeş şi s-o ia el o dată. Hai, ai nevoie de ceva de băut.

Douăzeci de minute mai târziu, cu câte un pahar de vin în mână – şi cu Seth pus în temă cu situaţia –, se holbau amândoi la paginile de pe măsuţa de cafea a lui Kate.

— Cam sună a *Lolita*, spuse Seth. Ce ai de gând să faci?

Kate scutură din cap.

— Să aflu de ce i-a scris, cred.

— Eşti sigură că mai contează? întrebă Seth.

— Ce vrei să spui? Evident că da.

— Ascultă, Kate, ştii că te iubesc, da?

Kate se uită urât la el o clipă, ştiind că avea să-i spună ceva ce ea nu voia să audă:

— Da, să zicem.

— Şi ştii că o iubeam pe Amelia.

Kate dădu din cap.

— Înţeleg perfect că vrei să ştii sigur că Amelia nu s-a sinucis, spuse el. Dar dacă ştii deja, de ce mai trebuie s-o şi dovedeşti? Şi cui?

Kate îşi dădea seama că Seth încă privea moartea Ameliei ca pe o sinucidere, totuşi. Că el credea că toate aceste căutări făceau parte din procesul de vindecare a lui Kate. Necesar, poate, dar în final inutil.

— Era fiica *mea.* Singura pe care o s-o am vreodată şi...

— Ascultă, ştiu ce înseamnă asta, mai ales acum, că o am pe Lola. Dar...

— Crezi că ar trebui s-o las baltă. Că dacă cineva a omorât-o pe Amelia, ar trebui să-l las să scape?

Seth scutură din cap şi se încruntă. Energia lui vibrantă dispăruse aproape complet, acum.

— Spun doar că ar trebui să-ţi dai ţie voie să scapi, zise el încet. Nimic din toate astea n-o s-o aducă înapoi pe Amelia, în schimb te poate duce pe tine pe marginea prăpastiei. Dacă afli

ceva despre ea şi tipul ăsta, Woodhouse, ceva sinistru şi teribil, dar care nu are nicio legătură cu motivul morţii ei? Ce faci atunci? Nu zic decât că Amelia şi-ar dori ca tu să ai grijă de tine. Şi eu vreau să ai grijă de tine.

Avea dreptate, desigur, despre posibilitatea ca ea să afle grozăvii. Deja aflase lucruri pe care şi-ar fi dorit să şi le poată şterge din minte. Mobilul lui Kate vibră pe măsuţa de lemn chiar atunci, cu un zgomot prelung. Amândoi se uitară la telefon, apoi unul la altul. Kate nu se mişcă.

Fără ca ea să i-o ceară, Seth se ridică să vadă cine suna.

— E doar mesageria vocală, spuse el, şi îi întinse aparatul.

Mesajul era de la Daniel.

„Vreau doar să mă asigur că nu eşti îngrijorată în legătură cu Associated”, spuse vocea lui înregistrată, încercase să pară vesel. Nu reuşise. Suna mai degrabă nervos, dacă nu chiar furios de-a binelea. „Ştiam de mult că aşa o să se întâmple. Că n-o să-l cuceresc niciodată pe Jeremy. De asta plec la Meyers & Jenkins în vreo două săptămâni. Mi-au făcut o super ofertă de parteneriat. Aşa că sunt foarte bine, crede-mă. Între timp, plec în Scoţia, să joc golf, dacă-ţi vine să crezi aşa ceva. Nu mi-am mai luat concediu de doi ani. Oricum, ne mai vedem p-aici. Ai grijă, Kate, şi felicitări. Meriţi asta”.

Kate mai ţinu telefonul la ureche vreun minut după ce mesajul se terminase. Daniel pleca la altă firmă după toţi anii ăştia în care se agăţase cu ghearele de orice ca să ajungă în vârf la Slone & Thayer? Ieşea din viaţa ei, pur şi simplu. Simţea uşurare, dar mai era ceva. Nelinişte. *Meriţi.* Din tot ce spusese Daniel, asta era partea care nu-i plăcea. El credea despre sine că e singurul care merită ceva bun.

— Cine era? întrebă Seth, care nu se lăsase impresionat de faptul că prietena lui îşi ţinuse telefonul lipit de ureche. Vrea Jeremy să te duci la muncă să-i cureţi guma de pe talpă?

Îşi ridică mâinile şi începu să le fluture:

— „Vai, Kate, ajută-mă! Nu pot să-mi ating pantofii cu mânuţele astea albe ca spuma laptelui!”

— Ai terminat? întrebă Kate.

Seth luă o gură de vin şi oftă:

— Mda.

— Oricum, era Daniel, nu Jeremy.

— Vai, şi mai bine. Şi ce a avut de spus azi Căpitanul

Cruciadei Corporatiste? S-a urcat pe nişte băbuţe ca să facă rost de marafeţi? Sau poate că a aruncat nişte căţei în râu ca să fie el avocat pledant principal la un proces.

— Credeam că ai terminat.

Seth ridică din umeri:

— Daniel merită să-l iei în balon. Ştii, m-am întâlnit cu el la un eveniment al absolvenţilor anul trecut şi zicea că vrea să facă o petiţie ca să-i împiedice pe activiştii pentru drepturile omului să mai ceară donaţii la el în cartier.

— Sunt sigură că glumea, spuse Kate.

Seth ridică o sprânceană:

— Măcar tu să crezi asta. Ştii, am auzit zvonuri că fosta lui nevastă, Gail, a trebuit să se interneze după divorţ.

— Acum inventezi chestii.

— Poate că da, dar, pe bune. Daniel chiar exploatează oamenii. Ştii asta mai bine decât oricine. Cu tine a exagerat de nenumărate ori de când voi doi...

— Poţi, te rog, să nu-mi aminteşti?

— Scuze, spuse Seth, cu o mutră spăsită.

Telefonul lui Kate vibră din nou în mâna ei.

— Daniel nu te sună *iar*, sper?

— Nu e mesageria vocală, e un sms, spuse ea, deşi se uitase numai cu coada ochiului la telefon. Vrei să-l citeşti tu, te rog?

I-l dădu înapoi lui Seth. Acesta i-l smulse din mână şi se uită la el cu ţâfnă, de parcă avea de gând să lămurească prostia asta odată pentru totdeauna. Dar, pe măsură ce citea, faţa i se prăbuşi încet.

— Citeşte-l, spuse Kate.

— Kate, nu cred că... Sunt doar două cuvinte. Cine ştie ce...

— Seth, te rog.

Bărbatul inspiră adânc şi îşi trecu mâna prin păr, ca şi cum ar fi încercat să tragă de timp.

— OK, OK, bine, spuse el încet, ridicând telefonul ca să citească. Mai respiră o dată, zgomotos. „Târfa dracului”.

gRaCeFULLY

10 OCTOMBRIE

Pentru că există 176 de definiţii ale cuvântului „ratat” pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Deci, există o disensiune în interiorul clubului de şah, lume...

Ştim, ştim, cine vrea să audă de tocilarii ăia, corect? Dar staţi un pic, asta e chiar bună. Cică o anumită domnişoară din echipă, cunoscută pentru maniera ei agresivă de ăăă, joc, (OK, e vorba de Ainsley Brown) a întârziat la concursul de la Horace Mann de duminica trecută pentru că era puţin reţinută în toaletă, împreună cu un concurent de sex masculin de la Stuyvesant. Umblă vorba că respectivul a fost mai mult decât încântat să piardă intenţionat partida în schimbul serviciilor prestate.

Oficialii din conducerea şcolii susţin că strâng laţul în jurul ticălosului cu degete lipicioase care a şutit două dintre iPad-urile noi ale şcolii. E vorba fie de terminaţii ăia de la Wolf’s Gate, fie de membrul clubului celor dependenţi de jocuri de noroc, profu de chimie, Dl. Hale. Caz în care sper să-l dea afară – dacă s-ar putea, înainte să-mi corecteze ultimul test.

Iar fetele Maggies s-au apucat iar de treabă. E ceva cu poze şi un blog. N-am detalii, dar sigur sunt suculente.

Şi separe că Ian Greene şi Dylan Crosby cam au ochi alunecoşi. Sylvia, biata de tine, ştiam că orele-ţi sunt numărate. Iar ochii lui Dylan par să alunece ÎN SFÂRŞIT spre cineva. Urmează detalii.

Reveniţi pe aici mai târziu, oameni buni. O să mai am nişte bombe.

Amelia

13 OCTOMBRIE, 8:47 PM

DYLAN
eşti liberă mâine

AMELIA
clar la c oră?

DYLAN
dp şc

AMELIA
c vrei să fcm?

DYLAN
ieşim; poate în parc; film

AMELIA
ca o întâlnire

DYLAN
da, cred k da

AMELIA
sună bn, n vdm m trz

13 OCTOMBRIE, 9:03 PM

BEN
ce faci?

AMELIA
nada cf tu?

BEN
bine; ai vb cu mama ta?

AMELIA
încă nu; nush ce să fac

BEN
de ce?

AMELIA
tu le-ai zis alor tăi imediat?

BEN
cam da

AMELIA
şi au fost OK?

BEN
tata a procesat-o mai rpd decât mama

AMELIA
mama ar fi OK, dar tot e aiurea; ca o discuţie naşpa despre sex

BEN
da, dar o să te simţi mai bn după, crede-mă

AMELIA
poate; t las. vb m trz XO

13 OCTOMBRIE, 9:11 PM

SYLVIA
ai văzut ultimul gracefully?

AMELIA
Încă nu, de ce?

SYLVIA
Tocmai am citit şi zicea că lui Ian îi cam fug ochii WTF!!!

AMELIA
100 la sută din rahaturile de acolo sunt minciuni...

SYLVIA
sper k ai dreptate

facebook

14 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Au devenit parte din acel univers ireal, dar pătrunzător şi interesant, care este lumea văzută prin ochii iubirii”. Virginia Woolf, Spre far

Sylvia Golde
Câh, hai gata cu toate citatele astea pretenţioase

George McDonnell
da, pe bune, taci în plm

Chloe Frankel
Mie mi se pare foarte frumos, Amelia. Ador cartea aia

Amelia

14 OCTOMBRIE

Mă trezesc cu soarele care-mi bate în ochi. E destul de coborât, chiar deasupra caselor de peste drum. Mijesc ochii şi ridic o mână să-i feresc de lumină, ca să pot verifica ceasul de pe noptieră. E deja aproape cinci după-amiaza şi fac pe babysitter-ul pentru Kelsey de la şase şi jumătate. S-a cam dus ieşirea mea la film cu Dylan. Nu mă deranjează foarte tare. Mă rog, asta dacă nu cumva Dylan nu evită dinadins să apărem împreună în public.

— Pe bune le-ai citit pe toate? întreabă Dylan.

Când mă întorc pe partea cealaltă în pat, o văd lângă uşa camerei mele, uitându-se la toate cărţile de pe rafturile mele încărcate. E îmbrăcată doar într-un maiou şi chiloţi şi are părul înnodat pe ceafa; câteva şuviţe i-au scăpat şi îi încadrează faţa. Arată ca o prinţesă.

— Adică, e ca la bibliotecă aici, spune ea pe un ton în care se amestecă uimirea şi un strop de oroare. N-am mai văzut atâtea cărţi în casa cuiva.

— Păi şi biblioteca de la tine de acasă?

— Tata colecţionează cărţi, spune Dylan. Nu le citeşte. E ca şi cum ar fi plăcuţe comemorative sau arme, gen. Tu le-ai citit pe astea, nu?

Ridic privirea spre rafturile lungi şi pline. Adevărul e că-i cam ciudat, îmi dau seama acum, când încerc să le privesc aşa cum, probabil, o face Dylan. Deşi nu e ca şi cum faptul că ea-şi cară peste tot puzzle-urile ei sudoku de centură neagră ca pe o păturică de siguranţă ar fi chiar normal.

— Nu *pe toate*, mint eu. Asta ar fi nebunie curată. Oricum, cred că unele sunt ale maică-mii.

Faptul că mint mă întristează. După toate ascunzişurile şi prefăcătoria de care a fost nevoie ca să fiu între Maggies şi să rămân aproape de Dylan, mi-ar fi plăcut să pot fi sută la sută cu însămi când sunt singură cu ea. Dar am mereu senzaţia că îmi scapă printre degete şi nu ştiu care dintre ciudăţeniile mele ar

putea fi o problemă. Nu mi-e de prea mare ajutor nici paranoia lui Dylan legată de faptul că oamenii ar putea afla despre noi. De parcă asta ar fi ceva mai rău decât moartea. N-am de gând să umblu prin Brooklyn povestind despre iubirea noastră sau să particip la parada gay sau ceva, cel puţin nu încă. Dar nici nu mă interesează dacă află cineva. Singura de care îmi pasă e Dylan. Am întrebat-o odată dacă îi e ruşine cu relaţia noastră şi n-a fost bine.

„Nu", spusese ea, arţăgoasă. Eram în dormitorul meu, ca de obicei. „Doar că nu vreau ca cineva de la şcoală să afle chestii despre viaţa mea privată, OK?"

Viaţa mea privată. O spusese că pe un lucru de importanţă majoră, pe care era obişnuită să-l ascundă. Asta m-a făcut să mă întreb câţi băieţi păziseră secretele lui Dylan înaintea mea. Poate chiar şi alte fete, ce ştiu eu? Întrebarea asta mă bântuie de câteva săptămâni, dar mă abţin s-o spun cu voce tare. Mi-e teamă de răspuns. În orice caz, ar fi dezavantaje. Nu pot decât să sper că Dylan o să renunţe la ideea de a ţine ascunsă relaţia noastră. Pentru că nu ştiu dacă m-am îndrăgostit de ea, dar numai la ea mă gândesc. Şi, când suntem împreună, mă simt legată de ceva mai mare şi mai bun decât persoana mea. După mine, asta e iubire.

Vreau ca Dylan să rămână, să comandăm ceva de mâncare şi să ne prefacem că suntem un cuplu căsătorit de mult. Aş putea chiar s-o sun pe Kelsey şi să-i spun că sunt bolnavă. N-am mai făcut-o niciodată. Ar fi un gest iresponsabil, dar aş face asta pentru Dylan. Oricum, ştiu deja că nu rămâne niciodată. Dylan vine pe la mine să stea o oră, două, după şcoală. Apoi, de fiecare dată spune că trebuie să meargă acasă ca să ajungă la cină, să-şi facă temele sau pentru că mama ei vrea să discute ceva cu ea. Poate că toate astea sunt adevărate. Dar mereu am impresia că sunt doar scuze.

Dylan încă se holbează la rafturile mele.

— E OK dacă toate cărţile sunt ale tale, spune ea.

Niciodată n-am fost în stare să mint ca lumea.

— ...Mi se pare tare că-ţi place aşa de mult să citeşti.

Se dă mai în spate şi se aşază pe marginea patului, lângă mine:

— Cred că alţi oameni îşi închipuie lucruri în capul lor când citesc. Îşi imaginează lumi întregi. Pentru mine sunt doar

cuvinte pe o pagină, atât.

— Pe bune, nu-ţi închipui nimic? întreb eu. Ce ciudat.

Văd cum i se lasă colţurile gurii. Ciudat. De ce oi fi spus-o aşa? De parcă ar fi ceva în neregulă cu ea.

— E foarte tare, asta am vrut să zic, adaug eu, dar e prea târziu.

— Mda, mă rog, nu e deloc aşa. Dar nu semăn cu tine, Amelia. Nu semăn cu nimeni.

Dylan sare în picioare şi îşi înhaţă jeanşii. Îi trage pe ea, cu o faţă complet inexpresivă. Din clipa în care privirea ei capătă aerul ăsta îndepărtat, ştiu că întâlnirea noastră s-a sfârşit.

— Trebuie să plec. Astă seară e episodul ăla important al maică-mii. A invitat nişte prieteni acasă, să se uite împreună. Trebuie s-o ajut să se pregătească.

Zici că-i robot, aşa vorbeşte.

— Sigur, OK.

Mă ridic şi îmi pun tricoul pe mine. Şi ele reapar, luptându-se să-mi iasă pe buze. Întrebările care nu pot avea un răspuns bun. Dar de data asta nu mă pot opri:

— Sunt prima fată cu care ai fost?

— Ce contează?

Cel puţin, nu s-a crizat. Credeam că o s-o rupă la fugă.

— Sunt cu tine acum, nu?

Dylan îşi ia jacheta şi geanta, apoi îşi desface părul din nodul care i se bălăngănea pe ceafă. Îmi spusese odată că maică-sii nu-i plăcea s-o vadă cu părul prins. Zicea că-i face faţa prea lată.

— Probabil că nu contează. Dar chiar *eşti* cu mine?

Simt că mi se face rău. Greşesc încercând s-o fac să vorbească despre asta. Ar trebui să mă mulţumesc cu ce îmi oferă. Dar nu reuşesc să tac:

— ...pentru că, uneori, am senzaţia că parcă nu ţi-ai dori asta.

Dylan zâmbeşte şi faţa ei îşi recapătă strălucirea. Vine înapoi şi se aruncă pe pat, lângă mine. Îşi lipeşte şoldul de piciorul meu şi îmi netezeşte părul, aşezându-mi o şuviţă rebelă după ureche.

— Te plac, Amelia, spune ea. Dar vreau ca ceea ce avem să fie despre noi, nu despre a le demonstra ceva celor de la Grace Hall sau din Maggies. Nu e treaba nimănui, doar a noastră.

Nu mi-a răspuns la întrebare, ştiu asta. Însă e ceva romantic în felul în care a descris ce simte. De parcă am fi noi împotriva

tuturor. Sunt o tâmpită că stric ceea ce avem. De ce am atâta nevoie ca oamenii să ştie despre noi? Pentru că sunt o ciudată, d-aia. Pur şi simplu nu pot să las lucrurile să curgă. Asta se întâmplă când petreci atât de mult timp singură, ca mine. Devii ciudat şi te agăţi de celălalt.

Dau din cap:

— Îmi pare rău, am vrut doar...

— E OK. Înţeleg.

Dylan zâmbeşte şi se apleacă să mă sărute.

— Eşti un pic cam smiorcăită. Ceea ce, în general, e destul de drăguţ.

•

N-au trecut zece minute de când a plecat Dylan, şi aud un zgomot ciudat de la parter. Stau la birou, îmi termin tema de la biologie. Îngheţ şi ascult cu atenţie. Probabil că mi s-a părut. Trebuia să fi aprins naibii vreo lumină jos, pentru că deja s-a-ntunecat afară. Iar acum sunt blocată tocmai la etaj, în camera mea, într-o casă în care se face întuneric. Ce greşeală de începător! Genul de greşeală pe care n-aş face-o, în mod normal, pentru că sunt expertă în a sta singură acasă.

Îmi ţin respiraţia şi ciulesc urechile, în caz că se mai aude acel zgomot. O clipă e linişte. Tocmai sunt pe cale să trag aer în piept, când se aude din nou. Un bocănit discret, care se repetă, urmat de un sunet înfundat, dar ceva mai tare. Ca şi cum cineva se loveşte de lucruri prin întuneric pentru că nu cunoaşte spaţiul. Rahat, chiar a intrat cineva în casa mea?

Iau repede mobilul şi formez 911, dar nu apăs pe *apelare.* Dacă zgomotul se dovedeşte a nu fi nimic – şi sunt sigură că-i aşa – iar maică-mea află că am sunat la poliţie? S-ar criza pentru că eu m-am crizat. Apoi s-ar simţi super vinovată pentru că eram singură acasă şi speriată.

Cumva, m-aş trezi că ar aduce-o pe Leelah înapoi. Iar Leelah ar însemna s-o termin cu Maggies. Şi cu Dylan.

Cu telefonul în mână şi cu degetul pe *apelare*, mă strecor spre uşă. Scot capul din cameră şi mă uit în jos, pe scară. Cineva trebuie să fi aprins lumina din bucătărie, poate pe cea mică de deasupra aragazului, sau poate lumina din baie. E posibil să fi lăsat-o eu aprinsă, sau să fi lăsat-o mama, când a plecat la muncă. Dar nu prea cred.

Nu pot să stau pur şi simplu şi să aştept să aflu dacă jos e

cineva care la rândul lui aşteaptă ocazia să mă omoare sau ceva. Mai bine ies să verific. Dacă rămân blocată în camera mea, nu mai am scăpare. Încep să cobor, cu spatele lipit de zid. Degetul îmi e tot pe *apelare*, dar încă nu am apăsat. Acum aud uşile dulapurilor deschizându-se şi închizându-se. Sertare trase. Clar, e cineva care scotoceşte. Cineva care nu ştie unde să caute.

Nu pot să risc şi s-o mai întind cu telefonul ăla la 911. Odată ce apuc să văd cine e – şi mă vede şi persoana –, e prea târziu. Sunt aproape jos, pe scara care duce spre bucătărie, când apăs. Apoi îmi ţin respiraţia.

— Nouă-unu-unu, ce urgenţă aveţi? mă întreabă operatorul.

Dar individul din bucătărie mă aude dacă îi răspund.

— *Alo?* Nouă-unu-unu, aveţi o urgenţă?

— Da, şoptesc eu în cele din urmă. E cineva în casă şi...

Apoi, cu coada ochiului, văd pe cineva chiar acolo, lângă scară.

— Ah, băga-mi-aş!

Mă întorc şi mă împleticesc în sus, pe trepte. Când fac asta, telefonul îmi scapă din mână şi cade departe de mine.

— Amelia! Doamne, ce faci?

Sunt deja sus, în capătul scării, când realizez că e vocea maică-mii. Mă întorc spre ea şi o văd jos, lângă ultima treaptă, speriată şi cu telefonul meu în mână. Îl duce la ureche:

— Alo? Da, nu, îi spune ea operatorului de la numărul de urgenţă, care probabil credea că tocmai mă omoară cineva în bătaie. Fiica mea v-a sunat, a crezut că e un hoţ. Da, nu, sigur, staţi puţin.

Pare super nervoasă când ridică telefonul spre mine:

— Vrea să discute cu tine, să se asigure că eşti bine. Eşti bine, Amelia?

•

A fost nevoie de multă muncă de lămurire ca să-l convingem pe operatorul de la 911 că la telefon era într-adevăr mama mea.

— Mamă, de ce nu mi-ai spus că vii acasă? Nu poţi să apari aşa, cu zece ore mai devreme decât vii vreodată! urlu eu după ce închid telefonul.

Din cauza tuturor chestiilor pe care le face Zadie şi a mesajelor sinistre despre taică-meu şi toate alea, mă irit super uşor zilele astea.

— Îmi pare tare rău, Amelia. N-am vrut să te sperii, spune maică-mea şi îmi pune o mână pe spate. Trebuia să-ţi dau mesaj, ai dreptate. Doar că eram aşa de încântată că scap mai devreme! Voiam să-ţi fac o surpriză.

— Misiune îndeplinită, spun.

Sunt afurisită, dar nu pot să mă abţin. Dintr-odată, toată viaţa mea îmi pare ridicolă. Adică, sunt singură acasă tot timpul. Şi fusese decizia mea să nu o mai las pe Leelah să vină. N-a fost corect că am avut de ales între a fi tratată ca un bebeluş şi a sta la izolare. Sigur m-aş fi purtat mai normal cu Dylan dacă mama ar petrece mai mult timp cu mine. Poate că i-aş fi povestit şi despre Dylan şi despre Maggies şi despre toate, şi chiar mi-ar fi plăcut să fac asta pentru că vreau ca *cineva* să ştie. Maică-mea îşi priveşte pantofii o vreme, apoi se uită spre tavan. Închide ochii şi scutură din cap.

— Ai dreptate, Amelia. N-ar trebui să-ţi fac surprize de felul ăsta când eşti singură acasă. Nu ştiu ce să spun. Nu m-am gândit.

Pare atât de obosită. Epuizată, chiar. Dintr-odată, simt că mă sufoc. Petrec zi după zi prefăcându-mă că nu contează că nu e lângă mine. Dar, în momentul ăsta, simt că nu-i chiar aşa.

— Nu-i nimic, mamă, lasă, spun eu, pentru că ne e mult mai uşor amândurora să ne prefacem că e adevărat.

— Auzi, putem să-ncercăm măcar să salvăm seara?

Zâmbeşte, deşi încă pare tristă:

— Hei, poate că putem să transformăm ieşirea de vineri în ieşirea de marţi. Am putea chiar să mergem la Ginza şi să mâncăm hibachi. Ce-ţi place ţie.

— OK, spun eu.

Îmi pare rău pentru ea. Plus că ideea nu e rea deloc. Şi poate că asta e şansa mea. Poate că o să pot, în sfârşit, să vorbesc cu ea la masă, să-i povestesc despre Dylan, despre Maggies, chiar şi despre mesajele legate de tata. Despre toate.

— Da, Ginza sună bine.

— Perfect, spune mama, apoi îmi cuprinde umerii cu braţul şi mă strânge, puţin prea tare. Hai să mergem acum, că mor de foame.

•

Îmi pun haina şi mă simt neliniştită. Chiar se leagă lucrurile, până la urmă. Nu suport să am secrete faţă de mama. Şi, dacă

şi ea are secrete faţă de mine – despre tata, de exemplu –, asta putea fi ocazia să vorbească şi ea. În ultima vreme, am început chiar să mă întreb dacă există vreo şansă ca unchiul Seth să fie, de fapt, tatăl meu. El şi cu mama – oricât de nebuneşte ar suna asta – erau împreună în perioada în care m-am născut eu. Şi dacă există o cauză genetică a faptului că eu o plac pe Dylan şi că mi-am dat seama târziu de asta, şi Seth fusese la fel. Aşa ar avea sens. Chiar îmi place ideea. Seth e amuzant şi interesant şi super deştept. Mi-ar plăcea mult ca el să fie tatăl meu. Şi aş primi şi un fel de soră ca bonus.

Chiar atunci se aude o bătaie în uşă.

— Cine e? întreabă mama.

— Nu ştiu, îi răspund, şi sunt un pic îngrijorată că ar putea fi Dylan.

Una e să-i zic maică-mii despre ea, şi alta să se întâlnească. Nu sunt pregătită pentru asta.

— A, bună, o aud pe mama spunând, pe tonul pe care îl foloseşte când încearcă să pară sociabilă. Ce mai faci?

Când deschide larg uşa, o văd pe Kelsey în prag, îmbrăcată cu o foarte drăguţă rochie roşie de cocktail şi machiată impecabil.

— Bună, zice şi ea, cu un aer nedumerit. Amelia, credeam că stai tu cu băieţii astă seară? Am încurcat eu borcanele?

•

Primesc un mesaj de la Heather a doua zi, în timpul orelor.

Fotoj. La tn, 1h

Uitasem complet de tâmpenia aia de joc cu poze al lui Zadie.

— De la cine e? mă întreabă Sylvia, încercând să citească mesajul peste umărul meu.

Stăm în curtea şcolii şi mâncăm câte un Yogo Monster, cumpărat de pe 7th Avenue. E soare şi purtăm amândouă ochelari de soare şi jachete subţiri, încercând să ne prefacem că încă e destul de cald cât să stăm afară şi să mâncăm îngheţată de iaurt. Îmi las telefonul să alunece în geantă ca ea să nu poată citi mesajul.

— De la maică-mea.

— În mijlocul programului? întreabă Sylvia, cu ochii măriţi din cauza şocului. Doamne, să pic şi mai multe nu! Dacă o ţine tot aşa, o să fie declarată Mama Anului.

— Termină, Sylvia. N-am chef.

Sunt destul de sensibilă când e vorba despre mama, cu atât mai mult acum, că nu am avut ocazia să vorbim aseară. Am găsit-o adormită, în patul ei, când am ajuns acasă de la copii. Încă avea ochelarii pe nas şi un număr din *New York Magazine* în mână. Nu m-a lăsat inima s-o trezesc.

Apoi, după ce m-am trezit, am decis dimineaţă că totuşi nu sunt pregătită să-i spun despre Dylan. O s-o fac. Dar nu încă. O iubesc pe mama şi suntem apropiate, dar şi acum mi se face pielea de găină dacă îmi amintesc momentul în care mi-a spus de unde vin copiii. S-a străduit să facă totul să sune relaxat şi normal, dar tot a fost scârbos. Iar acum e vorba despre faptul că eu fac *sex.* Chiar dacă nu menţionez partea strict sexuală, tot e vorba despre mine cu *o fată.* Poate că ar trebui să fie exact ca şi cum i-aş spune că sunt cu un băiat, dar mi se pare mult mai complicat.

Sylvia ridică din umeri:

— Mă rog. Încercam să ajut.

Mă uit prin curte.

— Unde e Ian?

Nu am chef să mai vorbesc cu ea, iar subiectul Ian sigur îi distrage atenţia.

— Chiar, unde e Ian? mârâie Sylvia. Iată o întrebare foarte, foarte bună. Una la care nu ştiu să-ţi răspund pentru că jegul nu mi-a dat un semn de viaţă *toată* ziua.

— Jeg? întreb eu. Cum adică?

Sylvia nu vorbeşte niciodată aşa despre Ian. Nici măcar în glumă.

— Hello? Ţi-am scris aseară despre asta. Nici măcar nu-mi mai citeşti mesajele?

— A, da, chestia aia cu *gRaCeFULLY?* Hai, Sylvia. Chiar crezi toate tâmpeniile? Aia inventează orice.

— Nu chiar orice. Sunt o grămadă de chestii despre mine acolo care aş vrea să nu fie adevărate, dar sunt, sută la sută.

— Mă rog, eu nu cred. Ian e nebun după tine.

Şi într-adevăr nu cred. L-am văzut des pe Ian la petrecerile Maggie. A avut multe ocazii s-o înşele, în special cu Zadie, care se agaţă mereu de el. Dar, din câte ştiu eu, nu i-a răspuns niciodată la avansuri. Nu l-am văzut niciodată să răspundă nimănui, de fapt. Sylvia se uită în jos la Yogo Monster-ul ei

natur, degresat, amestecat cu prăjiturele Chips Ahoy! şi scurmă prin el cu lingura, dând din cap.

— A dispărut în misiune foarte des în ultima vreme şi vine cu tot felul de scuze de rahat – că tatăl lui are la galerie o expoziţie organizată în ultima clipă sau că sora lui mai mică are o programare la doctor. Că maică-sa i-a aranjat un interviu cu un agent de artă? Adică, pe bune, măcar există ceva care se numeşte agent de artă?

— Dacă există, cred că Ian ar avea aşa ceva.

Sylvia îşi dă ochii peste cap, apoi priveşte în gol. Văd cum i se surpă faţa, încet-încet. Sylvia furioasă e rea. Sylvia tristă e teribilă. Se scofâlceşte cumva, ca un balon dezumflat.

— Ştiu cum e când eşti înşelată, spune ea încet.

Când se întoarce spre mine are ochii umezi:

— E exact ca acum. Şi e al dracului de naşpa.

— Poate că îi trebuie nişte spaţiu sau ceva.

Dar Sylvia are dreptate. De obicei are instincte bune la d-astea. Zadie îmi vine din nou în minte. Cu o fată ca ea, poate că e doar o chestiune de timp.

Sylvia râde, dar nu e un râs amuzat.

— Spaţiu, da. Ca să găsească una nouă.

— Nu asta am vrut să spun.

— Mersi pentru discuţia de încurajare, Amelia. Dar – fără supărare – pe bune, ce ştii tu? Ai sărutat un singur tip în toată viaţa ta. Şi nici nu sunt sigură că un salvamar beat se pune.

Se uită lung la mine. Mă aştept să-şi amintească discuţia noastră de la Ceainărie, cea despre relaţia pe care credea că o am. Dar zici că nici nu s-a întâmplat. E o uşurare şi o dezamăgire faptul că Sylvia nu a mai amintit-o niciodată.

— E cam greu să primeşti sfaturi despre relaţii de la cineva care nu a avut niciodată o relaţie. Iar faptul că-ţi dai mesaje cu un ciudat din Albany nu se pune.

— Ben nu e un ciudat, spun eu, cam cu jumătate de gură.

Adevărul e că Ben s-a cam schimbat în ultimul timp, faţă de mine. La început, m-a încurajat în povestea cu Dylan, dar brusc a început să mă judece, şi o face total aiurea. A început să-mi vorbească de parcă ar fi fratele meu mai mare sau ceva. Îmi zice să am grijă cu Dylan, pentru că pe o fată ca ea nu pot să mă bazez. De parcă ar cunoaşte-o. Încep să mă gândesc că poate e gelos sau poate că s-a săturat să mă tot asculte vorbind

despre ea.

— Te iubesc, aşa că o să ţi-o zic de-a dreptul, spune Sylvia. Ben e categoric *un ciudat.* Orice tip care vrea să vorbească şi doar atât cu o fată e un ciudat.

— Ben e gay, Sylvia. Ţi-am mai zis asta de un milion de ori. Şi suntem prieteni. Nu pricep de ce nu mă crezi.

— Da, clar. Pentru că poţi să crezi tot ce-ţi zice un tip cu care nici măcar nu te-ai întâlnit vreodată. Cine ştie, poate că nici nu e tip. Şi dacă tot ce ţi-a zis e adevărat, cineva care petrece mai mult timp la computer decât cu oameni vii şi adevăraţi e ciudat. Punct.

Ridic din umeri:

— Pana mea.

Dar poate că Sylvia are dreptate. Poate că ar trebui s-o mai răresc cu Ben o vreme. Sylvia şi Dylan îmi cam ajung, fără să-mi mai bat capul şi cu el. Şi m-am tot gândit să-i spun Sylviei despre Dylan. E prea mult să ţin încă un secret, în afară de Maggies. Nu cred că Sylvia s-ar criza că sunt cu o fată. Ar fi surprinsă, asta da. Până şi eu mai sunt încă surprinsă. Câteodată parcă nici nu-mi vine să cred că e adevărat. Se poate să se supere că nu i-am spus despre Dylan mai demult – nu că aş fi putut, mai ales că nici eu nu înţelegeam prea bine toată chestia –, dar sigur s-ar supăra mult mai rău pentru faza cu Maggies.

Şi dacă mă-nşel? Dacă Sylvia n-ar reacţiona bine la ideea că m-am combinat cu o fată? Adică, am stat împreună dezbrăcate, gen, de sute de ori. Şi cam tot de atâtea am dormit în acelaşi pat. Sylvia mi-a arătat cum se foloseşte un tampon. Şi mi-a explicat – cu desene – cum e să-ţi facă un tip sex oral. Ne-am împărtăşit toate secretele până acum. Dacă nimic n-o să mai fie la fel după ce-i spun?

— Domnişoară Golde?

Strigătul venise de undeva din colţul opus al curţii, înainte să-mi fac curaj să deschid gura şi să-i spun despre Dylan. Când ne uităm într-acolo, o vedem pe sinistra aia de Dr. Lipton, psihologul şcolii. Cu pielea palidă şi rochiile ei negre, cu guler înalt, de obicei seamănă cu un vampir. Ca acum.

— Aveam o programare, domnişoară Golde.

— Superb! Ce rahat, spune Sylvia, suficient de tare cât s-o audă şi Dr. Lipton.

— S-a-ntâmplat ceva? întreb eu.

Sylvia avusese nişte probleme la sfârşitul clasei a nouă. Mama ei o prinsese de câteva ori că se tăia. Nu era atât de grav pe cât suna, cel puţin aşa zice Sylvia. Dar maică-sa a luat-o razna. A trimis-o pe Sylvia, gen, la vreo zece terapeuţi odată şi i-a pus-o şi pe Dr. Lipton în cârcă. Până acum, anul ăsta, Sylvia fusese bine. Cel puţin mie aşa îmi pare.

— Nu s-a-ntâmplat nimic, spune Sylvia. Maică-mea e nebună. Vechea poveste.

— Sylvia, pe bune. Sigur eşti OK?

Mă simt prost că am ratat povestea cu tăiatul prima oară când s-a întâmplat. N-am de gând să repet istoria:

— ... adică, na, faza cu Ian şi toate alea.

— Doamne, cum sunteţi toţi, şuieră Sylvia şi porneşte spre Dr. Lipton. Pentru cineva care are o aventură cu un băiat care se preface că e gay, cred că ar trebui să-ţi faci mai multe griji în privinţa ta decât în a mea.

•

Pentru mine e perfect că Dr. Lipton a apărut aşa, pentru că habar n-aveam cum să scap de Sylvia ca să ajung la timp acasă pentru „fotoj”. Tot vreau să ies din jocul ăsta tâmpit, dar încă n-am găsit o cale s-o fac fără s-o jignesc pe Dylan. Iar lucrurile merg aşa de bine cu ea, că nu vreau s-o dau de gard.

Intru înapoi, împreună cu un val de oameni care se întorc din pauza de prânz, apoi fac dreapta şi o tai prin holul principal spre uşa laterală. Am învăţat de la Maggies că scara de incendiu e cea mai bună cale de a fugi de la şcoală. Pe partea aia nu sunt birouri administrative şi nici clase. O tulisem pe acolo în miezul zilei de vreo cinci ori fără nicio problemă. Faci stânga, apoi iar stânga, deschizi uşa care dă spre casa scării şi...

— Ei, bună, spune Liv şi îşi închide brusc laptopul.

Stătea pe trepte, chircită cu el în poală. Judecând după mutra ei, s-ar zice că am prins-o uitându-se la vreun film porno. Şi eu mă simt cu musca pe căciulă. Îmi trece prin cap să o rup la fugă înapoi, pe unde am venit, dar e prea târziu. Şi nu îmi vine în minte nicio justificare pentru faptul că mă aflu acolo, în afară de aceea că chiulesc.

— Bună, îi răspund eu, sperând că o să-mi bubuie vreo scuză acceptabilă.

— Deci amândouă ne-am dat de gol, hm? zice Liv, parcă

auzindu-mi gândurile.

E drăguţă, ca de obicei, într-o bluză vaporoasă şi cu un colier masiv.

— Eu ar trebui să fiu în cancelarie, la o şedinţă, şi tu m-ai prins ascunzându-mă aici şi scriind o poveste.

— Despre ce este? întreb eu.

Mai bine vorbesc despre povestea lui Liv decât să spun ce caut acolo.

— Despre ce este ce?

Acum Liv se poartă ciudat.

— Păi, povestea?

— Eh, ştii tu, un băiat, o fată, o tragedie. E încă în lucru, spune ea, zâmbind. Apropo de poveşti, Amelia, mă bucur că am dat peste tine. Trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce?

— Nu te speria, nu-i nimic rău, doar că... până la urmă ţi-am înscris povestea la bursa aceea.

— Ce?!

I-am spus că nu vreau să mă înscriu. Ce fel de profesor face aşa ceva?

Liv dă din cap:

— Ştiu, mi-am asumat riscul de a trece peste voinţa ta şi mă simt vinovată de atunci. Cred că ai un dar de a spune poveşti şi încercam să te susţin. Dar simplul fapt că mie mi-ar plăcea o bursă de scriere creativă nu-nseamnă că ţi-ar plăcea şi ţie. Cred că m-au orbit propriile frustrări după încercările mele de a fi publicată, încât... În fine, nu era treaba mea să iau hotărârea asta în locul tău şi îmi pare rău. E tot ce pot să spun.

Mă uit în jos şi mă simt expusă şi cam furioasă, până când îmi dau seama că privesc greşit toată chestia. Mă deranjează că Liv a făcut ce-a făcut, dar, dacă se simte atât de prost, poate că mă pot folosi de asta ca să ajung la uşa aia laterală şi acasă, la timp.

— E OK, na, spun eu. Dar trebuie să plec. Am o... programare la dentist. Şi mama a uitat să-mi scrie bilet de învoire, aşa că...

— Ah, spune Liv, încet.

Nu-mi dau seama dacă mă crede. De fapt, îmi cam dau seama că nu.

— La dentist, zici?

— Am o carie.

Dă încet din cap şi îşi muşcă buza de jos. Într-un final, zâmbeşte:

— Atunci suntem chit, deocamdată. Mergi la dentist şi n-o să spun nimic, dacă promiţi că mă ierţi pentru că am trimis povestea ta. Şi că n-o să spui nimănui că am chiulit de la o şedinţă de catedră ca să lucrez la o poveste.

— Aşa facem, îi răspund şi deschid uşa.

Arunc o privire spre ea şi brusc mă simt bine, în siguranţă, ocrotită:

— Mersi, Liv.

Alerg prin curtea secundară şi ies în stradă, fără să mă uit în urmă. De acolo, ţâşnesc pe Prospect Park West spre 1st Street, convinsă că, din clipă-n clipă, Doamna Pearl sau altcineva o să mă strige. Când dau colţul, arunc o privire peste umăr să mă asigur că nu mă vede nimeni. Tocmai întorc capul când ceva mă pocneşte în frunte şi mă aruncă în spate.

— Au! strig eu.

— Ah, pardon, se aude o voce. Eşti bine, dragă?

Ridic ochii şi simt cum capul încă îmi vibrează.

— Sunt aşa de *tălâmb*, spune Ian Greene. N-ar trebui să scriu mesaje în timp ce merg pe stradă. Îmi pare tare rău.

— Sunt OK, răspund, deşi ochiul mă doare de mor.

Probabil că m-am lovit de umărul lui sau ceva.

— ...Nu-ţi face probleme. Oricum, sunt în întârziere, aşa că...

Îl ocolesc, încercând să mă orientez cu celălalt ochi.

— Da, mă rog, zice el, cred că la întâlnirea cu mine ai întârziat.

Ian îmi arată timid aparatul de fotografiat şi ridică din umeri.

— Se pare că asta se numără printre responsabilităţile mele legate de recrutare. Ca să spun drept, toate astea mă fac să regret că m-am băgat în prostia asta cu cluburile. Poate că Sylvia avea dreptate. Sunt cam nebune.

În mod evident, nu talentul de fotograf al lui Ian e motivul pentru care Zadie l-a trimis pe el să facă pozele. Zadie încearcă să bage zâzanie între mine şi Sylvia. Sau, cine ştie, poate că între Sylvia şi Ian.

— Da, treaba asta cu cluburile poate să devină cam aiurea, răspund.

Vocea îmi sună ciudat, par agitată şi vinovată. Era o treabă să ascund de Sylvia ce făceam cu Maggies, dar cu totul altceva să-l

includ şi pe Ian printre secretele astea. Totuşi, până acum, vinovăţia nu m-a făcut să anulez toată chestia. Sunt mai îngrijorată de Dylan şi de mine.

— Măcar ai idee cum trebuie să fie pozele? Nouă nu ne-au zis nimic.

— Păi, ca să rămână tot în zona misterelor cretine, m-au trimis aici cu un plic sigilat care, teoretic, conţine instrucţiunile pentru mini-şedinţa asta foto. Nu am voie să-l deschid până când nu suntem în casă, singuri.

— Tu vorbeşti serios?

— Mă tem că da.

Chiar că e o tâmpenie. Şi cu cât o las să avanseze, cu atât mă afund în capcana lui Zadie. Dar am de ales? Probabil că Zadie e sigură că o să anulez şedinţa foto. Probabil că asta e şi ideea. În felul ăsta, ar avea în sfârşit un motiv să mă dea afară din Maggies şi să mă îndepărteze de Dylan. Inspir adânc.

— OK, atunci cred că ar trebui să intrăm în casă. Înainte să ne vadă cineva stând aici, spun eu.

Ian zâmbeşte. Şi el pare uşurat că mergem mai departe. Întinde braţul şi înclină capul, cavalereşte:

— După dumneavoastră, doamnă.

•

Odată ajunşi înăuntru, îmi arunc genţile pe canapeaua din living.

— Poţi să stai pe aici dacă vrei, îi spun lui Ian. Fug până sus să mă schimb.

Realizez că trebuie să fac un efort să arăt aproape uman. O să vadă şi Dylan pozele.

— Nu ne uităm întâi la instrucţiuni?

— A, ba da, desigur. Ai onoarea.

Ian rupe plicul şi citeşte cu voce tare:

— Uită-te pe blogul *Birds of a Feather*. Fă acelaşi gen de poze.

Se uită la mine, încruntat:

— O vânătoare de comori. Adorabil. Ai un computer?

•

Îl duc pe Ian sus, în dormitorul meu, unde e mai mare dezordine decât îmi aminteam eu. Sper că nu a fost la fel de scârbos când a venit Dylan, seara trecută. Păşesc peste un morman de haine, mă aşez la computer şi iau la periat nenumăratele rezultate ale căutării „blog Birds of a Feather”. În

fine, dau click pe un link şi apare o poză a lui Heather, lângă care e scris numele Honey Baxter. I se vede numai faţa. Lângă poză e un text scurt, care include oraşul în care stă (New York), vârsta (optsprezece ani, o minciună) şi o propoziţie despre ce-i place (ciocolata) şi ce nu-i place (rataţii).

Dau click pe poză, care mă duce la o înşiruire de imagini. În prima, Heather poartă un sutien cu push-up şi chiloţi asortaţi; stă aplecată, cu picioarele desfăcute. În următoarea fotografie, e aplecată în faţă şi îşi ţine mâinile pe sâni; mai e una cu degetul în gură. Sunt douăsprezece poze, toate cam la fel: porno.

— Ce rahat e asta...

— Chiar că rahat, spune Ian, cu ochii mari.

Reuşesc să găsesc pagina de pornire a blogului şi descopăr că fiecare fată din Maggies are propria galerie foto, cu acelaşi gen de poze. Fiecare primise „like” de la sute, uneori mii de oameni. Zadie era cea mai apreciată. Dau click pe o poză de-a ei şi apar mai multe pe ecran. Trebuie să recunosc că toate o flatează. Alb-negru, cu lumină teatrală, sunt aproape artistice. Iar Zadie pare complet dezbrăcată în toate, acoperită doar de propriile mâini, de câte o eşarfă sau o umbră.

— Ce rost are chestia asta? întreabă Ian.

Bine măcar că nu pare interesat de pozele lui Zadie. O iau ca pe un semn, dacă nu chiar dovadă că nu e nimic între ei.

— Habar n-am, îi răspund. Nu ştiam că fac... na, aşa ceva.

— Ce-o să-ţi facă?

— Cum adică?

— Când o să refuzi, spune pe un ton întrebător şi se încruntă şi mai tare. Pentru că n-ai cum să te gândeşti să participi la prostia asta.

— Nu. Adică, nu cred.

— *Nu crezi*? Aş fi zis că nu te simţi în apele tale făcând aşa ceva. Având în vedere situaţia ta.

— Situaţia mea?

Ian pare nelalocul lui.

— Nu, doar că eşti... Nu ştiu, mai pudică decât alte fete. Cinstit să fiu, o spun ca pe un compliment.

Sylvia i-a zis lui Ian Greene că sunt virgină. Îh, e mai mult decât umilitor. Ca să nu mai spun că nici măcar nu mai e adevărat.

Mă întorc iar spre computer. Îmi ţin respiraţia când deschid profilul lui Dylan. Evident că e frumoasă în poze. Dar mai e ceva care le scoate în evidenţă. O tristeţe care le face greu de privit, dar în acelaşi timp te împiedică să-ţi iei ochii de la ele. Nici ea nu vrea să participe la joc, aşa cum nici eu nu vreau. Şi pe ea a obligat-o Zadie.

— Te întorci la şcoală? mă întreabă Ian, care deja îşi adună lucrurile. Eu, unul, n-am descoperit cum să te strecori înapoi fără să vadă careva. Poate că mă ajuţi tu.

Când porneşte spre uşă cu aparatul lui foto uriaş în mână, simt că ceva îmi scapă printre degete. *Scorţoasa cu Ochi Turbaţi.* Chiar dacă Zadie nu mă dă afară din Maggies – un mare dacă –, se poate ca Dylan să aibă impresia că o judec dacă nu postez şi eu poze cu mine. Dacă n-o să mai vrea să fim împreună din cauza asta?

— Stai!

Ian aproape că a ajuns la uşa camerei mele. Se opreşte, dar nu se întoarce.

— Vreau s-o fac.

Abia când spun asta se întoarce încet spre mine.

— Nu ai nevoie de fetele alea, Amelia, spune el încet şi mă priveşte dezamăgit. Sylvia are dreptate, prostia asta cu cluburile e un mare rahat.

Ridic din umeri:

— Nu o fac pentru ele.

— Şi cum rămâne cu Sylvia? mă întreabă el. Nu cred că o să fie încântată de faptul că i-am văzut cea mai bună prietenă în chiloţi.

— Hm, da, spun eu, gânditoare.

Chiar are dreptate.

— Oricum, ea crede că o înşeli. Ştii asta, nu?

— Da, ştiu, îmi răspunde Ian Greene şi dă din cap, fără să-şi ia ochii dintr-ai mei.

N-a zis: *în niciun caz! Ce aberaţie!* Doar: *ştiu.* Ar putea la fel de bine să-mi spună şi cu cine se culcă. Dar nu e Zadie. Sunt sigură de asta după ce i-am văzut dezinteresul pentru pozele ei; dacă nu cumva atitudinea lui se datorează tocmai faptului că a văzut în realitate tot ce era de văzut. Dar sper că Ian Greene are gusturi mai bune de-atât. Zadie e prea evidentă.

De ce, de ce, de ce i-am zis asta? E destul de rău că ştiu că

Ian Greene e în Wolf’s Gate, acum am mai aflat ceva despre el – poate – ceva ce nu voiam să ştiu. Dar eram atât de sigură că nu o înşală pe Sylvia, încât mi s-a părut o chestie inofensivă. Mă gândeam că Ian şi cu mine o să râdem de cât de prostuţă e Sylvia, să creadă aşa ceva. Nici într-o mie de ani nu m-aş fi aşteptat să confirme.

Ăsta e un motiv în plus să anulez toată tâmpenia asta cu pozele. Doar că, pe măsură ce trece timpul, îmi e tot mai greu să zic nu. Motivele pro sunt tot acolo.

— Sylvia n-o să se supere că faci tu pozele, îi spun.

E cea mai mare minciună pe care am zis-o vreodată.

Evident că s-ar supăra dacă ar afla. Mă bazez însă pe faptul că n-o să afle niciodată.

— Sunt gay, Ian. Nici măcar nu-mi plac băieţii.

Gay. Simt că mă ia ameţeala. A fost prima oară când am zis asta cu voce tare cuiva. Până şi cu Dylan – făceam ce făceam, dar nu vorbeam despre asta. Nu aşa.

— Ah.

Ian îşi dă capul mai în spate, apoi zâmbeşte, încurcat.

— Aha. Adică, bine. Bravo ţie.

Gata. A ieşit în lume. Am spus cuiva – taman lui Ian Greene – şi universul nu s-a destrămat. Nu mi-a explodat capul, iar Ian nu a dispărut într-un nor de fum. E extraordinar. Am senzaţia că pot să zbor.

— Sylvia nu ştie încă, aşa că te rog să nu-i spui.

Cine ştie, poate că într-adevăr n-o s-o intereseze pozele dacă o să afle că sunt gay. E posibil.

— ...Vreau să-i spun chiar eu imediat ce găsesc un moment potrivit.

— Da, da, sigur, spune el.

— Te rog, Ian, chiar trebuie să fac asta, îi spun eu şi încerc să mi-o scot pe Sylvia din minte cu totul.

Fiindcă nu doar că fac asta cu iubitul Sylviei, dar îi şi cer s-o mintă în legătură cu ceea ce facem. Însă, dacă lucrurile ar fi stat invers, Sylvia probabil că ar fi făcut la fel. Ar face orice ca să păstreze un băiat pe care îl iubeşte. Asta nu înseamnă că e corect, dar pare mai puţin greşit.

— ...şi am nevoie de ajutorul tău.

Ian inspiră adânc, apoi suflă aerul umflându-şi obrajii şi dă din cap, cu ochii pironiţi în covor. S-ar zice că până şi Donjuanul de

Ian are o limită pe care nu prea vrea s-o depăşească.

— OK, spune el, în cele din urmă, fără pic de entuziasm. Dar îmi rămâi datoare.

Amelia

18 OCTOMBRIE, 12:02 AM

AMELIA
bună! Cf?

BEN
aşa vrei s-o joci?

AMELIA
eşti supărat. Ce am făcut?

BEN
nimic

AMELIA
nu vorbeşti cu mine?

BEN
uite, eşti ocupată. Înţeleg asta. Ai o iubită acum. Dar nimănui nu-i place să se fie aruncat în şanţ

AMELIA
ai dr, scz. N-am vrut să te jignesc. Prieteni iar?

BEN
ok. Prieteni mereu

18 OCTOMBRIE, 12:16 AM

AMELIA
am uitat să t întreb. Cum e cu tipul din echipa de fotbal?

BEN
ms de întrebare. Cică are o iubită la „internat”.

AMELIA

e d-ăla neieşit din dulap?

BEN
clar; i-ai zis Sylviei?

AMELIA
i-am zis că tb să vorbim, dar m-a lăsat baltă pentru Ian

BEN
i-ai zis mamei tale?

AMELIA
încă nu; iar a venit târziu

BEN
tb să zici cuiva; o să te simţi mai bine după

AMELIA
când t văd? Credeam că vii la NYC? Chiar vreau să ne vedem curând! Trebuie să ne întâlnim! Dacă nu, o să încep să mă întreb dacă nu cumva mă eviţi ;(

BEN
mă ocup de asta; o să afli prima; xoxo

AMELIA
xoxoxo

Kate

19 IULIE, 1997

Când m-am trezit dimineaţă, reuşisem să mă conving că a fost doar un vis. O născocire. Pentru că e imposibil ca eu să fac aşa ceva. Nu eu.

Dar fusesem eu. Acest „eu” pe care îl urăsc. Aşa că am sunat la birou să anunţ că sunt bolnavă şi am stat în pat toată ziua. Poate că n-o să mă mai întorc niciodată la muncă. N-au decât să-mi facă o ofertă de formă, sau să nu o facă deloc. Nici măcar nu-mi mai pasă.

Merit să fiu şomeră pentru tot restul vieţii.

22 IULIE, 1997

Către: Kate Baron
De la: Daniel Moore
Subiect: ?

Unde eşti? Ai ratat un super-eveniment aseară, şi ştii că cele mai multe mi se par nişte mizerii. A fost un tur privat al Bursei Din New York, după închidere. Super şmecher. După aia, cină la Cipriani. Îţi zic, Kate, păcat că ai ratat aşa ceva.

Fă-te bine,
D

Kate

28 NOIEMBRIE

Prin ferestrele livingului, Kate urmări cum soarele se ridică şi dă lumii o tentă cenuşie, pentru ca apoi s-o coloreze într-un roz prăfuit. Nu dormise deloc toată noaptea. Mult timp după plecarea lui Seth, rămăsese chircită pe canapea şi se holbase la telefonul afundat în perna fotoliului. Acolo îl aruncase după ce Seth îi citise cu voce tare acel mesaj oribil.

Până dimineaţă, Kate reuşise să treacă prin cele mai multe dintre dosarele pe care i le trimisese Duncan, cu excepţia sms-urilor Ameliei, pe care le tot amânase. Kate îşi propusese să le citească atunci când avea să se simtă pregătită. Dar realiză că asta nu avea să se întâmple niciodată.

Mai întâi, Kate ar fi vrut să vadă mesajele pe care Amelia le primise despre tatăl ei. Faptul că amândouă primeau sms-uri anonime despre bărbatul cu care se culcase Kate nu părea să fie o coincidenţă. Însă nu era deloc uşor să găsească exact acele mesaje. Erau nenumărate mesaje primite de la numere necunoscute sau ascunse. După vreo douăzeci de minute de răsfoit, Kate găsi, în fine, ce căuta.

Mămica ta e o spărgătoare de case. Iar tăticul tău e o târfă.

Dumnezeule. Sylvia nu spusese nimic care s-o pregătească pentru ceva atât de groaznic. Kate putea doar să-şi imagineze ce simţise Amelia când citise asta. Îi fusese ruşine, cu siguranţă. O ruşine care nici măcar nu trebuia să fie a ei.

Kate mai frunzări câteva mesaje de la Număr Ascuns sau Necunoscut, încercând să scape de arsura cumplită pe care o simţea în stomac. Era un talmeş-balmeş de mesaje spam, notificări de la şcoală, mesaje obişnuite de la prieteni care aveau numere ascunse. Existau şi câteva referiri la Maggie, de obicei însoţite de un număr, dar nu era nicio Maggie în agenda Ameliei. Şi Kate nici nu-şi amintea ca Amelia să fi menţionat-o vreodată. La un moment dat, citind atâtea mesaje fără sens,

Kate simţi că nu mai pricepe nimic. Parcursese doar o mică parte din mesajele de la Număr Ascuns, dar avea nevoie de o pauză.

Kate trecu la mesajele de la Ben. Şi acelea erau multe, aşa că, în curând, Kate se trezi deschizându-le la întâmplare – pe unele le citea cu atenţie, pe altele în diagonală, iar pe câteva le sări cu totul. Această cale haotică de a trece prin mesajele Ameliei avea să lase multe lucruri trecute cu vederea. Poate că o mică parte din Kate îşi dorea asta. Încă se temea să afle totul, cel puţin nu dintr-odată. Erau atât de multe mesaje, încât i-ar fi luat zile întregi să le citească pe fiecare în parte; singura variantă era să aleagă.

Măcar mesajele dintre Amelia şi Ben erau calde şi blânde şi încurajatoare. Citindu-le, Kate simţi că se îndrăgosteşte puţin de băiatul ăsta pe nume Ben, oricine ar fi fost el. Felul ciudat în care se cunoscuseră deveni mult mai puţin important decât faptul că îi era cu adevărat un prieten bun. Chiar mai bun decât Sylvia. Desigur, era evident că fetele ţinuseră mult una la alta, dar cea mai avantajată fusese Sylvia. Amelia împărtăşea mult mai multe secrete cu Ben, în special despre un băiat numit Dylan, pe care Amelia îl plăcea, sau cel puţin părea să-l placă. Era o uşurare şi faptul că Amelia vorbea despre Dylan aşa cum vorbea – emoţionată şi puţin ruşinată, neliniştită. Tânără. Nu semăna deloc cu fata dură, care se expune ca o marfă pe internet.

Kate trecu de la mesajele lui Ben la cele dintre Amelia şi băiatul numit Dylan, încercând să urmărească drumul sinuos al vieţii fiicei ei. Desigur, nimic nu era atât de clar pe cât sperase Kate. De fapt, nu era clar deloc. Inclusiv numeroasele referiri din mesajele lui Dylan la Maggie #1, Maggie #2 şi aşa mai departe. Kate realiză că erau nume de cod, deşi nu ştia despre cine era vorba sau de ce le foloseau. Era sigură că existase o legătură romantică între Dylan şi Amelia, dar nu îşi dădea seama cât de serioasă. Cei doi făcuseră planuri să se întâlnească cel puţin o dată în timpul orelor, ceea ce însemna că el putea fi băiatul cu care o văzuse Kelsey. Era posibil; atât putea spune Kate. Însă, cu cât se adâncea în viaţa Ameliei, cu atât simţea că orice este posibil.

•

— Nu vreau să ne concentrăm pe asta acum, spuse Kate în

timp ce-i întindea lui Lew telefonul, când acesta reuşise în cele din urmă să ajungă acasă la ea. Dar crezi că ai putea adăuga mesajul ăsta pe lista celor trimise de oameni pe care încerci să-i identifici? Mesajele par să devină tot mai ostile. În plus, le-am găsit pe cele pe care Amelia le primise despre tatăl ei. N-ar strica să aflăm şi cine le-a trimis.

Lew se uită la telefonul lui Kate, dând uşor din cap. Stând în picioare în mijlocul livingului, lângă Lew care era proaspăt aranjat, Kate realiză cât de consumată părea: epuizată, nespălată şi îmbrăcată cu aceleaşi haine din seara precedentă. Nici măcar nu se spălase pe dinţi încă.

— O să-i pun pe băieţii de la IT să arunce un ochi, spuse Lew. O să văd şi ce progrese au făcut cu mesajele mai vechi. S-au mişcat mult mai încet decât mi-aş fi dorit. Însă departamentul nostru de IT înseamnă, de fapt, un singur tip cu un computer vechi care face treaba asta pentru toate secţiile din Brooklyn. O să încerc să urgentez şi citaţia pentru compania de telefonie.

Inspiră adânc, apoi continuă:

— Acum, având în vedere mesajul ăsta nou, cred că e timpul să-mi povesteşti despre tatăl Ameliei.

Lew – cu şase nepoţi şi soţia bolnavă pe care o îngrijea cu atâta atenţie – era o persoană de înaltă ţinută morală. Probabil că nu s-a culcat niciodată cu cine nu trebuia. Şi sigur nu şi-ar fi minţit copiii. Kate îl fixă cu privirea o clipă, întrebându-se dacă ar putea să iasă cumva din situaţie şi să mai amâne puţin dezvăluirea micului ei secret murdar. Dar ştia deja că răspunsul e nu. Aşa cum ar fi trebuit să fie de mult.

— OK, spuse ea într-un final.

Se lăsă să cadă pe canapea şi îşi privi mâinile. În afară de ea, Seth era singurul care ştia. Kate se gândise că la un moment dat trebuia să-i spună şi lui Lew, dar asta nu uşura deloc lucrurile.

— Îl cheamă Daniel Moore, reuşi ea să spună. Am mers împreună la facultate şi lucrează – sau lucra – la firma unde lucrez şi eu. Nu e o persoană foarte drăguţă.

— Ştie de Amelia?

— Nu, răspunse Kate, cu voce ascuţită şi tremurată, de mincinoasă. Adică, da. Ştie de Amelia, dar nu ştie că e a lui.

— Nu a bănuit niciodată?

— Cred că a bănuit. Dar nu a pus întrebări. Ca să spun drept, aş fi minţit dacă m-ar fi întrebat.

Kate nu reuşea să-l privească în ochi pe Lew:

— Rupsesem orice legătură înainte să aflu că sunt însărcinată. Daniel s-a ţinut departe multă vreme după naşterea Ameliei. Poate că se temea că mă răzgândesc şi îi cer ceva.

— Şi nu i-ai spus nici Ameliei despre el? întrebă Lew.

Kate scutură din cap.

— Ştiu cum pare. Dar Daniel nu e bun de... Noi n-am fost... Nu e genul de bărbat pe care să-l fi vrut ca tată pentru Amelia. Aşa că m-am prefăcut că nici nu este. Nu sunt mândră de ce am făcut, dar noi nu am avut niciodată o relaţie. A fost doar sex între doi oameni care nici măcar nu se plăceau cine ştie ce. Nu puteam să facem un copil împreună. Dar pe ea mi-am dorit-o. Şi nu voiam ca Daniel să încerce să mă convingă să renunţ la ea, ceea ce, la cum îl ştiu, ar fi făcut sigur. Când Amelia avea vreo doi ani, el s-a însurat; n-ar fi fost cinstit să-i spun atunci. Acum e divorţat, dar nu pot să-i spun de Amelia când ea nu mai e.

— Bun, cred că putem s-o lăsăm aşa deocamdată. Dar dacă apar suspiciuni că Amelia l-a contactat, va trebui să discutăm cu el.

— Doamne, doar nu crezi că...

Lew dădu din cap:

— Mai degrabă cred că moartea Ameliei a avut de-a face cu asta, zise el, ridicând mâna în care ţinea un dosar roşu. Le-am identificat pe fetele din grupul *Birds of a Feather* comparându-le pozele cu cele din albumul sportiv al şcolii.

Lew deschise dosarul şi scoase o filă. Pe ea era un tabel simplu – numele fetelor, adresele şi numele părinţilor lor.

— Toate învaţă la Grace Hall, cele mai multe în clase terminale. Sunt douăzeci şi două.

— Tot atâtea câte sunt bileţelele, spuse Kate. Cred că Amelia se referea la aceste fete când scria Maggie prin mesaje. Numele ăsta, însoţit de diverse numere, apare tot timpul.

— Se poate, spuse Lew. Oricum, cred că e cazul să întrebăm şcoala.

•

În holul de piatră rece de la Grace Hall, paznicul stătea la biroul lui mare, din lemn, în spatele computerului. Era în vârstă, cu ochi căzuţi şi puţin apoşi. Faţa lui lăsată avea o tentă albăstruie de la ecranul computerului. Pe ecusonul din piept scria WILL FINKLE.

— Vă ajut cu ceva? întrebă el pe ton leneş, fără să-şi ia ochii din ecran.

— Am vrea să discutăm cu directorul, spuse Lew şi îşi arătă insigna, gest care îl făcu să pară mai poliţist decât păruse de când îl cunoscuse Kate. Despre fata care a murit aici acum câteva săptămâni, încheie el.

— Nu mai spuneţi, răspunse sec paznicul, de parcă s-ar fi plictisit să tot aştepte pe cineva care să pună întrebări despre ea.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Kate. O recunoscuse, era sigură de asta. Dar, cu mare uşurinţă, omul se prefăcu că nu ştie cine e.

— Să văd nişte acte de identitate, mai întâi.

Kate îşi scoase din străfundurile genţii permisul de conducere, iar Lew îşi dădu insigna. Paznicul se uită la ele, introducând cu atenţie şi încetineală datele în computer.

— Semnaţi aici, spuse el când termină de tastat.

Le arătă un dispozitiv pentru semnături electronice. În câteva secunde, o imprimantă mică scoase două permise de vizitatori.

— Ce tehnologie avansată pentru securitatea unei şcoli, spuse Lew, arătând cu capul spre computer.

— Când ai aşa de mulţi bani încât nu ştii ce să faci cu ei, spuse paznicul, găseşti ceva în care să îi bagi.

— Sunt noi?

— Computerul l-au adus acum vreo trei săptămâni... iar săptămâna trecută au adăugat asta.

Paznicul arătă spre o cutie pentru carduri de acces.

— Aveţi idee câţi copii îşi uită nenorocitele alea de carduri? Trebuie să mă ridic de pe scaun de cincizeci, chiar şaizeci de ori în fiecare dimineaţă, să descui nenorocita aia de uşă.

— Cum le-a venit ideea?

— Dumneavoastră să-mi spuneţi, zise paznicul. Dumneavoastră sunteţi cei care aţi venit aici din cauza unei fete moarte.

•

Mirosul puternic de flori din holul principal îi stârni lui Kate un val de greaţă când trecură pe acolo spre birourile conducerii. Două scări impozante din lemn se deschideau de-o parte şi de alta a unui scrin vechi şi drăguţ – se vedea că nu e nou, dar nu era vreo antichitate preţioasă – pe care trona un aranjament

floral imens. Deasupra lui atârna un tablou care putea fi un Picasso original. Pe peretele opus era o fotografie uriaşă alb-negru a unei dansatoare îmbrăcate sumar, aşezată într-o cabină sordidă.

Lew şi Kate rămaseră unul lângă altul în faţa fotografiei, uitându-se la ea şi la plăcuţa de dedesubt, pe care scria DIANE ARBUS, BURLESQUE COMEDIENNE ÎN CABINA SA, ATLANTIC CITY, NJ, 1963. DĂRUITĂ DE FAMILIA GREENE. Era ceva nou. Poate că nu fusese Kate prea des pe la şcoală, dar şi-ar fi amintit de o astfel de fotografie. Pe de o parte, amplasarea curajoasă a unei fotografii atât de îndrăzneţe se potrivea curentului progresist de la Grace Hall; pe de alta, părea complet nepotrivită. Mai ales acum.

— Crezi că noile măsuri de siguranţă înseamnă ceva? întrebă Kate.

Lew se încruntă. Încă se uita la imagine; nici lui nu-i cădea bine.

— Greu de zis. Par să ascundă ceva. Sau poate că e vorba doar de conştiinţa lor încărcată.

— Doamnă Baron! strigă cineva de pe hol, cu voce ascuţită.

Când Kate şi Lew se întoarseră, văzură o femeie mai în vârstă care venea călcând rapid şi hotărât spre ei; părul cărunt îi era prins într-o agrafa şi purta un taior de tweed. Doamna Pearl. Kate poate că nu reuşea să şi-l amintească foarte bine pe Woodhouse, dar doamna Pearl lăsase o impresie de neşters. Şi nu în sensul bun.

— Dacă aş fi ştiut că veniţi, aş fi trimis pe cineva să vă întâmpine, spuse doamna Pearl uitându-se direct la Kate înainte de a-i întinde o mână zbârcită lui Lew. Sunt doamna Pearl, director pedagogic la Grace Hall.

— Locotenent Lew Thompson, spuse el, strângându-i ferm mâna.

Doamna Pearl se mai uită câteva clipe la ei, parcă aşteptând o explicaţie pentru vizita lor inopinată. Când nu îi fu oferită una, zâmbi, dar nu într-un mod plăcut.

— Mă tem că domnul Woodhouse nu este aici. E la o conferinţă pentru şcoli independente în Boston. Se întoarce mâine. Dacă doriţi, vă pot programa o întâlnire şi puteţi reveni...

— Această discuţie nu suportă amânare, spuse Kate şi întinse mâna după dosarul pe care îl ţinea Lew.

Acesta i-l dădu, nu foarte convins. Îi spusese foarte clar să-l lase pe el să vorbească. Dar, când o revăzuse pe doamna Pearl, Kate se enervase prea tare ca să tacă. Îi întinse femeii dosarul.

— Scuzaţi-mă, ce este acesta? întrebă doamna Pearl, clipind întrebător spre dosar, fără să schiţeze niciun gest ca să-l apuce.

— Este o listă cu fetele care făceau parte dintr-un fel de club, în care era şi Amelia, spuse Kate.

Împinse dosarul atât de aproape de doamna Pearl, încât aproape că o împungea cu el în stern. Furia i se simţea şi în voce. De fapt, descoperi că era mult mai furioasă pe conducerea şcolii decât credea. Ce făcuseră ca să împiedice copiii să se adune în reţeaua aia de pornografie? Nu era ca şi cum le-ar fi lipsit resursele.

— ...Fete care postau pe un blog poze cu ele pe jumătate goale.

Doamna Pearl făcu un pas în spate, cu mâinile ridicate ca să-şi protejeze pieptul în care Kate deja o împungea cu dosarul.

— Îmi dau seama că e tulburător să dai peste o asemenea informaţie, spuse doamna Pearl, calm. Dar, aşa cum vă imaginaţi, Grace Hall nu poate controla – practic sau legal – ce fac copiii în afara incintei şcolii.

— În afara incintei şcolii? E ceva ce fac *online*, sări Kate. Nu *se întâmplă* nicăieri. Şi mai cred că fetele o hărţuiau pe Amelia. Am găsit bileţele ameninţătoare în camera ei şi abia m-am apucat să-i verific mesajele din telefon. Dumnezeu ştie ce o să mai găsesc. Sunt sigură că hărţuirea este o încălcare a regulilor, indiferent unde are loc.

Kate era conştientă de faptul că folosirea cuvântului „hărţuire” aprindea tot felul de beculeţe. Dar îi părea bine că se întâmpla aşa. Îşi dorea să fie ascultată. Avea să-i oblige s-o asculte de data asta.

— Hărţuire? întrebă Doamna Pearl, puţin surprinsă şi foarte sceptică. Este o acuzaţie extrem de gravă, doamnă Baron. Presupun că aveţi dovezi?

— Amelia e moartă, spuse Kate. Mi se pare o dovadă destul de convingătoare.

— Domnule locotenent.

Doamna Pearl clipi repede şi îşi mută privirea de la Kate la Lew, căutând, parcă, vocea raţiunii:

— Credeam că poliţia a catalogat moartea Ameliei drept

sinucidere. Chiar vrem să facem o colectă imensă pentru conştientizarea problemei suicidului, în memoria Ameliei. Vrem să strângem bani pentru o linie telefonică naţională de urgenţă. Şi acum îmi spuneţi că nu s-a sinucis?

— Există câteva întrebări, spuse Lew. Întrebări substanţiale.

— Colectă pentru conştientizarea sinuciderii? întrebă Kate. Am rugat pe cineva din comitetul de părinţi să mai amâne puţin.

Doamna Pearl se încruntă:

— Nu ştiu nimic despre asta, dar evenimentul este programat pentru vinerea viitoare. Dacă mai aveţi întrebări, vă sugerez să vă adresaţi comitetului de părinţi. Cât despre această presupusă hărţuire, mă tem că va trebui să-l aşteptaţi pe domnul Woodhouse.

Kate era gata să sară din nou, când mâna lui Lew îi atinse braţul, oprind-o înainte să răspundă.

— E în regulă, îi spuse el doamnei Pearl. Putem aştepta. Între timp, aş vrea să vorbesc cu profesoara de Engleză a Ameliei.

Doamna Pearl îşi încrucişă braţele şi miji ochii, ca şi cum ar fi calculat cât ar costa-o să respingă şi această solicitare.

— Cred că nu ar fi o problemă, spuse ea, în cele din urmă. *Dacă* e disponibilă.

•

Peste zece minute, paşii celor trei răsunau pe holul de piatră, în vreme ce doamna Pearl îi conducea spre sala de aşteptare din apropierea biroului lui Liv.

— Aşteptaţi aici, spuse ea, şi le arătă colţul mobilat, care includea două fotolii cu spătar înalt şi tot atâtea măsuţe. Liv trebuie să iasă din clipă-n clipă. Acum, dacă nu mai doriţi nimic altceva, chiar trebuie să mă întorc la treabă.

Se răsuci către uşa biroului ei fără să le mai aştepte răspunsul.

— De fapt, ar mai fi ceva, doamnă Pearl, spuse Lew în urma ei.

Femeia se întoarse pe un călcâi, cu buzele strânse într-o linie.

— Da, domnule locotenent.

— Măsurile de siguranţă de la intrare sunt o reacţie la moartea Ameliei?

— Nu sunt *o reacţie*, domnule locotenent. Nu.

Tonul îi devenise şi mai rece. Îşi dădea seama încotro bătea poliţistul.

— Însă, aşa cum vă imaginaţi, moartea oricărui copil, fie ea şi sinucidere, le aminteşte tuturor părinţilor de vulnerabilitatea propriilor copii. Dacă există o relaţie de cauzalitate mai strânsă de atât între cele două chestiuni? Va trebui să adresaţi chiar dumneavoastră această întrebare consiliului de administraţie, domnule locotenent. Ei sunt cei care au făcut demersuri pentru aceste măsuri sporite.

— Sigur, o să le vorbesc, spuse Lew. Îmi trebuie doar numele lor.

Doamna Pearl reveni lângă ei şi luă un catalog al şcolii dintr-un teanc care zăcea pe o masă din apropiere. I-l întinse lui Lew.

— Numele lor sunt aici, la sfârşit, spuse ea. Secretariatul vă poate ajuta cu numerele de telefon. Dacă mai aveţi alte întrebări, vă sugerez să i le adresaţi direct domnului Woodhouse. Şi să vă faceţi o programare.

Când doamna Pearl plecă, înţepată, Lew se aşeză şi îşi puse catalogul în poală; îl deschise şi, lângă el, alinie lista fetelor din *Birds of a Feather.* Urmărea cu degetul lista de nume şi se uita când la una, când la alta. Se opri cam pe la jumătate şi ridică privirea.

— Ce-i? întrebă Kate.

— Una din fete, Zadie Goodwin – Lew îi întinse lista –, uită-te la numele tatălui ei. Sau, mai degrabă, al tatălui ei vitreg, aş zice.

Kate luă foaia şi se uită la nume. Zadie. Oare îi vorbise Amelia despre ea? Citise numele ei în vreun mesaj de-al Ameliei? Parcă nu, şi totuşi Kate auzise numele undeva. În sfârşit, o găsi la coada listei: Zadie Goodwin. Tatăl: *Frank S. Carmon.*

— Aşa se cheamă firma unde s-a angajat Molina, nu? întrebă Kate. Crezi că acest Frank Carmon este acel Carmon? Care are Carmon Industries?

— Ştiu sigur că e el.

— Vorbeşti serios?

— Frank Carmon a fost poliţist, spuse Lew. I se dusese faima, dar nu pentru lucruri bune. Mă rog, a plecat şi a înfiinţat Carmon Industries acum mai bine de zece ani.

— Crezi că e o coincidenţă că Molina s-a angajat la el?

Molina o privi pe Kate în ochi:

— Nu. Nu cred.

Kate îşi întoarse privirea spre tabel, iar ochii îi picară pe

numele mamei lui Zadie: Adele Goodwin.

— O, Doamne, şopti ea.

Acolo auzise numele lui Zadie.

— Mama ei a fost acasă la mine. Ea e cea care se tot agită pentru colecta asta de conştientizare a suicidului.

Chiar atunci se auzi un clic urmat de un bipăit şi uşa dinspre aripa de vest a şcolii se deschise. Apăru o femeie drăguţă de vreo 27–28 de ani, cu trăsături de spiriduş şi păr blond, îndreptat cu placa. Purta cizme înalte de piele şi o rochie scurtă, mai degrabă adolescentină. Se sprijini de uşa deschisă, cu cârdul de acces în mână.

— Doamna Baron? întrebă, cu un zâmbet mic.

— Da.

Kate sări în picioare de parcă tocmai ar fi fost prinsă copiind.

— Eu sunt Liv, spuse femeia şi îi întinse mâna liberă, îmi pare rău că a trebuit să aşteptaţi aici. Încă ne străduim să ne obişnuim cu toate uşile astea încuiate.

— Nu-i nicio problemă. Dumnealui este locotenentul Lew Thompson, spuse Kate. M-a ajutat în ultima vreme să cercetez moartea Ameliei.

— A, n-am ştiut că poliţia s-a implicat iar, răspunse Liv, surprinsă. Doamna Pearl n-a spus nimic despre asta.

— E vreo problemă? întrebă Kate, neştiind ce va face dacă Liv spune că da. Vă deranjează dacă vine şi Lew?

— Nu, sigur că nu, zise Liv şi, fâstâcită, îi întinse mâna lui Lew. Mă bucur să vă cunosc, domnule locotenent. Vă rog, pe aici.

•

Biroul lui Liv era un fel de nişă în care încăpeau un pupitru, un scaun îngust pentru vizitatori şi patru teancuri de cărţi. Două rafturi nemontate zăceau rezemate de un perete. Un altul era acoperit cu fotografii înrămate, aranjate într-o dezordine plăcută. În cele mai multe apărea Liv – în drumeţii, cu bicicleta, în excursii – cu prieteni, poate chiar cu iubiţi, tineri cu perciuni savant tăiaţi şi obsedaţi de cămăşile ecosez.

— Ştiu, exagerez, spuse Liv, arătând spre poze. Copiii glumesc pe seama mea. Îmi spun mereu că mă port de parcă şi eu aş fi de vârsta lor.

Ridică din umeri, uitându-se la poze:

— Poate că sunt. Dar nu poţi schimba ceea ce eşti.

Deja era evident de ce Amelia o plăcea atât de mult pe Liv.

— Nu, spuse Kate. Nu poţi.

— Şi îmi cer scuze pentru condiţii.

Liv arătă spre Lew care, neavând unde să se aşeze, se rezemase de perete.

— Ne primim birourile în funcţie de vechime. După cum vă puteţi da seama când vă uitaţi la debaraua asta în care funcţionez de patru ani, nu prea se-nghesuie profesorii să vină la Grace Hall.

— Nu, e în regulă, zise Kate. Vă mulţumim că aţi acceptat să vă-ntâlniţi cu noi.

— Fac orice îmi stă în putere, spuse Liv. Amelia era una dintre elevele mele preferate din toate timpurile – creativă, amuzantă şi extrem de introspectivă. Uneori îmi era greu să ţin pasul cu ea.

Râse încet, dar imediat scutură din cap şi se încruntă, de parcă tocmai şi-ar fi amintit că Amelia era moartă. Era înlăcrimată când o privi pe Kate:

— Îmi pare rău, spuse şi se şterse la ochi. Sunt sigură că n-aţi venit până aici ca să mă vedeţi pe mine plângând.

Aşa şi era. Liv nu avea voie *să plângă.* Nu când era atât de tânără şi de drăguţă şi sortită să aibă mulţi copii ai ei cândva. Nu când singurul copil pe care Kate avea să-l facă vreodată era mort. Cât timp Liv îşi trase nasul şi îşi tamponă ochii cu un şerveţel, Kate nu putu să-şi ia privirea de la ea. Închise gura, de teamă să nu scape ceva nefericit. Ca de exemplu *Dacă nu mi-ai fi reclamat fiica pentru că a copiat, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.* Kate nu credea asta cu adevărat; cel puţin, nu pe de-a-ntregul. Dar tot s-ar fi simţit bine să o spună.

— Poate că am putea începe cu lucrarea pe care Amelia a fost acuzată că a copiat-o, spuse Lew.

Îşi deschise dosarul roşu şi scoase de acolo cele două lucrări pe care le găsise Kate:

— Una dintre aceste lucrări, cea cu adnotările dumneavoastră, a fost găsită în geanta Ameliei. Cealaltă era în computerul ei.

Liv luă cele două lucrări şi le puse una lângă alta, pe birou. Sprâncenele îi coborau pe măsură ce dădea paginile. Când în final îşi ridică ochii din foi, privirea îi era surprinsă:

— Cea cu comentariile mele pe margine este lucrarea primită de la Amelia, cea care conţine pasajele copiate, spuse Liv.

În vocea ei se simţea o uşoară disperare, de parcă până atunci fusese sigură că are dreptate şi, brusc, i-ar fi dispărut acea siguranţă.

— Vreau să ne-nţelegem, nu discutăm aici de parafrazare sau de o propoziţie copiată. Niciodată n-aş fi reclamat o elevă ca Amelia pentru aşa ceva. Dar cea mai mare parte din lucrarea ei fusese luată *mot a mot* dintr-un tratat academic despre Virginia Woolf. N-am avut de ales.

— Şi cealaltă lucrare? întrebă Lew. Aţi mai văzut-o vreodată?

— Nu, spuse Liv cu părere de rău, frunzărind hârtiile. Ar fi fost bine să o văd. Pare o lucrare bună. Adică nu pot să-mi dau seama dacă e copiată doar aşa, uitându-mă la ea – există mii de resurse despre Virginia Woolf. Dar, cu siguranţă, pare originală şi creativă, exact ca un text scris de Amelia.

— Aţi văzut-o pe Amelia predând cealaltă lucrare? Se poate să se fi făcut vreo încurcătură? întrebă Kate.

— La Grace Hall, elevii predau toate lucrările online, spuse Liv. Folosim un sistem de e-mail securizat, aşa că nu văd cum să se fi produs vreo greşeală.

— Şi le printaţi dumneavoastră? întrebă Lew.

— Da. De fapt, o elevă care îmi este asistentă face asta. Eu trec lucrările prin programul anti-plagiat abia după ce le citesc pe hârtie. Mi se cere să fac această verificare, dar nu i-am dat niciodată importanţă. Nu m-am gândit că s-ar putea să descopere ceva, spuse Liv. În plus, de ce să nu-mi fi spus Amelia că nu e lucrarea ei? A refuzat să-mi dea vreo explicaţie când am întrebat-o despre pasajele copiate. Şi, credeţi-mă, chiar m-am rugat de ea. Pot spune chiar că am cerşit un răspuns.

— Nu ştiu de ce n-a vrut Amelia să explice, spuse Lew. Dar cred că ar trebui să vorbim măcar cu asistenta dumneavoastră.

— A, OK, spuse Liv, destul de temătoare. O cheamă Bethany... De fapt, înainte să vă spun numele ei de familie, îmi permiteţi să discut cu Delia – doamna Pearl? Zilele astea, Grace Hall are nişte restricţii absolut nebuneşti cu privire la dezvăluirea informaţiilor despre elevi; şi penalizări draconice pentru cine le încalcă.

— Zilele astea? întrebă Lew.

— Să zicem că în ultima vreme au tot reiterat chestiuni despre care ei spun că au fost mereu politicile şcolii cu privire la confidenţialitatea elevilor, răspunse Liv. În orice caz, nu pot să

fac ceva care să-i determine să mă dea afară. Mă plâng eu de biroul ăsta şi de unele dintre regulile şcolii, dar nu sunt încă pregătită să devin o romancieră muritoare de foame.

— Nicio problemă, spuse Lew şi îi întinse cartea lui de vizită.

În acelaşi timp, îi întinse lui Kate lista membrelor *Birds of a Feather*, cu degetul în dreptul numelui lui Bethany Kane.

— Puteţi să mă sunaţi aici după ce vorbiţi cu doamna Pearl. Dar trebuie să ne grăbim, din motive evidente.

Bethany Kane era în grupul *Birds of a Feather.* Schimbase între ele pe internet lucrările Ameliei, apoi o printase pe cea nouă şi i-o dăduse lui Liv. *Birds of a Feather* făcuseră în aşa fel încât să pară că Amelia copiase. Oare mai conta ce se întâmplase cu adevărat acolo, sus, pe acoperiş? Chiar dacă se dovedea că Amelia se aruncase – deşi Kate tot nu credea asta –, ştia că fiica ei fusese probabil hărţuită până a fost împinsă spre moarte. Singurul lucru pe care nu-l ştia Kate era de ce. *De ce* o urâseră fetele acelea atât de mult pe Amelia şi de ce începuseră s-o urască brusc?

— Da, spuse Liv, privind cartea de vizită. Desigur, o să vorbesc cu ea cât de curând.

— Pot să vă mai întreb ceva?

Vocea lui Kate era gravă şi răguşită.

— Sigur că da, spuse Liv.

— Acasă, în sertarul Ameliei, am găsit nişte bileţele pe care scrie „te urăsc”. Scrise de douăzeci şi doi de oameni diferiţi, spuse Kate, care nu voia să spună şi restul, dar ştia că trebuie. Şi se pare că Amelia avea de-a face cu un grup de fete care postau pe internet fotografii indecente cu ele.

— Fotografii indecente?

Liv părea la fel de îngrozită pe cât se simţea Kate, ceea ce o neliniştea şi consola în egală măsură pe aceasta din urmă.

— *Amelia*? Nu prea-mi vine să cred. Adică mulţi copii de la Grace Hall nu sunt chiar cu capul pe umeri, dar Amelia nu s-a numărat niciodată printre ei.

— Deci nu aveţi idee despre ce e vorba? întrebă Kate. Grupul online se numea *Birds of a Feather.* Se pare că aveau întruniri după şcoală şi chestii de genul ăsta. Ca şi cum ar fi făcut parte dintr-un soi de club.

Liv îşi încrucişă braţele şi coborî privirea. Scuturăde cap, fără să-şi ia ochii de la birou. Kate o aşteptă să spună că n-are idee.

— Îmi pare rău, dar nu pot, spuse ea, şi păru că fiecare cuvânt o doare.

— Nu puteţi? întrebă Lew, mult mai iritat decât îl auzise Kate vreodată.

— Aşa cum am mai spus, Grace Hall are reguli stricte...

— Staţi puţin, o întrerupse Kate, care simţea cum o părăseşte calmul. Amelia e moartă, iar chestia asta – orice ar fi ea – s-ar putea să aibă legătură cu moartea ei, şi dumneavoastră îmi spuneţi că ştiţi ceva, dar nu puteţi vorbi?

— Regret, dar mi-aş pierde slujba, spuse Liv încet.

Părea că o să-nceapă iar să plângă.

— ...dar puneţi întrebările corecte. Atâta pot să zic. Ar trebui să continuaţi să le puneţi. Vorbiţi cu Phillip Woodhouse. Ştiu că el... Mă rog, el ar vrea să vă spună lucruri. Există o întreagă situaţie care-l include pe el, consiliul de administraţie al şcolii şi nişte avocaţi.

Dădu din cap şi îşi coborî privirea:

— Îmi pare rău, dar deja am spus mai mult decât era cazul.

Kate o fixa pe Liv cu ochii mari:

— Doamne, Dumnezeule. Chiar vorbiţi serios.

Lew îi atinse din nou braţul lui Kate. Era un ordin. Oricât de mult i-ar fi displăcut asta, Kate ştia că poliţistul are dreptate. Faptul că se enerva pe Liv nu avea să ducă nicăieri.

— Înţelegem, spuse Lew. Nu încercăm să lăsăm pe nimeni fără slujbă. O să vorbim cu conducerea, dar revenim după aceea ca să vă mai punem întrebări.

Liv părea dărâmată:

— Sigur că da. Chiar vreau să vă ajut, jur!

— Ce ştiţi despre blogul de cancan al şcolii, Grace... nu ştiu cum? întrebă Lew.

Liv îşi dădu ochii peste cap:

— Da, *gRaCeFULLY.* Din fericire, a fost închis. Cel puţin pentru moment.

— De ce nu l-a închis conducerea mai demult? întrebă Lew.

— N-au reuşit niciodată să descopere cine era în spatele lui. Au încercat să afle de unde veneau postările, dar probabil că persoana care făcea asta şi-a acoperit urmele destul de bine. Auzisem la un moment dat că voiau să angajeze un expert în securitate informatică să-i ajute. Dar, acum, că e închis, nu ştiu ce au mai făcut în privinţa asta.

Telefonul lui Liv bipăi chiar atunci; părea să fie un mesaj. Ea îl luă şi citi sms-ul, apoi scoase un sunet de exasperare:

— Doamne, îmi pare tare rău, dar înţeleg că e o şedinţă despre care am uitat complet. Vă mai pot spune ceva înainte să fug? Ne putem întâlni din nou, în cazul în care credeţi că vă pot fi de ajutor.

Liv începu să-şi adune lucrurile – un bloc notes şi telefonul.

— V-a povestit vreodată Amelia ceva despre un băiat pe nume Dylan? întrebă Kate.

Îi părea o întrebare inofensivă, una pe care avea dreptul – ca mamă – s-o adreseze.

— Se pare că el şi Amelia se vedeau, continuă ea.

Liv îngheţă şi se uită de la Kate la Lew şi înapoi. Părea stânjenită.

— Am auzit şi eu că Amelia era cu Dylan. N-am aflat de la ea, aşa că nu ştiu dacă erau într-adevăr împreună. Poate „aveau o relaţie” e o expresie mai potrivită, spuse Liv, încet. Dar Dylan Crosby nu e băiat, doamnă Baron. E fată.

Amelia

19 OCTOMBRIE, 9:52 PM

DYLAN
ce faci?

AMELIA
nu mare lucru; tu?

DYLAN
stare proastă

AMELIA
de ce?

DYLAN
nush

AMELIA
hai să facem ceva să ne distrăm mâine

DYLAN
distracţie sună bine; idei?

AMELIA
orice cu tine

DYLAN
n vdm mâine

AMELIA
ok n vdm xo

19 OCTOMBRIE, 9:59 PM

SYLVIA
e din Maggies

AMELIA
cine?

SYLVIA
aia pe care o fute Ian

AMELIA
n-are cum

SYLVIA
da, una dintre curvele alea de Maggies e grămadă pe el

AMELIA
cine?

SYLVIA
nu ştiu; dar o să aflu

19 OCTOMBRIE, 10:05 PM

CHLOE
petrecere, la mine, vineri seara la 9

19 OCTOMBRIE, 10:12 PM

AMELIA
când t văd??? Dacă o să mă tot eviţi, o să cred că eşti criminal în serie sau ceva

BEN
Moa, ms

AMELIA
glumesc, oarecum. Dar pe bune, cnd vii?

BEN
Poate joi, încerc.

AMELIA
Yes! Acum nu mai trebuie să-ţi blochez apelurile ;)

19 OCTOMBRIE, 10:25 PM

ANTRENOR BING
revenire: autocarul pleacă pentru meciul de sâmbătă la 7:30 am; NU la 8:30 am; nu întârziaţi

19 OCTOMBRIE, 10:32 PM

DYLAN
uneori urăsc locul ăsta. Vrei să fugim?

AMELIA
Mă bag; când plecăm?

facebook

20 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Gândeam cât e de neplăcut să rămâi încuiat pe dinafară; şi mi-am dat seama că poate e mai rău să rămâi încuiat înăuntru.” Virginia Woolf, O cameră separată

Sylvia Golde
O spun în cel mai frumos mod cu putinţă, dar pe bune că începi să pari ciudată rău

George McDonnell
începe???

Carter Rose
Frate, cred că trenul ăsta a plecat demult

Amelia

20 OCTOMBRIE

— „O informaţie nu este niciodată adevărată sau falsă – ci doar mai mult sau mai puţin utilă din punct de vedere biologic şi al evoluţiei. Toate crezurile dogmatice sunt aproximări: aceste aproximări alcătuiesc o humă din care cresc aproximări mai bune”, citeşte Sylvia cu înfloriturі teatrale, din manualul ei de filosofie. În caz că te întrebi cine a zis asta...

— Nu mă întrebam, zic eu, fără să mă uit la ea.

Avem o fereastră şi stăm amândouă în biblioteca de la Grace Hall, proaspăt renovată la standarde wow, cu pereţi de sticlă, computere ultimul răcnet şi detalii de modă veche – lămpi antice, vitralii şi mese din lemn masiv, recondiţionate. Fusese rebotezată Biblioteca Rose, după familia Rose (inclusiv Carter, Bennett şi Cole), care finanţase renovarea. Sunt cu ochii pe tema de laborator pentru biologie, dar îmi e greu să mă concentrez chiar şi fără vorbăria Sylviei. Trebuie să mă văd cu Dylan după şcoală. A zis că vrea să-mi spună ceva. După mesajul ei de aseară, cel în care îmi spunea să fugim împreună, sunt sigură că e de bine. Poate chiar vrea să-mi spună că e gata să ne întâlnim fără să ne mai ascundem.

— Ernst Mach, el a spus asta, continuă Sylvia pentru că, aşa cum face de obicei, n-o interesează dacă vreau sau nu s-o ascult. Şi ştii ce spun eu? Eu spun „du-te-n mă-ta, Ernst”. Nici măcar nu sunt sigură că fraza aia e în limba engleză. Şi ce fel de nume e Ernst? Zici că-i lipseşte o vocală sau ceva.

— De ce ţi-ai mai ales cursul de Filosofie? întreb şi mă uit, în fine, la ea.

Mă agasează. Uneori, Sylvia face nişte tâmpenii cât ea de mari şi nici măcar nu şi le asumă.

— ...toată lumea ştie că e unul dintre cele mai grele cursuri din toată programa. Nu te-a pus nimeni să te înscrii.

— Şi mie îmi plac provocările, spune Sylvia, bătând în retragere. Nu eşti singura persoană care are curiozităţi intelectuale, să ştii.

Îi arunc o privire subţire:

— A, stai, acum mi-aduc aminte. Brian Porter merge şi el la cursul ăsta, nu?

Sylvia se foieşte pe scaun. Brian e băiatul pe care l-a vânat primăvara trecută în timpul înscrierilor. Ăla pe care i se pusese pata înainte de Ian. Îl prinsese până la urmă, dar el se strecurase din laţ înainte de vacanţa de vară, fix la timp.

— Partea cea mai rea e că el a renunţat, gen, a doua zi, recunoaşte ea într-un final şi dă din cap.

— Şi tu puteai să renunţi, să ştii.

— Şi *să afle* Brian că m-am înscris la curs din cauza lui? Pe bune, mai am totuşi *un strop* de mândrie.

— Pentru binele tău, sper ca Ian să nu se înscrie la Literatură Comparată sau ceva de genul în semestrul viitor. Cică aia e moartea.

— Mă rog, nu mă *mai* interesează ce face Ian, spune Sylvia.

Face pe dura, dar începe să-i tremure bărbia când se preface că se uită prin biblioteca aglomerată.

— Tu chiar nu-mi citeşti mesajele, aşa-i? Hello, cred că mă înşală.

— A, da. Uitasem.

Mor că am ajuns să vorbim despre Ian. De când mi-a recunoscut, practic, că o înşală, am tot încercat să evit orice discuţie despre relaţia lor. Dar dacă nu se despart mai repede, o să trebuiască să-i spun Sylviei. Şi chiar nu vreau să fac asta.

— Pana mea, atunci e un bou.

— Vezi, nici măcar tu nu mai zici că-s nebună. Şi tu crezi că e ceva aiurea cu el.

Sylvia pare tristă când mătură cu privirea mulţimea din bibliotecă, probabil uitându-se după Ian:

— Oricum, băieţii sunt de rahat.

Trebuie să schimb subiectul înainte ca Sylvia să se afunde. Şi am tot vrut să-i zic de Dylan, mai ales acum, că Ian ştie. Niciodată n-o să fie momentul perfect.

— Sunt cu cineva, izbucnesc eu înainte ca Sylvia să se uite la mine. Adică na, aşa cred. Aveai dreptate.

— Să-mi bag picioarele, ştiam eu! spune Sylvia şi mă pocneşte în joacă. De cât timp? Cine e? Trebuie să-mi spui tot. OMG, sunt aşa de încântată!

Sylvia încă reuşeşte să mă surprindă uneori. Nu credeam că o

s-o pot face să fie atentă la mine şi nu la Ian, nici măcar preţ de o secundă.

— Cred că de vreo două săptămâni, cam aşa.

— Două săptămâni! strigă ea.

De la biroul ei, bibliotecara ne pâsâie să tăcem. Sylvia flutură agasată o mână în direcţia ei.

— Credeam că o să-mi zici că de o zi, două. De două săptămâni şi n-ai zis nimic? Ia stai, te rog, te rog, te rog spune-mi că nu e vorba de Sinistrul Ben.

— Nu mă văd cu Ben. Şi nu e sinistru.

— Nu e gay, e foarte sinistru. Dar e în regulă, putem să fim de acord că nu suntem de acord în privinţa asta. Oricum nu vreau să vorbim despre tâmpitul de Ben în clipa asta. Vreau să vorbim despre bunăciunea care a reuşit să i-o tragă Ameliei Baron. *Cine* e? Carter, George McDonnell – jur că băieţii ăştia se străduiesc *de ani întregi* să-ţi intre sub fustă.

Trag aer în piept şi mă holbez la Sylvia. Acum e acum. Sunt pe cale să-i spun celei mai bune prietene că sunt cu o fată.

— Probabil că trebuia să-ţi fi zis asta mai devreme, încep eu.

O să fie OK. Sylvia n-o să aibă nicio problemă cu asta. Ştiu sigur.

— Nu că ar conta, gen pentru noi două, dar...

— Să-mi bag, spune Sylvia dintr-odată şi îşi trage capul între umeri.

Se apleacă puţin să se uite pe după mine, apoi se ascunde iar:

— Ăla e Ian? Cu *o fată*?

— Ce zici? o întreb şi mă întorc.

Într-adevăr, în celălalt capăt al bibliotecii e Ian, între secţiunea de referinţe şi marele glob pământesc din lemn. Chiar e cu o fată, dar ea dispare în spatele cuiva înainte să-mi dau seama cine e.

— Aia nu e Susan Dolan? şuieră Sylvia. OMG, ce târâtură.

Am văzut-o foarte puţin, dar se poate să fie Susan Dolan. Şi dacă Ian flirtează de faţă cu ea, nu e bine. Susan se culcă, practic, cu toată lumea. Simt o uşurare egoistă că nu e Zadie. Măcar Susan nu e o Maggie. Secretul meu şi al lui Ian nu are nicio legătură cu fata asta.

— Sunt gay, Sylvia, spun eu, insistând în ciuda noii şi neaşteptatei drame cu Ian.

Pentru că e adevărat şi pentru că e timpul să încep să dau lucrurile pe faţă. Tot. Brusc, mi se pare că e acum ori niciodată.

Sylvia încă e absorbită de eforturile de a trage discret cu ochiul pe după mine. Pare că nici n-a auzit ce am spus. Apoi, brusc, ochii ei mă fixează.

— Stai, *ce-ai zis*?

— Cred că s-ar putea să fiu gay.

— Nu, nu eşti, spune Sylvia categoric şi se întoarce la spionajul ei. Să fii gay nu e cu „s-ar putea”.

Îmi imaginam că Sylvia o să fie surprinsă, tristă, poate chiar uşor crizată. Dar niciodată n-aş fi zis că n-o să mă creadă.

— N-am vrut s-o spun aşa. Chiar ştiu. *Ştiu* că sunt gay.

Sylvia pufneşte teatral.

— OK, dar ştii că persoanele gay fac sex, nu? Să fii gay nu e doar un fel mai ascuns de a fi abstinent, pentru că... O, Doamne.

Sylvia se ascunde din nou după mine:

— Aia e *mana* lui pe *fundul* ei? Nu pot să mă uit. Uită-te tu. Întoarce-te şi vezi.

Încerc să nu mă enervez. Ian, în public, cu altă fată – mai ales una ca Susan Dolan – e ceva grav. Dar după bomba pe care tocmai am aruncat-o eu? Adică, mi-ar fi plăcut să ne concentrăm puţin pe mine şi pe dramele mele. Pe de altă parte, chiar îmi pare rău de Sylvia. Să ţi se dea papucii aşa, de faţă cu toată lumea – e de porc.

Îmi arunc creionul pe jos ca să am un pretext să mă întorc şi să mă uit în direcţia lui Ian. Întâi nu-l văd, în timp ce pipăi pe jos după creion. Apoi se ridică în sfârşit de după raftul lângă care se lăsase pe vine. Imediat apare şi Susan Dolan lângă el. Rămân întoarsă şi îi urmăresc cum îşi zâmbesc unul altuia şi îşi ciocnesc umerii în joacă. O, e de rău. *De foarte rău*.

— Asta cauţi? întreabă cineva.

Lângă mâna mea sunt pantofii maro, cu şireturi şi foarte trendy ai unui bărbat. Când mă ridic, îl văd pe domnul Woodhouse ţinând creionul meu.

— Da, mersi, îi spun şi întind mâna după el.

— Da, da, mersi mult, zice şi Sylvia şi îi face semn să ne lase. Dar, ştiţi, noi încercăm să învăţăm aici.

Sylvia nu-l înghite pe Woodhouse pentru că o tot ameninţă cu corijenţa. Woodhouse e genul ăla de radical când vine vorba despre medii. Elevii fie îl urăsc, fie vor să se culce cu el. Nu prea

există variantă de mijloc. Woodhouse îi aruncă Sylviei o privire de parcă s-ar strădui din răsputeri să nu o urască, la rândul lui. Asta mă face să-l plac şi mai mult.

— Poţi să treci pe la biroul meu după ore, Amelia? mă întreabă, întorcându-se spre mine. Vreau să vorbim ceva.

— Ce? De ce?

Par prea agitată. Zilele astea am o conştiinţă încărcată rău.

— Ă, întreb pentru că am antrenament la hochei pe iarbă după ore.

— Am vorbit deja cu doamna Bing. Nu durează mult, spune Woodhouse, apoi se întoarce spre Sylvia. Şi, domnişoară Golde, mă bucur să văd că înveţi. M-a sunat azi profesoara ta de Spaniolă. Nu ştiu la ce ţi-a stat mintea în ultimele săptămâni, dar e cazul să ţi se întoarcă la învăţătură. Nu-ţi permiţi încă o corijenţă.

Sylvia îl ignoră şi mâzgăleşte ceva în caiet:

— Sigur că da, *domn* director, spune ea într-un final, fără să se uite la el, care pare agasat.

— Minunat, domnişoară Golde. Absolut minunat. În fine... Amelia, ne vedem mai târziu.

În timp ce Woodhouse se îndepărtează, Sylvia îi face cu mâna de parcă ar vrea să şi-l scoată complet din câmpul vizual. Apoi începe să se uite în toate părţile prin bibliotecă, dar Ian şi Susan Dolan au plecat deja.

— Superb. Mersi mult, domnule Rahat Pansat Woodhouse.

•

Primesc un mesaj de la Dylan în mijlocul orei de Biologie.

La tine, în pauză?

N-am avea cine ştie ce timp, douăzeci de minute fără cât am face pe drum, ceea ce ar fi ca toată chestia să devină cam riscantă. Dar şi incitantă.

Ies în viteză din scoală imediat ce se termină ora de Biologie. Când trec de ultimul colţ, o văd pe Dylan aşezată pe treptele casei mele. Îşi sprijină faţa în mână, cu capul întors ca şi cum s-ar feri de vânt. Şi e destul de frig afară, cu tot soarele strălucitor de toamnă care-i aprinde flăcări în păr.

Sunt la câteva case distanţă când Dylan se întoarce spre mine. Zâmbeşte şi i se luminează faţa. Când o văd că se uită

aşa la mine, ştiu că simte pentru mine ce simt şi eu pentru ea. În sfârşit, sunt sigură de asta. Nu doar că-mi place Dylan. Nu doar că mi s-a pus pata pe ea. Sunt îndrăgostită de ea. Complet căzută în cap.

Într-un fel, e o uşurare. Pentru că nu mai e cale de întoarcere acum. Şi, după atâta timp în care a fost ciudată, de parcă ar fi vrut mereu să fugă, pare că, în sfârşit, s-a schimbat ceva şi pentru ea. Văd asta în felul în care mă priveşte. Îi întorc zâmbetul şi merg puţin mai repede.

— Hai înăuntru, îi spun luând-o de mână şi urcând treptele în fugă.

Tot ce-mi doresc este s-o sărut chiar acolo, pe stradă. Dar sunt sigură că oamenii ar remarca două adolescente care se sărută pe trotuar în timpul orelor. Poate că m-ar şi pâri mamei.

— Am ceva să-ţi spun.

Suntem încă în vestibul, nici n-am închis bine uşa, că Dylan începe să mă sărute, iar mâinile i se mişcă rapid pe corpul meu, înlăturând strat după strat de haine. Simt că în iureşul de mâini, piele şi buze, toate cuvintele pe care voiam să i le spun, cele importante, s-au spus deja. Dylan ştie ce simt. Şi eu ştiu ce simte ea.

•

După, stăm întinse, dezbrăcate, pe canapeaua din living, cu picioarele încolăcite.

— Îmi place la nebunie că mama ta nu e niciodată acasă, spune Dylan, cuibărindu-se cu capul pe pieptul meu şi mângâindu-mi braţul cu un deget. Trebuie să fie extraordinar să fii lăsată în pace.

— Câteodată, îi răspund. Dar îmi place să petrec timp cu maică-mea. Ar fi bine dacă ar putea să stea mai mult pe aici.

Îmi amintesc cât de furioasă fusesem săptămâna trecută când o trezisem super devreme ca să urlu la ea despre cine-i tata. Cu o noapte înainte tocmai primisem un mesaj d-ăla despre taică-meu şi, brusc, mă enervasem rău de tot. Aşa de rău, încât nu-mi mai păsa dacă o rănesc pe mama. Ba chiar scosesem jurnalele ei vechi din pivniţă, ca să le citesc pe toate şi să aflu singură ce s-a întâmplat.

Şi chiar începusem să le citesc – câteva pagini dintr-unul, câteva din altul – dar n-am ajuns prea departe. Am citit vreo două însemnări de când a aflat mama că e însărcinată şi apoi

imediat după ce mă născusem. În niciuna nu scria cine-i tata. Tot ce am reuşit a fost să îmi fie milă de ea. Mama era atât de singură şi de speriată pe vremea aia. Nu m-am supărat pe ea fiindcă nu era extrem de încântată că o să mă aibă, dar nici nu voiam să citesc prea mult despre asta.

În plus, simţeam că nu e OK ce fac. Maică-mea nu-mi citeşte chestiile private, sau eu nu ştiu să facă asta.

Şi dacă mama mă protejase de tata dintr-un motiv întemeiat? Mă iubeşte. Ar fi în stare să facă asta. Să mă lase să mă supăr pe ea, dacă ăsta e preţul pentru ca eu să fiu în siguranţă. Iar mama e tot ce am – tot ce am avut vreodată – şi o iubesc. Nu vreau să aflu ceva care să schimbe asta. Pot să trăiesc o viaţă întreagă cu un gol în locul unde ar trebui să fie tata, dacă ea e acolo ca să-l umple.

— Maică-mea e *mereu* pe lângă mine, spune Dylan. E aşa de enervant.

Am întâlnit-o pe mama lui Dylan o dată, dar nu ştiam despre ea decât că e actriţă şi că, la un moment dat, crezuse că o să fie următoarea Marilyn Monroe – şi chiar e genul glamouros, ca Dylan –, dar fusese nevoită să accepte roluri episodice în diversele variante de *Lege şi ordine.* E pisăloagă şi cu Dylan, pe care o tot bate la cap să se facă actriţă, deşi Dylan nici nu vrea s-audă. O obligă să se-mbrace numai cum vrea ea şi îi spune tot timpul că trebuie să mai scape de nişte kilograme, deşi Dylan e slabă moartă. O tratează ca pe o păpuşă, nu ca pe o persoană. Pe Dylan nu pare s-o deranjeze, dar ce-mi povesteşte mi se pare sinistru. Şi mă face să mă bucur că o am pe mama – chiar dacă nu stăm împreună atât cât mi-ar plăcea.

— Credeam că tu şi cu mama ta sunteţi foarte apropiate, îi spun.

— Suntem. Maică-mea şi cu mine suntem cele mai bune prietene, recită Dylan ca pe o poezie. Ea, Zadie şi cu taică-meu sunt singurii oameni care mă cunosc aşa cum sunt eu cu adevărat.

Încerc să nu mă supăr că nu sunt şi eu pe listă. N-o ştiu pe Dylan de atât de multă vreme.

— Oricum, mă bucur că maică-ta nu-i aici. În felul ăsta, avem un loc unde putem fi singure.

— Şi eu, îi spun, şi simt că-mi flutură ceva în piept. Ştii, aproape că i-am spus Sylviei despre noi azi.

— Aproape?

Dylan pare surprinsă şi uşor agitată.

— Nu-ţi face probleme, îi zic, am apucat să-i spun doar că îmi place o fată. Nu şi care fată.

— Dar abia asta e important.

Dylan îmi zâmbeşte jucăuş, cu ochi albaştri strălucitori.

Expir şi atunci realizez că îmi ţinusem respiraţia. Îmi era teamă ca Dylan să nu se supere pe mine pentru că i-am spus Sylviei fie şi atât.

— Clar eşti *cea mai* importantă, îi spun, zâmbindu-i. Partea amuzantă e că Sylvia nu m-a crezut. Crede că nu sunt sigură că-s gay.

Dylan se întinde la loc şi îşi fixează privirea în tavan.

— Şi? Eşti sigură? mă întreabă.

— Da, îi spun, dorindu-mi să se uite la mine. Tu eşti?

— Eu nu am încredere în oameni, îmi zice, de parcă asta mi-ar fi răspuns la întrebare.

Şi, din tonul ei, nici nu părea să creadă că asta e ceva rău, doar un fapt de care trebuie să ţin seama:

— Oamenii nu vor decât să-ţi lipească o etichetă. Să te numească într-un fel sau în altul. Şi, după aceea, asta e tot ce vei fi, pentru totdeauna.

Am impresia că nu mai vorbeşte doar despre noi două. A spus-o de parcă toată viaţa ei n-ar fi făcut altceva decât să încerce să fugă înainte de a fi etichetată.

— Nimeni nu poate hotărî ce sunt eu, în afară de mine, îi zic.

Şi chiar vorbesc serios. Chiar sunt impresionată de mine însămi. Mă uit la Dylan şi mă aştept să se întoarcă, să mă privească, la fel de mândră de mine. Dar rămâne cu ochii în tavan.

— Nu-mi pasă ce gândesc oamenii. Îmi pasă doar de tine, închei eu.

Dylan rămâne tăcută destul de mult; aşa de mult, încât deja încep să mă sufoc. În sfârşit, se uită la mine:

— OK.

A spus asta aşa de încet, încât pare că mai degrabă încearcă să fie de acord cu mine, nu că gândeşte la fel. Dar e un început.

— Şi mie.

— Pot să te mai întreb ceva?

Ştiu că e o întrebare periculoasă, dar trebuie să ştiu. Mai ales

acum.

— Tu şi cu Zadie aţi fost vreodată, gen, împreună?

— Zadie? Pe bune?

Dylan râde zgomotos:

— Ce scârbos! Suntem ca şi surori. Ne ştim de când aveam cinci ani. Zadie e singura persoană, în afară de părinţii mei, care ştie totul despre mine. A fost mereu alături de mine, mai ales când chiar aveam nevoie de cineva aproape; uneori mi se pare că mereu am nevoia asta.

— Aha, spun eu. Înţeleg.

Nu mă simt atât de uşurată pe cât speram. Aş întreba-o pe Dylan ce vrea să spună, cum adică are nevoie de cineva mereu? Cumva, pot să înţeleg o astfel de prietenie, pentru că Sylvia şi cu mine avem aşa ceva. Doar că Dylan pare să vorbească despre cu totul altceva.

— Oricum, lui Zadie îi plac băieţii, continuă Dylan. Mie îmi e doar cea mai bună prietenă, OK? Are grijă de mine, dar asta-i tot.

— OK, spun eu, zâmbind. Bun.

Pentru că, şi dacă nu o cred de tot, vreau s-o cred.

Ne îmbrăţişăm, închid ochii şi inspir mirosul dulce al părului ei sălbatic. Şi, fix atunci, îmi răsare în minte acel gând negativ pe care am tot încercat să-l ignor în ultimele zile:

— Îh...

— Ce-i?

— Tocmai mi-am amintit că pozele alea ale mele trebuie să apară mâine pe blogul ăla idiot.

M-am tot gândit şi răzgândit de când Ian a făcut fotografiile. Şi, dacă acum o am cu adevărat pe Dylan, la ce-mi mai trebuie Maggies?

— Nu mă încântă ideea că nişte boşorogi graşi cu degete lipicioase o să stea în chiloţi, să se uite la pozele mele şi să le dea like.

— Mmmm, râde Dylan. Când o spui aşa, sună delicios.

— Vorbesc serios, îi spun, deşi râd şi eu, iar hohotele mele îi fac capul lui Dylan să se bălăngăne, aşezat pe pieptul meu. Tu nu te simţi aiurea că ai pozele alea acolo?

Când îi privesc profilul, văd că zâmbetul îi păleşte:

— Poate, îmi răspunde, ridicând din umeri. Dar pe mine cam totul mă face să mă simt aiurea.

— Faptul că există pe net poze în care eşti jumate goală se cam califică la asta.

Dylan rămâne tăcută. Pozele ei sunt deja acolo.

Probabil că am insultat-o.

— Ei, în orice caz – spun eu, într-o încercare jalnică de a schimba subiectul, fără să-l schimb, de fapt – o să-i zic lui Zadie că nu mai vreau să mă joc. Că m-am răzgândit.

— Dar o să te dea afară din Maggies, spune Dylan şi se ridică brusc, uitându-se la mine cu ochi neliniştiţi şi speriaţi. Sigur te dă afară.

— Eşti singura parte din Maggies care mă interesează.

Dylan se întinde la loc şi tace chiar mai mult decât înainte. E cam de porc. Speram să spună ceva de genul „da, mai dă-o-n mă-sa pe Zadie, n-avem nevoie de ea!”. Dar nu o face. Nu spune nimic. Stăm pur şi simplu întinse, cu trupurile împletite, când aud uşa din faţă deschizându-se.

— Rahat, şoptesc eu. E maică-mea.

Amândouă suntem dezbrăcate. Hainele noastre sunt tocmai în vestibul. Una e să-i zic maică-mii despre Dylan, şi cu totul alta să ne găsească aşa. Înhaţ cuvertura de pe canapea şi o arunc peste Dylan. Apoi îmi acopăr pieptul gol cu braţele şi mă aplec în faţă, încercând să ascund cât mai mult. Închid ochii strâns, ca un copil mic care se străduieşte să devină invizibil.

— Hopa, spune cineva. Ce romantic.

Nu e vocea maică-mii.

Când deschid ochii, Zadie stă acolo, în livingul meu. Într-o mână are hainele noastre, iar în cealaltă îşi ţine iPhone-ul. Ne filmează.

— Cum ai intrat aici? urlu eu. Nu poţi să intri aşa în casa mea!

— Uşa *era* descuiată, pe bune, spune Zadie cu un rânjet plin de tupeu şi ne dă târcoale de parcă ar vrea să obţină un cadru mai bun.

Dylan ridică puţin cuvertura ca să-şi acopere sânii şi îşi fereşte fata.

— Tare grăbite aţi fost. Dacă mă gândesc, cred că nici măcar închisă ca lumea nu era uşa.

Vreau să mă ridic şi să-mi iau hainele din mâna lui Zadie, dar nu vreau să mă filmeze cum merg goală prin cameră.

— Dar ce faci, ne urmăreşti, sau ce? Şi de unde ai ştiut că suntem aici? strig la ea. N-ai ce căuta aici! E casa mea.

— Vă urmăresc? E un cuvânt cam dur, nu crezi? rânjeşte Zadie, din nou. Dar, dacă vrei să ştii, m-am ţinut după voi. Şi după aia am aşteptat şi am aşteptat afară... *o veşnicie.*

Îşi dă telefonul la o parte o clipă şi se uită drept la Dylan, care nu se uită la ea.

— Bravo vouă. Aveţi ceva vână. Dar, pe de altă parte, cred că la fete e diferit.

Mă aştept ca Dylan să ţipe la Zadie. Să redevină fata pe care o văzusem în subsolul lui Zadie în ziua aceea. Dar rămâne mută, pe canapeaua în care pare că vrea să se ascundă cu totul.

— Ieşi! strig eu, şi mai tare. Ieşi dracului din casa mea!

Zadie oftează, plictisită, şi întoarce camera telefonului spre mine.

— Să ştiţi că ăsta n-o să fie un film prea bun dacă nu faceţi ceva, ştiţi voi, interesant.

Se apropie până când camera ajunge la jumătate de metru de fata mea.

— N-o să primiţi un milion de vizualizări pe youtube doar pentru că sunteţi două fete dezbrăcate. S-a mai făcut asta de nu ştiu câte ori. Avem nevoie de acţiune. Ce ziceţi de un sărut? Sau, poate, una din voi s-o apuce pe cealaltă de un sân?

În clipa aia, ceva explodează în mine. Sar în picioare şi smulg hainele pe care Zadie le ţine sub braţ. Le dă drumul imediat şi sare într-o parte, ca să nu ajung şi la telefon. Continuă să filmeze, însă, în timp ce îmi culeg hainele de pe jos şi îmi pun tricoul şi jeanşii. Odată îmbrăcată, mă răsucesc şi aproape că îmi lipesc faţa de a ei.

— Ieşi dracului din casă sau chem poliţia.

— Ce drăguţ, spune ea şi se apropie şi mai mult. Îi aperi onoarea.

Apoi dă din cap, dezamăgită:

— Nţ, nţ, Ochi Turbaţi, credeam că tu *eşti* aia deşteaptă. Crezi că Dylan dă măcar un scuipat pe tine? Crezi că *însemni* ceva pentru ea? Nici măcar n-o cunoşti. Nu însemni *nimic.* Şi, până mâine, o să fii uitată, ca o târfă ieftină ce eşti.

— Dacă nu pleci... Te dau eu afară.

Strâng pumnii atât de tare, încât unghiile mi s-au înfipt în carne.

— Ooo, ce macho eşti...

Zadie fluieră, apoi ridică telefonul în aşa fel încât camera să

fie exact în dreptul feţei mele.

— Asta e chestia ta? Tu porţi pantalonii? Îmi place. E sexy.

— Fir-ai a dracului de nenorocită...

— Gata! strigă Dylan din celălalt colţ al încăperii.

Mă întorc şi văd că e complet îmbrăcată; tocmai îşi pune cizmele. Pare gata să izbucnească în plâns.

— Vă rog, opriţi-vă.

— Dylan, ce faci? întreb cu voce ascuţită, de copil speriat. Unde te duci? Tu nu trebuie să pleci. Zadie pleacă, şi pleacă în secunda asta.

— O, da, drăguţo, spune Zadie cu un rânjet răutăcios.

Dylan se târăşte deja spre uşă.

— ...Eu plec, aşa-i. Iar iubita ta vine cu mine.

•

Cumva, reuşesc să ajung înapoi la şcoală. Aş vrea s-o găsesc pe Dylan înainte ca ea să uite ce avem noi. Nu-mi amintesc când am ieşit din casă, dar mă trezesc la ora lui Liv. Stă în picioare, în dreptul tablei, şi vorbeşte. Văd că i se mişcă buzele, dar cuvintele ajung la mine ca o bolboroseală îndepărtată.

Realizez că vorbeşte cu mine abia în momentul în care văd că toată lumea se holbează.

— Amelia? Ştiu că tu ştii răspunsul la asta, spune Liv. Te rog, luminează şi restul clasei.

Când mă întorc spre sunetul vocii lui Liv, mă simt ca şi cum capul mi-ar fi plin cu nisip ud. De parcă, în orice clipă, mi s-ar putea desprinde de gât şi rostogoli, fără viaţă, pe podea.

— Amelia? Eşti OK? mă întreabă Liv, îngrijorată. N-arăţi prea bine.

În sfârşit, reuşesc să-mi concentrez privirea pe ea. Doar că, în aceeaşi secundă, ochii mi se umplu cu lacrimi. Liv încă se uită fix la mine când se sună de pauză şi toţi ceilalţi copii se mişcă simultan, umplând camera cu un iureş de culoare, trupuri şi sunete. În afară de mine. Nu mă pot mişca.

Rămân pe scaun şi revăd, în buclă, momentul în care Dylan s-a târât ca un zombie afară din casa mea. Nici măcar nu s-a întors să-şi ia la revedere. Apoi, văd expresia de pe faţa lui Zadie. Ce încântată era, nenorocita! Totul ieşise exact aşa cum plănuise.

— Vrei să mergi la cabinetul medical, Amelia?

Sala de clasă e goală, dar Liv e chiar lângă pupitrul meu,

acum, şi pare speriată.

— Eşti albă ca hârtia. Merg eu cu tine, dacă vrei.

Încerc să dau din cap că nu, dar nu-l simt mişcându-se.

— OK, spune Liv, nu foarte convinsă. Dar ceva ai păţit. Se vede. Vrei să vorbim despre asta?

Dacă vreau să vorbesc cu ea despre ce am păţit? Dacă vreau să-i spun bunei mele profesoare de Engleză că prima fată de care m-am îndrăgostit tocmai mi-a sfârtecat pieptul şi mi-a smuls inima?

— Tocmai mi-a venit ciclul, îi spun. Am crampe.

— Ah, zice Liv, acum jenată că a insistat. Mai eşti în stare să treci pe la domnul Woodhouse? M-a rugat să te trimit la el după oră. Dar, dacă nu te simţi bine...

— Nu, e în regulă, îi răspund.

Pentru că asta îmi dă ceva de făcut. Am un loc în care trebuie să ajung. O direcţie în care să mă mişc. Şi poate că o mică parte din mine speră ca Woodhouse să o facă pe Zadie să dispară.

— Pot să merg.

•

Stau în biroul lui Woodhouse şi aştept să termine de vorbit la telefon. Îmi văd pulpele presate pe şezutul scaunului, mâinile aşezate pe braţele de suport. Dar nu le simt nici pe unele, nici pe altele. Nu simt nimic.

— Scuze, spune el dând din cap, după ce închide telefonul. Absolvenţii sunt tare insistenţi uneori. Să nu fii şi tu la fel, peste câţiva ani. E... În fine, de fapt tu nu cred că ai fi aşa.

Mă holbez la el. N-aş putea să mă prefac că sunt altfel decât sunt.

— Eşti bine, Amelia?

Rezolvă, strig pe dinăuntru. *Dă-o afară din şcoală*. *Pune să fie arestată*.

— Mă doare capul. Migrenă.

— A, OK, atunci n-o să te reţin.

Ia un plic de pe birou şi mi-l oferă:

— E pentru tine, spune repezit. Deschide-l.

Mă uit lung la plic înainte să întind mâna să-l iau. Totul pare să se mişte cu încetinitorul. Simt greutatea plicului în palme, îl văd pe Woodhouse privindu-mă de parcă tocmai mi-ar fi dat un cadou. Sunt sigură că, înăuntru, o să găsesc un poster lucios cu Dylan şi cu mine îmbrăţişate.

— Ei, haide, eu ştiu deja ce-i înăuntru. M-au şi sunat, spune Woodhouse, nerăbdător. Deschide-l.

Rup plicul cu degete greoaie şi neîndemânatice, înăuntru e o coală obişnuită şi nu văd nimic lucios, care să aducă a fotografie. Trag puţin aer în piept şi deschid scrisoarea adresată mie, prin intermediul şcolii. Ochii îmi pică pe al doilea paragraf: „Această bursă va acoperi integral costurile conferinţei şi un fragment din lucrarea dumneavoastră, *Astăzi, eu sunt,* va fi publicat în antologia evenimentului”.

— Liv se simte prost că ţi-a înscris lucrarea împotriva voinţei tale, spune Woodhouse. Şi nu voia să te simţi obligată să accepţi, de asta nu a vrut să fie de faţă.

— Ah, spun eu uitându-mă în jos şi încercând să procesez faptul că am câştigat o bursă la care nici nu mă înscrisesem.

Dar, având în vedere ce munte de rahat a devenit restul vieţii mele, chiar sunt puţin fericită. Nu chiar *fericită-fericită,* dar poate că mai puţin moartă. Asta îmi aminteşte că a existat un „eu” şi înainte să aud măcar de Maggies sau de Dylan.

— Ar trebui să sărbătoreşti, spune Woodhouse. Eşti prima câştigătoare a bursei Mittlebranch pe care a avut-o vreodată Grace Hall. Este o confirmare a talentului tău, Amelia. Serios.

Apoi trage aer în piept şi, dintr-odată, pare obosit.

— Dar, Amelia, bursa depinde de o recomandare scrisă de mine. Şi, ca să pot face asta cu conştiinţa împăcată, trebuie să ştiu că ai ieşit din club. Că nu mai eşti o Maggie. Va trebui să-mi dai şi numele celorlalte fete care sunt membre. Am trecut multe cu vederea, Amelia. Ai părăsit incinta şcolii fără permisiune de cel puţin cinci ori în ultimele trei săptămâni. Nu pot să scriu recomandarea dacă nu mă ajuţi; şi am nevoie s-o faci acum.

— Mă *şantajaţi*?

— Amelia, ştii că nu e asta intenţia mea, spune Woodhouse, încruntat. Dar fetele astea vor sfârşi prin a face cu adevărat rău cuiva. Sunt convins de asta. Poate că nu ţie, dar se va întâmpla până la urmă. Faptul că îţi cer să faci ceea ce e corect nu înseamnă şantaj. Dacă îmi dai numele lor, poate că reuşesc să le apăr de ele însele.

— Şi ce-o să se întâmple când o să afle că eu le-am turnat?

Nu că ar exista vreo şansă ca eu să-i spun ceva lui Woodhouse; nu acum, când Zadie are filmarea aia cu Dylan şi cu mine.

— ...ce-o să fie atunci?

— Asta nu se va întâmpla, Amelia, spune Woodhouse. Îţi promit.

— Normal că-mi promiteţi, îi spun şi mă ridic. Pot să plec?

— Da, Amelia, poţi, spune el.

Pare mai mult decât dezamăgit. E aproape trist.

— Dar, Amelia, gândeşte-te la ce am spus. Fetele astea nu merită să-ţi rişti viitorul pentru ele.

gRaCeFULLY

17 OCTOMBRIE

Pentru că există 176 de definiţii ale cuvântului „ratat” pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

Hei, oameni buni,

Deci Dylan Crosby chiar e îndrăgostită. Aşa umblă vorba. De cine s-a îndrăgostit, asta e o altă discuţie. Ştiu, cu toţii speram să fie domnul Woodhouse. Adică toată lumea crede că omul merită o bunăciune nubilă şi tânără. Dar nu e Phillip, din câte ne-am dat seama.

Mai multe tipe din ultimul an – membri Devonkill, spun sursele mele – au fost culese de părinţii lor de la Secţia 78 aseară. Se pare că au confundat o verandă cu un club de noapte pe strada greşită. Haideţi, toată lumea ştie că nu te dai în stambă în Montgomery Place. Locul ăla e cel mai liniştit din tot cartierul. Iar John Turturro nu acceptă străinii pe scara lui pentru nimic în lume. Dar, din fericire pentru idioatele alea, unul dintre taţi e membru în consiliu. Aşa că, mai repede decât aţi putea spune „proces verbal anulat”, au fost eliberate toate. E drept, uneia i-a fost anulată petrecerea de ziua ei; trebuia să fie la Standard Hotel. Nu-i nimic, pisi, am auzit că acolo oricum nu te lasă cu diademe.

Mai avem câteva luni până când universităţile anunţă deciziile anticipate, dar Zadie Goodwin pare foarte încrezătoare în şansele ei. O parte din mine crede că tăticul ei a uns zdravăn nişte roţi. Dar se poate să le fi uns chiar ea, aşezată în genunchi.

Kate

23 IULIE, 1997

M-am învoit la muncă pentru a treia zi la rând. Mi-am promis că e ultima. O să merg de mâine. Mi separe o tâmpenie să-mi distrug toată viaţa doar pentru că mi-am făcut praf o parte din ea.

Aseară, m-am hotărât să merg şi eu la un bar ca să-mi înec amarul. Şi am băut o groază de bere. Eu nici măcar nu beau bere de obicei.

Dar asta bea Rowan. Şi vrei să ştii cine e Rowan? E băiatul super drăguţ cu care am vorbit aseară despre pasiunea lui de a preda şi pasiunea mea de a ajuta oamenii din calitatea de avocat; aşa mi-am amintit de ce am vrut să merg la Facultatea de Drept: ca să ajut oamenii. Aveam de gând să devin apărător din oficiu sau să ajut oamenii fără adăpost. În schimb, am aterizat la Slone & Thayer, acel hău de lăcomie corporatistă.

Consider că e vina lui Gretchen. Partea cea mai rea e că mă potrivesc de minune cu peisajul. Cei de la firmă mă adoră. Cred că şi asta e vina lui Gretchen.

Rowan nu s-ar fi adaptat niciodată. E amuzant, are principii şi e isteţ, are o barbă dezordonată şi cei mai calzi ochi pe care i-am văzut vreodată. Aveam senzaţia că-l cunosc dintotdeauna, şi asta încă înainte de berea cu numărul trei, de la care chiar m-am îmbătat.

Aşa că, în momentul în care a aruncat bomba că pleacă în Africa, unde are de gând să construiască şcoli în care să înveţe sate întregi să citească şi, probabil, să le şi purifice apa în timpul lui liber, eu eram deja căzută în cap după el.

Am făcut schimb de adrese de e-mail. Dar, pe bune? Trei ani? O noapte? Probabil că o să ne scriem de cel mult două ori.

Singura decizie cu adevărat bună a fost să nu mă culc cu el. Cel puţin, în felul ăsta nu pot s-o consider încă o poveste de amor eşuată. Dar sărutul a fost uimitor. Şi aveam nevoie de el. Eram destul de sigură că n-o să mai pot săruta pe nimeni, niciodată; cel puţin, nu fără să mă simt ca o târfă.

Kate

SLONE & THAYER
24 IULIE 1997

Jeremy: Eşti OK?
Kate: Sunt bine
Jeremy: Sigur? Ai lipsit trei zile.
Kate: Gripă. Sunt bine.
Jeremy: Pot să inventez o scuză pentru tine. Nu e musai să vii la şedinţă. Am mesajul de la tine.
Kate: Nu, o să vin. Sunt bine. Serios.

SLONE & THAYER
25 IULIE 1997

Daniel: Vii diseară?
Kate: Nu
Daniel: De ce? Realizezi că faci exact invers decât ce ar trebui să faci, ca asociat sezonier. Ar trebui să NU munceşti deloc şi să petreci non stop pe banii lor.
Kate: Ştii că chatul ăsta intern e monitorizat, da?
Daniel: Slone & Thayer ştie la fel de bine ca mine cum stă treaba. Vino. E un picnic cu catering în parc, pentru filarmonică. Şampanie gratis. Câţiva ieşim după aia.
Kate: OK; o să vin
Daniel: Serios?
Kate: Serios.

Kate

15 AUGUST 1997, 4:18 AM

Către: Kate Baron
De la: rowan627@aol.com
Subiect: Scuze!

Katie! Acum am văzut e-mailul de la tine! Ştiu că l-ai trimis acum două săptămâni. Şi mă bucur tare că ai făcut-o. Cum ţi-a fost vara? M-am tot gândit la tine de când am ajuns aici. Chiar simt că avem o conexiune, Katie. Nu am spus-o doar aşa. Şi sper ca faptul că mi-ai scris să însemne că şi tu simţi la fel.
Par nebun? Probabil. Asta e problema cu e-mailurile. Nu există nimic care să mă oprească din bătut câmpii... Oricum, e mişto în Ghana. Ciudat, înspăimântător şi frumos. Iar oamenilor pare să le placă felul în care cânt la chitară, ceea ce e un bonus. Aş fi vrut să fii aici, ca să le vezi pe toate cu mine. Şi ştiu că nici măcar nu ne cunoaştem. Dar, chiar şi aşa, vorbesc serios.
În fine, scrie-mi cu veşti din State, dar, şi mai important, despre tine. Te-ai mai gândit să renunţi la chestia aia corporatistă?... Dacă te hotărăşti s-o faci, să ştii că ne-ar prinde tare bine o mână de ajutor aici. O să am acces la internet în săptămânile următoare, dar, după aceea, n-o să putem comunica timp de şase luni, ştiu. Şase luni. Şase luni şi noi ne cunoaştem de vreo şase ore.

Pe de altă parte, când lucrurile sunt sortite să se întâmple, de obicei se întâmplă.
Toată lumea are raze călăuzitoare. Lumini care le arată drumul spre casă.

pace,
Rowan

Kate

28 NOIEMBRIE

O fată. Amelia era îndrăgostită de o fată. După ce Lew o lăsase acasă, Kate se aşezase pe canapeaua din living, cu haina pe ea, şi îşi repetase aceste cuvinte încontinuu. O *fată. Fiica mea era îndrăgostită de o fată. Fiica mea era îndrăgostită de o fată.* Interesul ei pentru băieţi nu era întârziat; lipsea cu desăvârşire.

Kate nu era supărată pentru că Amelia era gay, dar o durea şi o tulbura faptul că nu avusese habar despre asta. Deloc. *Sigur ai simţit ceva în adâncul sufletului,* asta i-ar spune prietenii ei, dacă ar şti. Pentru că se presupune că într-un mod magic, cosmic chiar, mamele ştiu toate lucrurile importante despre copiii lor. De la bun început, Kate fusese îngrijorată că s-ar putea să-i lipsească această intuiţie maternă, dar mereu crezuse că apropierea ei de Amelia ar învinge acest handicap. Se înşelase amarnic. Acum îi era clar.

Dintr-odată, toate acele bileţele cu „te urăsc" dobândiră o semnificaţie şi mai teribilă. Oare grupul *Birds of a Feather* protestase aşa faţă de faptul că Amelia era gay? Nu prea îi venea să creadă că asta ar fi aşa o dramă pentru nişte adolescenţi dintr-un cartier atât de progresist cum este Park Slope. Dar poate că adevărata problemă o reprezentase faptul că două membre ale grupului aveau o aventură. Pentru că şi Dylan era pe acea listă. Lew îi arătase numele ei după ce ieşiseră din biroul lui Liv. Când ajunsese acasă, Kate se abţinuse cu greu să nu fugă direct la computer şi să se uite la pozele lui Dylan de pe *Birds of a Feather*. Însă ar fi fost prea mult pentru ea să o vadă pe iubita fiicei ei pozând pe jumătate dezbrăcată. Îşi scoase telefonul şi îi scrise lui Seth:

Amelia era gay.

O sună în mai puţin de un minut. Aşa cum se aştepta.
— Cum adică era gay? fură primele lui cuvinte.

— Tocmai am aflat că avea o iubită.

— Hm.

Urmă o tăcere lungă, timp în care Kate aşteptă ca Seth să mai spună ceva.

— „Hm”? Asta e tot? sări ea. Asta e tot ce ai de gând să spui? *Ştiai*?

— De unde aveam să ştiu? întrebă Seth, defensiv. Nu e ca şi cum am emite o undă secretă pe o frecvenţă percepută doar de alţi gay.

— Dar nu pari surprins.

Seth inspiră zgomotos.

— M-am gândit că Amelia încearcă să-şi lămurească nişte lucruri. Adică era o adolescentă superbă şi, cu toate astea, nu avea niciun băiat pe lângă ea? Asta mi-a ridicat nişte semne de întrebare. Dar sunt sigur că şi ţie.

Doar că asta nu se întâmplase deloc, dar deloc.

— De ce nu mi-a spus? întrebă Kate cu voce slabă şi răguşită. Eram apropiate. De ce a crezut că nu poate să discute cu mine?

— Ascultă, părinţii mei sunt nişte oameni extraordinari. Mă iubesc necondiţionat şi ştii că şi eu am fost mereu foarte apropiat de ei. Ştiam că atracţia mea faţă de băieţi n-ar fi schimbat asta. Şi totuşi, uite cât mi-a luat mie să ies din dulap, chiar şi faţă de mine. Eu nu eram pregătit. Despre asta era, de fapt, vorba. N-avea nicio legătură cu părinţii mei.

— Atunci de ce mă simt aşa de groaznic?

— Uite, Lola are abia cinci ani şi până şi eu ştiu că să fii părinte e groaznic în nouăzeci şi cinci la sută din timp, spuse Seth. Din punctul meu de vedere, celelalte cinci procente sunt cele care împiedică specia umană să se stingă. Patru cincimi teroare cumplită, una – perfecţiune. E ca heroina. Încerci o singură dată şi devii dependent.

— Da, minunat, spuse Kate. Nu mă ajuţi deloc să mă simt mai bine.

— Ai fost o mamă bună, Kate, zise Seth, dintr-odată devenit serios. Ai iubit-o pe Amelia şi ea te-a iubit pe tine. Ai făcut ce ai ştiut mai bine. Te-ai străduit enorm. N-ai cum să controlezi finalul. Tot ce poţi să faci e să fii recunoscătoare pentru fiecare minut în care toată treaba nu se duce dracului.

— Şi când se duce?

— Găseşti un prieten bun cu un umăr generos pe care să

plângi. Pot să vin până la tine chiar acum, dacă vrei. Poate că n-ar trebui să stai singură.

— Nu, nu.

Kate nu voia să trebuiască să se prefacă înveselită:

— Mersi, dar cred că mă duc să fac o baie.

— Excelentă idee, spuse Seth, deşi nu era nici măcar amiază. Dar fără muzică lacrimogenă, lumânări sau alte d-astea, OK? N-aş vrea să dai şi foc la casă.

— Fără flăcări şi cu coloană sonoră vioaie. Da, aşa fac.

•

Telefonul fix sună în timp ce Kate urca spre baie. Se întoarse şi coborî să răspundă, dar numai pentru că îşi închipuia că e Lew. Poliţistul se întorsese la secţie să depună un nou raport. De data asta, voia ca absolut toate detaliile anchetei să primească maximum de atenţie. Dar numărul care apăru pe ecranul telefonului nu era al lui Lew. Era un mobil din New York, cu prefix 917, pe care Kate nu-l recunoscu.

— Alo? răspunse cu voce parcă răguşită de plâns sau nesomn.

— Doamna Baron? întrebă precaut bărbatul de la celălalt capăt. Am sunat într-un moment nepotrivit?

— Depinde; cine sunteţi?

— Corect, ar fi fost bine să mă prezint, răspunse el, uşor agitat. Sunt Phillip Woodhouse, directorul de la Grace Hall. Îmi pare rău că nu am fost acolo când aţi venit. Sunt la o conferinţă a şcolilor private, în Boston.

— Da, aşa ne-a spus şi doamna Pearl. Şi? Vă distraţi?

Kate realiza că sună ca o femeie afurisită şi sarcastică. Dar, având în vedere e-mailurile nepotrivite pe care le trimisese şi rolul lui în acoperirea clubului bolnăvicios din care făcea parte Amelia, Phillip Woodhouse nu avea dreptul la politeţuri. Măcar Kate nu ţipa la el; ar trebui să se considere norocos pentru asta.

— A, mă rog, nu chiar, spuse el, nedumerit. În fine, voiam să mă asigur că aţi primit tot ce vă trebuia.

— Păi, să vedem: fiica mea făcea parte dintr-un grup de la Grace Hall, grup care o obligase să-şi facă poze pe jumătate dezbrăcată şi să le posteze online. Acelaşi grup se întoarce împotriva ei şi îi trimite mesaje pline de ură. Şi se pare că la Grace Hall se ştiau toate astea. Dar nimeni nu-mi poate spune nimic, din cauza regulilor şcolii. Şcoala *dumneavoastră*, domnule Woodhouse.

Pe măsură ce ridica tonul, vocea lui Kate începu să tremure:

— ...Aşa că nu, nu cred că am primit tot ce îmi trebuia. Dar presupun că ştiţi asta deja. V-aţi asigurat foarte bine, domnule Woodhouse.

Urmă un lung moment de tăcere, apoi se auzi oftatul lui Woodhouse.

— Îmi imaginez frustrarea dumneavoastră, doamnă Baron, dar...

— *Frustrare*? strigă Kate. Fiica mea e moartă, domnule Woodhouse. Vă daţi seama de asta, sper. Credeţi-mă, nu te simţi doar *frustrat* atunci când singurul tău copil este omorât.

— Omorât?

— Da, omorât, spuse Kate. Pentru că Amelia nu a sărit. Noi – asta înseamnă poliţia şi cu mine, apropo – noi ştim că nu a sărit. Acum e doar o chestiune de timp să ne dăm seama care dintre elevi – sau profesori – a împins-o.

— Asta este ceva... Nu am ştiut că au apărut informaţii noi.

Părea cu adevărat trist, plin de regrete sau îngrijorat. Sau poate că doar se prefăcea bine.

— Mi-aş dori să pot discuta despre asta cu dumneavoastră. Indiferent de părerea mea personală, nu vă pot spune nimic despre acel blog sau orice alt aspect legat de el. Îmi este interzis prin contract să fac asta. Dar vă asigur că nimeni nu e mai supărat decât mine din această pricină.

— *Ba da, eu!* răcni Kate atât de tare, încât o ustură gâtul.

Trebuia să se calmeze, însă. Trebuia să se adune măcar cât să reuşească să primească nişte răspunsuri:

— ...Dar presupun că nu vi se interzice prin contract să aveţi o relaţie cu o elevă, nu?

— O relaţie? întrebă Woodhouse. Mă tem că nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Am văzut e-mailurile pe care i le-aţi trimis Ameliei, domnule Woodhouse. Nu ştiu ce aveaţi de gând, dar ştiu ce aţi făcut. Şi dacă nu-mi spuneţi ceea ce vreau să ştiu despre acest grup de fete, voi face publice e-mailurile pe care i le-aţi trimis fiicei mele, ca probă că o hărţuiaţi sexual.

— O hărţuiam? întrebă Woodhouse, uluit. Despre ce vorbiţi? N-am hărţuit-o niciodată pe Amelia. Poate că am presat-o prea mult spre sfârşit şi regret asta, dar încercam s-o ajut.

— Aşa se numeşte asta acum? Un gen special de consiliere,

care se face după ore şi despre care îi spuneţi unei fete ca Amelia că trebuie să rămână secretă.

Kate nu era sigură nici ea că într-adevăr crede ce spune, dar nu-i păsa. Era dispusă să folosească orice fel de muniţie ca să obţină răspunsurile pe care le voia.

— Doamnă Baron, aveţi tot dreptul să fiţi supărată, dar nu i-am făcut niciun fel de avansuri nepotrivite Ameliei, spuse el, îndurerat. Era o elevă promiţătoare, una extraordinară, chiar, şi încercam s-o ţin pe calea cea bună. Aş vrea să nu scoateri e-mailurile mele din context. Sunt sigur că aveţi dreptate în privinţa felului în care ar putea fi privite dacă le-aţi publica. Vă jur că suntem de aceeaşi parte a baricadei. Dacă aţi putea să mai aveţi puţină răbdare... Mă străduiesc să obţin...

— Răbdarea mea s-a terminat, domnule Woodhouse, spuse Kate, calmă. Aveţi douăzeci şi patru de ore să-mi spuneţi totul despre acest club din care făcea parte Amelia, sau voi trimite e-mailurile dumneavoastră fiecărui părinte de la Grace Hall. Şi, dacă asta nu merge, vă dau în judecată. Va fi un proces civil, poate chiar unul penal. Sunt partener în cadrul unei mari firme de avocaţi, una cu resurse substanţiale, şi am destul de mult timp liber. Aşadar, aceasta nu este o ameninţare, domnule Woodhouse, ci o promisiune.

Kate închise înainte ca Woodhouse să apuce să mai spună ceva şi se holbă, cu răsuflarea tăiată, la telefonul din mâna ei. În viaţa ei nu mai ameninţase aşa pe cineva. Cu siguranţă, niciodată nu s-ar fi folosit în felul ăsta de poziţia ei din cadrul Slone & Thayer. Şi nici nu avea nicio dovadă reală că Woodhouse o hărţuise pe Amelia. E-mailurile sugerau ceva, dar nu erau nepotrivite în sine. Kate nu găsise nicio referire la Woodhouse în mesajele pe care le citise mai devreme, nici măcar în conversaţiile Ameliei cu Ben. Lew verificase istoricul lui Woodhouse şi îl descoperise impecabil.

Desigur, asta nu însemna că el nu făcuse nimic acum. Şi mai erau încă multe mesaje pe care Kate nu le citise. Nici măcar nu terminase cu conversaţiile dintre Amelia şi Ben. Totuşi, Kate avea îndoieli. Avea nevoie să spere că Woodhouse va ceda înainte ca ea să fie nevoită să-şi onoreze ameninţarea.

Kate încă ţinea telefonul în mână când îi sună mobilul. Se grăbi spre el şi se gândi că trebuie să fie Lew. Dar era Jeremy. El nu suna niciodată pe mobil, decât dacă era vreo urgenţă.

— E totul în regulă? spuse ea, fără să mai zică „alo”.

— Da, da, desigur, răspunse Jeremy, încercând să pară la fel de relaxat ca de obicei, dar i se simţea tensiunea în voce.

— E ceva legat de Victor? întrebă Kate. Nu-i nevoie să mă menajezi, că duc.

Asta nu însemna neapărat că avea să fugă la birou ca să ajute. Se săturase s-o sacrifice pe Amelia pentru serviciu.

— E nervos că nu sunt disponibilă? Nu pot să spun că sunt surprinsă. Poate că ar fi trebuit, totuşi, să-i dai lui Daniel dosarul. Serios, cred că...

— Nu, n-ar fi trebuit, spuse Jeremy sec. Şi, oricum, nu te sun pentru Associated. E vorba despre ceva personal.

— Personal pentru cine? întrebă Kate.

— Pentru noi, spuse Jeremy.

— Cum adică pentru noi...

Când aceste cuvinte îi ieşiră lui Kate din gură, i se făcu un gol în stomac:

— ...Oh.

Împinsese amintirea atât de adânc, încât uneori era aproape ca şi cum nici n-ar fi existat. Aproape. Ea şi Jeremy nu mai vorbiseră niciodată despre asta şi, ani întregi, strategia funcţionase. Până acum.

— E un moment mai mult decât nepotrivit, ştiu, spuse Jeremy.

Era neobişnuit de tulburat. Înspăimântător de tulburat, chiar.

— Dar pur şi simplu n-am... cred că trebuie să ştii.

— Ce să ştiu?

Kate simţi că i se face rău.

— Cred că ar trebui să vorbim faţă-n faţă, spuse Jeremy. Poate că ne putem vedea să bem ceva la tine-n cartier pe la şase după-amiază.

— Jeremy, aş vrea tare mult să-mi spui acum. Nu cred că mai pot să duc şi alte veşti proaste.

— Ştiu, Kate, şi-mi pare rău. Dar cred că e mai bine aşa.

Vocea îi era sumbră, aproape de nerecunoscut. Acel ton fu cel care o opri pe Kate să-l mai contrazică.

— OK, spuse ea. Hai să ne întâlnim la Thistle Tavern la şase după-amiaza.

— E bine. Ne vedem acolo, spuse Jeremy. Şi, Kate, îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru tot.

•

Lew se întorsese după-amiaza; pe la trei şi ceva urca împreună cu Kate treptele spre uşa de la intrare în casa lui Dylan.

— Eşti sigură că o să fii OK aici, înăuntru? întrebă Lew, oprindu-se din drum. Pentru că, pe măsură ce ne apropiem de oamenii care chiar au fost implicaţi în ce s-a întâmplat cu Amelia, cu atât mai preocupaţi vor fi să se protejeze. Nimeni n-o să aibă grijă de sentimentele dumitale.

Kate încercă să-şi păstreze faţa complet imobilă.

— Ştiu, spuse ea. O să fiu OK. Promit.

Evident, răspunsul corect era „nu”. Nu, Kate nu avea să fie OK. Nu era OK. Pentru că deja citise toate schimburile de mesaje dintre Dylan şi Amelia. Ştia că fiica ei o iubise pe fata asta şi îşi dorise cu disperare s-o păstreze. Că Dylan îi frânsese inima Ameliei, deşi bucăţelele pe care Kate reuşise să le pună cap la cap nu o lămureau de ce.

Lew se uită fix la Kate, aşteptând ca ea să izbucnească. Atunci când asta nu se întâmplă, răsuflă exasperat şi sună la uşă.

Le deschise o femeie frumoasă, cu pometi înalţi şi păr roşcat. Era mai mare decât Kate, să fi avut peste patruzeci şi cinci de ani, dar îngrijită la modul evident şi meticulos. Lui Kate îi părea cunoscută, dar nu ştia de unde.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă femeia, cu un zâmbet îngheţat.

Lew îşi arătă insigna, iar asta o făcu să devină şi mai bătoasă.

— Sunt locotenent Lew Thompson, iar doamna este Kate Baron. Am vrea să-i punem fiicei dumneavoastră câteva întrebări despre eleva care a murit la Grace Hall acum câteva săptămâni. Amelia Baron. Kate este mama ei.

— O, Doamne, spuse ea cu un oftat teatral, apoi se întinse şi o apucă pe Kate de braţe, trăgând-o mai aproape. Ce tragedie *cumplită*! Absolut incredibil. Intraţi, intraţi. Eu sunt Celeste, mama lui Dylan.

Interiorul casei era plin de lemn masiv, lustruit şi închis la culoare, mobilier victorian şi brocarturi grele. Toate detaliile originale ale casei erau intacte, inclusiv uşile glisante, vitraliile şi tavanul placat. Erau şi multe obiecte mici de decor – o colecţie

de tabachere puse într-o vitrină, vaze în miniatură, fotografii vechi, înrămate – răspândite peste tot. Toate erau frumos aranjate, dar parcă prea multe.

Rămăseseră în picioare, în holul unde te simţeai zdrobit de cuierul uriaş şi de un şifonier înalt, cu oglinzi pe uşi. Dar Celeste – care îi eliberase braţele lui Kate la fel de brusc cum le apucase – nu părea dornică să-i invite mai departe de-atât.

— Şi spuneaţi că aţi venit să vorbiţi cu Dylan despre Amelia?

Vocea lui Celeste era stranie. Nu vorbea cu accent, dar avea o dicţie exagerată.

— Trebuie să vă spun că era o fată minunată. Atât de isteaţă şi de frumoasă! Şi cu ochii aceia incredibili... Extraordinară! Serios. I-am spus că ar fi trebuit să se facă actriţă. Camera ar fi iubit-o. Iar eu chiar ştiu lucrurile astea, doar sunt actriţă, spuse ea, cu modestie excesivă. Poate că m-aţi văzut în *Lege şi ordine SVU.* Apar aproape în fiecare episod. Joc rolul unei avocate.

— Nu prea mă uit la televizor, spuse Kate, care încerca să digere faptul că o străină vorbea despre fiica ei de parcă i-ar fi fost prietenă.

— Aha, ce neobişnuit, spuse Celeste, ca şi cum Kate tocmai i-ar fi mărturisit apartenenţa la un cult ciudat.

Zâmbi din nou forţat:

— Ei, atunci presupun că nu m-aţi văzut.

— Cum de o cunoşteaţi pe Amelia? întrebă Kate, pregătindu-se să audă că Amelia îi povestise despre trezirea ei din punct de vedere sexual mamei iubitei ei.

— Era una dintre prietenele lui Dylan, desigur. De asta aţi şi venit, nu? Dar n-aş zice că o cunoşteam, spuse Celeste şi dădu din mână. Am întâlnit-o o singură dată.

— Credem că fiica dumneavoastră ar putea deţine informaţii relevante despre moartea Ameliei, spuse Lew, încercând să readucă discuţia la motivul vizitei lor.

Celeste îşi duse o mână la ceafa:

— Credeam... Nu ştiam că e ceva ce trebuie investigat.

— Mereu apar elemente care trebuie confirmate, răspunse Lew, vag.

Era prudent, poate fiindcă bănuia că implicarea lui Dylan în ceea se întâmplase era mai semnificativă decât lăsase el să se vadă, inclusiv faţă de Kate.

— Este acasă fiica dumneavoastră, doamnă? Promit că nu

durează mult.

Celeste se uită de la unul la altul, ca şi cum şi-ar fi evaluat căile de contraatac.

— Sigur că da, spuse ea, în sfârşit, cu alt zâmbet fals. Mă duc s-o aduc.

Nu peste multă vreme, coborî urmată de Dylan. Fata era frumoasă, cu o claie de bucle roşcate ca ale mamei ei şi cu o structură osoasă extrem de bine definită, ca a unui adult. Şi ea era înaltă şi mlădioasă, chiar şi îmbrăcată cu jeanşi sfâşiaţi, băieţeşti, şi cu un tricou alb, simplu. Iat-o: fata care îi frânsese inima Ameliei. *Cine ţi-a dat dreptul ăsta?* se gândi Kate. *Oricum nu o meritai*. Lui Kate îi părea bine că acceptase să tacă. Nici nu-şi putea închipui ce lucruri ar fi spus.

— Bună, Dylan, sunt locotenent Lew Thompson, spuse poliţistul, apoi se întoarse spre Celeste şi arătă spre livingul încărcat: putem să ne aşezăm?

— Vă rog, răspunse Celeste, gesticulând larg. Simţiţi-vă ca acasă.

Dylan îşi târşâi picioarele în urma lor, aşezându-se ţeapănă lângă mama ei, pe canapeaua tare, capitonată. Nu se uitase în ochii nimănui, iar limbajul ei corporal era rigid şi închis. Era stresată, poate, dar lui Kate îi părea că mai are ceva.

— Dylan, s-ar putea ca unele dintre întrebările pe care ţi le voi pune să fie delicate, spuse Lew, blând, de parcă i-ar fi vorbit unei fetiţe. Vrei să te las câteva momente ca să apuci să-i povesteşti mamei tale despre grupul *Birds of a Feather*?

Kate se uită la Celeste, în căutarea oricăror semne de îngrijorare. Dar femeia zâmbi senină:

— A, nu vă faceţi griji. Fiica mea şi cu mine nu avem secrete, domnule locotenent.

— Ca părinţi, tuturor ne place să credem asta, spuse Lew, blând. Dar în această situaţie...

— Ştiu despre poze, dacă la asta vă referiţi, îl întrerupse Celeste.

— Ştiaţi? întrebă Kate, neîncrezătoare.

Celeste ar fi trebuit să spună ceva şcolii, celorlalţi părinţi, cuiva. Măcar pentru fete, dacă nu pentru ea însăşi. Ce fel de mamă era?

— Nu pot spune că sunt încântată că Dylan a participat la asta, dar nu cred în părinţii-cloşcă. Are dreptul să ia propriile

decizii, chiar dacă uneori sunt proaste.

Dylan îşi sprijini capul pe umărul mamei ei, iar Celeste îşi puse braţul în jurul capului fetei. Ar fi fost o manifestare drăguţă a afecţiunii dintre mamă şi fiică, dacă n-ar fi părut atât de copilăroasă. Celeste îşi mângâia fiica pe păr, ca şi cum ar fi încercat să aline un preşcolar trist.

— În cazul acesta, să vorbim deschis, spuse Lew, fără pic de zâmbet. Deci, faci parte din grupul *Birds of a Feather*, Dylan?

Dylan îşi privi mama, care îi făcu semn să continue.

— Mda, răspunse ea, ca amorţită. Maggies, aşa se cheamă.

Maggies. Maggie 1, Maggie 2. Clar, erau pseudonime pentru fetele din *Birds of a Feather.*

— E un fel de club? întrebă Lew.

Dylan încuviinţă din cap. Fixa podeaua cu privirea şi îşi trăgea mânecile compulsiv.

— Un club secret, completă, fără să se uite la el.

Acum îşi împletea şi despletea degetele încontinuu.

— Cu invitaţii secrete, reguli secrete şi secrete secrete.

— Cluburile au o istorie îndelungată la Grace Hall; existau cu mult timp înainte ca eu să învăţ acolo, interveni Celeste, cu voce egală. Şi eu am făcut toată şcoala la Grace Hall, exact ca Dylan. Ideea cluburilor e chiar încântătoare. Ştiţi... camaraderia, sentimentul că ai atâtea surori. Au fost interzise din cauza unui incident chiar înainte ca eu să intru la liceu. Mare păcat pentru toţi elevii care au urmat, inclusiv pentru mine, că au luat decizia asta de interdicţie generală.

Kate văzu cum faţa lui Lew devine rigidă. Celeste îl enerva. Poate lăudăroşenia ei, sau poate faptul că femeia ignora cu desăvârşire miza întregii afaceri. Nu-şi dădea seama ce-l deranja mai tare pe poliţist. În fond, motive erau destule.

— Şi Amelia a fost şi ea în clubul Maggie? întrebă Lew, forţându-se să se uite iar la Dylan.

— Puţin timp.

— Suficient cât să-i fie postate acele poze.

Dylan ridică din umeri:

— Cred că da.

— Şi care era scopul pozelor?

— Era un joc, spuse Dylan, mecanic. Persoana cu cele mai multe like-uri câştigă.

— Un *joc*?

Lui Kate nu-i venea să creadă. Şi nu mai putea să tacă.

— La ce v-oţi fi...

Dar indignarea ei nu o făcea pe Dylan mai vorbăreaţă. Ba chiar o putea jigni pe Celeste, care spusese deja că privea toată povestea ca pe o distracţie nevinovată.

— A cui a fost ideea cu jocul? întrebă Lew.

Dylan îşi puse mâinile de-o parte şi de alta, pe marginea canapelei, şi începu să bată cu degetele un ritm rapid, aproape jucăuş, în contrast cu tonul sumbru al discuţiei.

În cele din urmă scutură din cap şi ridică din umeri:

— Nu-mi amintesc.

Dar era evident că minte, că acoperă pe cineva.

— Ce se întâmplă dacă cineva refuză să joace?

— Nu ştiu, mormăi Dylan, cu ochii la pantofi.

Degetele îi îngheţară dintr-odată:

— Nimeni nu a spus vreodată *nu.*

— Nici măcar Amelia? întrebă Lew.

Dylan scutură iar din cap şi se foi stingheră pe canapea.

— Tu şi Amelia eraţi apropiate, aşa-i? întrebă Kate.

N-ar trebui să pună întrebări despre relaţia lor. Era partea lui Lew. Aşa stabiliseră. Dar, s-o vadă în faţa ei pe Dylan, deţinătoarea tuturor răspunsurilor, era prea mult.

Dylan se uită la mama ei, ca şi cum ar fi încercat să-i spună ceva din privire. Celeste puse mâna peste a fiicei ei şi o strânse.

— Dylan şi Amelia aveau o prietenie strânsă, dacă asta întrebi, Kate, spuse Celeste, calm.

— Era mai mult decât o prietenie, zise Kate, străduindu-se să rămână, la rândul ei, calmă.

Celeste făcu un gest cu înfloriturі teatrale:

— Sunt adolescente. Chestiile astea dintre ele sunt efemere, iar liniile sunt mult mai neclare decât pe vremea noastră. Nu găseşti?

Celeste se aştepta ca Kate să încuviinţeze. Nu o făcu.

— Eu, personal, cred că adolescenţii nu înţeleg majoritatea relaţiilor pe care le au; cu atât mai puţin să priceapă de ce ele se termină.

În ochii lui Celeste străluci un avertisment. Nu-i plăcea încotro se îndrepta discuţia şi era pregătită să riposteze, chiar dur, dacă era nevoie.

— Am citit mesajele Ameliei, spuse Kate, străduindu-se să

rămână aşezată, deşi îi venea să sară în sus, s-o înhaţe pe Dylan şi s-o zgâlţâie până când mărturisea ce i-au făcut fetele alea Ameliei şi de ce. Sincer, continuă ea, nu mi s-a părut nimic neclar în ele. Amelia era îndrăgostită de Dylan.

Celeste zâmbi subţire şi îşi încrucişă braţele.

— Poate că ar trebui să facem un pas în spate, spuse ea. De fapt de ce aţi venit aici, după atâtea săptămâni? Ni s-a spus că Amelia a copiat şi că asta a împins-o la sinucidere. Suicid impulsiv – aşa l-au numit. Ni s-au dat instrucţiuni despre semnele pe care să le căutăm la propriii copii.

— Cine v-a spus asta? întrebă Kate.

— La adunarea părinţilor de la şcoală.

— Adunare?

— Imediat după ce Amelia... imediat după aceea. Părinţii aveau întrebări. Voiau să înţeleagă. Erau acolo consilierul şcolii şi cred că şi un expert din afară.

Celeste se întoarse spre Dylan, care se scufundase în canapea, iar mâinile ei îşi reluaseră darabana, acum şi mai rapidă.

— Îmi pare rău, dar fiica mea are... genul ăsta de situaţie poate fi stresantă pentru ea.

Se uită de la Lew la Kate, părând agasată de faptul că ceea ce le spusese până atunci nu părea să fie destul.

— Dacă trebuie neapărat să ştiţi, uneori Dylan are dificultăţi în a procesa situaţii de interacţiune socială, spuse ea, şi o strânse pe fată de mână. Este o afecţiune extrem, *extrem* de uşoară. Sincer, cred că această discuţie ar fi stresantă pentru oricine. În orice caz, trebuie să vă opriţi *chiar acum* cu întrebările.

O afecţiune? Erau ticurile mâinilor, faptul că Dylan evitase contactul vizual, distanţa care i se instalase pe faţă. Kate nu ştia despre ce afecţiune vorbea Celeste, dar dificultatea de a procesa interacţiunile sociale ar fi explicat de ce Ameliei i se părea contradictoriu comportamentul fetei.

— Amelia ştia despre afecţiunea ta? o întrebă Kate pe Dylan.

— Nici Grace Hall nu ştie, sări Celeste să răspundă în numele fiicei ei. Doar un grup restrâns de membri ai familiei şi prieteni, atât. Nu am vrut s-o punem degeaba pe Dylan în situaţia de a fi etichetată.

— Zadie ştie, spuse Dylan, ca un robot. Zadie ştie tot.

Felul în care o spusese îi ridică lui Kate părul de pe braţe.

— Aşa cum am spus, considerăm că situaţia lui Dylan este o chestiune privată, de familie.

Celeste se ridică brusc. Era clar că prin „chestiune privată” voia să spună „secret”. La fel de clar era că-i părea rău că adusese vorba despre asta.

— Am încercat să ajutăm cât am putut. Vă cer să ne respectaţi intimitatea şi să nu vorbiţi despre situaţia lui Dylan cu nimeni de la Grace Hall. În curând vor începe înscrierile la facultate. Nu vrem să amestecăm lucrurile.

— Da, sigur, spuse Kate, încet.

Încă se holba la Dylan. Nu reuşea să-şi ia ochii de la ea. Kate fusese convinsă că Dylan era personajul negativ. Acum îi era greu să nu-i pară rău şi de ea. Nu ştia cum putea Dylan să funcţioneze între limitele impuse de boală, cu atât mai puţin cum reuşea să se prefacă – la cererea mamei ei – că nu are aceste limite. Kate simţise greutatea secretelor propriei fiice. Şi atârnaseră destul cât să-i frângă inima.

— Acum, dacă nu vă supăraţi, spuse Celeste şi făcu semn spre uşă.

— O ultimă întrebare, spuse Lew, ridicându-se. Dylan, Ameliei i s-a cerut să părăsească clubul, aşa-i?

Poliţistul scoase din buzunarul de la spate unul dintre bileţelele cu „te urăsc” şi îl puse pe masă. Dylan dădu din cap şi se uită la bucăţica de hârtie, dar nu întinse mâna s-o ia.

— De ce a fost dată afară?

Urmă o tăcere lungă care umplu încăperea, apăsând parcă pe ferestre, mai-mai să le spargă.

— Pentru că mă plăcea şi o plăceam şi eu, şopti ea, în sfârşit, uitându-se în continuare la bilet.

Când ridică privirea spre Kate, avea lacrimi în ochi:

— Dar Zadie a invitat-o pe Amelia în club din cauza dumneavoastră.

•

Păşiră în tăcere o vreme, după ce plecară din casa lui Dylan. Kate era şocată. Nu îi era deloc de ajutor faptul că, acum, avea şi mai multe întrebări. Celeste o luase pe Dylan de lângă ei înainte ca fata să apuce să explice cum de Kate fusese motivul pentru care Amelia fusese invitată în Maggies.

— Înainte să plec... începu Lew atunci când ajunseră în faţa

casei lui Kate.

Îşi înfundase mâinile adânc în buzunare şi privirea îi era pironită în pământ.

— ...va trebui să-mi spui.

— Ce să-ţi spun? întrebă Kate.

— La ce s-a referit Dylan când a spus că Zadie a recrutat-o pe Amelia din cauza ta.

Vocea poliţistului era calmă, dar serioasă.

— Chiar nu am nici cea mai vagă idee.

Kate se simţea vinovată, deşi nu avea nimic de ascuns. Dar ştia cum arată lucrurile. În locul lui Lew, şi ea şi-ar fi pus nişte întrebări.

— N-am întâlnit-o pe fata aia în viaţa mea. Nici nu ştiu cum arată.

— Însă i-ai cunoscut mama, spuse Lew. A venit aici, acasă, nu?

— Ca să întrebe despre colecta pentru conştientizarea suicidului pe care comitetul de părinţi vrea s-o organizeze în memoria Ameliei. Eu i-am cerut să nu o facă, iar ei m-au ignorat, de vreme ce continuă cu pregătirile. Dar i-am spus şi că au apărut elemente noi.

Kate îşi lipi palma de abdomenul ei scobit. Doamne, de ce i-o fi spus Adelei ce i-a spus?

— ...dar asta nu poate avea nicio legătură. Amelia a fost invitată în Maggies cu câteva luni înainte s-o cunosc pe mama lui Zadie.

— Atunci trebuie să fie altceva, spuse Lew. Însă Dylan nu a inventat bucata asta. Era prea departe de subiect, ca să nu mai spun că nu era necesar s-o spună.

Kate se uita în jos şi îşi scormonea creierul în căutarea unui răspuns.

— Pur şi simplu nu ştiu ce poate fi.

Lew o privi lung, căutându-i privirea, apoi dădu din cap, ca şi cum ar fi ajuns la o concluzie.

— Atunci va trebui s-o întrebăm pe Zadie, spuse el, şi începu să se îndepărteze. Dar o să facem asta mâine. Ai nevoie de o pauză.

— Ba nu. Aş putea să...

— Ba da, spuse Lew, ferm. Şi nu te obosi să mă contrazici. Am cinci copii, ai uitat? Am avut parte de mult exerciţiu.

•

Toate o dureau pe Kate când se aşeză pe scaunul de la birou şi se întinse să aprindă lampa. Când făcu asta, observă fotografia Ameliei, pe raft. Avea şapte ani şi se ridicase pe vârfuri în buza valurilor, într-una din numeroasele lor excursii la Coney Island. Cu braţele întinse, săruta aerul. Dintre toate pozele Ameliei, era preferata lui Kate. Pentru ea, era dovada că avuseseră o viaţă fericită împreună. Că fuseseră o familie, cu propria istorie şi propriile tradiţii. O familie mică, dar funcţională. Kate făcuse multe greşeli în viaţă, prea multe. Cu siguranţă nu fusese o mamă perfectă, dar construise pentru fiica ei ceva care conta.

— De ce a trebuit s-o alegi pe fata *aia*, Amelia? se auzi Kate spunând cu voce tare.

Partea cea mai rea era cât de familiară îi fusese alegerea făcută de fiica ei, atât de asemănătoare cu alegeri făcute de ea însăşi.

— E frumoasă, asta înţeleg. Dar e aşa de... nu ştiu, de tulburată. Nu e vina ei – uită-te la maică-sa. Dar tu n-ai văzut? M-aş fi aşteptat ca tu să vezi.

Kate nu îşi dăduse voie să facă asta de când murise Amelia, să i se adreseze cu voce tare fiicei ei moarte. Doar gândul de a o face o aducea în pragul nebuniei. Nu ştia de ce, dar acum îi aducea alinare. Poate pentru că era, deja, distrusă.

— Indiferent cine s-a despărţit de cine sau de ce s-a întâmplat asta, să ştii că fata asta a avut noroc să fie cu tine, spuse Kate. Oricine ar fi trebuit să se considere norocos. Sper că ştii asta.

Kate se opri şi se uită iar la poză. Nu aştepta un răspuns; nu chiar.

— Puteai să-mi fi spus despre ea. Faptul că o iubeai pe ea nu m-ar fi făcut să te iubesc mai puţin.

Kate încă se uita la fotografie când îi sună telefonul. Pe ecran scria TATA MOBIL. O suna tatăl ei? Dacă ar fi fost mama ei, cu siguranţă ar fi lăsat mesageria vocală să preia apelul. Dar tatăl ei n-o suna niciodată, mai ales de pe mobilul pe care mai mult nu-l folosea.

— Tată, ce s-a-ntâmplat? întrebă Kate.

Părinţii ei erau destul de sănătoşi, dar nu mai erau chiar tineri. De la capătul celălalt se auzi un zgomot ca de bruiaj, dar atât. Kate se întrebă dacă nu cumva tatăl ei o sunase din

greşeală.

— Tată, eşti?

— A, da, spuse el în cele din urmă, dregându-şi glasul. Scuze, nu eram atent. Mă plimbam pe lângă lac şi aş fi putut jura că tocmai am văzut o Elaenia cu creastă albă. Sigur, asta nu se poate, pentru că e o pasăre sud-americană, dar...

Vocea îi era plină de mirare copilăroasă. Kate îi auzea şi respiraţia mai grea, ca şi cum ar fi grăbit pasul.

— Lasă-mă să mă întorc un pic şi să verific. Ai puţină răbdare.

— Tată? întrebă Kate, deşi părea că bărbatul îşi îndepărtase iar telefonul de la ureche. Tată?

— A, da, scuze, spuse el, întorcându-se, în sfârşit, la telefon. Cred că mi s-a părut. Mă tem că ornitologia e pentru tineri, nu că ar rezulta asta din media de vârstă a participanţilor la croaziera în Galapagos din care tocmai m-am întors, zise şi îşi drese glasul din nou. În orice caz, mama ta mi-a zis să te sun şi să văd ce faci.

— Mama ţi-a zis să mă suni?

Kate bănuia că tatăl ei inventează asta ca să se distanţeze emoţional de ea.

— ...îmi pare cam greu de crezut.

— Adevărul e, adesea, incredibil, spuse el. Dar da, mi-a zis să te sun şi să văd dacă eşti bine. Pare afectată de ultima voastră conversaţie. N-am insistat să aflu detalii. Ştii că nu-mi place să mă bag unde nu e treaba mea. Dar i-am spus că o să te sun. Eşti OK, Kate?

— Nu, răspunse ea, rezistând tentaţiei de a-i spune ce-şi dorea să audă, dar nedorindu-şi nici să intre în amănunte pe care ştia că oricum nu voia să le afle. Nu sunt sigură că-s OK.

— Da, în fine, spuse el încet. Presupun că unele lucruri nu trec niciodată.

Era prima oară când o lăsa în pace, cu sentimentele ei negative. Kate crezu că n-a auzit bine.

— Nu, nu trec, spuse ea, cu voce tremurată.

— Să ştii că mama ta are intenţii bune, spuse tatăl ei, ceva mai rece.

Nu era obişnuit să discute despre emoţii şi sentimente, iar stânjeneala lui era evidentă:

— Doar că nu ştie mereu cum să... Mai ştii când am venit la New York s-o vedem pe Amelia imediat după ce ai născut? Ştii

că maică-ta a plâns de grija ta pe tot drumul spre aeroport?

— Nu cred că de asta...

— Ba da, spuse el. Nu a mai plâns de atunci, că ea nu face aşa. Dar, în ziua aia...

Inspiră adânc, apoi o întrebă:

— Deci o să fii bine? Pot să-i spun asta?

Tatăl ei avea multe defecte, dar nu era mincinos. Kate nu prea credea povestea cu Gretchen, cuprinsă de grijă maternă, însă era atât de târziu că nici nu mai conta.

— Ca să spun drept, nu ştiu dacă o să fiu bine, tată, spuse Kate, şi simţi cum ochii i se umplu de lacrimi.

Dintr-odată, se simţi copleşită de tristeţe şi regrete, venite din toate părţile:

— Dar poţi să-i spui... Ar trebui să-i spui mamei că o să fiu.

•

La şase după-amiaza, Thistle Tavern era mult mai aglomerată decât s-ar fi aşteptat Kate, într-o zi de lucru; pe de altă parte, ea nu mai fusese niciodată acolo. Era unul dintre locurile „pentru oameni mari” din cartier unde îşi dorise mereu să ajungă, dar nu avusese niciodată timp.

Interiorul tavernei nu o dezamăgi. Era plin de lemn băiţuit închis şi aramă patinată, meniul era scris pe o tablă mare deasupra barului, iar ospătarii – cu tatuajele iţite de sub mâneci sau gulere şi cu barbă de trei zile – păreau să fi venit direct de pe platoul de filmare al unei pelicule independente. Îl văzu pe Jeremy aşezat la barul mic şi aglomerat, cu spatele la uşă. Trăgea de o bere şi îi povestea ceva barmanului cu favoriţi, ca şi cum ar fi fost colegi de facultate, alunecând cu uşurinţa lui obişnuită în pielea cine ştie cărui personaj.

— Bună, spuse Kate, întrerupându-i.

Jeremy se întoarse şi zâmbi larg. Sări de pe scaunul înalt şi i-l oferi, galant, lui Kate. Ea îl acceptă doar pentru că ar fi fost şi mai stânjenitor să nu o facă. Barmanul păru dezamăgit, nu atât pentru că fuseseră întrerupţi, cât mai ales pentru că fusese Kate cea care îi întrerupsese. De parcă ar fi avut aşteptări mai mari cu privire la persoana cu care se întâlnea Jeremy. Kate îşi privi hainele – un pulover vechi, jeanşi şi încălţăminte comodă de weekend. Avea părul prins în coadă şi nu era machiată. Cineva ca Jeremy merita mai mult, dar nu erau la întâlnire. Iar Kate, pentru moment, era în cea mai bună versiune a ei.

— Cu ce vă servesc? întrebă barmanul, puţin arţăgos.

— Un pahar de vin alb, spuse Kate, care nu ţinea să bea ceva.

— Vă dau lista.

— A, nu-mi trebuie listă, spuse Kate. Alege tu.

— OK, atunci rămâne cel mai scump, spuse barmanul, făcându-i cu ochiul lui Jeremy.

Se eliberă scaunul de lângă Kate şi Jeremy se aşează acolo în timp ce barmanul îi aduse vinul lui Kate. Tăcură amândoi, aşteptând ca acesta să se îndepărteze.

— N-ai fost la birou azi? întrebă Kate, arătând spre jeanşii lui Jeremy şi cămaşa casual pe care o purta acesta.

— Am plecat devreme, spuse el dând din cap şi luând o înghiţitură de bere. Aveam nevoie de puţin spaţiu. De nişte timp, ca să mă pot gândi.

— La ce?

— A, la multe lucruri, zis el, uitându-se în pahar ca şi cum şi-ar fi făcut curaj să mai spună ceva. Uite, ştiu că e târziu să spun asta, dar vreau să-mi cer scuze, Kate, pentru ce s-a întâmplat între noi, ştii tu, atunci când s-a întâmplat. A fost complet nepotrivit să am genul ăla de relaţie cu tine.

Kate simţi o zvâcnire de furie. Nu-i venea să creadă că Jeremy făcea asta acum.

— Nu cred că vorbeşti serios, n-ai cum.

Jeremy părea nedumerit:

— Ce vrei să spui?

— M-ai chemat aici, când trec prin tot ce trec, ca să vorbim despre regretele tale legate de noaptea – de fapt, de ora – petrecută împreună acum mai bine de *zece* ani?

De-acum, Jeremy era rănit. Chiar credea că primul gând al celorlalţi îi este dedicat.

— Voiam doar să mă asigur că ştii că-mi asum întreaga responsabilitate, spuse el. Mai ales acum simt că... E important pentru mine ca tu să ştii că n-a fost vina ta.

— Vina mea?

Kate râse cam ca o nebună. Dar întreaga situaţie era nebunească.

— Bun, uite, ştiu. Acum pot să plec?

Jeremy se încruntă, apoi scoase din buzunarul cămăşii o hârtie împăturită. I-o întinse lui Kate. Femeia nu o luă.

— Ce e aia?

— Era pe site-ul inside-the-law punct com azi dimineaţă, spuse el, iar Kate luă în silă hârtia din mâna lui.

— Am pus pe cineva să afle cine a făcut asta, dar nu e chiar uşor.

Kate citi pe hârtie: „Jeremy de la Slone & Thayer întâi le-ntinde în pat, apoi le ridică în funcţie”. Kate închise ochii şi nu citi mai departe.

— Nu apare numele tău, continuă el. Din fericire, nu mă menţionează decât pe mine. Şi multe detalii de acolo nu sunt adevărate. Sunt tot felul de tâmpenii despre sex în săli de conferinţă şi lifturi şi că povestea ar fi durat ani întregi. Dar cred că au scris destul cât să se prindă oamenii că o parte din poveste e despre tine.

— Doamne, spuse Kate, iar ochii i se inundară de lacrimi. Şi Vera?

Jeremy dădu din cap:

— Nu a citit. Cel puţin, nu încă. Probabil că cineva o să-i spună la un moment dat, deşi nu ştiu cine ar fi dispus să-şi asume rolul de mesager.

Se uită la Kate, apoi se întoarse la berea lui.

— Mă simt aşa de... spuse Kate, apoi îşi acoperi gura cu palma. Biata Vera. O să mă urască.

— Nu e genul Verei. Sigur o să mă urască pe mine, dar pe tine nu, spuse el, încet, apoi inspiră adânc. Ar trebui să ştii că în articol se vorbeşte şi despre alte femei. S-au înşelat în privinţa detaliilor, dar nu şi în privinţa existenţei acelor femei. Aş vrea să-i pot contrazice.

— Ştiam că au mai fost şi altele.

Când se auzi spunând-o, lui Kate i se făcu ruşine că recunoştea asta; în plus, o enerva că Jeremy o credea atât de naivă încât să-şi imagineze că fusese singura.

— ...ştiam de pe atunci.

În realitate, faptul că ştia că Jeremy se culca şi cu alte asociate din firmă în perioada în care se culcase cu ea o făcuse să se simtă mai bine. Cumva, responsabilitatea ei era redusă.

— Nu sunt mândru de omul care eram, spuse Jeremy. Dar acum m-am schimbat. M-am schimbat de mult. I-am fost complet credincios Verei în ultimii zece ani. N-am fost mereu aşa, dar acum sunt un soţ bun.

Kate se holba la el şi îşi simţea corpul tremurând din cauza

forţei cu care îi bătea inima. Asta voia de la ea? Iertare? Nu i-o putea oferi. Şi avea probleme mult mai importante decât conştiinţa tulburată a lui Jeremy. Trebuia să plece din barul acela, să plece de lângă el.

— Trebuie să mă duc, reuşi să spună, coborând de pe scaunul înalt.

— Stai, unde pleci? întrebă Jeremy, sărind în picioare. Mai avem de discutat ceva, Kate.

— Nu, nu mai avem, răspunse Kate, atingându-l fără să vrea în drum spre ieşire. Şi nu sunt nici furioasă, Jeremy, nici supărată sau cum oi crede tu că sunt. Dar nu mai vreau să vorbesc niciodată despre asta.

•

Kate abia reuşea să-şi tragă răsuflarea în timp ce aproape că fugea de la Thistle Tavern spre casă, iar arsura din piept îi aduse lacrimi în ochi. Se uită scurt peste umăr, să se asigure că Jeremy nu se luase după ea. Când privi din nou în faţă, izbucni în plâns şi imaginea se înceţoşă. Plânse în hohote în vreme ce mergea pe un 7th Avenue aglomerat, acoperindu-şi cu palma faţa schimonosită de suferinţă, pe care şiroiau lacrimi; îşi croi drum printre oamenii care se holbau la ea. Telefonul îi vibră în buzunar. Jeremy îi trimisese un mesaj în loc să vină după ea. Evident. *Îmi pare rău, întoarce-te*. *Am nevoie să înţelegi*, asta îşi imagină Kate că avea să citească. Nu că ar mai fi contat ce spunea. Ea nu mai avea de gând să vorbească – cel puţin deocamdată – cu el.

Kate îşi scoase telefonul din buzunar şi se uită la mesaj:

Ce-o să-ţi mai dea de data asta, târfă?

Amelia

21 OCTOMBRIE, 8:56 PM

BEN
vreo vorbă?

AMELIA
nimic

BEN
las-o puţin; o să-şi revină

AMELIA
nici tu nu crezi asta

BEN
dacă nu o face, e proastă

AMELIA
ms

BEN
vorbesc serios

AMELIA
ştiu; t las, n-am chef de vb

BEN
ok, vbim

21 OCTOMBRIE, 9:18 PM

SYLVIA
frate, ce faci?

AMELIA
nimic

SYLVIA
la şcoală păreai pa

AMELIA
mi-a venit ciclul

SYLVIA
ah, naşpa; eu am urmărit-o pe Susan Dolan azi

AMELIA
Aoleo

SYLVIA
ştii că după ore se duce şi cumpără o ditamai PUNGA de jeleuri de la alimentara din colţ şi le mănâncă PE TOATE pe drum până acasă

AMELIA
Scârbos

SYLVIA
probabil că le şi borăşte, scârba slăbănoagă

AMELIA
t las; nu mă simt bine

SYLVIA
ok; vb în trz; ia nişte midol sau căcaturi d-astea

22 OCTOMBRIE, 2:01 AM

NUMĂR BLOCAT
căţea

22 OCTOMBRIE, 2:02 AM

NUMĂR BLOCAT
curvă

22 OCTOMBRIE, 2:03 AM

NUMĂR BLOCAT
târfă

22 OCTOMBRIE, 2:04 AM

NUMĂR BLOCAT
lesbi

22 OCTOMBRIE, 2:05 AM

NUMĂR BLOCAT
căţea căţea căţea căţea

22 OCTOMBRIE, 2:10 AM

NUMĂR BLOCAT
mori căţea

22 OCTOMBRIE, 2:11 AM

NUMĂR BLOCAT
curvă ratată

22 OCTOMBRIE, 2:12 AM

NUMĂR BLOCAT
târâtură jegoasă

22 OCTOMBRIE, 2:13 AM

NUMĂR BLOCAT
târfă ordinară

22 OCTOMBRIE, 2:14 AM

NUMĂR BLOCAT
mâncătoare de boscheţi

22 OCTOMBRIE, 2:15 AM

NUMĂR BLOCAT
vacă, vacă, vacă

22 OCTOMBRIE, 2:20 AM

NUMĂR BLOCAT
ciudato

22 OCTOMBRIE, 2:21 AM

NUMĂR BLOCAT
vaco căţea lesbi

22 OCTOMBRIE, 2:22 AM

NUMĂR BLOCAT
homo

22 OCTOMBRIE, 2:23 AM

NUMĂR BLOCAT
lesbi, lesbi, lesbi, mori

22 OCTOMBRIE, 2:24 AM

NUMĂR BLOCAT
câta mai curva

22 OCTOMBRIE, 2:25 AM

NUMĂR BLOCAT
vagabondă ordinară

22 OCTOMBRIE, 2:30 AM

NUMĂR BLOCAT
căţeaua dracului sper să crăpi

22 OCTOMBRIE, 2:31 AM

NUMĂR BLOCAT
ce-ţi mai place păsărică

22 OCTOMBRIE, 2:32 AM

NUMĂR BLOCAT
târfă mincinoasă

22 OCTOMBRIE, 2:33 AM

NUMĂR BLOCAT
noi

22 OCTOMBRIE, 2:34 AM

NUMĂR BLOCAT
ştim

22 OCTOMBRIE, 2:35 AM

NUMĂR BLOCAT
unde

22 OCTOMBRIE, 2:36 AM

NUMĂR BLOCAT
stai

22 OCTOMBRIE, 2:37 AM

NUMĂR BLOCAT
tu

22 OCTOMBRIE, 2:38 AM

NUMĂR BLOCAT
şi

22 OCTOMBRIE; 2:39 AM

NUMĂR BLOCAT
o să

22 OCTOMBRIE, 2:40 AM

NUMĂR BLOCAT
venim

22 OCTOMBRIE, 2:41 AM

NUMĂR BLOCAT
după

22 OCTOMBRIE, 2:42 AM

NUMĂR BLOCAT
tine

facebook

22 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Ochii celorlalţi ne sunt închisori; gândurile lor, cuşti”. Virginia Woolf, Luni sau marţi

Carter Rose
deprimantă rău, tipa

Ainsley Brown
Mie mi se pare foarte frumos

Carter Rose
poate asta înseamnă că şi tu eşti deprimată

Amelia

22 OCTOMBRIE

Mesajele au început să vină în toiul nopţii. Fiecare dintre ele conţinea şi o poză cu mine în chiloţi. L-am citit pe fiecare în parte şi m-am uitat la toate pozele. Probabil că n-ar fi trebuit să fac asta, dar n-am putut să mă abţin. Parcă nu-mi venea să cred ce se întâmplă. Imediat după ce m-am uitat, am şters mesajele. Pentru că, după ce mă uitam o singură dată la fiecare, trebuia să dispară.

Ultimul mesaj pe care l-am primit era diferit de celelalte.

> Dacă vorbeşti cu Woodhouse sau cu oricine altcineva, Sylvia o să plătească. Târfa aia n-o să supravieţuiască la ce-o să arătăm despre ea.

Era o chestie deşteaptă. Pentru că, şi dacă eu aş reuşi să suport umilinţele din partea fetelor Maggies, ştiu sigur că Sylvia n-ar putea. Dacă faptul că relaţia cu Ian s-a stricat n-a făcut-o să pună iar mâna pe lamă, atacurile celor din Maggies sigur ar reuşi asta. Iar ea chiar e complet nevinovată în toată povestea.

Când ajung la şcoală în dimineaţa de după valul de mesaje, o văd pe Dylan în hol. Dar nici măcar nu se uită la mine şi, când pornesc spre ea, se întoarce repede cu spatele. N-ar fi aşa de rău, dacă eu n-aş fi atât de nerăbdătoare s-o iert. Dar e mult mai greu să ierţi pe cineva care n-are de gând să-şi ceară iertare.

Şi Dylan nu e singura care mă ignoră. Toate fetele Maggies şuşotesc şi râd, având grijă ca eu să ştiu că vorbesc despre mine de fiecare dată când trec pe lângă ele. După pauza de prânz, cineva a scris cuvântul „lesbi” pe uşa dulapului meu, cu ruj roşu. Sau, cel puţin, aşa am crezut până când am încercat să-l şterg, sperând că ceilalţi copii de pe holul plin n-au văzut încă. Abia când îmi văd toată palma mâzgălită realizez că e ojă, nu ruj.

Când mă întorc la dulapul meu după ora de Franceză, îl găsesc golit – cărţile, caietele, echipamentul de hochei pe iarbă,

toate au dispărut. În locul lor, găsesc douăzeci şi două de bileţele pe care scrie „te urăsc” – câte unul pentru fiecare Maggie – şi şase greieri vii. Pun mâna la gură şi încerc să nu ţip când unul din ei sare pe mine. Îmi găsesc cărţile şi caietele într-un coş de gunoi din apropiere. Dar echipamentul de hochei mi-l găsesc abia când antrenamentul e aproape de final. Era împrăştiat pe o bancă din sala de sport, iar peste el fusese răsturnat conţinutul unui coş de gunoi de la baie.

•

În noaptea aia, mesajele au început iar, tot cu pauze; numai că, de data asta, era destul timp între ele cât să apuc să aţipesc, doar ca să mă trezesc speriată după câteva minute, când venea alt mesaj. Ca şi în prima noapte, mesajele erau pline de insulte sau de ameninţări şi aveau anexate câte o poză. Ultimul, care a venit la 3:53 AM, sigur era de la Zadie. Avea ataşat filmuleţul pe care-l făcuse când dăduse peste mine cu Dylan. În imagini arătam aşa de furioasă, că m-am speriat şi eu.

Zadie reuşise să evite faţa lui Dylan în toate cadrele. Îşi protejase cea mai bună prietenă. Se vedeau doar picioarele şi corpul unei fete dezbrăcate, dar nu te prindeai cine e fata. Acum mi-am dat seama că Dylan îşi calculase perfect timpul. Ştia de la bun început că Dylan ar fi ieşit pe uşă când îi spunea ea. Şi eu ar fi trebuit s-o ştiu. La rândul meu, am o prietenie exact la fel, genul de prietenie prea veche şi prea strânsă. Sylvia mă poate determina să fac chestii pe care, altfel, nu le-aş fi făcut niciodată. Desigur, în cazul nostru erau lucruri neînsemnate, dar înţeleg cum de se poate ajunge aici. Iar din felul în care Dylan vorbea despre Zadie, era clar că prietenia lor era la cu totul alt nivel. Trebuia să fi ştiut din prima că nu pot concura cu aşa ceva.

•

Dimineaţă, când în sfârşit ajung jos, o găsesc pe mama gata îmbrăcată, cu geanta pe umăr şi BlackBerry-ul în mână.

— Hei, îmi zice în timp ce se învârte prin bucătărie, stresată, ca să-şi strângă lucrurile. Bună dimineaţa.

Mă uit la ea o clipă şi nu spun nimic. Vreau să-i povestesc ce se întâmplă. Chiar simt nevoia s-o fac. Dar cu ce să-ncep? Cu Maggies, cu Dylan, cu faptul că Zadie ne-a surprins? E prea mult. Şi nimeni nu-şi doreşte să înceapă cu maică-sa o discuţie despre sex. E genul de lucru pe care îl eviţi. Aşa că stau şi încerc

să găsesc o variantă să-i povestesc ceva, dar nu tot. Uşor de zis, dar e o situaţie tare încâlcită.

O văd cum înhaţă o banană de pe blat şi o îndeasă în geantă, urmată de chei.

— O să întârzii *mult,* astă seară. Îmi pare rău. Ştiu că e absurd, dar o să se termine curând. Şi mă gândeam să plecăm împreună undeva în vacanţa de Ziua Recunoştinţei. Poate în Bermude sau aşa ceva, îmi spune, apoi mă pupă şi mă îmbrăţişează în grabă.

— Ce?!

Tonul îmi e furios. Şi chiar sunt furioasă. Cum de nu-şi dă seama că nu sunt bine, că mi se întâmplă ceva?

— Pe bune?!

Toată viaţa m-am gândit că nu e nicio tragedie că mama nu-i acasă mereu, atâta timp cât ştie când chiar am nevoie de ea. Şi că, în momentele alea, e lângă mine. Dar acum, când chiar am nevoie de ea, nu-şi dă seama.

— OK, nu e chiar „uraaa, mamă", aşa cum speram, dar poate că vorbim despre asta în weekend.

E gata de plecare, mi-e clar.

— Mamă, nu poţi să stai şi să mă asculţi şi pe mine *un minut*?

Maică-mea inspiră adânc, apoi expiră:

— Da, Amelia, pot să te ascult un minut. Mereu te ascult.

— Vreau să fac următorul semestru la Paris, îi spun eu.

Lui Ben i-a venit ideea cu Parisul. N-am pus la punct toate detaliile, dar planul e să plec de la şcoală un semestru. Când m-aş întoarce, toamna, Zadie, Heather, Rachel şi multe alte fete Maggies ar fi absolvit deja. Dylan nu, ea ar mai avea un an. Asta nu i-am mai zis lui Ben. Nu voiam să-l fac să creadă că încă mă gândesc la ea. Deşi e adevărat.

O parte din mine vede plecarea la Paris ca pe o soluţie la problemele mele. Altă parte, însă, spera că, dacă îi spun maicăi-mii că vreau să stau *în altă ţară* timp de un semestru, poate că, nu ştiu, s-ar prinde că ceva nu e deloc în regulă.

Dacă nu e de acord cu semestrul în străinătate – şi nu cred că o să fie – următoarea mişcare ar fi să-i spun că vreau să mă transfer la altă şcoală. Nu vreau să plec de la Grace Hall. Mi-ar fi dor de Liv, de Sylvia şi de echipa de hochei pe iarbă. Dar aş pleca dacă aş fi nevoită.

— Paris?

Maică-mea se uită la mine ca la o nebună. Şi pare stresată. E îngrijorată că o să întârzie la serviciu. Şi, la o adică, m-aş putea folosi de asta. E de acord cu foarte multe chestii când e în întârziere.

— Un semestru *întreg*? Şi Parisul e foarte departe.

— Ce contează? sar eu.

Întreabă-mă ce-am păţit. Întreabă-mă ce-am păţit.

— ...oricum eşti plecată mereu.

— Amelia, haide, nu-i corect, spune mama, cu o expresie rănită. Şi un semestru în străinătate e pentru facultate, nu pentru liceu.

— O să fie educativ.

Nu zic nimic despre faptul că toată treaba cu semestrul în străinătate nici măcar nu s-ar face prin Grace Hall. Nu m-ar ajuta deloc s-o conving.

— Amelia, aş vrea să pot chiuli de la întâlnire şi să stau să discutăm despre asta, spune Kate, şi chiar asta şi ar fi dorit. Dar chiar nu pot. Putem să vorbim mai mult diseară, când ajung acasă?

Încerc să-mi înghit lacrimile care stau să izbucnească. De ce nu mă întreabă ce-am păţit?

— Dar spune pur şi simplu da, mamă! strig la ea, sperând ca asta să funcţioneze. E foarte uşor, fii atentă: *da.* Simplu.

Clipeşte de câteva ori, cu un aer rănit şi şocat.

— Amelia, haide, spune ea, încet. Nu spun neapărat *nu.* Ştii bine că o să te ascult. Mereu o fac.

O ia spre uşă.

— ...doar că nu pot să fac asta chiar acum. Dacă-mi spui mai multe despre programul ăsta la care vrei să participi, poate că îmi schimb părerea. Dar asta înseamnă că avem nevoie de *timp*, ca să putem discuta.

— Trebuie să dau un răspuns astăzi, mamă.

Se întoarce din uşă.

— Dacă trebuie să dai un răspuns azi, atunci răspunsul o să fie *nu.*

— Super, minunat, mormăi eu. Mă ajuţi enorm.

Inspiră adânc şi ridică ochii spre tavan:

— Eşti bine, Amelia? mă întreabă, cu mâna pe clanţă. Sunt stresată din cauza serviciului şi ar fi bine să şi ajung la birou. Dar pot să rămân dacă ai nevoie de mine. Ştii asta, nu?

Nu sunt sigură ce mai ştiu şi ce nu. Până adineauri, eram furioasă pe mama că nu mă întreabă ce am; dar acum, că m-a întrebat, nu mai vreau să-i spun nimic. Ce-ar putea face ea ca să rezolve problema? Nimic. Orice ar face ea ar înrăutăţi situaţia. Sunt sigură de asta. Nu mai vreau decât să plâng. Singură.

— Nu, e OK. E foarte enervant la şcoală în perioada asta.

Mama traversează încăperea şi mă ia în braţe. Mă strânge aşa de tare, încât am impresia că vrea să mă zdrobească. Sau poate că eu o strâng, de fapt.

— O să fie mai uşor, îţi promit. Mereu e aşa.

•

O găsesc pe Dr. Lipton aşezată pe un scaun din colţul biroului ei când îi bat la uşă. Are un dosar deschis şi citeşte hârtiile din el. Soarele intră pe fereastra din spatele ei şi îi face pielea să pară transparentă. Tresare când aude bătaia în uşă, iar reacţia ei mă face şi pe mine să tresar.

— Scuze, spun eu, deja întrebându-mă dacă am făcut bine venind aici.

N-am mai fost niciodată la consiliere psihologică. Dar am nevoie să vorbesc cu cineva, cineva care să ţină secret ceea ce am eu de spus.

— ... doar că... ăăă... să vin mai târziu?

— Nu, nu, spune ea, însă mă priveşte ca pe o străină care tocmai i-a cerut voie să muşte din sandvişul ei. Intră, ia loc.

Închide dosarul şi îl aşază uşor pe masa de lângă ea.

— Cu ce te pot ajuta? mă întreabă, întinzând mâna după agenda cu programări. N-aveam nicio întâlnire stabilită, nu?

Citeşte notiţele de pe o pagină din agendă, urmărindu-le cu degetul:

— Amy te cheamă, aşa-i?

— Amelia. Nu, n-am nicio programare. Ar trebui să-mi fac?

E clar că am greşit.

— Pot să revin.

Dr. Lipton se holbează la mine, complet nemişcată, ca o şopârlă. Mă aştept ca limba să-i ţâşnească printre buze şi să mi se lipească de obraz.

— Ei, eşti deja aici, spune ea, în sfârşit. Şi pari agitată, din câte-mi dau seama.

— Ce vorbim aici este confidenţial? întreb eu, din uşă.

— Da, îmi răspunde, curioasă de-acum. Este confidenţial.

Haide, intră şi spune-mi ce te aduce aici, Amelia.

În fine, mă târăsc în birou. Încăperea e drăguţă şi luminoasă, cu canapele care par comode. Prea comode. Arată ca şi cum, în secunda în care te aşezi pe ele, te-ar absorbi un vârtej terapeutic.

— Închide uşa şi aşază-te.

O ascult, deşi urăsc ideea de a fi închisă acolo. În sfârşit, mă aşez şi îmi pun în poală mâinile reci ca gheaţa.

— Ia spune-mi, ce se-ntâmplă?

Tac o vreme, până când liniştea devine atât de stânjenitoare, încât simt că mi se face rău.

— Cred că cineva mi-a dat papucii, cumva.

— Cumva?

— Păi, ea a plecat şi acum nu mai vorbeşte cu mine.

— Respingerea e grea mereu, spune Dr. Lipton, calmă.

Nici n-a clipit când am zis „ea” în loc de „el”. A fost un fel de test.

— Mda, răspund eu.

Mă uit la ea şi încep să simt o arsură în gât. Chiar n-aş vrea să-ncep să plâng acolo. Cine ştie ce se întâmplă dacă plângi?

— Ştii de ce a pus capăt relaţiei?

Scutur din cap şi înghit nodul uriaş din gât.

— Cele mai bune prietene ale ei mă urăsc, reuşesc să spun până la urmă. Dar nici măcar nu ştiu dacă ăsta e motivul. E complicat.

— Aşa sunt relaţiile de multe ori. Iar incertitudinea nu e niciodată bună. Te face să... rumegi prea mult. Are sens ce zic?

Ridic din umeri:

— Cred că da.

— Întrebările deschise grăbesc procesul de vindecare.

Proces de vindecare. Asta sună ca şi cum aş fi trecut deja peste Dylan. Ca şi cum ar trebui să merg mai departe.

— Acum, se iau de mine mai mulţi copii.

— Asta are vreo legătură cu relaţia despre care vorbeşti?

Mă gândesc un pic la întrebarea ei. Chiar a fost de rahat că Dylan nu mi-a luat apărarea. Că a plecat din casa mea în timp ce-i strigam numele. Că nu m-a mai căutat de atunci. Dar Dylan nu mi-a trimis niciunul din mesaje; sunt aproape sigură de asta. N-a scris pe uşa dulapului meu şi nici n-a pus gângănii în el. N-avea cum. Zadie a făcut toate astea. Şi ştiu mai bine decât

oricine că nu e corect să consideri pe cineva responsabil pentru ceva ce a făcut prietena ei cea mai bună.

— Sunt şi nu sunt chestii separate. Unele dintre persoanele care se iau de mine sunt prietene de-ale ei, cred. Sunt toate într-un club.

— Ah, un club, spune Dr. Lipton. Lasă-mă să ghicesc, Maggies?

— Da, am fost şi eu în el o vreme.

E o uşurare să pot spune asta cuiva, în sfârşit.

— Cam ăsta e scopul clubului: să-i facă pe cei din afară să se simtă prost şi să-i ameninţe în mod constant pe cei din interior cu pierderea statutului lor special. O astfel de dinamică e mereu periculoasă. Nu mă mir că lucrurile au scăpat iar de sub control.

Dau din cap şi simt că ochii mi se umplu de lacrimi:

— Dar ceea ce fac... E mult mai rău decât mi-aş fi imaginat vreodată.

— Hărţuirea e interzisă prin regulament, să ştii, spune Dr. Lipton. Dacă ceea ce fac fetele astea se încadrează acolo şi se întâmplă în incinta şcolii, ar putea fi exmatriculate. Ba chiar aş fi obligată să raportez asta directorului.

Mă gândesc la poze, la mesaje şi la echipamentul meu de hochei acoperit de tampoane îmbibate cu sânge. Mă gândesc la şoapte şi la greieri. La cuvântul „lesbi” care pare să răsară de peste tot. Dar chiar voiam să zboare toate din şcoală, dacă asta o includea şi pe Dylan? Şi cum rămânea cu Sylvia? Cum ar supravieţui răutăţilor pe care i le-ar face?

Mă uit la Dr. Lipton şi simt că inima bate mai să-mi iasă din piept.

— Dar aţi spus că totul e confidenţial.

Mă priveşte cu ochi îngustaţi şi ridică un deget:

— Este. Cu condiţia ca nimeni să nu fie în pericol.

Privirea îi devine mai intensă. Pericol. Se teme că am de gând să mă sinucid sau ceva. Asta nu-mi trecuse prin minte.

— Nu vreau să mă omor, dacă la asta vă referiţi. Pur şi simplu n-aş... nu e ceva ce aş face. Dar, dacă se schimbă ceva în privinţa asta, vă anunţ.

— Le-ai spus părinţilor tăi?

— E doar mama, răspund, din reflex. Dar nu, nu i-am spus.

Nu pot să sufăr că am devenit aşa un clişeu adolescentin. Acum şase săptămâni puteam să jur că i-aş spune mamei totul.

Că i-aş fi spus chiar de la început. Dar acum şase săptămâni viaţa mea era mult mai puţin complicată.

— Ar trebui să-i spui, zice Dr. Lipton. Mama ta te iubeşte. Te-ar ajuta.

— Tocmai de asta mi-e frică. De faptul că orice încercare de ajutor din partea ei ar înrăutăţi lucrurile.

— Gândeşte-te măcar că ai nevoie să-i povesteşti cuiva toate astea. Un bully îşi trage puterea din ruşine şi alienare. Trebuie să vorbeşti măcar cu o prietenă, să-i spui ce ţi se întâmplă. Ai nevoie de o reţea de sprijin. Poţi să faci asta?

Dau din cap că da, deşi gândul mă îngrozeşte. Evident că Sylvia e prietena cu care ar trebui să vorbesc şi o să fie foarte supărată când o să afle despre Maggies. Ca să nu mai spun că mi-e ruşine de mor. Exact de asta ea – şi cu mine – ziceam că toate cluburile sunt o mizerie. Unicul lor scop era să transforme viaţa oamenilor în iad.

— Atunci vreau să-i scrii acestei fete o scrisoare, un e-mail, cu toate întrebările pe care vrei să i le pui, continuă Dr. Lipton. Tot ce vrei să ştii despre ce s-a întâmplat. Toate lucrurile pe care te temi să le afli. Dar nu-l trimite. Vreau să-ţi imaginezi răspunsurile.

— Să mi le imaginez?

Ce tâmpenie.

— Da, să ţi le imaginezi. *Nu-l trimite,* repetă ea, ferm. Rostul acestui exerciţiu este să te ajute să capeţi control asupra situaţiei şi asupra propriilor sentimente. Cred că vei afla că deja deţii toate răspunsurile de care ai nevoie.

— OK, spun eu, deşi toată chestia mi se pare în continuare idioată.

— De acord? întreabă Dr. Lipton.

Mă fixează cu privirea, în aşteptarea unui răspuns.

— A, da, OK. Sigur.

— Bun.

Se ridică şi deschide uşa:

— Atunci, fă-ţi o programare, ca să ne revedem săptămâna viitoare. O să vreau să ştiu ce ai făcut. Şi o să vorbim şi despre cum să-i spui mamei tale.

•

În pauza de prânz, o găsesc în sfârşit pe Sylvia; e în curte, cu Ian. Stau de vorbă la o masă şi genunchii aproape că li se ating.

Acum câteva zile, erau ca şi despărţiţi. Nu se despărţiseră de tot, dar lucrurile nu arătau prea bine. Ian se tot uita în jur, apoi se trăgea înapoi ca şi cum ar fi căutat o gură de aer sau o ascunzătoare.

Biata Sylvia. Iar o să se aleagă cu inima frântă. Dar o mică parte din mine se bucura că, în curând, şi ea va avea nevoie de mine la fel de mult cum am eu nevoie de ea. Sylvia suferindă din amor e mult mai generoasă decât Sylvia îndrăgostită. Însă, deocamdată, e atât de absorbită de Ian, încât nu mă observă decât atunci când ajung chiar lângă ea.

— A, bună, spune ea, ridicând, în final, privirea, agasată de întrerupere. Ce faci?

Ian pare încântat că am venit şi sare în picioare:

— Uite, stai în locul meu. Eu oricum trebuie să plec.

— Unde pleci? întreabă Sylvia. Nici n-am vorbit despre weekendul ăsta. Concertul...

— A, da, la Living Room.

Ian îşi freacă fruntea cu palma şi şuieră printre dinţi:

— Chiar voiam să-ţi zic. Se pare că n-o să ajung, până la urmă. Dar tu mergi, distrează-te, iubire. Şi ne vedem după, în weekend.

Sylviei îi cade faţa, iar mie mi se strânge stomacul. Poveştile despre rahaturile mele mai au de aşteptat. Trebuie s-o ajut să salveze situaţia. Bine sau rău, discuţia asta trebuie finalizată. Ca să spun drept, sper că rău; sper ca ea să-l preseze pe Ian, iar el să o rupă cu ea odată pentru totdeauna. Pentru că jumătăţile astea de măsură sunt ca şi cum m-aş uita la o veveriţă strivită care încearcă să se târască din mijlocul şoselei.

— Nu, ar trebui să rămâi, Ian, spun eu şi fac un pas în spate. Voiam doar să vă salut. Vorbim mai târziu, Sylvia.

Mă întorc pe călcâie înainte ca Ian să mă poată opri şi traversez rapid curtea. Când mă uit în urmă, văd că stau tot împreună, tot tăcuţi. Ian loveşte pământul cu piciorul încălţat într-un pantof sport european, de firmă. Sylvia îl priveşte şi aşteaptă.

•

Ziua curge fără să se mai întâmple nimic rău – nu-mi dispare nimic din dulap, nu apare niciun scris pe uşa lui. Parcă nu-mi vine să cred. Nici mesaje nu mai primesc. Când ajung seara acasă şi îi trimit lui Liv pe e-mail versiunea finală a lucrării mele

despre Virginia Woolf, pot în sfârşit să mă relaxez. Mă gândesc că Zadie s-o fi plictisit să-mi facă viaţa un iad.

Abia reuşisem să adorm, când vine primul mesaj. Şi, când telefonul meu bipăie la primirea acelui prim mesaj – *târâtură* – mă sperie ca dracu'. Mă ridic în fund să mă uit la telefon şi inima îmi bate tare. Au fost deştepte că au stat cuminţi toată ziua. E şi mai rău să reînceapă când crezi că ai scăpat.

După primul, mesajele continuă să curgă fără oprire. Fiecare mai cumplit decât cel de dinaintea lui, fiecare cu aceeaşi poză anexată, una pe care n-o ştiam: eu, sărutând-o pe Dylan. Numai că nu te prinzi că e Dylan. Te prinzi doar că-s eu şi că sărut o fată.

•

— Putem să nu mergem la prima oră? o întreb pe Sylvia când mă întâlnesc cu ea la colţ, în dimineaţa următoare.

Mai avem patru străzi până la şcoală. E suficient de departe cât să ne retragem din râul de oameni care se îndreaptă spre Grace Hall fără să atragem atenţia.

— Am putea să ne oprim să mâncăm o brioşă sau ceva, adaug.

— Pe bune, Amelia Baron tocmai a sugerat cumva *să chiulim*?

Sylvia îşi flutură genele şi îşi duce o mână la piept, prefăcându-se că se îneacă de uimire:

— Ce urmează, dans la bară?

— Vorbesc serios, Sylvia. Doar că... nu pot să fac faţă la asta acum, spun eu, uitându-mă spre clădirea şcolii. În plus, aş lipsi doar la ora de Arte. Nici nu se pune că am chiulit.

— Eu aş lipsi la Spaniolă, dar, având în vedere că nu-nţeleg nimic din ce se spune în ora aia nenorocită, cred că nici la mine nu e chiul, zice Sylvia, şi mă ia de braţ. Aşa... Dar asta nu e vreo manevră ca să rămâi singură cu mine şi să mă săruţi, nu? Având în vedere că eşti lesbiană, adică, zice ea, dându-şi ochii peste cap.

O tăiem rapid spre 7th Avenue.

— Tu chiar nu mă crezi? o întreb când ajungem cam pe la jumătatea străzii.

Sylvia mi-a mai dat vreo două mesaje de când i-am spus că sunt gay; a scris doar *WTF!!!.* Dar am evitat să mai deschid subiectul. Nici n-a fost greu. E aşa de obsedată de Ian, încât uită să mă întrebe despre asta de fiecare dată când suntem

împreună.

— Cred că *tu* crezi asta, spune Sylvia, uitându-se peste umăr să vadă dacă nu ne urmăreşte cineva.

Avem supraveghetori anti-chiul în cartier, dar sunt cam rasişti. Probabil că n-ar deranja două fete albe ai căror părinţi s-ar enerva mai tare pentru că fiicele lor au fost oprite pe stradă, decât pentru că au fost prinse chiulind.

— Simplul fapt că nu eşti în stare să te porţi normal în preajma băieţilor nu înseamnă că nu-ţi plac. Poate că nu eşti gay, poate că eşti doar ciudată.

— Wow, mersi.

•

De parcă ne-am fi vorbit, o luăm amândouă în aceeaşi direcţie, spre Connecticut Muffin, care e vizavi de PS 321. Mereu mergem acolo când terminăm orele, dar la şcolile de stat încă nu s-a terminat programul. Ne place să stăm acolo şi să ne uităm la toţi copiii de la şcolile publice care trec pe lângă noi într-o mare nebună de oameni. E ceva frumos în debandada aia. Prin comparaţie, nebunia matinală de la şcoala noastră păleşte.

— Deci care e treaba cu Ian? o întreb după ce ne luăm fiecare câte o brioşă – cu lămâie şi mac pentru mine, cu afine pentru Sylvia – şi ne aşezăm pe scaunele de bar, cu faţa spre vitrină.

O să ajung şi la Dylan şi la Maggies, dar am nevoie de puţină încălzire.

— Nu ştiu, spune Sylvia, ridicând din umeri. În sfârşit, am înţeles că Susan Dolan are iubit. I-am văzut când se sărutau, iar ea părea destul de prinsă. Ian spune că totul e bine între noi, dar tot ciudat se poartă. Sigur are pe altcineva – nu pe Susan, dar are.

În punctul ăsta, nu mă mai îndoiesc de spusele ei.

— Ai idee cine ar putea fi?

Sylvia ridică iar din umeri:

— Încep să cred că nici nu mai contează.

În fine, se întoarce spre mine.

— Dar tu? Zici că joci pentru echipa adversă; asta ar trebui să fie *mult* mai interesant decât Ian.

Îmi ţin respiraţia o clipă. Acum e momentul. Trebuie să spun tot, despre toate. Am nevoie de un aliat, aşa cum a zis Dr. Lipton, iar Sylvia e cea mai bună variantă; singura variantă, de fapt. O să se supere rău pentru faza cu Maggies şi pentru că am

minţit-o. Sunt sigură. Cât de rău? Nu pot să aflu decât spunându-i.

În cele din urmă, încep:

— Am făcut o tâmpenie. Şi o să te superi pe mine.

— Nu mă interesează dacă eşti lesbi, să ştii. Am mai puţină concurenţă.

Râd cu poftă. E râs adevărat. Numai Sylvia putea să mă facă să râd într-un moment ca ăsta. Fiindcă numai ea putea să vadă faptul că îmi plac fetele drept o ocazie pentru ea să pună mâna pe mai mulţi băieţi. Are multe defecte, dar nu judecă oamenii. O să fie OK. Totul. Trag aer în piept şi mă cocoşez pe scaun, lăsându-mă pe tejgheaua subţire montată pe toată lungimea vitrinei de la Connecticut Muffin. Trebuie să încep cu partea cea mai rea.

— Am fost recrutată de un club.

— Ce?

Sylvia se uită la mine şi clipeşte des.

— Am fost recrutată.

— Ce? repetă ea, ridicând puţin tonul şi cu ochii mari. Ce club?

— Maggies.

— Să-mi bag... Şi *nu mi-ai spus*? mă întreabă, mai mult rănită decât furioasă. Sunt sigură că nimeni nu le-a refuzat vreodată. Maggies... mamă, cred că s-au băşicat rău. Trebuie să-mi povesteşti tot.

Inspir adânc şi mă holbez la brioşa mea mâncată pe jumătate.

— Nu le-am refuzat.

Faţa Sylviei îngheaţă o clipă, apoi se schimonoseşte de nervi.

— *Tu* ai intrat în Maggies? Când?

Respir o dată, mai mult un suspin:

— La începutul anului, spun eu, încet.

— Minţi! strigă Sylvia, sărind de pe scaun. N-ai cum să fii într-un club de atâta timp şi să nu-mi spui!

Simt privirea vânzătorului în ceafa; probabil că încearcă să se hotărască dacă să ne dea sau nu afară. Sylvia continuă:

— Şi cum rămâne cu pactul nostru? Te-ai hotărât să uiţi cu totul de el?

Sylvia are dreptate. Chiar sunt o nenorocită.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat.

E o scuză mai mult decât penibilă, dar, măcar de data asta, e

adevărul:

— Ele m-au invitat să intru în club şi... nu ştiu... tu ai mereu câte un iubit, iar maică-mea nu e niciodată acasă. Câteodată parcă sunt singură pe lume.

— Mă laşi? Vai, ce tristeţea dracului, spune Sylvia, pe un ton rece.

Se vede pe faţa ei că e nervoasă, dar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Îmi pare rău, Sylvia.

Are dreptate; ce am făcut eu este egoist, lipsit de loialitate şi răutăcios.

— Ştiu că scuzele nu sunt suficiente, dar nu ştiu ce altceva să spun.

Sylvia scrâşneşte din dinţi şi, cu fiecare mişcare a maxilarului, furia ei pare să se domolească. În cele din urmă, îşi pune o mână pe faţă, aproape acoperindu-şi gura.

— Doamne, ce idioată sunt! spune cu voce înăbuşită. Eu mă simţeam prost că petrec prea mult timp cu Ian şi în tot timpul ăsta tu ieşeai cu noile tale prietene secrete. Trebuie să recunosc, Baron, eşti o mincinoasă al naibii de bună.

Are dreptate. Am spus atâtea minciuni, încât le simt cum se adună una peste alta şi mă sufocă.

— S-a întâmplat pur şi simplu; după aia n-am mai ştiut cum să ies, spun eu.

Când trag cu ochiul spre Sylvia, constat că încă se uită urât la mine. Dar cel puţin n-a fugit; asta tot e ceva.

— ... pe urmă, gen, m-am îndrăgostit de cineva din club şi mi-a fost teamă că o s-o pierd dacă mă retrag. Ştii cum e când faci ceva din cauza cuiva pe care-l placi. Nu te gândeşti mereu dinainte.

— Ce-i asta? Un mecanism gay de apărare în caz de panică, sau ce? sare ea. Crezi că ai dreptul să-ţi minţi cea mai bună prietenă şi să te porţi ca ultima nesimţită pentru că eşti gay?

Când o spune aşa, chiar că sună aiurea. Las capul în jos şi ridic din umeri.

— Fac multe porcării, Amelia, continuă ea. Poate că, uneori, sunt egoistă şi cam curvă şi am gusturi proaste la băieţi. Dar nu te-am minţit niciodată, nici măcar o dată.

E adevărat. Sylvia a fost mereu cinstită, chiar şi atunci când ar fi fost mai uşor pentru amândouă să nu fie.

Nu mai am ce scuze să invoc. Mă întorc spre ea. Sylvia se uită pe fereastră acum; e mai puţin furioasă şi mai mult rănită. Rămân cu ochii la fata asta care mi-a fost cea mai bună prietenă timp de aproape zece ani, care a stat lângă mine şi în clasa a treia, când mă necăjeau alţi copii, şi când mama nu era acolo, şi când mi-am rupt glezna în miezul verii, şi când m-am tuns oribil, şi când am purtat pulovere urâte. Prietena care nu m-a judecat niciodată şi nu mi-a cerut să fiu altcineva decât sunt. Nu pot decât să mă urăsc. Cum de am putut să aleg pe altcineva, în loc să fiu cinstită cu ea?

— Îmi pare rău, Sylvia. Chiar îmi pare.

Mă aştept mă trimită la dracu' atunci, pe loc. Să-mi spună că nu mai vrea să vorbească niciodată cu mine. Dar ea continuă să se uite pe geam. În cele din urmă, oftează şi îşi reia locul de pe scaun.

— OK, bagă, îmi spune, tot fără să mă privească. Pentru că acum îmi datorezi fiecare detaliu porno dezgustător. În primul rând, cine e?

Mă simt atât de uşurată, încât îmi vine să plâng.

— Dylan Crosby, răspund, rugându-mă ca nimic din ceea ce voi spune să nu o întoarcă iar pe Sylvia împotriva mea.

— *Pe bune*? zice Sylvia şi se întoarce brusc spre mine. Credeam că se culcă cu Woodhouse.

Scutur din cap:

— Sunt destul de sigură că se culca doar cu mine.

Sylvia mă ascultă, dând din cap:

— Wow, nu mă aşteptam la asta. E bunăciune, recunosc. Dacă tot ai ales altă tipă în locul meu, mă bucur că măcar arăta bine. Dar... *Maggies*?

Îşi bagă un deget pe gât şi se preface că vomită.

— Adică, pe bune, nu mai pot să fiu prietena ta dacă te transformi şi tu într-o sugativă d-aia nenorocită.

— Nu-ţi face griji, îi spun. M-au dat deja afară. Şi Dylan mi-a dat papucii.

— Ah, ce jegoase.

Sylvia pare jignită în numele meu.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu exact. Zadie mă urăşte şi are o relaţie super posesivă cu Dylan.

— Ooo, Zadie, auci. *Şi ea* e gay?

— Nu. Ceea ce face ca toată chestia să fie şi mai ciudată.

Sylvia expiră zgomotos.

— Fata aia e tralala rău de tot. Ar trebui să stai departe de ea.

— Deja e mult prea târziu pentru asta. În fine, azi-noapte m-am hotărât să-i trimit lui Dylan un e-mail. Speram să mă ajuţi.

Am auzit ce mi-a spus Dr. Lipton: să nu trimit e-mailul. Dar nu sunt de acord cu ea în privinţa asta. Doar n-am inventat relaţia mea cu Dylan. Şi am nevoie să aud chiar de la ea cum de poate arunca totul la gunoi. Pe lângă asta, poate că Dylan are nevoie de un semn din partea mea ca să se răzgândească.

— Un e-mail? Ăăă... eşti sigură că e o idee bună? Pentru că mie mi se pare un plan de căcat. Dacă Dylan nu vorbeşte cu tine înseamnă că nu vrea s-o facă. Sau nu o vrea suficient. Crede-mă, când cineva îţi transmite asta, e bine să asculţi.

De parcă Sylvia n-ar fi trimis sute de e-mailuri exact aşa, când a avut parte de respingere mult mai urâtă. Mă uit fix la ea o vreme, aşteptând să-i pice şi ei fisa. În fine, ridică din umeri:

— OK, corect, spune ea cu mâinile în sus, predându-se. Vin la tine după ore şi îl scriem împreună. Dar faptul că am trimis o tonă de e-mailuri d-astea nu înseamnă că au şi funcţionat. Cel puţin, nu aşa cum voiam eu.

— Ei – îi răspund eu, zâmbind – există o primă dată pentru orice.

gRaCeFULLY

24 OCTOMBRIE

Pentru că există 176 de definiţii ale cuvântului „ratat” pe urbandictionary.com. Nu fi o statistică.

În sfârşit, avem dovada că Dylan Crosby nu e vreo ciudată obsedată de Iisus în secret! Şi am aflat asta chiar de la tipul care zice că au ars-o ca-n Regatul Animalelor în Prospect Park. Ideea ei. Tipul – OK, George McDonnell – mi-a cerut să nu-i menţionez numele, dar trebuie să-i recunoaştem meritul. Oricum, ce-am aflat nu mi-a sunat deloc virginal. Nici nu mai contează pe unde s-o fi tăvălit Dylan, poate că nu pe aici, dar pe undeva s-a întâmplat sigur.

OK, poate cineva să-mi spună de ce unul dintre cluburi se ia de o biată premiantă? Şi o face cu chestii primitive, chiar? Ce aveţi? Haideţi, doamnelor, fata n-are cum să fie chiar aşa de rea.

Şi pentru cealaltă fată care refuză să vadă evidenţa: accentul ăla drăguţ nu transformă în adevăr minciunile care-i ies tipului din gură. Hai, respectă-te puţin. Deja mi-e jenă să mă uit la voi.

Şi, dacă tot vorbim despre respect de sine – sau despre lipsa lui – se pare că Bethany Kane vrea să se ţină de cuvânt şi să se culce cu toată echipa de fotbal. I-au mai rămas doar trei tipi, iar vreo doi dintre ei s-ar putea să fie gay. Ia-i uşor, Beth.

Ne mai auzim noi.

Kate

Slone & Thayer
22 AUGUST, 1997

Daniel: Astă seară? E ultima ca asociaţi sezonieri...
Kate: Nu pot
Daniel: De ce?
Kate: N-am chef
Daniel: Nu prea-mi vine să cred
Kate: Du-te-n mă-ta
Daniel: Ce ţâfnoasă eşti

28 AUGUST, 1997, 10:25 PM

Către: rowan627@aol.com
De la: Kate Baron
Re: Scuze!

Te-am ratat? Ai fugit deja în sălbăticie unde nu ai acces la internet? Sper că în continuare îţi merge bine. Voiam doar să-ţi spun că nu ţi s-a părut. Şi eu am simţit la fel. Poate că ne e mai uşor să înţelegem lucrurile după ce s-au terminat. Sau poate că nu.
Oricum, îmi place ideea de lumină călăuzitoare. Mi-ar cam trebui şi mie una acum.
Xo,
Katie

Către: Kate Baron
De la: rowan627@aol.com
Re: Scuze!

Nu m-ai ratat deloc! Mă bucur tare că mi-ai scris. Eu nu pot să mai scriu în seara asta, că a început Kobine – un mare festival local... Îţi povestesc mai multe dimineaţă.

Pace,
Rowan

Amelia

23 OCTOMBRIE, 6:32 PM

AMELIA
Vii mâine, da?

BEN
Aşa cred.

AMELIA
TREBUIE să t văd. E naşpa rău; am nev d un prieten bun.

BEN
Tot naşpa e?

AMELIA
Da, dar o să fie mai bine; Sylvia mă ajută să-i scriu lui Dylan

BEN
Ce să-i scrii?

AMELIA
e-mail cu?

BEN
gen de ce e o jigodie?

AMELIA
hai, nu fi rău

BEN
rău? ea se poartă cu tine ca dracu'. E o line subţire între devotament şi preş

AMELIA
ok, ok, frate mai mare. Unde ne întâlnim mâine?

BEN

tu alegi; dar cum am zis tb să confirm mâine

AMELIA
vii la Grace Hall? poate că ţi-i arăt pe unii dintre oamenii ăştia după ore. Promite-mi că vii; nu-mi da ţeapă aşa cum fac toţi ceilalţi.

BEN
mă străduiesc.

23 OCTOMBRIE, 6:42 PM

SYLVIA
scz, întârzii, vin acum să scriem scrisoarea de dragoste lesbiană

AMELIA
îţi place să spui lesbiană, atât

SYLVIA
îmi place; L e bun pentru aliteraţii sexy; limba, lunecă, lin

AMELIA
mă îngreţoşezi de tot

SYLVIA
atunci misiunea mea a fost îndeplinită; ajung imediat

Kate

29 NOIEMBRIE

Încă nu se luminase – era abia trecut de ora 5 – când Kate coborî să-şi ia telefonul. Primise un mesaj peste noapte, de data asta de la Duncan:

> Am reuşit să localizez Gracefully; aproape că m-a dat pe spate; înţeleg d c şcoala n-a găsit; adresa e Hoyt nr. 891 în Brklyn. Acolo stă o gagică, Liv Britton. Dacă vorbeşti cu ea, spune-i că e un IT-st în Manhattan care o respectă fără număr. Şi dacă e drăguţă, fă-mi o bucurie şi dă-i numărul meu.

Liv? Profesoara devotată care, chipurile, ţinea aşa de mult la Amelia, care o încurajase să scrie şi căreia nu-i venea să creadă că s-a sinucis? Ea scrisese toate ororile alea despre elevii ei, despre nişte *copii*. Scrisese şi despre Amelia. Ce era în capul ei? Ea ar fi trebuit să se numere printre oamenii de încredere.

Dar era o mincinoasă. O mincinoasă care o acuzase pe Amelia că a copiat.

Kate avea de gând să se asigure că Liv va fi concediată, poate chiar acţionată în instanţă – defăimare, abuz de putere. Nu conta. Într-un fel sau în altul, toată lumea avea să afle ce a făcut. Kate avea să se ocupe de asta.

Stabilise cu Lew ca poliţistul să vină s-o ia înainte de ora opt dimineaţa, dar, dacă mai trebuia să aştepte mult până să le ceară socoteală lui Woodhouse şi lui Liv, Kate avea să găurească podeaua livingului de la atâta plimbat. Îi sări inima când auzi o bătaie în uşă pe la şapte şi jumătate. Se ruga ca Lew să fi ajuns mai devreme.

— Bună, spuse Kelsey când Kate deschise uşa.

Purta nişte pantaloni de trening lălâi, care o făceau să pară obosită şi şleampătă. Părul ei blond, scurt, era ciufulit la spate ca şi cum tocmai s-ar fi ridicat din pat. Ţinea în mână catalogul sportiv pe care i-l dăduse Kate:

— L-am găsit.

— Da?

Kate o rugase pe Kelsey să-l caute pe băiatul pe care îl văzuse intrând în casă cu Amelia, dar nu mai credea că asta se va întâmpla.

— Îmi pare rău că a durat atât, spuse Kelsey, deschizând albumul la pagina unde ţinea degetul pe post de semn. Dar nu apare în anuar şi eu nu mă uitasem la paginile cu elevi noi de la finalul catalogului sportiv. L-am mai frunzărit o dată azi dimineaţă, abia atunci le-am observat.

Kelsey îi arătă una dintre fotografii, iar Kate se uită la numele de dedesubt:

— Ian Greene, spuse ea, încet.

Recunoscu numele din mesajele Ameliei. Era iubitul Sylviei, cel care apărea şi dispărea din viaţa fetei.

— El e, spuse Kelsey. Cu siguranţă e el.

•

OK, dar NU vorbi cu NIMENI până ajung eu, asta răspunsese Lew la mesajul în care Kate îi spunea că nu mai poate să stea acasă şi că vrea să meargă la Grace Hall şi să-l aştepte acolo. Kate nu mai spuse nimic. Nu voia să facă promisiuni pe care nu le putea îndeplini.

Se gândi că să meargă la şcoală era un compromis bun. Când ajunse pe Prospect Park West, deja curgea un şuvoi de elevi spre clădire. Ţipau, înjurau, se împingeau şi râdeau. Era o înghesuială cumplită – aducătoare de claustrofobie şi aproape înspăimântătoare. Lui Kate nu-i venea să creadă că Amelia nu se plânsese niciodată de asta. Se lăsa dusă de masa de oameni şi în tot acest timp avea senzaţia că în orice clipă ar putea izbucni o răzmeriţă. Kate nu reuşi să respire ca lumea până când nu se smulse din îmbulzeală, aproape de treptele de la intrarea în scoală.

De pe marginea trotuarului, unde rămăsese în picioare, inspirând cu sete aer curat, Kate îl zări: era Ian Greene. Îl recunoscu imediat din poză. Frumuşel şi sigur pe sine, mergea spre şcoală cu braţul pus pe după umerii unei blonde drăguţe. Kate îl urmări cum mergea apăsat, zâmbitor, ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume.

Simpla lui vedere o umplu pe Kate de furie – incontrolabilă, devoratoare, oarbă. Cineva ar trebui să plătească pentru ce a păţit Amelia – Liv, Woodhouse, Dylan, fetele Maggie. Ian Greene.

Kate se aruncă înapoi în mulţime. Amelia era gay, iar Ian

Greene fusese iubitul celei mai bune prietene a ei. Ce motiv puteau avea să ajungă amândoi, singuri, într-o casă goală, în miezul zilei? Poate că Ian Greene *nu ştia* că Amelia e gay. Poate că, atunci când aflase, se înfuriase pe ea. Poate că data următoare nu mai acceptase un refuz.

Poate, poate, îşi spuse Kate în vreme ce-şi făcea loc prin marea de elevi până când ajunse chiar lângă Ian. Kate simţea ochii copiilor aţintiţi asupra ei. Îi auzea întrebându-se cu voce tare de ce li se băga în faţă, ce căuta printre ei. Cine era cucoana asta ciudată, singură? Asta voiau să ştie toţi. Înainte ca unul dintre ei să apuce s-o întrebe, Kate se întinse şi-l bătu pe umăr pe Ian:

— Scuză-mă, eşti cumva Ian Greene?

Băiatul se întoarse cu o figură atât de relaxată şi flegmatică, de parcă ar fi fost o vedetă obişnuită să fie abordată de necunoscuţi.

— Da, sunt Ian, răspunse el, cu un impecabil accent englezesc.

Apoi se uită la ea cu ochii mijiţi, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama de unde s-o ia:

— Scuze, vă cunosc cumva?

— Sunt mama Ameliei Baron.

Kate spera ca el să tresară. Nu se întâmplă asta.

— ...pot să vorbesc puţin cu tine?

În sfârşit, Ian păru uşor neliniştit; totuşi, nu destul, din punctul ei de vedere.

— A, spuse el, mă tem că nu pot să întârzii la şcoală.

— Da, şi avem şi test la Chimie, interveni fata, vârându-i un deget obraznic în faţă lui Kate; poate altă dată, na.

Kate strânse din dinţi ca să n-o înhaţe pe fată de deget.

— Te rog, Ian, spuse ea, mai blând, schimbând tactica în speranţa de a-i trezi mila; durează doar un minut, promit.

— Da, doar că un minut e cam mult şi...

Fata tăcu brusc când Ian se întoarse şi o privi sugestiv, aparent şocat de bădărănia ei.

— ...scuze, spuse ea, ascultătoare.

— Ne vedem în clasă, Susan, zise el, făcându-i semn să plece. Spune-i domnului Hale că am fost reţinut puţin.

După ce Susan se îndepărtă, băiatul se întoarse spre Kate:

— Cu ce vă pot ajuta, doamnă Baron?

Îşi băgase mâinile adânc în buzunarele din faţă – un gest copilăresc, în contrast cu maturitatea pe care o afişa. Ca şi cum ar fi fost o încercare deliberată de a părea vulnerabil.

— Ce căutai cu Amelia acasă la noi în timpul orelor?

— În timpul orelor? Acasă la Amelia? întrebă Ian.

Se străduia din răsputeri să facă pe prostul. Dar nu era deloc convingător.

— V-a văzut o vecină, spuse Kate. Vreau doar să ştiu ce s-a întâmplat. De ce eraţi împreună.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ian, cu ochii mari; doar nu credeţi că...

— Nu, nu cred că făceaţi sex. Dar nu înţeleg ce căutaţi acasă la noi în miezul zilei, spuse Kate.

Se gândise inclusiv că se drogau. Aproape nimic nu i se mai părea imposibil acum. Iar Ian cu siguranţă părea suficient de sofisticat ca să facă Dumnezeu ştie ce.

— Orice ar fi, n-o să spun nimănui. Nu vreau decât să... Am nevoie să înţeleg ce s-a întâmplat cu fiica mea. Am nevoie să ştiu ce făcea.

Ian închise ochii o clipă, apoi privi peste umărul lui Kate, deliberând. În cele din urmă, se uită în jos şi lovi pământul cu piciorul.

— Clubul meu mă obliga să fac asta, iar pe Amelia o obliga clubul ei. Ca să spun drept, nu voiam s-o fac. Dar ea a insistat.

— Ce anume nu voiai să faci? întrebă Kate, cu inima bubuind.

— Pozele, spuse el, mai relaxat.

— Cele postate pe blogul acela? întrebă Kate. Încercă să se oprească, dar nu o mai vedea decât pe fetiţa ei dragă scoţându-şi hainele şi ridicându-şi fundul pentru filfizonul ăsta infatuat şi lăţos. Ce conta că fiica ei era gay, dacă el nu era?

— *Tu* i-ai făcut Ameliei pozele alea?

Ian Greene, cu atitudinea lui arogantă, îi aminti lui Kate de toţi băieţii care o trataseră de parcă ei ar fi hotărât câţi bani face. De toţi bărbaţii pe care îi lăsase să creadă că într-adevăr ei hotărau. Nu se mai putea gândi decât ce mult îşi dorise ca Amelia să aibă parte de ceva mai bun de-atât.

— ...Dar, aşa spuneam, n-a fost nimic vulgar.

Ian zâmbi, ignorând furia care, cu siguranţă, o schimonosise pe Kate. Până şi ea o putea simţi cum îi ţâşneşte prin toţi porii. Băiatul continuă:

— Pozele mi se par chiar drăguţe. Nici n-aveau cum să nu fie. Amelia arăta super bine. Nu trebuie să fii fată ca să apreciezi asta.

Dură puţin până când Kate realiză că l-a plesnit. Tare şi nu doar o dată. Văzu uimirea din ochii lui Ian Greene, urma roşie de pe obrazul lui şi palma ei umflată. Dar, imediat ce le puse pe toate cap la cap, nu-şi dori altceva decât să-l lovească iar. Voia să dea în el până când o parte din ea avea să se simtă mai bine. Şi poate chiar ar fi făcut-o, dacă paznicul masiv nu s-ar fi repezit s-o apuce de mână:

— Cucoană, stai! strigă el, şocat. Ce dracu' faci?

•

— A pălmuit un elev, îi spuse doamna Pearl lui Lew. Neprovocată şi cu zeci de martori.

Erau în biroul directorului. Doamna Pearl se aşezase în spatele uriaşului birou de mahon şi îi privea de sus pe Lew şi Kate, care stăteau în faţa ei, pe scaunele destinate vizitatorilor. Kate se lăsase pe spătar şi se simţea ca o liceană posomorâtă, însoţită de tatăl dezamăgit, dar protector – Lew. Poliţistul stătea cu coatele pe genunchi, puţin aplecat în faţă, părând că ascultă gânditor.

— Da, am înţeles asta, spuse el, încet. Şi cu siguranţă ar fi fost mult mai bine că aşa ceva să nu se fi întâmplat. Dar sunt sigur că Kate ar fi mai mult decât dispusă să-şi ceară iertare de la Ian şi...

— *Să-şi ceară iertare*? şuieră doamna Pearl. Glumiţi, domnule locotenent. L-a atacat pe Ian Greene. A atacat un minor. Şi, dacă nu mă-nşel, asta este o infracţiune, iar dumneavoastră sunteţi poliţist. Mă întreb de ce n-aţi arestat-o deja.

Lew dădu din cap o vreme, cu ochii pironiţi în podea.

— Corect, spuse el, într-un final, ca şi cum n-ar fi avut nicio problemă să facă asta. Desigur, însă, asta ar însemna un proces. Şi, la un proces, doamna Baron s-ar apăra invocând afectarea capacităţii sale mintale.

Scutură din cap, ca şi cum ar fi cântărit semnificaţia acestei posibilităţi:

— ...şi ştiţi ce ar însemna asta.

Doamna Pearl îşi dădu ochii peste cap:

— Nu, domnule locotenent Thompson, nu ştiu.

Profesoara bătu de trei ori cu creionul în lemnul biroului:

— ...dar, vă rog, luminaţi-mă.

— Doamna Baron, aici de faţă, ar trebui să declare tot ce ştie despre acele cluburi secrete, inclusiv despre pozele cu fete semidezbrăcate.

Făcu o pauză, apoi gesticulă, imitând mişcarea unor roţi ce se rostogolesc:

— ...după care avocatul ei ar trebui să vorbească despre faptul că Amelia şi domnul Greene au chiulit pentru mica lor şedinţă foto. Nu prea cred că părinţii băiatului ar vrea ca asemenea lucruri să fie făcute publice. S-ar putea ca şi ei să considere că fiul lor merita o pereche de palme. Sunt sută la sută sigur, însă, că părinţii de la Grace Hall nu vor ca şcoala pentru care plătesc atâţia bani să devină, din paşaportul pentru universităţile din prima ligă, „şcoala porno”.

Lew făcu o pauză, apoi o privi pe doamna Pearl drept în ochi:

— ...ah, şi mai sunt reporterii. O asemenea şcoală, un asemenea scandal? Presa ar înnebuni.

Kate l-ar fi luat în braţe pe Lew dacă nu i-ar fi simţit fizic dezamăgirea.

— Bun.

Doamna Pearl mai bătu de trei ori în birou înainte să se ridice:

— Dar ea trebuie să plece din campus imediat, înainte să mai facă vreun rău. Şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— Trebuie să-l văd pe domnul Woodhouse, mai întâi, spuse Kate, panicată.

Ştia că-şi forţează norocul. Dar nu putea să plece de la Grace Hall fără să discute cu el. Avea nevoie să se uite în ochii lui ca să ştie dacă o minte sau nu. Şi avea nevoie de răspunsuri de la Liv, *acum.*

— Când am vorbit cu el la telefon, mi-a spus că pot veni oricând. Şi trebuie să discut ceva şi cu Liv.

Doamna Pearl pufni dezgustată:

— Glumiţi, aşa-i?

— Nu, deloc, răspunse Kate, încet. Înţeleg că am greşit făcând ce-am făcut, dar asta nu face să dispară toate întrebările mele despre Amelia.

— Poate că ar trebui să vă facă pe dumneavoastră să dispăreţi, doamnă Baron, spuse doamna Pearl. Sunt dispusă să pun purtarea dumneavoastră scandaloasă pe seama tuturor lucrurilor prin care aţi trecut, dar aţi depăşit limitele bunăvoinţei

mele.

Kate privi în jur.

— Măcar e aici domnul Woodhouse?

Ar fi trebuit să fie acolo, în birou, dacă venise la serviciu.

— ...Nu e, aşa-i? E vreodată aici?

Doamna Pearl se uită la Lew:

— Domnule locotenent Thompson, o mai spun o singură dată: doamna trebuie să părăsească incinta şcolii imediat.

Lew o apucă pe Kate de cot şi o ridică uşor.

— Hai, spuse el. Hai să ieşim puţin la aer.

— Nu! strigă ea, trăgându-şi braţul. Nu plec până nu primesc răspunsuri!

— Uită-te la mine, mârâi Lew ameninţător, aplecându-se spre ea şi privind-o drept în ochi. Ridică-te şi ieşi pe uşă. Acum.

•

Kate se năpusti pe treptele de la intrare în faţa lui Lew şi fugi până la jumătatea străzii, apoi se întoarse spre el, urlând:

— Deci gata? Asta e tot? Îi laşi să scape, pur şi simplu? Lew se opri în faţa ei şi răsuflă, obosit. Îşi încrucişă braţele şi pe chipul lui se citeau deopotrivă enervarea şi mila.

— Nici n-am apucat să-ţi spun că Liv scrie blogul ăla, *gRaCeFULLY,* continuă Kate. Duncan a reuşit în sfârşit să-l localizeze. O profesoară a scris toate ororile alea despre *copiii* cărora le predă. A scris şi despre Amelia. E o mincinoasă. Ne-a minţit în faţă. Poate că a minţit şi despre lucrarea Ameliei.

— Cu siguranţă va trebui să răspundă pentru asta, spuse Lew.

— Perfect, atunci putem să ne întoarcem şi să vorbim cu ea?

Kate porni înapoi spre şcoală. Lew o opri apucând-o de braţ:

— Dumneata nu, spuse el. Ai făcut destul rău. Dacă avem noroc, părinţii acelui băiat nu vor suna la poliţie. Dacă o vor face, nu-i pot împiedica să te aresteze.

— Dar...

— Nu, spuse Lew, ferm. Eu voi merge să vorbesc cu profesoara. O voi presa să dea răspunsuri despre blog şi despre lucrarea Ameliei. Dar dumneata te duci acasă. Te odihneşti. Încearcă să-ţi limpezeşti gândurile. O să trec şi eu mai târziu ca să-ţi spun ce am aflat, după ce termin aici.

Porni spre şcoală, apoi se opri; scoase o hârtie din buzunar şi i-o întinse lui Kate:

— Aproape că uitasem. Va trebui să aşteptăm un răspuns de

la compania de telefonie pe care am citat-o în legătură ce mesajele anonime pe care le-aţi primit şi tu, şi Amelia, dar IT-iştii noştri au localizat adresa lui Ben. Nu locuieşte în Albany.

Kate se uită la adresa de pe foaie: 5th Avenue, nr. 968, 6C.

— Faptul că puştiul locuieşte în zonă şi că s-a obosit să mintă despre asta îl aruncă înapoi în capul listei mele.

Kate nu-şi putea lua ochii de la adresă. De ce un puşti din Manhattan ar fi minţit că stă în Albany? Nu-i venea în minte niciun motiv inocent.

— Ce listă? întrebă ea.

— Listă de oameni care rămân de interes, până când se dovedeşte că n-au nicio implicare: Dylan, Zadie, celelalte fete din Maggies, poate chiar şi Woodhouse şi profesoara de Engleză. Dar un băiat care a minţit în legătură cu locul unde e – cine e – şi apoi a spus că vine să se vadă cu Amelia chiar înainte ca ea să moară? Băiatul ăsta are nişte explicaţii de dat. Am primit adresa azi dimineaţă. În curând o să aflu exact cine locuieşte acolo. Adresa asta îţi spune ceva?

— Nu, răspunse Kate, deşi tare şi-ar fi dorit să-i spună. Mergem să vorbim cu el?

— Eu. *Eu* merg, zise Lew. Şi să nu-ţi mai vină vreo idee aiurea. Am înţeles că te-ai luat de un puşti oarecare de la Grace Hall. Dar nu avem habar cine e Ben ăsta şi nici ce ar putea încerca să acopere. Vinovăţia poate să facă pe oricine periculos.

•

Când Kate ajunse acasă, un curier tocmai urca pe treptele de la intrare. Semnă de primire pentru colet şi îl luă temătoare din mâinile bărbatului, de parcă ar fi putut conţine o bombă. Nu mai suporta să vadă alte documente de la Duncan. Era sătulă de ele, şi tot mai avea o grămadă necitite încă. Odată ajunsă în casă, Kate se uită la biletul de pe pachet:

DESTINATAR: KATE BARON
EXPEDITOR: PHILLIP WOODHOUSE
PERSONAL ŞI CONFIDENŢIAL

Kate mută cutia grea pe masa din bucătărie şi se mai uită puţin la ea. Când, în fine, o deschise, văzu că înăuntru erau hârtii xeroxate; unele scrise de mână, altele bătute pe computer. Mai era acolo un bilet de la Woodhouse.

Vă trimit minutele de la şedinţele consiliului de administraţie al şcolii şi însemnările vizitei făcute de Amelia la consilierul psihologic al şcolii. Îmi pare rău că nu am făcut-o mai devreme. Simţeam că am mâinile legate. Acum asta îmi pare o scuză stupidă. Am acceptat această slujbă pentru că Grace Hall ar fi trebuit să mă ajute să înfiinţez o şcoală în Bronx. Acum îmi dau seama că şi asta s-ar putea să fi fost o minciună. Îmi pare rău că n-am putut face mai mult ca s-o ajut pe Amelia. Fără ea, lumea este mai întunecată.

O oră mai târziu, Kate ştia mai mult decât şi-ar fi dorit să afle despre cluburile de la Grace Hall şi despre eforturile care fuseseră – sau nu fuseseră – făcute pentru a le opri. Aflase cel mai mult despre Maggies, club ale căror membre erau numite Maggies, aşa cum apăreau în mesajele Ameliei şi cum se aştepta şi Kate. La scurt timp după reapariţia Maggies şi a celorlalte cluburi, în urmă cu un an şi jumătate, consiliul de administraţie – sfătuit de un avocat angajat de Adele Goodwin – ceruse conducerii să nu le bage în seamă. Potrivit acestui avocat care, în mod convenabil, nu era niciodată prezent – şi pe care Kate îl bănuia că ar fi chiar Adele – mimarea ignoranţei ar fi cea mai bună apărare a şcolii în eventualitatea în care ar fi trasă la răspundere vreodată. Adele susţinea că, de vreme ce Grace Hall nu poate opri activităţile pe care clubul le desfăşoară în afara şcolii, singura variantă era ca şcoala să se delimiteze de activităţile respective.

Din minute reieşea că unii membri ai consiliului – Woodhouse fusese cel mai vocal – se opuseseră categoric. Woodhouse mersese până-ntr-acolo încât să spună că e dispus să rişte un proces îndreptat împotriva lui personal, dacă asta însemna desfiinţarea cluburilor. La un moment dat spusese că Maggies sunt „poate chiar mai distructive decât drogurile şi, cu siguranţă, mult mai rele”. Vorbise despre riscurile pe care le implicau probele de înscriere în club şi despre pericolele bullyingului, când se aruncă peste ele vălul secretomaniei. Ameninţase chiar cu demisia.

Dar, după o serie de întâlniri care se întinseseră toată primăvara precedentă, Adele îi convinsese pe ceilalţi membri ai consiliului. Cea mai eficientă tactică fusese aceea de a întoarce cuvintele lui Woodhouse împotriva lui însuşi. Dacă erau atât de periculoase cluburile, spusese Adele, atunci Grace Hall putea fi trasă la răspundere pentru orice rău făcut de ele. Dar şcoala şi

conducerea ei puteau fi responsabile doar *dacă aveau* cunoştinţă de existenţa cluburilor. Adele spusese că eforturile susţinute de a înlătura cluburile din campus – ameninţări cu suspendarea pentru participare, note scăzute la purtare pentru elevii care nu-şi toarnă colegii care sunt membri ai cluburilor, metode propuse de Woodhouse – nu ar însemna decât o recunoaştere tacită din partea şcolii şi, implicit, asumarea răspunderii.

Consiliul se repliase, nu foarte entuziast, dar Woodhouse ameninţase din nou că îşi dă demisia dacă nu i se permite să acţioneze împotriva cluburilor. Singurul răspuns consemnat era al lui Adele. Iar persoana care scrisese minuta notase cuvânt cu cuvânt:

> Poate că ar trebui să te uiţi la contractul tău, Phillip. Cred că vei afla de acolo că nu e nevoie să demisionezi. Te putem concedia dacă acţionezi în contradicţie cu dorinţele exprimate de consiliul de administraţie al şcolii. Ţi-ai pierde slujba şi beneficiile şi ar trebui să restitui banii primiţi pentru mutare. Ca să nu mai spun de daunele la care am avea dreptul. Cifra e trecută, şi ea, în contract. Ar trebui să verifici, dar cred că e o sumă din vreo şase cifre. Cam mulţi bani ca să susţii ceva ce – odată concediat – nici n-ai mai putea dovedi vreodată.

În minută nu apărea nicio precizare legată de expresia feţei lui Adele, desigur. Însă, cunoscând-o, Kate şi-o putea imagina: frumoasă, dar veninoasă. Notiţele nu o menţionau nici pe Zadie sau pe vreun alt elev. Nici nu era nevoie; era evident că Adele nu acţionase în interesul şcolii. Acţionase în interesul unui copil pe care nu-l putea controla.

Ultima minută pe care o citi Kate era cea a şedinţei ţinute imediat după moartea Ameliei, şedinţa în care consiliul stabilise implementarea măsurilor de siguranţă.

„Woodhouse crede că e prea devreme pentru confirmarea suicidului”, scria în minută. După asta, Adele ceruse să nu se mai consemneze nimic. Când se reluase minuta, discuţia trecuse la alte subiecte. Potrivit însemnărilor, Woodhouse nu mai vorbise.

Kate încă se holba la hârtii când auzi o bătaie în uşă.

Lew stătea pe verandă.

— Ai vorbit cu Liv? îl întrebă Kate, de îndată ce deschise uşa.

Poliţistul încuviinţă, sumbru:

— A zis că spera să se apropie de copii în felul ăsta, că n-a vrut să facă rău nimănui.

— Asta-i tot? Asta e singura ei explicaţie?

Lew dădu din cap:

— Nu te uita la mine, nu e scuza mea.

— Dar dacă ştia toate astea, atunci ştia şi ce făceau Maggies. Putea să le oprească. De ce n-a făcut-o? E răspunzătoare pentru asta, spuse Kate.

— Ai dreptate. Şi ea ştie. Nu e destul, dar va trebui să trăiască tot restul vieţii ei recunoscându-şi asta.

facebook

23 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Se simţea foarte tânără, dar, totodată, nespus de îmbătrânită”.
Virginia Woolf, Doamna Dalloway

Amelia

24 OCTOMBRIE

— Pa, mamă! strig în timp ce alerg prin bucătărie, spre uşă.

— Hopa! spune ea, ridicând ochii din *New York Times*, pe care îl deschisese pe blatul din bucătărie.

E îmbrăcată într-un costum şi are părul prins într-o coadă strânsă. O şedinţă importantă sau înfăţişare în instanţă – astea sunt, de obicei, motivele pentru care se îmbracă aşa de elegant.

— ...Care-i graba?

— Nimic, răspund gâfâit, şi mă întorc să înhaţ un măr. Trebuie să mă-ntâlnesc cu Sylvia, atâta tot.

O îmbrăţişez rapid şi primesc o privire bănuitoare.

— Stai, stai puţin, Amelia. Credeam că vrei să vorbim despre semestrul ăla la Paris. Mi-am făcut timp. Hai să vorbim acum, dacă tot sunt aici.

Stau puţin, să-mi amintesc despre ce vorbeşte. Apoi îmi aduc aminte de planul tembel al lui Ben de a pleca de la şcoală ca să mă ascund în Europa. Aproape că uitasem.

— E OK, nu contează, spun eu, mergând spre uşă.

— Amelia, nu fi aşa. Chiar putem să discutăm despre asta, spune mama, îngrijorată. Nu mă încântă ideea ca tu să fii plecată atât de mult, dar chiar vreau să te ascult cu mintea deschisă. Ieri mă grăbeam, dar am înţeles cât de important e pentru tine. Te rog, nu mă exclude.

Privirea ei mă face să cred că n-a dormit toată noaptea şi că n-a făcut decât să se gândească la asta. Mi-e milă de ea. Mama se frământă mereu pentru ce nu trebuie. Şi nici măcar nu-i vina ei. Puteam să-i fi povestit totul. Aşa trebuia, aşa cum îmi spusese Dr. Lipton să fac. Dar nu mai conta acum. Am un sentiment bun. Că toate se vor termina cu bine.

— Chiar nu mai contează, mamă. Pe bune, îi spun privind-o drept în ochi. N-am nicio problemă că nu merg. Mai mult de-atât: vreau să rămân.

— Eşti sigură?

— Da, mamă, clar. Sută la sută.

— OK, îmi spune ea şi mă îmbrăţişează strâns. Dacă eşti sigură...

•

Merg spre colţul străzii, unde trebuie să mă întâlnesc cu Sylvia, şi chiar mă simt bine. Mă-nţeleg bine cu mama şi chiar am renunţat de bunăvoie la toată povestea cu „cine-i tăticu' tău". După ce am decis să nu mai citesc jurnalele maică-mii, am decis şi să nu-mi pese, pur şi simplu, cine e tatăl meu. În fond, am trăit până acum fără să-l cunosc. Ce s-ar putea schimba dacă l-aş cunoaşte acum? Mă ajutase şi faptul că nu mai primisem niciun mesaj despre el. Îi povestisem Sylviei despre Dylan şi Maggies, iar ea mă iertase. Nu mai am secrete, nu mai trebuie să mă simt prost. E soare şi e destul de cald; parcă am fi la început de primăvară, nu spre final de toamnă. Toate astea îmi par semne. Semne că, poate, totul se va termina cu bine. Că e-mailul pe care i l-am trimis lui Dylan ar putea face ca lucrurile să fie iar minunate, aşa cum au mai fost.

Poate că aş fi găsit singură răspunsurile, aşa cum îmi spusese Dr. Lipton. Dar e mult mai corect să merg direct la sursă. Doar nu încerc s-o recuceresc pe Dylan sau ceva. Adică, dacă asta s-ar întâmpla, ar fi super tare, gen. Dar Dylan ar trebui să dea nişte explicaţii serioase mai întâi.

Nu le-am spus asta Sylviei şi lui Ben. Le-am spus că sub nicio formă nu m-aş împăca vreodată cu Dylan. Pentru că asta voiau să audă. Sylvia chiar m-a pus să-i promit că nu asta îmi doresc, înainte să mă ajute să scriu e-mailul. Mi-a zis că n-are de gând să stea degeaba şi să mă lase să mă fac de râs pentru o fată care clar nu mă merită. Sylvia a tot repetat asta – că Dylan nu e suficient de bună pentru mine – cât am lucrat la text. A spus-o de o sută de ori. Ca şi cum ar fi fost o incantaţie. Ştiu că voia doar să mă ajute, dar era enervant. *Foarte enervant*, chiar, venind tocmai de la ea. În fond, ea a acceptat ca un milion de tipi s-o trateze oribil de-a lungul anilor.

Dar a meritat să suport frecuşul ăsta din partea Sylviei, pentru că e-mailul pe care i l-a scris lui Dylan a ieşit super tare. Sylvia chiar ştie cum să dea unde doare cel mai tare, fără să pară disperată. Nici foarte amabil n-a fost. Unele părţi au fost chiar destul de dure; m-am întrebat dacă Sylvia ar fi fost vreodată atât de acidă cu vreun tip din viaţa ei. Dar m-a convins că cel mai bine e să amesteci mierea cu oţetul. Dacă laşi să se

înţeleagă că nu permiţi nimănui să-şi bată joc de tine, te vor dori şi mai mult. Cel puţin, aşa funcţionează băieţii, spusese ea. Poate că la fete e altfel, dar nu era convinsă de asta.

După ce a plecat Sylvia, am strecurat ceva mai blând la finalul e-mailului. Am scris că Dylan e prima persoană de care m-am îndrăgostit şi că asta nu se va schimba niciodată. Şi, chiar înainte să apăs pe *Trimitere*, am mai adăugat un rând, chiar la final: „Cred că pot să uit tot ce a fost rău. Vreau doar să fim din nou împreună”.

Sylviei nu i-ar plăcea partea aia. Nici lui Ben. Mi-ar zice că mă face să par smiorcăită şi disperată. Poate că sunt, într-o oarecare măsură. Mai demult, Dylan spunea că i se pare drăguţ că sunt aşa. Adevărul e că mi-e dor de Dylan. Iar e-mailul este, probabil, ultima mea şansă de a schimba ceva. Nu puteam să risc şi să nu spun nimic despre ceea ce simt. Mi-am strâns pumnii şi am apăsat pe Send.

•

— Vreo veste? mă întreabă Sylvia când ne întâlnim la colţ.

— Nu ştiu. Adică, n-am primit nimic de când am plecat de acasă.

— Hai, mai uită-te o dată, îmi spune Sylvia.

Pare aproape la fel de încordată ca mine. Îmi scot iPhone-ul când intrăm pe Prospect Park West şi ne amestecăm cu mulţimea care se îndreaptă spre şcoală. Mă uit înjur înainte să-mi verific e-mailul. Nu vreau să vadă Dylan că-s obsedată. Până *şi eu* mai am un dram de mândrie. Dar singurul mesaj nou e de la Ben.

— Nimic.

Oricum, nu credeam că Dylan mi-ar răspunde la ora asta, când toată lumea e în drum spre şcoală. Dar aş vrea să fi făcut-o. Sylvia şi cu mine mergem mai departe fără să mai spunem nimic; eu mă holbez la telefon, ea la botinele ei cu vârf ascuţit, până când George McDonnell trece în fugă pe lângă noi şi o plesneşte tare peste fund.

— Scârbă! strigă Sylvia în urma lui, dar când se întoarce spre mine văd că zâmbeşte puţin.

Încă nu o terminase de tot cu Ian, dar deja îşi evalua opţiunile.

— Poate că nu l-a primit încă, încearcă ea, însă nu pare să creadă ce spune. Şi dacă nu răspunde, atunci e o javră; chestie care – hai să fim serioase – n-ar fi vreun şoc. La urma urmei,

prietena ei cea mai bună e Zadie.

Sprâncenele Sylviei se ridicaseră, într-o grimasă optimistă. Se străduia să mă bine dispună.

— Clar, aşa-i, spun eu, în timp ce urcăm treptele de la intrare.

N-avea rost să-i spun că se străduieşte degeaba.

Înaintăm odată cu mulţimea din fata intrării în scoală şi îi văd în faţă pe Carter şi pe George, uitându-se la noi. Atunci observ că şi alţi copii din clasa noastră – Kylin, Matt S., Raoul – se uită la noi. Pe măsură ce înaintăm şi privesc înjur, am senzaţia că toată lumea se uită la noi. Sau la mine. Pe bune, parcă se uită la mine. Şuşotesc şi dau din cap, aşa cum făcuseră Maggies. Dar fetele făcuseră asta special, ca să aflu că spuneau răutăţi despre mine; oamenii ăştia par să nu se poată abţine, pur şi simplu. Şi cu cât mă uit mai atent, cu atât văd mai mulţi oameni care se holbează şi şuşotesc.

— De ce se uită toată lumea la mine? o întreb pe Sylvia şi mă retrag cu spatele spre peretele rotondei, lângă fotografia sinistră cu stripteuza.

Nu m-am aşezat bine.

— Cum adică? mă întreabă Sylvia.

Se uită în jur, iar eu o văd; se preface că nu s-a întâmplat nimic:

— ...Nu se uită nimeni la tine.

Ba se uită, şi ea ştie asta. Simt o gheară în gât pe măsură ce privirea mi se întâlneşte cu a fiecărui coleg care se holbează şi chicoteşte sau rânjeşte la mine. Pe unii îi cunosc. Pe alţii nu. Cunoscuţii încearcă să-şi ascundă reacţia, dar tot li se vede râsul în ochi.

— Fetele de la Grace stârnesc iubiri nebune! strigă cineva din mulţime.

Câţiva chiuie. Altcineva strigă:

— Daaa, frateee!

— Pune-o pe YouTube, frăţioare!

— Şşşt! şuieră doamna Pearl, care a apărut în rotondă ca o fantomă.

Ţine un deget lung şi cenuşiu ridicat în dreptul feţei ei lungi şi cenuşii.

— Vorbiţi mai încet! Sunteţi înăuntru, iar aceasta este o şcoală. Arătaţi puţin respect. Iar telefoanele alea să fie închise şi puse deoparte, altfel vi le confisc definitiv!

— Pearly fură telefoanele, se maimuţăreşte cineva.

E urmat de un val de strigăte şi râsete.

Sylvia a făcut ochii mari şi rotunzi. Nu mai e nicio îndoială: şi ea vedea acelaşi lucru. Aşa că rămânem acolo, cu spinările lipite de perete, în timp ce lumea ignoră cârâiala doamnei Pearl; toţi îşi pasează telefoanele de la unii la alţii şi îşi trec degetele peste ecrane în timp ce citesc. Din când în când, ridică privirea. Drept spre mine.

Brusc, Sylvia mă apucă de braţ:

— Hai să ne cărăm de aici, îmi spune şi mă târăşte prin mulţime, împingându-i pe cei care ne stau în cale. Daţi-vă dracu' la o parte, cretini de rahat!

Îmi simt picioarele grele şi imense. Mă împiedic de ele în timp ce Sylvia mă trage după ea pe hol, spre birouri. La jumătatea drumului, se întoarce şi bate tare în uşa cabinetului medical. Asistenta, domnişoara Appleman, sare de după biroul unde răsfoia un catalog de reduceri de la Macy's. Îşi duce mâna la pieptul osos.

— Ce s-a întâmplat?

Pare îngrozită de posibilitatea de a avea de-a face cu o urgenţă medicală adevărată.

— E ameţită, i-a venit ciclul, spune Sylvia. Are nevoie să stea aşezată aici câteva minute.

Apoi se întoarce spre mine:

— Stai aici. Vin imediat.

După ce Sylvia dispare pe uşă, asistenta se trage şi mai în spate, apucându-se cu mâinile de marginea biroului de parcă s-ar teme că am Ebola.

— Eşti sigură că e vorba doar despre menstruaţie? mă întreabă.

Vacarmul copiilor de pe hol se stinge pe măsură ce se îndreaptă spre sălile de clasă pentru prima oră. Ştiu unde s-a dus Sylvia: să vadă cu ochii ei la ce se uitau cu toţii pe telefoane. A realizat şi ea ce realizasem eu: cineva le-a trimis tuturor un mesaj. Ceva despre mine. Maggies au făcut, în sfârşit, lucrul cu care m-au ameninţat mereu: au trimis tuturor o poză cu mine jumate dezbrăcată. Cel mai rău e că nici n-am apucat să-i spun Sylviei despre poze; mi-a fost prea jenă. Iar acum au aflat toţi.

Dintr-odată, chiar simt că mi se face rău – ameţesc şi mă ia

un val de căldură. Palmele îmi transpiră şi simt furnicături în faţă. Mă trântesc pe patul tare de consultaţii şi îi şifonez protecţia din hârtie.

— Îţi vine să vomiţi? Dacă-ţi vine să vomiţi, te rog încearcă să ajungi la toaletă, scânceşte asistenta.

Dau din cap că nu şi mă uit spre uşă. Sylvia întârzie cam mult. Orice ar fi, înseamnă că e foarte rău. Aşa de rău încât nici măcar nu vine înapoi să-mi spună despre ce e vorba. Da, pot să mă uit şi singură. Am telefonul în geantă. Sigur am primit şi eu mesajul ăla. Dar am nevoie de Sylvia, ca să-mi prezinte varianta editată. Aşa că stau acolo, cu ochii la uşă, şi aştept.

Când uşa se deschide, în sfârşit, Sylvia intră încet, târşâindu-şi picioarele. Nici nu se uită la mine.

— Ce scrie? o întreb.

— Dacă te simţi mai bine, puteţi discuta pe hol. Încăperea asta e pentru elevii care chiar sunt bolnavi, spune asistenta, devenită brusc arţăgoasă.

Sylvia şi cu mine o ignorăm şi ne uităm una în ochii celeilalte, până când Sylvia se trânteşte lângă mine, pe patul tare. Inspiră adânc, apoi îşi sprijină braţele pe genunchi şi fixează podeaua cu privirea.

— E-mailul tău către Dylan... cineva l-a trimis tuturor. Pe tot, spune ea, încet.

•

Asistenta Appleman ne-a dat, în fine, afară din cabinet. Sylvia se uită, neliniştită, de-a lungul holului; evaluează perimetrul.

— Mai dă-i în mă-sa pe toţi, spune ea. Oricum, ştii că toată lumea o să uite chestia asta până iese următorul *gRaCeFULLY.*

Mă uit la Sylvia care continuă să privească în susul şi-n josul holului. Pare mai stresată decât am văzut-o vreodată. Ştie la fel de bine ca mine că nimeni nu uită aşa de repede o scrisoare ca aia.

Ar fi fost doar jenant dacă e-mailul meu ar fi fost despre un tip, sau dacă toată lumea ar fi ştiut deja că sunt gay. Dar să fiu dată de gol de propriul e-mail plângăcios? Copiii de la Grace Hall o să toace asta ani în şir. Vreau să mor. Vreau ca inima să nu-mi mai bată. Închid ochii şi-mi pun dorinţa asta.

— O să fie OK, îi spun Sylviei după un minut.

E o minciună, normal. Dar vreau să plece. Am nevoie să fiu singură, aşa că insist:

— Hai, ar trebui să mergi la oră. O să te exmatriculeze dacă întârzii iar.

— Hei! Ce-i aici, club de vacanţă? strigă Will la noi, din capătul holului. Mişcaţi-vă fundurile în clasă sau treceţi în biroul doamnei Pearl. Cum vreţi.

În clipa următoare, stau în clasa lui Liv, care vorbeşte despre *Zgomotul şi furia.* Nici nu ştiu când am plecat din hol. Şi totuşi iată-mă. Şi iat-o şi pe Liv, vorbind despre următoarea carte pe care trebuie s-o citim. Spune ceva despre structura narativă. E ciudat că vorbeşte despre asta ca despre un lucru important, deşi e doar o carte tâmpită.

Heather şi Bethany sunt şi ele în clasa lui Liv; stau vizavi de mine, la geam. Le simt privirile în timp ce o ascult pe Liv. Şi în tot timpul ăsta mă rog să dispar.

Eu îi scrisesem lui Dylan că o iubesc. Că vreau ca şi ea să mă iubească. Dar nu mă iubeşte; e clar. Şi, acum, ştie toată lumea.

Trebuie să ies din Grace Hall. Să fug şi să nu mă mai întorc.

Ben. Poate că el ar avea cum să mă ajute. Cum – asta nu mai ştiu. Dar ar trebui să vină, aşa a promis. Dacă l-aş putea convinge să vină acum, m-ar ajuta să uit de toţi cei de la Grace Hall. Ben are talentul de a te face să crezi că lucrurile nu-s aşa de rele. Triste, da, dar într-un mod amuzant, nu tragic.

Văd că lumea începe să se ridice şi să plece. Probabil că ora s-a terminat. Nici n-am observat că Liv a tăcut. Rămân pe locul meu cât să-i scriu lui Ben un mesaj scurt, să-l întreb dacă poate să vină repede în Brooklyn.

Când ridic ochii, Heather şi Bethany tocmai trec pe lângă pupitrul meu. Merg braţ la braţ şi îmi spun, fără sunet, „lesbiană jegoasă” în drum spre uşă. Nu pot decât să stau pe loc şi să mă holbez la ele.

Am impresia că am ieşit din corpul meu. Ca şi cum aş sta lângă mine însămi şi aş da din cap, întrebându-mă cum de am devenit persoana asta? Persoana asta din centrul unui scandal infect? Pentru că, mai înainte, existase o altă persoană; una care n-ar fi intrat niciodată într-un club şi nici n-ar fi fugit după o fată care nu voia să fie prinsă. O persoană care nu ar fi permis nimănui să-şi bată joc de ea.

Eşti în NY? îi scriu lui Ben.

Nici nu mai respir cât aştept răspunsul lui; el e strategia mea de evadare. Dar nu se grăbeşte deloc.

BEN
Sunt în Times Square!! Să-mi bag, e super tare!! IUB NY!!!

AMELIA
Când ajungi în Brklyn?

BEN
Nu ştiu. S-ar putea să nu ajung. Ştii că vreau, dar...

AMELIA
TE ROG. Trebuie.

Îi scriu adresa de la Grace Hall. Adaug că, dacă nu vine, înţeleg. Oricât de mult mi-aş dori să-l am aici, nu vreau să se simtă prost pentru că se distrează cu tatăl lui. Nimic din ce se întâmplă nu e vina sau problema lui. Nici a Sylviei, oricât de mult aş fi sperat la o salvare şi din partea ei.

Eu fusesem îndeajuns de proastă cât să intru în Maggies. Eu adăugasem toate lucrurile alea în e-mail, deşi Sylvia îmi spusese că e o idee foarte, foarte proastă. Deşi, în adâncul sufletului, ştiam că are dreptate. Dar, tot acolo, în adâncul meu, mă rugam să existe o explicaţie magică pentru faptul că e-mailul devenise public fără ca Dylan să aibă vreo contribuţie la asta.

— Amelia?

Scutur din cap şi ridic privirea spre Liv, care m-a strigat. Am rămas în mijlocul clasei, cu telefonul în mână, la vedere. Că Liv se făcuse că nu mă vede trimiţând un mesaj rapid era una, dar ar fi trebuit să-l bag la loc în geantă. Nu vreau să creadă că profit de faptul că suntem prietene sau ce-om fi.

— Scuze, spun eu şi îndes telefonul la loc. Era un mesaj de la mama. Mă rugase să-i răspund imediat.

Liv dă din cap:

— Nu despre telefon e vorba.

Se aşază pe scaunul din faţa mea şi pare chinuită. O clipă, îmi doresc enorm să-i spun totul.

— ...Mă tem că e vorba de lucrarea ta despre *Spre far.*

— Ştiu că n-am scris exact cum discutaserăm.

Mă simt puţin mai bine pentru că vorbim despre lucrare. Asta face ca Dylan, mesajul – toate – să pară doar un vis urât.

— ...Dar m-am gândit că nu e o problemă atâta timp cât am scris, na, bine.

Liv se încruntă:

— Nu subiectul lucrării tale e problema.

— Nu e bună?

N-are cum să spună aşa ceva.

— E bună, Amelia. Nici asta nu e problema.

Trage aer în piept, nesigură:

— Nu e lucrarea *ta.* Asta e problema.

— Cum adică?

— Ţi-am verificat lucrarea într-un program de detectare a fragmentelor din lucrări deja publicate. Toţi profesorii de la Grace Hall o fac. E obligatoriu, începând de anul ăsta. Oricum, lucrarea ta a fost marcată în mai multe locuri. Lucrarea pe care ai predat-o, Amelia, e un plagiat.

Inima îmi bubuie:

— Nu, nu e adevărat! Eu am scris lucrarea aia!

Liv se încruntă iar; e tristă. Din cauza mea.

— Tu nu eşti aşa, Amelia. Ştiu că nu eşti, spune ea şi mă priveşte ca şi cum ar încerca să-mi smulgă o mărturisire. Dacă-mi spui ce s-a întâmplat, sunt sigură că putem rezolva. Dar trebuie să începi prin a-mi spune ceva.

Preţ de o clipă, mă gândesc că poate îmi pierd minţile. Poate că am copiat pasaje din lucrarea altcuiva şi, pur şi simplu, nu-mi mai amintesc. Atunci realizez: Maggies. Sigur ele au fost. Bethany e asistenta lui Liv. Ea trebuie să-mi fi schimbat lucrarea cumva.

Dar cum puteam să-i spun asta lui Liv? Fetele alea – Zadie – spuseseră că o s-o tortureze pe Sylvia, că o să-i distrugă viaţa dacă vorbesc. Am văzut pe propria-mi piele ce înseamnă tortura celor din Maggie. Sylvia nu i-ar supravieţui. Şi, după tot ce a făcut – mai ales felul în care mi-a fost alături, deşi eu i-am fost o prietenă de rahat – nu pot s-o sacrific. Trebuie să îndur. Asta e, toată lumea n-are decât să creadă despre mine că am copiat.

— Vreau să le văd. Pasajele pe care le-am copiat.

— OK, Amelia, spune Liv, cu voce blândă, şi se ridică să aducă lucrarea.

Se întoarce cu nişte foi capsate. Îmi văd numele scris acolo, dar nu e lucrarea mea. Nici măcar titlul nu-mi aparţine. Dau paginile şi citesc în diagonală. Mai multe fragmente sunt subliniate, haşurate ca de programul unui computer, iar sursa lor reală apare scrisă pe margine.

Nu le-a ajuns că au trimis în toată şcoala scrisorile mele de iubire private? Zadie trebuia s-o facă şi pe asta, nu? Am senzaţia că cineva a scobit o gaură prin mijlocul meu. De parcă n-ar mai fi acolo decât spaţiu. Şi totuşi, cumva, rămân dreaptă.

— Amelia, *te rog*, spune-mi ce se întâmplă. Dacă nu-mi dai nicio explicaţie, va trebui să-i spun despre asta domnului Woodhouse, pentru că este o încălcare a regulamentului. Şi nu vreau să fac asta, crede-mă. Dar îmi voi pierde slujba dacă nu o fac. Dacă-mi explici, poate că găsesc o portiţă de scăpare pentru amândouă. Asta nu eşti tu, Amelia. Ştiu că nu. Amelia, uită-te la mine.

Scutur din cap şi nu ridic privirea. Gata. Maggies au câştigat până la urmă. Zadie a vrut să-mi distrugă viaţa şi a reuşit. Acum nu mai pot decât să accept înfrângerea. Să mă întind pe podeaua clasei şi să aştept să-mi care cineva cadavrul afară de aici.

Amelia

24 OCTOMBRIE, 12:02

AMELIA
te rog spune-mi că eşti p drum

BEN
nu promit, dar încerc

AMELIA
te rog, te rog, am nevoie de tine

BEN
Încerc...

AMELIA
asta-i tot? încerci? eu îţi spun că am nevoie de tine şi asta-i tot? WTF? acum mă mai şi minţi?

BEN
hopa, cum adică te mint? am spus că o să încerc; atât am spus. Nu pot să-i zic lui taică-meu să se ducă dracului

AMELIA
scuze, ai dreptate; se întâmplă căcaturi nasoale

BEN
ce?

AMELIA
maggies au făcut ceva cu lucrarea mea de Engleză; acum cică am copiat

BEN
ce au făcut cu ea?

AMELIA

NUSH

BEN
dă-le-n mă-sa de scârbe; aş vrea să fiu acolo ca să te ajut

AMELIA
nu vreau să ai necazuri cu tatăl tău

BEN
eşti mai importantă decât faptul că taică-meu o să se supere puţin; eşti mai importantă decât multe chestii

AMELIA
ms :). Aveam nevoie de asta.

facebook

24 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Singură, condamnată, părăsită, ca toţi cei pe cale să moară singuri, există un lux în asta, o izolare plină de sublim; o libertate pe care cei legaţi nu o cunosc nicicând”. Virginia Woolf, Doamna Dalloway

George McDonnell
zi după mine: Lexapro

19 OCTOMBRIE 1997, 3:56 AM

Către: Kate Baron
De la: rowan627@aol.com
Subiect: O ultimă încercare...

Bună, Katie,
M-am gândit să mai dau o strigare înainte să pornesc spre sălbăticie... Sper că eşti bine. Şi nu-ţi face griji, dacă nu scrii înapoi n-o să mă apuc să te urmăresc şi să devin un ciudat. Chiar aş înţelege. Doar ia-o uşurel şi ai grijă. Şi, dacă ajungi vreodată în partea asta a lumii, caută-mă.
O să ţin ochii deschişi şi lumina aprinsă.

pace.
Rowan

20 OCTOMBRIE 1997, 9:15 AM

Către: rowan627@aol.com
De la: Kate Baron
Re: O ultimă încercare...

Rowan, îmi pare rău că n-am ţinut legătura. Dar îţi mulţumesc că mi-ai scris. Mi-a făcut plăcere să te cunosc şi să stăm de vorbă. Dar în viaţa mea s-a întâmplat ceva. Ceva neaşteptat. În orice caz, asta a schimbat multe lucruri în ceea ce mă priveşte. Am nevoie de nişte timp în care să mă ocup de mine.
Îţi doresc tot binele din lume. Eşti un suflet minunat. Şi mă consider norocoasă că am avut ocazia să te cunosc.

Xo,
Katie

Kate

29 NOIEMBRIE

Kate se aşează pe o bancă jilavă din parc, vizavi de 5th Avenue, numărul 968. Deja se întunecase, era trecut de opt seara. Poate că marginea parcului nu era cel mai sigur loc în care să se afle noaptea, dar era ferit şi de acolo vedea bine intrarea în clădire. Kate nu era sigură ce vrea să facă. Deşi, încă de când Lew o instruise să rămână acasă, ştia că o să-l dezamăgească iar.

După câteva minute, traversa şi un portar înalt şi elegant îi făcea semn să intre în hol; preţ de o clipă, asta o făcu să creadă că ar putea urca fără să mai dea cuiva vreo explicaţie. Îi trecu repede.

— La ce apartament? întrebă portarul, făcând-o pe Kate să se oprească în timp ce el se îndrepta spre telefon.

Brusc, Kate se simţi vinovată.

— Ah. Şase C?

Portarul o privi pieziş, apoi ridică receptorul şi formă un număr.

— Numele?

— Poftim?

— *Numele* dumneavoastră.

Portarul lungi cuvântul. Părea că deja se gândeşte s-o arunce înapoi, în stradă.

Poate că aşa ar fi fost cel mai bine. Pentru că, ce ar face Kate odată ajunsă sus? Ar cere să discute cu băiatul ăsta, cu Ben?

Ce-ar face dacă i s-ar spune că acolo nu locuieşte niciun Ben? Nu că ar mai conta. În secunda în care portarului aveau să-i răspundă locatarii apartamentului ai şi să-i spună că habar n-au cine e ea, singurul loc în care avea să fie trimisă era acasă.

— Kate Baron, spuse ea, cu un zâmbet forţat. Asta e numele meu, Kate Baron.

Portarul nu păru convins de proaspăt regăsită ei încredere. Rămase cu ochii pe ea cât vorbi cu cel care-i răspunsese la telefon, anunţându-i sosirea.

— OK, spuse el, coborând privirea. Da, da, am înţeles.

Kate îşi ţinu răsuflarea, pregătindu-se să îndure umilinţa de a fi alungată. Dar asta ar fi şi o uşurare, într-un fel. O intervenţie a sorţii, care s-o salveze de ea însăşi. Însă portarul îi făcu semn spre capătul holului.

— Luaţi ultimul lift.

•

Inima lui Kate bubuia când uşile ornate ale liftului se deschiseră către un hol luxos. Când păşi afară din cuşca metalică, văzu că deasupra unui scrin atârna o uriaşă oglindă cu ramă aurită. Kate îşi zări imaginea reflectată. Faţa îi era cenuşie şi suptă, părul tern. Oare de când fusese într-o atât de evidentă degradare? De la moartea Ameliei? Deşi mai mult timp?

Poate că durerea îi afectase şi creierul, pentru că nu era deloc bine ce făcea – faptul că se ducea la uşa lui Ben. Cândva, era o persoană raţională. În adâncul fiinţei ei, încă mai era. Ştia că eleganţa apartamentului nu excludea posibilitatea ca acolo să locuiască un psihopat. Kate avea nevoie de Lew. N-avea ce căuta aici. Deloc. Era neproductiv şi inutil.

Kate se întoarse şi apăsă pe butonul liftului. Din fericire, uşile lui alunecară imediat într-o parte. Era cât pe ce să intre, când auzi uşa apartamentului deschizându-se.

— Kate? o strigă o voce de femeie. Ce faci?

Când se întoarse, o văzu pe Vera în capătului holului lung; înaltă şi în formă perfectă, îmbrăcată în maiou şi colanţi, cu părul lung şi negru prins pe ceafa, într-o coadă de cal. Porni desculţă spre Kate. Mandibula ei frumoasă şi puternică era împinsă într-o parte, iar ochii mari, căprui, se îngustaseră de grijă.

Vera. Jeremy. Apartamentul lor cel nou. Acela în care Kate nu fusese niciodată.

Mesajele veniseră de la unul dintre fiii lui Jeremy.

Probabil că Amelia îl întâlnise pe unul din ei pe undeva.

Lumea şcolilor private din Manhattan şi Brooklyn nu era mare. Puteau să se fi intersectat şi la picnicul firmei, cu un an în urmă. Dar de ce să fi minţit unul dintre fiii lui Jeremy despre identitatea lui?

— Eşti bine, dragă? întrebă Vera, cu voce blândă.

Era chiar în faţa lui Kate acum, cu mâna pe braţul ei.

Kate dădu din cap prea tare şi prea mult. Nu-şi amintea ca Jeremy să fi spus vreodată că are un fiu gay, dar poate că nu era

ceva ce să spună, pur şi simplu. Sau, ca şi ea, poate că nu ştia.

— Trebuie să-ţi spun că nu arăţi prea bine, spuse Vera şi o conduse pe Kate spre apartament. Hai înăuntru, să stai puţin. Îţi aduc un pahar cu apă.

Vera deschise uşa şi pătrunseră în livingul imens. Un perete uriaş de geamuri se deschidea deasupra întunericului din parc; în depărtare se zăreau luminile din Upper West Side. Într-un capăt, un şemineu delimita zona de luat masa; în celălalt, era un pian de concert. Intre ele, suficient loc să joci baschet şi doar jumătate din câtă mobilă ar fi fost necesară pentru acel spaţiu.

— Hai să stăm în bucătărie, spuse Vera. E mai comod acolo. Aici e şantier.

•

— Uitasem că v-aţi mutat, spuse Kate şi se aşeză pe unul dintre scaunele înalte înşirate pe lângă enorma insulă de granit din bucătăria spaţioasă.

Nu era sigură că poate să stea de vorbă cu Vera. Nici nu ştia dacă Vera apucase să citească articolul din *insidethelaw* şi, în cazul în care o făcuse, dacă legase povestea de acolo de Kate.

— Ştii, uneori aş vrea să uit şi eu că ne-am mutat, spuse Vera. Nu vreau să par nerecunoscătoare, dar câteodată mare e, totuşi, prea mare. Jeremy! strigă ea, ridicând bărbia, apoi îi zâmbi iar lui Kate. S-a dus să se schimbe. Vine imediat.

— Oh, îmi pare rău că v-am deranjat, spuse Kate. Ştiu că e târziu.

Vocea ei era cu puţin mai mult decât o şoaptă. Îi venea greu să vorbească, se simţea aproape gâtuită. Vera dădu din mână:

— Te rog. Având în vedere până la ce ore vă ţine Jeremy la serviciu, nu strică să mai fie şi el deranjat din când în când.

— Mulţumesc pentru apă, spuse Kate, în speranţa de a devia conversaţia de la Jeremy.

Ar fi vrut să iasă atunci, pe loc, din apartament, dar nu era în stare să găsească o scuză pentru apariţia ei, darămite pentru o plecare intempestivă.

— Mă simţeam cam ameţită.

— Nu-i de mirare, spuse Vera. Când mi-a zis Jeremy că te-ai întors deja la muncă – făcu un gest cum că rămăsese mută. Stai, scuze, nu, ar trebui să-mi văd de ale mele. Aşa că voi încerca să-mi ţin gura în continuare. Doar ai grijă să nu exagerezi. Ţi-o spune o femeie care a participat la un semimaraton la şase

săptămâni după ce născuse; iar a doua zi după asta a pledat la Curtea de Apel. Distragerea atenţiei e cel mai bun medicament, înţeleg.

Se opri şi păru să se întristeze:

— Dar sunt lucruri de care nu poţi fugi, oricât de repede ai da din picioare.

Jeremy apăru chiar atunci în uşă. Era palid. *Încetează*, ar fi vrut Kate să-i strige. *Pari vinovat.*

— Am o oră de Bikram în seara asta, spuse Vera. Vă descurcaţi fără mine?

Kate se încordă o clipă, dar Jeremy se grăbi să umple liniştea stânjenitoare.

— Da, du-te, du-te, spuse el, sărutând-o pe Vera. Kate are nevoie doar să-i semnez ceva.

Vera păru să accepte răspunsul, deşi Kate apăruse la uşa lor cu mâna goală. Vera o bătu uşor pe Kate pe mână în drum spre uşă:

— Ai grijă de tine, îi spuse. Şi încearcă să nu te grăbeşti. Munca nu pleacă nicăieri, să ştii.

•

După plecarea Verei, Jeremy se întoarse în living. Îşi turnă puţină tărie la barul lipit de peretele dinspre bucătăria deschisă. Whiskey sau scotch, ceva de culoarea chihlimbarului. Îi oferi un pahar şi lui Kate, dar ea refuză cu un gest. Jeremy se trânti greoi pe canapea, cu capul sprijinit în mână. Răsuflă zgomotos de câteva ori.

— Încă nu ştie? întrebă Kate.

Jeremy scutură din cap.

— Nu eram sigur până acum. S-a purtat mai ciudat, cel puţin aşa mi s-a părut. Probabil că într-adevăr mi s-a părut. Asta dacă nu cumva are de gând să vină înapoi cu un pistol.

Kate se holbă la el, încremenită.

— Glumesc, spuse Jeremy.

— Mor de râs, răspunse ea, plat.

El ridică din umeri:

— Vrei, te rog, să te aşezi? Mă agiţi.

Kate se puse pe marginea măsuţei de cafea tapiţate despre care nici măcar nu era sigură că e destinată şederii.

— Habar n-aveam că asta e casa ta, spuse ea.

— Cum adică?

Jeremy îşi goli paharul şi îl puse pe măsuţă.

— Ai bătut aşa, din întâmplare, la uşa apartamentului nostru?

— Am venit special la apartamentul ăsta. Doar că nu ştiam cine locuieşte aici.

Kate încă încerca să înţeleagă. Dacă unul dintre fiii lui Jeremy se dăduse drept Ben, asta însemna – cel puţin teoretic – că putea să fi avut de-a face cu ceea ce i se întâmplase Ameliei pe acoperiş. Cum putea Kate să-i spună lui Jeremy că unul dintre băieţii lui era Ben, fără să pară că îi acuză unul dintre copii că i-a rănit, poate chiar ucis, copilul ei? Oricum nu gândea asta cu adevărat. Credea că Maggies sunt de vină. Totuşi, aşa cum spusese Lew, Ben – oricine ar fi el – minţise. Kate voia să ştie de ce.

— Nu pricep ce spui, Kate, zise Jeremy, epuizat. Nu poţi să-mi zici, pur şi simplu, ce se-ntâmplă?

— Amelia era prietenă cu un băiat, începu ea, prudentă. Aparent, un alt participant la programul de vară de la Princeton. Prietenia lor consta mai degrabă în mesaje şi e-mailuri, chestii de genul ăsta. Păreau apropiaţi. Am tot încercat să dau de el. Nu pentru că ar fi făcut ceva rău, ci pentru că, poate, ştie ceva. I-a spus Ameliei că locuieşte în Albany şi că îl cheamă Ben, dar poliţia a localizat aici sursa mesajelor.

Kate se opri şi respiră adânc:

— Locuieşte aici, Jeremy, în apartamentul ăsta. Unul dintre băieţii tăi i-a trimis mesaje Ameliei, probabil.

Jeremy închise ochii şi îşi sprijini fruntea în mâini. Rămase aşa o vreme, fără să se mişte. În cele din urmă, începu să dea din cap. Chiar avea de gând s-o contrazică? Să spună că n-a fost unul dintre fiii lui? Poate că înţelesese greşit; în ciuda lămuririlor venite de la Kate, poate că el credea că ea îl acuză pe unul din băieţi de ceva cumplit.

— Jeremy, nu spun că au făcut ceva rău. Ben i-a fost un prieten bun Ameliei. Chiar foarte...

— N-a fost unul din băieţi.

Jeremy spusese asta foarte încet. Când ridică privirea, avea ochii umezi:

— Am fost eu.

— Ce? sări Kate şi ţâşni direct în picioare. Ce vrei să spui?

— Eu i-am scris Ameliei. *Eu* eram Ben, Kate.

— Nu.

Kate scuturã din cap. Nu se putea una ca asta. Existau multe explicaţii pentru multe lucruri, dar un singur motiv pentru care un bărbat în toată firea ar coresponda online cu o adolescentă, după care ar minţi în legătură cu identitatea lui.

— Nu.

Kate îşi aminti atunci cum, nu demult, ea şi Amelia dăduseră peste Jeremy la birou într-o sâmbătă. Îşi aminti interesul lui ciudat pentru Amelia, felul în care se uita la ea şi se minuna ce mare a crescut. La momentul respectiv, Kate îşi spusese că Jeremy se străduia pur şi simplu să pară *interesat* în general. Acum, gândul îi provoca greaţă.

— N-ar fi trebuit s-o mint, continuă Jeremy, aproape în şoaptă; se uita în jos şi dădea din cap. Am greşit, doar că... Atunci când am scris scrisoarea de recomandare pentru Princeton, m-am tot gândit la Amelia şi la ce persoană minunată a devenit. Voiam ocazia s-o cunosc, măcar puţin, şi m-am gândit că aş putea s-o fac fără ca asta să coste pe cineva. Deja aveam adresa ei de e-mail de când îi scrisesem recomandarea. Nu trebuia decât să creez o adresă de e-mail pe numele unui puşti, să fac rost de un abonament de voce cu prefix de Albany şi să-mi inventez o poveste pentru personaj, şi gata. Poate că a fost egoist din partea mea, dar n-am putut să mă abţin.

— N-ai putut să te abţii?!

Lui Kate îi tremura vocea. Fata îi luase foc. Abia se ţinea să nu tragă cea mai rea concluzie; una inevitabilă. Dar nu reuşea. Mintea deja îi pornise într-acolo.

— Era *fiica mea*, Jeremy. Era *o copilă*.

Faţa lui Jeremy deveni pământie, iar în ochi i se citea panica.

— Stai puţin, Kate. Doar nu crezi că... Pot să-ţi expi...

— Nu. De data asta nu te scoţi cu farmecul. N-o să te las. Aşa reuşeşti, mai nou, să fii un soţ model? strigă ea, aproape împungându-l cu degetul. Le dai mesaje adolescentelor, în loc să te culci cu alte femei? Sau mesajele sunt doar începutul? Chiar aveai de gând să te-ntâlneşti cu Amelia?

— Kate, serios, e ridico...

— Ce i-ai făcut, nenorocitule? urlă Kate, aruncându-se spre el.

— Ce *i-am făcut*? Eşti nebună? Încercam *s-o ajut*!

Jeremy ridică mâinile, să-şi apere faţa, apoi continuă:

— Oricum, nu m-am întâlnit cu ea. Adică... M-am... m-am gândit să mă văd cu ea şi să-i spun adevărul. Dar nu ştiam dacă

am dreptul să iau decizia asta, aşa că i-am devenit prieten. De ce crezi că i-am spus că-s *gay?* Voiam să mă asigur că nu se ajunge la nimic aiurea. Mă rog, asta n-a mai contat, după ce a apărut Dylan şi s-a întâmplat ce s-a întâmplat. Mă bucur doar că i-am fost alături când Maggies i-au făcut toate mizeriile alea.

Kate simţi că i se face rău:

— Doamne, Dumnezeule. *Ştiai*. Tu ştiai, fir-ar... Ţi-a spus ce-i făceau fetele alea şi tu nu ai oprit toată povestea? Puteai *să spui* cuiva. *Să faci* ceva.

— O zici de parcă ar fi fost aşa de simplu. Totul ar fi ieşit la iveală, Kate. Sunt sigur că nu-ţi doreai aşa ceva. Altfel nu te-ai fi străduit atât să ascunzi adevărul.

De-acum, părea că şi Jeremy se enervase. *Adevărul.* Era a doua oară când spunea asta. Kate nu era sigură că vrea să afle la ce se referă.

— Mă rog, să ştii că m-am gândit să-ţi povestesc ţie atunci când lucrurile au luat-o razna cu fetele alea. Dar ea mi-a spus că e OK. Apoi, dintr-odată, în acea ultimă zi...

Coborî privirea:

— Acum, că s-a-ntâmplat ce s-a-ntâmplat... Kate, n-ai idee cât îmi doresc să fi făcut ceva.

— Te-ai dus să te vezi cu Amelia în ziua aia? În mesaje ziceai că te duci.

Kate pusese întrebarea aşteptându-se la ce era mai rău. Jeremy minţise în legătură cu atât de multe lucruri... Poate că mai avea şi alte minciuni. Poate că era vorba despre ceva mai cumplit decât îşi putea ea imagina.

— Nu, Kate, ţi-o zi*c pentru a doua oară.*

În vocea lui nu era furie, doar resemnare. Ştia exact de ce îl acuză Kate şi părea absolut înfrânt:

— Toată ziua am fost la birou, cu trei asociaţi. Poţi să verifici dacă vrei. Ziceai că ai citit mesajele; la sfârşit am scris că nu vin.

— Încă nu le-am parcurs pe toate! ţipă Kate.

— Tată? Eşti bine?

Vocea venise dinspre uşă. Unul dintre fiii lui Jeremy stătea acolo, cu o faţă frumoasă, copilăroasă şi speriată.

Jeremy se îndreptă brusc şi zâmbi atât de repede şi de convingător, încât lui Kate i se făcu pielea de găină.

— Da, da, Andrew. Sunt în regulă. Avem o problemă cu un

caz, nu-ţi face griji. Întoarce-te la temele tale, o să vorbim mai încet.

— OK, ne vedem mai târziu, spuse Andrew, nu prea convins.

Zăbovi o clipă cu privirea asupra lui Kate, apoi porni încet spre camera lui.

— Da, da, Drew, zise Jeremy. Ne vedem mai târziu.

•

Rămaseră nemişcaţi şi tăcuţi multă vreme după ce fiul lui Jeremy dispăru din încăpere. Kate nu realizase că şi copiii lui erau acasă. Oricât de mult şi-ar fi dorit să mai urle puţin la el, nu putea face asta cu ei acolo. Pe băieţii lui Jeremy îi aştepta deja multă durere. Odată ce Vera avea să afle, în sfârşit, despre postările de pe *insidethelaw* – ceea ce avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu – era imposibil să rămână cu Jeremy. Nu era genul de femeie care să tolereze trădarea. În plus, mai erau căi prin care să afle dacă Jeremy spunea adevărul. Îi putea suna pe acei asociaţi, o putea întreba pe secretara lui. Şi mai bine, Kate îl putea trimite pe Lew. Dar era ceva ce trebuia să afle.

— Ce adevăr am ascuns? întrebă ea.

Încă o zgândărea să ştie la ce se referise Jeremy.

— Ce? întrebă el, rănit şi confuz.

— Ai spus că m-am străduit să „ascund adevărul”. Adevărul despre ce?

— Haide, Kate. Ştiam. Ştiam de ani întregi, spuse el, în cele din urmă.

— Ce ştiai? sări ea, deşi încerca din răsputeri să se stăpânească. Ce ştiai? Că era o fată încrezătoare? Că era...

— Că era a mea, spuse Jeremy, uitându-se drept la Kate. Ştiam că Amelia era fiica mea.

Kate se înecă.

— A ta? Amelia *nu era* fiica ta, Jeremy.

— Perioada se potriveşte perfect, spuse el, ca şi cum ea ar fi refuzat să recunoască.

Dar cum de îndrăznea el să o revendice pe Amelia, de parcă fata ar fi fost încă un lucru care i se cuvenea?

— Glumeşti, aşa-i?

Kate nu voia să poarte discuţia asta cu el. Ea ştia ce ştia, iar delirul lui Jeremy n-avea nicio legătură.

— Ne-am culcat împreună *o dată*, Jeremy. O singură dată. Şi nu erai singurul care se culca şi cu alte persoane. Crede-mă,

Amelia nu era fiica ta. Ştiu cine e tatăl ei, şi acela nu eşti tu.

Jeremy dădea din cap. Nu părea să asculte niciun cuvânt din cele spuse de Kate:

— De îndată ce am aflat că eşti însărcinată, am început să-mi pun întrebări, normal. Dar, după ce ochii Ameliei s-au schimbat încă de când era copil, atunci am fost sigur.

— Jeremy, opreşte-te.

Vocea lui Kate era ascuţită şi tremura. Ştia ce ştia; atunci de ce începea să intre în panică?

— Vorbesc serios. Opreşte-te.

— Hai, Kate.

Ochii lui Jeremy erau limpezi, lipsiţi de vinovăţie.

Vocea îi era complet calmă. Poate că se înşela, dar bărbatul era convins că Amelia era fiica lui. Îşi trecu o mână prin părul cărunt şi înclină capul spre Kate ca şi cum ar fi vrut să demonstreze ceva:

— Uită-te la mine. N-ai cum să-mi spui că nu le-ai pus cap la cap. Părul meu, ochii ei...

Părul lui? Jeremy fusese mereu cărunt, aşa îl cunoscuse. Avea aproape patruzeci de ani când se întâlniseră prima oară, prea tânăr ca să-i fi albit complet părul, dar nu era chiar absurd să fie aşa.

— Nu ştiu ce crezi tu că ştii, Jeremy, răsuflă Kate. Dar te înşeli.

Trebuia să plece, înainte să spună mai multe.

— N-am ştiut că am sindromul Waardenburg până când n-am albit în anul I se facultate. Dar în cazul Ameliei sigur ai ştiut imediat ce i s-a schimbat culoarea ochilor.

Avea dreptate în privinţa asta. Amelia fusese diagnosticată cu sindromul Waardenburg când avea zece luni, imediat ce ochii îi deveniseră, din gri-albăstrui, unul albastru şi celălalt căprui. Era o boală genetică, iar Kate nu era purtătoare. Îşi făcuse testele. Presupusese că Daniel avea gena şi că, în cazul lui, boala se manifestase într-unul din miliardele de feluri mai puţin vizibile în care sindromul îşi putea face simţită prezenţa. Oricum nu abordaseră niciodată subiectul. Asta ar fi însemnat să discute despre Amelia.

Lui Kate îi transpiraseră palmele, iar mâinile îi tremurau. Şi ce dacă Jeremy avea aceeaşi boală? Poate că era o coincidentă. Asta trebuia să fie. Făcuse sex cu Daniel de zeci de ori, iar cu Jeremy o singură dată.

Nu. Jeremy nu avea cum să rescrie istoria. Nu-i fusese uşor, dar Kate acceptase până la urmă faptul că Daniel era tatăl Ameliei. Era unul dintre lucrurile care îi defineau viaţa. Amelia fusese concepută cu un bărbat pentru care Kate nu avea cine ştie ce consideraţie, aşa că o ferise pe fată de a-l cunoaşte. Iar sexul fusese agresiv şi dur. Amelia fusese concepută din opusul iubirii. Iar ea făcuse un lucru nobil protejându-şi fiica de această informaţie, de a cunoaşte un tată care nu valora nici cât o părticică din cât avea ea să valoreze, ca adult.

În primul rând, Kate se culcase cu Daniel într-o încercare prostească de a sufoca vinovăţia pe care o simţea pentru aventura de-o noapte cu Jeremy, cu care se culcase... De ce? După atâţia ani, tot nu ştia clar. Ca să treacă peste faptul că îl pierduse pe Seth? Pentru că se simţea singură? Pentru că o cucerise şarmul lui Jeremy? Pentru că o făcuse să se simtă specială preţ de câteva ore? Cu siguranţă nu gândise limpede, ca dovadă că – pe lângă toate celelalte decizii stupide – nu avusese grijă să folosească diafragma în perioada respectivă. Luase alte măsuri de precauţie, unele despre care un elev de clasa a şaptea nu foarte atent la ora de igienă ar fi ştiut că sunt departe de a fi sigure.

— Am făcut multe greşeli, Kate, spuse Jeremy. Dar jur că încercam s-o ajut pe Amelia. Trebuie să mă crezi. Am crezut că pot să-i fiu prieten, chiar dacă nu avea să afle niciodată că sunt tatăl ei. Acum îmi doresc să-i fi spus, pur şi simplu.

— Nu, spuse Kate.

Începu să se îndepărteze de el, mergând cu spatele. Păşi până când se lovi de peretele din spatele ei:

— Opreşte-te. Eu n-o să...

Scutură din cap:

— Trebuie să plec.

Kate se uită în dreapta, apoi în stânga. Unde dispăruse uşa de la intrare? Simţea că s-a scufundat într-un labirint imposibil. În toţi aceşti ani, Kate fusese foarte sigură că ştie cine e tatăl Ameliei şi de ce minţise în legătură cu el. O protejase pe Amelia. Dar acum avea impresia că singura persoană pe care o protejase cu minciunile ei fusese Jeremy. Şi, firește, ea însăşi.

— Kate, trebuie să vorbim despre asta.

— Nu, nu trebuie. Niciodată, spuse Kate. Trebuie să... nu mai pot să stau aici.

— Daniel ştie despre noi, Kate. A sunat mai devreme de la aeroport să-mi spună că e în drum spre Scoţia şi să se laude că el le-a dat pontul celor de la *insidethelaw*. Era aşa de beat, că abia înţelegeam ce spune, dar am reuşit să pricep că a primit la rândul lui pontul de la cineva, pe e-mail. Zicea că acum câteva luni. Habar n-am de la cine. Se pare că ce l-a stârnit să facă asta a fost faptul că ţi-am dat ţie dosarul Associated Mutual Bank – care oricum era al tău. Eu, unul, cred că nu i-a prins chiar rău să accepte să fie partener senior la Meyer & Jenkins.

Jeremy dădu din cap, dezgustat:

— Daniel mi-a spus şi despre voi doi, Kate. Nu ştiam. Şi trebuie să spun că m-am simţit ca un dobitoc.

Jeremy chiar avea tupeul să pară rănit.

— Mă bucur, spuse Kate, încet.

Apoi se aruncă înainte, rugându-se ca uşa apartamentului să fie în acea direcţie.

— Era şi timpul ca ceva să te facă să te simţi ca un dobitoc, adăugă ea.

— Kate, stai, strigă Jeremy după ea. Trebuie să ne gândim ce facem. Şi mai e ceva ce trebuie să ştii. Despre Amelia.

— Nu vreau să mai ştiu nimic, spuse Kate, grăbind pasul pe hol, cu inima bubuindu-i şi cu lacrimi în ochi.

Lasă-mă în pace.

— Kate! mai strigă el o dată, chiar când ea se năpustea pe uşă afară. Tot mai trebuie să vorbim. Mai am ceva să-ţi spun. E important. E despre altă fată de la Grace Hall!

Amelia

24 OCTOMBRIE, 1:47 PM

AMELIA
unde eşti? T rog nu-mi spune k mi-ai dat ţeapă.

BEN
scuze, sunt de kkt. dar n-o să ajung.

AMELIA
pe bune?

BEN
tata e praf. dacă plec mă omoară, dar nu mă urî, ok. Pt că eu te iubesc.

AMELIA
e ok. înţeleg, asta nu e problema ta. şi eu te iubesc.

BEN
mă simt ca ultimul dobitoc, promite-mi că o să fii ok.

AMELIA
promit, o să fiu ok.

BEN
nu le lăsa pe nebunele alea să te doboare, eşti prea tare. în plus, mă ai pe mine.

AMELIA
xoxo

24 OCTOMBRIE, 1:49 PM

SYLVIA
unde eşti?

AMELIA
biroul lui Woodhouse

SYLVIA
de ce?

AMELIA
copiat

SYLVIA
cine a copiat?

AMELIA
cică eu

SYLVIA
WTF?! OK m-am săturat de rahatul ăsta. stai acolo, vin să te iau.

Amelia

24 OCTOMBRIE

Tresar şi îndes telefonul înapoi în geantă când Woodhouse deschide uşa.

— O să mă prefac că n-am văzut asta, spune el în timp ce ocoleşte biroul.

Are în mână un dosar şi îi loveşte uşor marginea, ca şi cum ar fi o riglă cu care ar avea de gând să mă plesnească peste degete. Trânteşte dosarul pe mijlocul biroului său gol şi curat. Apoi se aşază cu braţele încrucişate. Pare foarte supărat. Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

— Deci, Amelia.

— Deci.

— Liv şi cu mine credem că trebuie să existe o explicaţie logică, poate chiar scuzabilă, pentru plagiatul din lucrarea ta.

Spune asta pe un ton de *între noi, prietenii.* E enervant, pentru că, dacă am fi fost cu adevărat prieteni, n-aş sta acum în biroul lui.

— Şi mai cred că explicaţia are legătură cu Maggies. Nu trebuie decât să-mi spui adevărul, Amelia. Atunci o să putem lămuri asta împreună.

— Corect. E super uşor.

Woodhouse se uită la mine îngrijorat, parcă şi dezamăgit; îşi duce arătătorul la buze şi mă fixează îndelung.

— Amelia, nu spun că e uşor. Niciodată nu e uşor să iei atitudine. Dar mă voi asigura că eşti protejată. Îţi dau cuvântul meu. Dar totul începe de la tine, Amelia. Trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat.

— N-am copiat la lucrare. Asta e tot ce ştiu.

— Lucrarea ta a fost predată prin sistemul de e-mail. Chiar Liv a verificat lucrarea aia prin programul anti-plagiat.

Domnul Woodhouse îşi freacă fruntea şi parcă toată faţa i se boţeşte brusc.

Desigur, faptul că a verificat-o Liv o scoate din ecuaţie pe Bethany şi faptul că ea a deschis e-mailurile prima, aşa că putea

să facă orice cu ele, inclusiv să schimbe lucrările anexate. Dar n-am cum să-i spun asta domnului Woodhouse şi să pornesc pe panta aia. Pentru că ar însemna să le pârăsc pe Maggies. Şi Sylvia ar plăti pentru asta.

Ridic din umeri:

— Atunci nu ştiu ce să vă zic.

Par zeflemitoare, dar n-am ce face. E aşa de nedrept şi de ridicol...

— N-am copiat, iar aia nu este lucrarea mea. Nu mai am nimic de adăugat. Deci pot să plec?

— Nu, Amelia, nu poţi să pleci. Nu e ca vaselina de pe clanţă. Plagiatul nu e ceva ce putem trece cu vederea, oricât de valoroasă ai fi pentru comunitatea Grace Hall. Este o încălcare a regulamentului şcolii, Amelia. Ne putem pierde acreditarea dacă se află că nu am acţionat corespunzător. Deja au fost multe plângeri anul acesta cu privire la alocările de fonduri pentru performerii academici.

— Performeri academici? Asta sună ca o boală.

— Asta nu e o glumă, Amelia! strigă Woodhouse şi mă sperie mai să fac pe mine.

E roşu la faţă. Nu l-am mai văzut niciodată aşa.

— S-ar putea să trebuiască să te eliminăm dacă nu poţi explica ce s-a întâmplat. Atât e de grav. Hai odată, lasă-mă să te ajut!

Inspir adânc şi închid ochii. Rămân cu ei aşa, închişi, de parcă pe interiorul pleoapelor ar sta scris secretul salvării mele.

— Nu pot.

Woodhouse răsuflă zgomotos.

— Îţi pot da câteva zile ca să te gândeşti la asta, Amelia. Dar, între timp, n-am de ales: trebuie să te exmatriculez pe loc. Nu e negociabil. Mama ta e deja pe drum, o să te ia acasă.

— Pe bune? Aţi sunat-o pe mama la serviciu ca s-o chemaţi aici? Acum?

Nu mă pot gândi decât la costumul cu care era îmbrăcată. Sunt sigură că ratează ceva important dacă vine să mă ia. Asta mă face să mă simt prost şi mă înfurie foarte, foarte tare.

— Nu puteţi să mă exmatriculaţi la sfârşitul zilei?

— Nu, Amelia, nu putem. Şi, cât te gândeşti la ce vrei să faci, ar trebui să ţii seama de faptul că exmatricularea nu e ceva ce universităţile din prima ligă trec cu vederea. Nici măcar dacă se-

ntâmplă în al doilea an de liceu.

Woodhouse pare chiar mai supărat decât mine.

— S-ar putea să-ţi fie retrasă bursa. Nu ştiu.

— Super.

Brusc, simt că-mi vine să plâng. Zadie mi-a luat-o întâi pe Dylan; acum o să-mi ia şi viitorul.

— Amelia, îţi dau o ultimă şansă. Ai *ceva* să-mi zici?

— Aia *nu e* lucrarea mea! urlu cât pot de tare, cu voce spartă.

Woodhouse nici nu tresare. În schimb, se uită super ostentativ la numele de pe prima pagină:

— Aici e scris numele tău, Amelia, spune el, încet. Dacă nu-mi spui mai mult, asta e singura informaţie pe care o am.

Nu-mi place cum se uită la mine, ca şi cum aş fi o uriaşă dezamăgire. O hoaţă. O mincinoasă. Ca şi cum ar trebui să-mi fie ruşine. Dar nu mi-e ruşine. N-am greşit cu nimic şi n-am de gând să mă simt prost pentru că nu vreau să fiu pârâcioasa şcolii sau ceva. Oricum, singurul motiv pentru care nu pot să fac asta e Sylvia. M-aş simţi senzaţional să le dau în gât pe Maggies, dar numai până când ar ataca-o pe ea. Şi, în cazul Sylviei, aveau enorm de multă muniţie cu care s-o umilească public. Oricât de mult o făcea Sylvia pe dura, n-ar putea supravieţui la aşa ceva. După ce s-a întâmplat cu ea anul trecut, uneori îmi fac griji dacă ar supravieţui, punct.

•

N-am de gând să le pârăsc pe Maggies şi să risc să i se întâmple Sylviei ceva. Nu pot. Oricum nu e treaba mea. Dacă şcoala vrea să scape de Maggies, poate s-o facă. Din câte mi-am dat seama, Woodhouse le-a identificat deja pe multe dintre ele. Ce nevoie are de mine? Mă uit fix la el, încercând să-mi forţez ochii să-i străpungă faţa, dar ei nu fac decât să izvorască lacrimi.

Nu mă ajută nici golul din stomac. Oricât încerc să-l înăbuş, e tot acolo, mâncându-mă pe dinăuntru. Adevărul, el este. Pentru că nu o protejez numai pe Sylvia, ci şi pe Dylan. Undeva, în adâncul sufletului, chiar ştiu că Woodhouse ar avea grijă ca Sylvia să nu păţească nimic dacă le-aş da de gol pe Maggies. Dar nu ştiu clar ce s-ar întâmpla cu Dylan.

Totuşi, chiar sunt dispusă să fiu exmatriculată pentru ea? Aşa cum Sylvia îmi tot spune, Dylan nu se poartă ca o persoană care ţine la mine. Cum de mă pot preface că nu-i aşa? Pentru că e

fată? Pentru că o iubesc?

Iubesc. Brusc, cuvântul sună ciudat. De parcă l-aş pronunţa greşit.

Nu, n-o să fac asta. N-o să fiu atât de penibilă. Sunt o elevă bună. Am muncit din greu toată viaţa mea. N-am de gând să arunc totul pe fereastră doar pentru o şansă de a mă împăca, poate, cu Dylan.

— Cred că ştiu ce s-a-ntâmplat, spun eu, în cele din urmă, cu voce mică şi cu ochii coborâţi la mâinile din poală.

Pot să fac asta. Pot.

Dar se aude o bătaie în uşă, înainte să apuc să mai zic ceva.

— Intră, spune Woodhouse, stresat.

Ştie că eram gata să spun tot.

În uşă se iţeşte capul doamnei Pearl.

— Scuze de deranj, domnule Woodhouse, spune ea atât de linguşitor, că mi se face scârbă. Dar avem o problemă la cantină şi mă tem că e nevoie de dumneavoastră.

— Nu te poţi ocupa dumneata?

Directorul arată spre mine. E îngrijorat că m-aş putea răzgândi şi are dreptate să creadă asta. Am acceptat să vorbesc, dar tot nu sunt convinsă.

— Nu vezi că stau de vorbă cu o elevă?

— Nu v-aş fi întrerupt dacă nu era ceva extrem de important, spune doamna Pearl, uşor iritată. O elevă a văzut un şobolan, unul mare. Şi acum creatura e de negăsit.

— Şi ce vrei să fac eu? Să-l vânez? Delia, chiar aveam o discuţie importantă. De ce nu suni la întreţinere?

Nu mai văzusem pe nimeni să-i vorbească aşa doamnei Pearl. De parcă ar fi fost un necaz de care nu poţi scăpa. Îmi cam place.

— Din păcate, eleva respectivă refuză să se mişte de acolo până când nu vorbeşte cu dumneavoastră personal, răspunde ea, şi mai acră. Vă asigur că am încercat tot ce se putea. Sincer, e cam isterică şi insistă să vorbească doar cu dumneavoastră.

Woodhouse închide ochii, apoi spune:

— OK. Amelia, revin imediat. Faci ceea ce trebuie, să ştii. Rămâi aici.

•

Imediat ce se închide uşa în urma lor, primesc pe telefon o notificare de mesaj. Sper să fie Ben, care să mă anunţe că

ajunge în Brooklyn, totuşi. Încă visez să mă strecor afară şi să mă întâlnesc cu el. Scot telefonul şi mă uit după o ieşire pe unde să pot evada. Dar mesajul e de la Sylvia, nu de la Ben.

Fugi. Te acopăr eu.

Kate

30 NOIEMBRIE

— Îmi pare rău, repetă Kate.

Ea şi cu Lew erau pe 8th Street, pe trotuarul impecabil din faţa casei Carmon.

— Pur şi simplu trebuia să merg. Ştiu că nu e o scuză, dar trebuia să văd cine e Ben, continuă ea.

— Hmm, spuse Lew. Ai mai zis asta.

Nici măcar n-o privea. Nu se uitase la ea de când Kate îi spusese că a mers la adresa lui Ben şi l-a găsit acolo pe Jeremy.

— Până la urmă, e un lucru bun, nu?, încercă femeia. Măcar ştim că Ben nu e implicat.

Îi era greu să se concentreze pe scuze, cu atât mai puţin să pară convingătoare; se simţea atât de vinovată şi de zguduită, din atât de multe motive.

— Hmm, repetă Lew, neimpresionat.

Lui Kate îi părea bine că insistase asupra şocului pe care i-l pricinuise aflarea veştii că Jeremy era tatăl Ameliei. Bănuia că acesta era singurul motiv pentru care Lew nu se lua şi mai tare de ea.

— Am primit un răspuns de la compania de telefonie, ca urmare a citaţiei primite de la noi, spuse el, uitându-se în carneţel. Mesajele pe care le-ai primit despre tatăl Ameliei au venit de la un telefon înregistrat pe numele Daniel Moore.

— Doamne, spuse Kate încet.

Dacă Daniel fusese suficient de furios cât să le vândă pontul celor de la *insidethelaw* – şi putea fi identificat cu uşurinţă – nu era mare lucru pentru el să-i trimită lui Kate câteva mesaje anonime. Totuşi, gândul că el fusese capabil să scrie asemenea răutăţi o înfiora. Era mai mult decât umilirea publică a lui Jeremy. Erau ameninţări.

— Totuşi, de ce mi-ar scrie că Amelia n-a sărit?

— N-a scris. Primele două mesaje despre Amelia pe care le-ai primit au venit din altă parte. Aştept un telefon ca să aflu mai multe. Dar mesajele pe care Amelia le-a primit despre tatăl ei –

Lew arătă cu bărbia spre casă – au venit toate de aici.

— Le-a trimis Zadie Goodwin?

— Aşa cred, spuse el, uitându-se spre clădire. Nu ştim sigur decât că au fost redirecţionate printr-un computer din casa asta. Aici locuiesc mai multe persoane.

Se întoarse spre Kate şi o privi pentru prima oară:

— Mai e ceva ce trebuie să ştii. Băieţii de la tehnic au mai descoperit nişte mesaje în telefonul Ameliei. Unele şterse. Pe lângă ele, bileţelele alea par joacă de copii.

— Ce scrie în ele? Vreau să le văd, spuse Kate, răsucindu-se imediat spre el.

Lew scutură din cap:

— Niciun părinte n-ar trebui să vadă vreodată aşa ceva.

•

Apăsară butonul soneriei şi aşteptară. Kate se uită cu ochii mijiţi la faţada lucioasă, din sticlă şi oţel, a fostei fabrici. Soarele urcase pe cer şi se reflecta din ferestrele uriaşe ale clădirii.

— Suntem siguri că asta e o singură casă? întrebă Lew.

— Aşa cred, răspunse Kate, deşi era enormă, chiar şi faţă de vilele generoase din Park Slope. E o singură sonerie, spuse ea.

Lew mai sună de trei ori înainte ca cineva să întredeschidă uşa şi să se uite la ei cu un ochi. Prin crăpătură, Kate zări o femeie minionă, care părea speriată.

Lew înclină capul, ca să-i prindă privirea:

— Am venit să vorbim cu Zadie Goodwin şi părinţii ei.

— Un moment, să verific, răspunse ea, cu un accent puternic dintr-o ţară europeană.

Ochiul iţit prin crăpătură se îngustă, apoi femeia trânti uşa. Se redeschise imediat, iar în prag stătea un bărbat impozant, îmbrăcat într-un costum gri, elegant. Butonii strălucitori, de argint, aveau forma unor zaruri, iar pe mâna dreaptă purta un inel de prost gust, cu o piatră roşie în mijloc. Arăta bine, dar era prea frezat şi prea bronzat; pe scurt, din toată înfăţişarea lui mustea parvenitismul. Până şi dinţii îi erau prea albi şi perfecţi, că ai cuiva care ar încerca să compenseze o viaţă întreagă de igienă dentară îndoielnică.

— Salutare, spuse el cu un zâmbet care oscila între prietenos şi „duceţi-vă dracului”. Eu sunt Frank Carmon, cine sunteţi?

— Eu sunt locotenent Thompson, iar lângă mine este Kate Baron, începu Lew. Am venit să-i punem fiicei dumneavoastră

câteva întrebări despre Amelia Baron. A murit în urma unei căderi de pe acoperişul şcolii Grace Hall. Era fiica lui Kate.

Carmon se încruntă şi scutură din cap:

— Mare păcat. Îmi pare rău pentru pierderea suferită, doamnă, îi spuse lui Kate, apoi se întoarse spre Lew: despre ce vreţi să vorbiţi cu Zadie a mea?

Zadie a mea. Ca şi cum ar fi fost un bebeluş sau o păpuşă de porţelan. Era straniu.

— Fetele erau împreună într-un fel de club, spuse Lew, pe un ton relaxat. Încercăm doar să adunăm informaţii despre starea de spirit a Ameliei din toate sursele cu putinţă.

Carmon se uită în zare, peste capetele lor şi îşi trecu limba peste dinţi. În cele din urmă, se întoarse spre femeia care deschisese prima dată uşa şi care acum stătea în umbră, în spatele lui:

— Du-te şi adu-o pe Zadie. Spune-i că e important.

Atunci deschise uşa şi îi conduse în livingul spaţios care includea şi zona de luat masa, şi bucătăria, care avea geamuri din tavan până-n podea. Carmon luă un pahar de pe blatul din granit, altminteri gol.

— Ceva de băut? întrebă el.

— Nu, mulţumim, răspunse Lew. Aţi lucrat aici, în cartier, la Secţia 78, nu?

Carmon râse şi îşi scutură nişte scame invizibile de pe pantaloni.

— Da, preţ de vreo cinci minute, acum un milion de ani, spuse el. Înainte să-mi dau seama că există modalităţi de a-ţi câştiga existenţa mai uşoare decât cele care presupun să fii împuşcat.

— S-ar părea că aţi avut dreptate, spuse Lew, gesticulând spre casă. Nu ştiu dacă e mai uşor, dar sigur se plăteşte mai bine.

— Până acum nu mă plâng, spuse Carmon făcând cu ochiul şi sorbind din băutură.

— Faceţi multe angajări de la Secţia 78?

Carmon se uită fix la Lew, apoi zâmbi.

— Câteva.

— Inclusiv detectivul Molina?

— Nu mă mai implic direct în angajări de ceva vreme, spuse Carmon, plat. Am oameni care se ocupă de asta.

— Lui Molina îi fusese încredinţat cazul Ameliei Baron. Se pare

că a luat-o pe nişte scurtături – să fiu blând – ca să clasifice moartea ei drept sinucidere. Şi, la câteva zile după, a plecat să lucreze pentru dumneavoastră, spuse Lew, alegând abordarea directă. E o coincidenţă cam mare, nu credeţi? Asta, în contextul în care fiica dumneavoastră vitregă şi Amelia se cam ciondăneau în clubul ăla al lor.

Carmon dădu din cap, ca şi cum ar fi cântărit informaţiile.

— Nu pot să spun nimic despre asta. Nu mă implic în dramele de liceu ale fiicei mele vitrege. Dar dacă vreţi să vorbiţi cu Molina, domnule locotenent, sunt sigur că-l pot găsi la telefon. Îl sun chiar acum, dacă vreţi. Desigur, asta dacă într-adevăr lucrează pentru mine.

Chiar atunci, Zadie intră bufnind în living şi se opri direct pe unul dintre scaunele înalte de lângă insula din bucătărie, pe care se trânti cu zgomot.

— Îmi făceam temele, *ştii*? mârâi ea.

Era îmbrăcată cu o fustă ecosez de şcolăriţă, nu mai lată de-o palmă; avea o grămadă de cercei în urechi şi unul în nas. Se potriveau de minune cu ochii ei machiaţi cu negru din belşug şi cu părul scurt, negru şi ciufulit, din care se iţea într-o parte o şuviţă albă, lată, ca dunga de pe spinarea unui sconcs.

— Simplul fapt că prietenul tău spune că o să mă primească nu-nseamnă că cei de la Columbia chiar o s-o facă. Nu sunt admisă până când nu sunt chiar admisă, continuă ea.

— Columbia, spuse Lew. Impresionant. Nu cred că vrei să pui în pericol intrarea la universitatea aia.

— Mie-mi spuneţi, spuse Carmon, scuturând din cap cu îndoială exagerată. Din fericire pentru ea, nu-mi moşteneşte genele. Hai, Zadie a mea.

Îi făcu semn să se apropie, apoi bătu cu palma locul de lângă el, pe canapea.

— Oamenii ăştia de treabă vor doar să te întrebe câteva lucruri despre fata aia de la tine de la şcoală, cea care a murit.

Zadie îşi dădu iar ochii peste cap, apoi, mergând la fel de apăsat cum intrase, se duse şi se trânti lângă Carmon.

— O singură chestie, înainte ca Zadie a mea să răspundă la orice întrebare, spuse el, cu prefăcută relaxare. N-are nevoie de un avocat, nu? Discuţia are titlu pur informativ?

— Nu e arestată, dacă asta întrebaţi, spuse Lew, ocolind în mod evident un răspuns direct.

Asta nu reprezenta o promisiune, iar Carmon înţelese. Se uită lung la Lew:

— N-are nimic de-a face cu ce a păţit acea fată, spuse el. Aşa că puteţi s-o întrebaţi ce vreţi despre asta. Dar ne oprim în secunda în care ne apropiem de ceva care ar putea s-o împiedice să intre la Columbia. A muncit prea mult, iar eu am cheltuit prea mulţi bani ca să...

Chiar atunci se deschise uşa de la intrare. Se auziră voci din hol – una tăioasă şi repezită, cealaltă îngăimând nişte scuze, probabil a menajerei. Apoi, sunetul de tocuri înalte răsună pe podeaua de beton.

— O, spuse Adele, iar faţa ei drăguţă căzu când ajunse în living.

Îşi reveni rapid şi graţios şi reuşi chiar un zâmbet natural când se îndreptă spre Kate; purta o rochie elegantă, cloş, şi cercei mari, rotunzi, iar părul îl avea ridicat într-un coc lejer, dar impecabil. Adele se aplecă în faţă şi îşi lipi obrazul de al lui Kate, sărutând aerul de lângă urechea ei.

— Ce surpriză plăcută, Kate. Dar nu era nevoie să vii până aici doar ca să discutăm chestii legate de comitetul de părinţi. Ştiu cât eşti de ocupată.

— Nu de asta ne aflăm aici, spuse Kate, pregătită deja să fie întreruptă de Lew, lucru care nu se petrecu. Am venit să vorbim despre ceea ce s-a întâmplat între Amelia şi Maggies.

— Maggies?

Adele îşi strânse buzele roşii şi se întoarse spre Carmon, care ridică din umeri şi sorbi din pahar. Femeia continuă:

— Nu sunt sigură că...

— Am citit minutele de la şedinţele consiliului de administraţie al şcolii, spuse Kate, sperând ca discuţia să meargă mai bine dacă o împiedica pe Adele să se facă de râs minţindu-i. Ştiu că Woodhouse a încercat să scape de cluburi, iar consiliul l-a oprit.

Adele îşi trânti zgomotos poşeta pe un scaun din bucătărie, apoi se întoarse încet spre ei. Îşi încrucişă braţele şi se sprijini pe blatul din spatele ei.

— Atunci ştii şi că tot ce a făcut consiliul a fost să aibă în vedere interesele şcolii, spuse ea, calm.

Kate încercă să nu se-nfurie, dar nu reuşi:

— Şcoala avea o obligaţie...

— Şcoala nu poate controla ce fac elevii când nu sunt în

incinta instituţiei, spuse Adele, rece.

Dacă se simţea atacată, reuşea s-o mascheze perfect.

— Acest gen de monitorizare este imposibil din punct de vedere practic şi legal, mai ales în epoca smartphone-ului. Responsabilitatea supravegherii în afara campusului şi a activităţii online îi revine fiecărei familii în parte.

Replicile erau învăţate pe dinafară, ca şi cum Adele s-ar fi aşteptat ca Lew şi Kate să vină şi să-i pună întrebări. Probabil că într-adevăr se aşteptase la asta din prima seară în care apăruse la uşa lui Kate. De fapt, acesta putea fi adevăratul motiv al vizitei ei.

Kate se întoarse spre Zadie, în speranţa că fata era mai puţin pregătită.

— A fost din cauză că era gay? De asta aţi făcut-o?

— Zadie, nu răspunde la asta, sări Adele.

— De ce? Vreau să răspund, îi zise Zadie, apoi se răsuci spre Kate. N-aveam de gând s-o las pe Amelia s-o transforme pe Dylan într-o lesbiană nenorocită doar pentru că aşa voia *ea.*

Se vedea că Zadie încearcă să-şi păstreze atitudinea de dură, dar se înroşise şi vocea îi tremura:

— Amelia credea că dacă face sex cu Dylan e mai importantă decât mine. Dar sexul e uşor. Pentru Dylan chiar nu înseamnă nimic. Credeţi-mă, e gata să facă sex cu oricine care nu merge la şcoala asta. Ştiu pentru că am fost cele mai bune prietene *de doişpe ani*, în pana mea. *Asta* e ceva ce contează. Nu chestia... ce-o fi fost... ce-a avut ea cu Amelia două săptămâni, gen.

Dar privirea lui Zadie spunea că lucrurile nu erau chiar aşa de simple. Încerca să o ascundă – îşi trosnea gâtul, îşi ţinea buzele strânse într-o linie aspră –, dar din atitudinea ei răzbătea disperarea, ca şi cum n-ar fi avut-o decât pe Dylan pe lume.

— Zadie, trebuie să ştim ce s-a întâmplat pe acoperişul acela, spuse Lew, calm. E momentul adevărului. Al întregului adevăr.

— N-am s-o las pe Zadie să intre într-o discuţie care ar putea-o incrimina, spuse Adele, ridicând o mână şi băgându-se între Lew şi Zadie. Dacă vreţi să-i mai puneţi întrebări, va trebui s-o faceţi la secţia de poliţie, în prezenţa unui avocat. Dar vă asigur că orice s-ar fi întâmplat pe acel acoperiş a fost un accident.

— Un accident? Te porţi de parcă aş fi fost acolo. De parcă *aş fi făcut* ceva, spuse Zadie, aruncându-i mamei ei o privire furioasă.

— Avem certitudinea că cineva din această casă i-a făcut ceva Ameliei.

Lew scoase din buzunar două pagini tipărite şi le aruncă pe măsuţa de cafea, apoi continuă:

— A primit mesaje care o hărţuiau pentru relaţia ei cu Dylan şi în legătură cu identitatea tatălui ei. Mesajele au venit din această casă.

Zadie se apropie şi luă foile:

— Ce dracu' îmi pasă mie de taică-su?

Dacă se prefăcea că vede mesajele acelea pentru prima oară, se descurca de minune.

— Speram să ne spui tu, zise Lew. Pentru că ştim că mesajele au venit de aici, din casa asta.

— Eu nu... Rahat, mamă, care-i treaba cu tine şi fata asta? întrebă Zadie şi se întoarse s-o privească pe Adele cu ochii mari. Mi-ai zis că ai avut nu ştiu ce cu maică-sa în facultate, că voiai să te revanşezi faţă de ea, spuse, arătând spre Kate. De asta m-ai pus s-o recrutez pe Amelia. Dar nici n-ai fost colegă de facultate cu ea, aşa-i, mamă?

— Zadie!

Adele smulse foile din mâna fiicei ei. Le împături, apoi se chinui să-şi recapete calmul. De data asta nu reuşi prea bine:

— Zadie, iubito, te rog să taci.

Kate văzu un mic val de durere trecând peste trăsăturile lui Zadie, înlocuit rapid de furie. De ce i-ar fi cerut Adele lui Zadie s-o invite pe Amelia în Maggies? Ochii lui Kate trecură de la faţa lui Zadie la şuviţa albă din părul ei, o şuviţă care putea însemna multe lucruri, inclusiv sindromul Waardenburg.

Şi avea nişte ochi extraordinari, complet neobişnuiţi. Kate îşi aminti că Adele spusese asta când venise acasă la ea. *E o trăsătură de familie? Două culori diferite?* De ce n-ar fi pus Adele întrebări despre sindromul Waardenburg? De ce n-ar fi spus că şi fiica ei avea acest sindrom? *Ştiam câţiva oameni care lucrează la Slone & Thayer. Încă mai ştiu*. Erau prea multe lucruri de procesat pentru Kate.

— Deci, ce s-a întâmplat între tine şi Amelia pe acoperişul acela a fost un accident, cum a spus mama ta, Zadie? întrebă Lew, hotărât să pună gaz pe foc. Poate că v-aţi certat din cauza lui Dylan. Lucrurile au scăpat de sub control?

— Gata! Nu mai vorbiţi cu ea! strigă Adele la Lew. Ştiu că nu

aveţi un mandat de arestare. Dacă l-aţi fi avut, ni l-aţi fi arătat.

— Nu, doamnă, n-avem, spuse Lew. Încercăm doar să primim nişte răspunsuri. Aveţi dreptul să nu cooperaţi. Desigur, de obicei, oamenii nevinovaţi n-au nevoie să se ascundă în spatele unui avocat.

— Nevinovaţi, pufni Adele. Amândoi ştim la fel de bine că ăsta e un concept relativ, domnule locotenent. Cred că fiicei mele i-ar fi mai bine dacă şi-ar asuma riscul de a-şi lua un avocat.

— Riscul? sări Zadie. Ce dracu', mamă? De ce vorbeşti despre mine de parcă aş fi o infractoare? N-am făcut ni...

— Zadie, şuieră Adele.

Arăta de parcă ar fi început să se desfacă în bucăţi. O şuviţă din părul ei atât de atent coafat se desprinsese şi părea că acelaşi lucru se întâmpla şi cu restul fiinţei ei. Vârî un deget sub nasul fiicei ei:

— Vorbesc serios. Măcar o dată în viaţa ta, crezi că poţi să nu înrăutăţeşti lucrurile?

Zadie se dădu în spate, clipind des. Gura i se strâmbă de vreo două ori ca şi cum ar fi urmat să izbucnească în plâns, dar faţa îi împietri rapid la loc.

În sfârşit, Frank Carmon se ridică greoi şi se băgă în discuţie:

— Haide, Adele, ia-o uşurel, spuse. Nu-i nevoie s-o luăm razna.

— Razna! urlă Adele, mutându-şi degetul în faţa lui Frank. Crezi că e razna o mamă care vrea să-şi apere copila de ea însăşi?

— Corect, tu pe mine încerci să mă salvezi, râse Zadie, dar lacrimile îi întinseseră deja machiajul negru. Nu-ţi pasă de mine. Singura de care îţi pasă eşti tu.

— Zadie, ăsta nu e un joc, spuse Adele, pe un ton mai calm. Dacă spui ce nu trebuie, ai putea ajunge la puşcărie pentru tot restul vieţii tale.

— Aha, sigur, asta exceptând cazul în care *n-am făcut nimic*, în kilu' meu!

Zadie îşi privi mama o clipă, apoi, brusc, înţelese. Râse ca o femeie nebună:

— Doamne, Dumnezeule, mamă. Tu chiar crezi că am împins-o?

— Nu, zise Adele, deşi era evident că da. Nu asta am vrut să...

— Să-mi bag! Tu chiar asta crezi. Crezi că am omorât-o pe

Amelia. Crezi că *am ucis* pe cineva.

Zadie se întoarse spre Kate:

— Ea vorbea încontinuu despre Amelia. Era obsedată. „E fiica prietenei mele despre care nu mai ştiam nimic de o mie de ani, bla, bla, rahat, bla". Chiar m-a pus să aflu unde lucrezi, ca să poată relua legătura cu tine. Evident că era vrăjeală. Nici nu te cunoaşte. Eşti aşa o mincinoasă de căcat, mamă. Cine ştie, poate că *tu* ai împins-o pe Amelia.

— OK, spuse Frank şi se duse să-şi pună paharul pe blat. Cred că toate doamnele din încăpere trebuie să ia o pauză şi să respire puţin.

— Nu i-aş ţine partea în locul tău, Frank, spuse Zadie. Ştii că singura persoană la care a ţinut vreodată cu adevărat e el.

Când spuse asta, arătă spre fotografiile înrămate de pe raftul de cărţi.

— ...când ajunge la al treilea pahar de Merlot şi tu nu eşti aici, spune că n-are ce căuta lângă un mafiot închipuit din Bay Ridge. Îţi iubeşte banii. Dar pe tine, Frank... nu sunt aşa de sigură. N-am dreptate, mămico?

Kate fixă cu privirea fotografiile înrămate arătate de Zadie şi începu să traverseze încet încăperea, spre ele.

Adele se întorsese spre Frank, care tocmai lua o înghiţitură lungă din pahar.

— Frank, imploră ea, ştii că nu e adevărat.

Bărbatul dădu din cap, iar colţurile gurii i se lăsară.

Apucă sticla de whiskey şi îşi umplu la loc paharul:

— Sigur că da, Adele. Cum spui tu.

Când Kate se apropie de poze, văzu un banner cunoscut pe fundalul uneia dintre ele; recunoscu şi felul în care erau aranjaţi cei douăzeci şi cinci de adulţi din fotografie. Chiar şi de la distanţă, ştia că a mai văzut undeva poza aceea.

— Frank, vorbesc serios, spuse Adele, disperată. N-ai cum s-o crezi pe Zadie, care minte tot timpul. Doar ştii asta.

Kate ajunsese în sfârşit la raft, pregătită ca cineva s-o oprească înainte să pună mâna pe fotografie. Dar nu o opri nimeni. Toţi erau prea atenţi unii la alţii.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Amelia pe acoperişul ăla, îi spuse Zadie lui Lew.

Vocea îi era joasă şi calmă, aproape de nerecunoscut:

— ...dar pot să dovedesc că eu nu eram acolo.

Kate ridică poza din raft, îşi trecu palma peste geamul care o acoperea, apoi mângâie cu un deget rama grea de argint. Era o fotografie veche de şaptesprezece ani, de la ceremonia de decernare a Premiilor Baroului. Iar în mijlocul imaginii era Jeremy care dădea mâna cu Adele, după ce primise o placă.

Kate văzuse fotografia de multe ori, pe raftul din spatele capului lui Jeremy. O vedea ori de câte ori se întâlneau în biroul lui. Până acum, însă, nu observase femeia care îi înmâna premiul.

— Eram aici când a murit Amelia, spuse Zadie în sfârşit.

— În timpul orelor? întrebă Lew.

Kate se întoarse, încă ţinând fotografia în mână. Se uită la Adele, care continua să se holbeze la Zadie. Femeia îşi acoperise gura cu palma; pentru prima oară, părea amărâtă, nu furioasă.

— ...şi nu eram singură, continuă Zadie, ridicând din umeri. Puteţi să-l şi întrebaţi, dacă vreţi. Mă rog, s-ar putea să mintă. E cam nesimţit.

— Cum îl cheamă? întrebă Lew.

— Ian Greene, răspunse fata.

— Puteţi verifica înregistrările de pe camerele de supraveghere. Toate au data şi ora pe ele, îi spuse Carmon lui Lew.

Dar Zadie spusese adevărul; Kate era sigură de asta.

Carmon continuă:

— Cât despre Molina, ar trebui s-o întrebaţi pe ea despre asta, zise el, arătând cu bărbia spre Adele. Ultima dată când am verificat desfăşurătoarele noastre telefonice, am văzut că găsea ceva de vorbit cu el zilnic.

— Părul ei, reuşi Kate să spună, arătând spre şuviţa lui Zadie. E sindromul Waardenburg, aşa-i?

Adele se întoarse încet. Se uită întâi la poza din mâinile lui Kate, apoi la faţa ei. Când ridică privirea, avea lacrimi în ochi.

— Trebuie să recunosc că eşti o mincinoasă excelentă, spuse Adele, cu voce nesigură. Am venit la tine atunci pentru că Molina îmi spusese ce mesaj ai primit despre Amelia. Voiam să văd cu ochii mei ce ai de gând să faci în legătură cu asta. Aproape că te-am crezut când mi-ai spus că în familia ta nu au mai existat cazuri de Waardenburg, deşi ştim amândouă că e imposibil. Cred că Jeremy e încântat că îl protejezi aşa. E foarte

convingător.

— Am spus ce-am spus pentru că ăsta este adevărul. Eu sunt familia Ameliei şi nu am Waardenburg.

Adele dădu din cap, ca şi cum ar fi crezut în continuare că Kate îl acoperă pe Jeremy.

— Probabil că de-asta te-a ţinut lângă el atâţia ani. Cu mine nu voia să aibă de-a face. Era îngrijorat că o să-i cer socoteală. Partea amuzantă e că şi eu aş fi păstrat secretul dacă el ar fi făcut ceva să-şi ţină celălalt copil nelegitim departe de fiica mea.

Adele scutură din cap, apoi îşi şterse ochii:

— Ştii, spunea că vrea s-o părăsească pe Vera pentru mine. Şi ar fi făcut-o, dacă n-ai fi apărut tu. Acum îmi dau seama. La momentul ăla, mi-a zis că nu mai vrea s-o înşele pe Vera. Dar, de fapt, vorbea despre tine. N-am ştiut că mai există un copil până când n-am văzut-o pe Amelia la Grace Hall în toamna asta, când a făcut voluntariat la Festivalul Recoltei. I-am observat ochii, dar n-aş fi făcut niciodată legătura cu Jeremy dacă Julia Golding n-ar fi spus că Amelia e extraordinară, mai ales că a fost crescută de o mamă singură, avocată, care are un program nebunesc.

Adele se uita la propriile mâini încleştate şi părea gata să izbucnească în hohote de plâns:

— A fost nevoie de un singur telefon ca să aflu de tine şi de Jeremy. Nu e chiar cel mai bine păstrat secret. Şi nu puteam să-l las pe Jeremy să scape cu minciuna după atâţia ani. M-a făcut să cred că sunt *singura.* Că relaţia noastră chiar a însemnat ceva. Ar fi trebuit să aibă măcar decenţa de a o ţine pe Amelia departe de Grace Hall şi de mine.

Kate încercă să respire, dar avea senzaţia că cineva i s-a aşezat pe piept. Responsabilitatea ei în ceea ce păţise Amelia era mai mare decât îşi imaginase.

— Tu i-ai scris lui Daniel Moore?

— Amândoi suntem membri ai Comitetului de Etică al Baroului. Daniel mi se plângea de Jeremy de mulţi ani. Căuta o cale de a se răzbuna pe el. Desigur, a aşteptat câteva luni înainte să acţioneze. Începusem să cred că n-o s-o facă niciodată.

— Aşa că ai târât-o pe Amelia în povestea asta?

— Era timpul ca cineva să-l tragă la răspundere pe Jeremy,

spuse Adele. Iar Jeremy îmi spusese foarte clar, demult, că o să plătesc dacă deschid gura să spun ceva. Joacă golf cu membrii consiliului meu. Mi-ar fi distrus cariera într-o clipă, spuse ea, şi ridică din umeri. Nu i-ar fi făcut nimic Ameliei, niciodată. Evident, n-aveam de unde să ştiu că – gesticulă spre Zadie, care îi răspunse cu o privire ucigătoare – că lucrurile vor scăpa de sub control cu Amelia, cu clubul, cu Dylan. De unde puteam să ştiu?

•

O vreme, tăcură amândoi, aşezaţi în maşina lui Lew. Kate ieşise din casa familiei Carmon cu fotografia în mână. Stătea pe scaunul din dreapta şoferului şi încă se uita la ea.

— O să-ţi revii? întrebă Lew, după vreo cinci minute de tăcere.

Kate dădu din cap:

— De fiecare dată când mă gândesc că mai rău nu se poate, realitatea îmi demonstrează contrariul. Dacă aş fi fost cinstită şi i-aş fi spus Ameliei cine e tatăl ei, sau cine cred eu că este, poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Poate că încă ar fi în viaţă.

Lew scutură din cap:

— N-ar fi contat.

— N-ai de unde să ştii.

— Poate că nu, spuse el încet, apoi o privi pe Kate în ochi. Dar tu ai nevoie s-o ştii.

Atunci îi sună telefonul poliţistului. Răspunse, spuse de câteva ori „da” scurt, apoi închise. Rămase cu ochii la volan şi îşi plimbă degetul pe cercul de plastic de câteva ori.

— Cine era? întrebă Kate.

— Avem o adresă pentru acele prime mesaje pe care le-ai primit despre Amelia, spuse el, şi porni motorul.

•

Julia nu părea deloc încântată să-i vadă. Deschise uşa şi făcu o grimasă care nu aducea nici pe departe cu un zâmbet.

— Sylvia nu se simte bine, spuse ea. Nu sunt sigură că e în stare să primească vizite.

— Doamnă, mă tem că această discuţie nu e opţională, spuse Lew. Mi-aş dori să fie.

Julia se uită apăsat la el, apoi, chiar mai intens, la Kate.

— În cazul ăsta, intraţi, ce să zic.

Julia îşi mută privirea de la Kate şi se dădu, în silă, la o parte.

— Mă duc să văd dacă s-a trezit.

Dar, imediat ce intrară, o văzură pe Sylvia; stătea ca un spectru cenuşiu lângă uşa bucătăriei.

— A, aici erai, spuse Julia, uşor agitată.

Se duse la fată şi îi cuprinse umerii cu braţul, apoi închise ochii şi o sărută pe creştet:

— Kate şi domnul detectiv mai au câteva întrebări pentru tine. Dacă nu te simţi în stare, iubito, nu-i nicio problemă.

Apoi se întoarse spre Lew, de parcă ar fi realizat, brusc, ceva:

— Apropo, ce aţi vrut să spuneţi, de fapt, când mi-aţi zis că asta nu e o discuţie opţională?

— Fiica dumneavoastră a omis câteva fapte legate de moartea Ameliei, zise Lew, calm. Avem nevoie să ni le spună acum. Kate a aşteptat multă vreme să afle ce s-a întâmplat cu fiica ei. Iar acum, Sylvia, a venit timpul.

Julia se uită de la Lew la Kate, apoi la Sylvia, deliberând. În cele din urmă, încuviinţă:

— Sylvia n-are nimic de ascuns. Am iubit-o pe Amelia ca şi cum ar fi fost parte din familie. Şi noi vrem să ştim ce i s-a întâmplat.

— Ştii că Amelia era membră Maggie, nu-i aşa, Sylvia? întrebă Lew.

Tonul lui nu era chiar agresiv, dar era cel mai dur pe care îl auzise Kate la el.

Sylvia îşi privi mâinile o vreme. Când ridică ochii, erau înlăcrimaţi.

— Ştiţi ce i-au făcut? întrebă, cu voce mică şi ascuţită. Mi-era frică... am crezut că o să-mi facă şi mie la fel dacă vă spun despre ele. Lucrurile de genul ăla... nici nu contează dacă sunt sau nu adevărate, oamenii pur şi simplu nu le uită.

— Crezi că una dintre Maggies a împins-o de pe acoperiş? întrebă Kate.

Inima îi bubuia. *Da, spune că da. Spune că ai văzut cum s-a întâmplat.*

Sylvia scutură din cap:

— Aşa cum v-am mai zis, eu cred că băiatul ăla, Ben a făcu i-o. L-aţi găsit măcar? Ar fi trebuit s-o viziteze pe Amelia *fix* în ziua aia.

— L-am găsit pe Ben, spuse Lew, încet. N-a fost el.

— Ah. Atunci nu mai contează, spuse Sylvia şi îşi cuprinse

trunchiul cu braţele.

— Cluburile astea, spuse Julia dând din cap, cu mâinile-n sân. Azi vreau să-i sun în legătură cu asta. Plătim zeci de mii de dolari ca să ne trimitem copiii la Grace Hall, şi ne alegem cu *Împăratul muştelor*?

— Sunt perfect de acord, doamnă. Chiar ar trebui să contactaţi şcoala. Toţi părinţii ar trebui s-o facă.

Lew inspiră adânc, parcă uşurat că trecuseră peste acea parte a discuţiei. Kate se întrebă dacă într-adevăr simţea asta sau doar încerca s-o facă pe Sylvia să se relaxeze.

— Şi Dylan? Există un motiv anume pentru care nu ne-ai spus nimic de ea data trecută?

Kate se uită la Sylvia, aşteptându-se s-o vadă încurcată, îngrijorată, cumva. Dar părea doar epuizată.

— Mie mi-a povestit de Dylan abia după ce se terminase, spuse Sylvia în cele din urmă. Eu i-am zis ca fata aia nu merită atâta efort. Dar Amelia era super necăjită din cauza asta şi obsedată să se împace cu Dylan. Nu voia să mă asculte.

— Era „super necăjită”? întrebă Kate.

Sylvia dădu din cap.

— Razna.

— Şi nu crezi că ar fi trebuit să-i spui cuiva? De exemplu, unui adult? sări Kate.

Suna ca o acuzaţie. Dar nu se putea abţine. Dacă Amelia se sinucisese, într-adevăr? Era prima oară când posibilitatea asta i se părea credibilă.

— Poate că avea nevoie de ajutor, continuă ea.

— Kate, *nu* e corect, răspunse Julia. Nu-ţi permit să-mi acuzi *copilul* pentru neglijenţa *ta.* Nu era treaba ei să-i fie mamă Ameliei. Ci a ta.

Kate închise ochii şi se strădui să nu plângă. Pentru că, evident, Julia avea dreptate. Ea, Kate, fusese cea care eşuase.

— Cred că Amelia intrase în clubul ăla pentru că se simţea singură, spuse Sylvia cu voce frântă şi cu lacrimi în ochi.

Julia îi puse mâinile pe umeri, încercând s-o calmeze, dar fata se scutură:

— Avea nevoie de o familie. Poate, dacă ai fi fost mai mult pe lângă ea, în loc să-ţi petreci tot timpul la serviciul tău idiot, ar fi în viaţă.

— OK, OK, interveni Lew. Hai să facem un pas în spate, bine?

Nu încercăm decât să umplem nişte goluri. Cred că ştii mai mult decât ne spui despre ce i s-a întâmplat Ameliei. Cred că erai acolo când s-a întâmplat.

Julia făcu ochii mari:

— Ce? Sylvia, ce spun oamenii ăştia?

— Nu, spuse Sylvia, scuturând din cap. Am ajutat-o să scape din biroul lui Woodhouse, dar când am ieşit eu din baie după aia, dispăruse. Nu ştiu unde s-a dus.

Lew încuviinţă, uitându-se la carnetul pe care îl ţinea în mână fără să noteze nimic. Curând, tăcerea lui deveni de nesuportat.

— Chiar nu mai ştiu nimic altceva. Jur, adăugă Sylvia, cedând presiunii.

Lacrimile ameninţau să i se reverse, iar vocea îi era răguşită.

— Dar eu cred că ştii. Cred că ştii mai mult decât ne spui.

Lew scoase o foaie din buzunarul de la spate şi i-o întinse Juliei, care se uită la ea, nedumerită:

— Nu-nţeleg. Ce-i asta?

— Un raport despre localizarea unor mesaje anonime pe care Sylvia i le-a trimis lui Kate, spuse Lew. Mesajele care spuneau că Amelia n-a sărit. Nu-i aşa, Sylvia?

Acum, lacrimile curgeau în voie pe faţa Sylviei. Încercă să vorbească, dar nu reuşi decât să suspine. Fata se lăsă să cadă pe un scaun din bucătărie şi îşi sprijini capul în palme, hohotind. Julia îngenunche lângă fiica ei.

— Orice ar fi, o rezolvăm, spuse ea, frecându-i braţele. Dar trebuie să le spui, iubito. Trebuie să le spui de ce ai scris ce-ai scris.

În fine, Sylvia îşi trase nasul şi ridică privirea. Ochii ei căprui erau umezi şi se înroşiseră, iar obrajii îi luceau de lacrimi.

— După ce a murit Amelia, am început să mă plimb pe lângă casa voastră după ore. Rămâneam pe trotuarul de vizavi, ca să nu mă vezi, îi spuse Sylvia lui Kate, strângându-se în braţe. Ţin minte că într-o zi, după-amiaza târziu, stăteai în prag, îmbrăcată într-un halat. Stăteai pur şi simplu acolo şi te uitai în gol. Poate că ieşiseşi să iei ziarul de pe verandă sau ceva, dar păreai să fi uitat ce voiai să faci. Încremeniseşi. Şi a fost...

Sylvia se opri şi rămase cu ochii pironiţi într-un punct de pe podea, ca şi cum ar fi revăzut întreaga scenă.

— ...a fost cumplit. Gen, mult mai rău decât atunci când te-am văzut plângând la înmormântare, iar aia a fost rău de tot.

Sylvia dădu din cap şi suspină, încercând să răsufle:

— M-am gândit că, poate, dacă nu crezi că s-a aruncat... dacă o să crezi că nu e vina ta... poate că o să-ţi fie mai bine.

— Deci te-ai prefăcut că ştii, ca s-o faci pe Kate să se simtă mai bine, spuse Julia, uşurată.

Sylvia îşi fixă ochii umezi în ai lui Kate:

— Nu. Amelia nu s-a aruncat. Ştiu că n-a făcut-o.

facebook

24 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Tobe fantomatice bat fără remuşcare măsura vieţii... şi o înştiinţează a cui zi a trecut în goană, după alta, efemeră ca curcubeu”. Virginia Woolf, Spre far.

Carter Rose
Frate, e prea mult

Sylvia Golde
Taci din gură, Carter, tâmpitule

Amelia

24 OCTOMBRIE

Când îmi iţesc capul din biroul lui Woodhouse, o zăresc pe Sylvia în faţa biroului doamnei Pearl, împiedicând-o să vadă holul şi înlesnindu-mi evadarea.

— Ce încerc să spun este că nu-mi place că Grace Hall nu oferă alternative la teoria evoluţionistă.

Sylvia vorbea tare, pe un ton de superioritate. Îşi mai şi agita degetul arătător prin aer:

— Unde e *dialogul* intelectual dacă ne prezentaţi un singur punct de vedere?

— De asta te-ai învoit de la ora de Biologie, ca să vii imediat aici? întrebă doamna Pearl.

— Întâmplător, îmi iau *în serios* convingerile religioase, spune Sylvia, cu un aer ofensat.

Observ că îmi face semn să ies din birou, cu mâna pe care o ţine la spate. Mă las în jos şi o iau spre uşă.

— Îmi pare rău, domnişoară Golde, dar probabil că am ratat anunţul despre renaşterea dumitale spirituală, spune doamna Pearl, sarcastic. În tot acest timp, eu credeam că eşti evreică.

— Sunt evreică, dar *şi* renăscută, spune Sylvia, în vreme ce eu ies pe hol şi trec, pe vârfuri, pe lângă uşa doamnei Pearl. Aveţi ceva şi împotriva mariajelor interconfesionale, cumva?

Mă lipesc de perete şi mă rog ca Sylvia să se grăbească, să nu mă vadă cineva bântuind pe hol în timpul orelor.

— OK, am înţeles, e oficial de-acum, domnişoară Golde, începe doamna Pearl. Trebuie să te întorci în clasă şi...

— Foarte bine, oricum plecam, spune Sylvia. Dar discuţia asta nu se încheie aici. Nu accept să fiu marginalizată pentru convingerile mele.

Când, în sfârşit, Sylvia o rupe la fugă pe hol, spre mine, are un rânjet cât toată faţa. Şi mie îmi vine să zâmbesc când o văd. Şi eram convinsă că n-o să mai zâmbesc niciodată.

— Hai, spune ea, apucându-mă de mână şi târându-mă pe hol.

— *Nu pot* să plec, şoptesc. Woodhouse o să se întoarcă. Dacă nu mă găseşte acolo, o să facă urât de tot.

Sylvia se uită mirată la mine:

— Şi ce dacă? Lasă-l să facă. N-ai făcut nimic rău.

— Mă pot da afară din şcoală.

— Hello! Tu eşti victima. Woodhouse o să facă paşi în spate în secunda în care o să-i spui că Zadie şi prietenele ei te-au hărţuit pentru că eşti gay. În fond, chiar e adevărat.

Cam avea dreptate, doar că nu spunea şi că Maggies aveau de gând s-o atace şi pe ea.

— Haide, spune ea, trăgându-mă iar de braţ. Amândouă avem nevoie să ne înveselim puţin, iar eu am un plan pentru asta.

•

Prima oprire e aula Grace Hall, un spaţiu atât de elegant şi imens, încât îl folosesc şi Şcoala Superioară, şi cea Inferioară de alături. Cu scaunele ei moi, proaspăt tapiţate şi cu scena lustruită din lemn de mahon, e mai frumoasă decât multe teatre de pe Broadway.

— Dacă aş fi ştiut că locul ăsta e deschis aşa, tot timpul, clar aş fi făcut sex pe scenă, spune Sylvia, trecându-şi palma peste spătarele scaunelor în timp ce parcurge culoarul central.

— Îh, Sylvia, ce scârbos.

— E, hai, spune ea apropiindu-se de scenă, nu o mai face pe pudica, nu cu mine; amândouă ştim că e vrăjeală.

O urmez, dar merg mai încet. Fetei cuminţi din mine nu-i place să fie undeva unde n-are voie. Şi cu siguranţă n-avem voie în aulă nesupravegheate. De asta locul arată aşa de bine. Sylvia o ia la fugă şi sare pe scena întunecată. Se opreşte în zona umbrită din centru. Lumina de la puţinele lămpi aprinse îi dă un aer straniu, dar frumos.

— Ce căutăm aici, Sylvia? o întreb de pe primul rând de scaune.

Încerc să nu par stresată – dacă s-ar prinde, Sylvia m-ar forţa să stau aici şi mai mult – dar nu prea reuşesc.

— Facem un tur al celor mai bune momente ale noastre, draga mea neprihănită, spune din mijlocul scenei, cu un accent britanic prost şi cu o înfloritură dramatică din mână. Aş zice că amândouă avem nevoie să ne amintim cât suntem de fabuloase. Aceasta, frumoasă domniţă, este prima oprire.

Zâmbesc şi dau din cap. Sylvia e nebună, dar uneori e nebună

la cel mai mişto mod. Şi e şi o super prietenă. După tot ce am făcut, după toate minciunile pe care le-am spus, e tot lângă mine. Şi chiar când am cea mai mare nevoie de ea.

— De ce e asta oprirea mea? o întreb. Ce legătură are aula cu mine?

— Haideţi sus pe scenă, doamnă, şi o să vă arăt, spune ea, ca un prezentator de circ.

Urc timorată cele câteva trepte ale scenei, deşi nu e absolut nimeni în public.

— OK, spun, odată ajunsă lângă ea, sub luminile fantomatice.

Mătur cu privirea toate acele locuri goale.

— Cred că mă confunzi, fiindcă jur că nu mă prind.

— Aşteaptă, spune ea, apucându-mă de braţe şi uitându-se peste umărul meu la o mulţime imaginară. Aici m-am hotărât că tu o să rămâi mereu cea mai bună prietenă a mea. Într-a doua, clasa domnişoarei Ritter, la prezentarea de Ziua Preşedintelui. Mureai de frică să urci pe scenă, deşi ai fi fost cu toţi ceilalţi copii şi nu trebuia decât să ţii un carton cu litera G pe el. Dar nu asta e ideea, ci faptul că a trebuit să te duci să vomiţi înainte. *Sigur* îţi aduci aminte.

— A, da, spun eu şi parcă mi se face rău numai când mă gândesc.

Am blocat amintirea asta, în cea mai mare parte. Dar văd aievea imaginea domnişoarei Ritter care îmi dă şerveţele şi mă întreabă dacă mereu vomit când am emoţii.

— Acum îmi amintesc. Mersi, da, a fost superb.

— Pentru mine a fost un moment extrem de important.

— Când am vomat eu, ăla e momentul tău definitoriu? Ce jalnic.

Mă uit la scaunele goale şi încep să mă simt şi eu la fel. Adrenalina evadării din biroul lui Woodhouse se cam duce. Când această mică excursie a Sylviei o să se încheie, toate – plagiatul, Maggies, Dylan, e-mailul meu penibil – toate o să mă aştepte tot acolo.

— Apropo, în continuare mă sperie groaznic urcatul pe scenă. Chiar şi acum, când nu e nici naiba în sală.

— Nu că ai vomat, proasto, spune Sylvia cu braţele încrucişate şi dându-şi ochii peste cap. Nu asta a fost important, ci ce ai făcut după aia.

— Adică?

— Ai venit de la baie cu un snop de şerveţele şi, cu o mutră de dură, ai urcat direct pe scenă cu noi ceilalţi. Fără smiorcăieli, fără tremurături, fără nimic. Ai fost eroina mea.

— Mersi, Sylvia. Tot cred că e cam jalnic, dar mersi. Atunci îmi mai amintesc ceva despre ziua aia. După ce am urcat pe scenă, iar m-au luat emoţiile. M-am uitat la domnişoara Ritter şi, când am văzut că mă ignoră, am căutat o ieşire laterală din scenă. Dar chiar atunci am văzut-o pe mama, ajunsă cu un sfert de oră întârziere, ca de obicei, panicată, fâstâcită şi pierdută. Dar era acolo şi când, în cele din urmă, m-a zărit – pe rândul din spate, în stânga, cu un mare „G” lipit de piept – faţa ei a căpătat o expresie anume. De parcă aş fi fost lucrul cel mai uimitor pe care-l văzuse vreodată. Felul în care se uita la mine a fost singurul lucru care m-a ţinut pe loc.

Încă pierdută în amintire, aud un zgomot din spatele sălii: se deschid uşile.

— Rahat, haide, spune Sylvia, trăgându-mă de mână jos de pe scenă. Mergem la cantină.

•

Cantina e goală, cu excepţia a doi îngrijitori care spală pe jos.

— N-aveţi ce căuta aici, latră unul dintre ei, fără să se uite la noi.

— Ne documentăm pentru o lucrare despre o carte, spune Sylvia. Aici i-ai zis lui Whitman Price „du-te-n pula mea”. Asta îţi aduci aminte, nu?

Îmi ia un pic, dar da, îmi amintesc. În clasa a şasea, Whitman fusese, gen, şeful unei haite de băieţi care se luau de toate fetele. El era cel care le arăta tuturor gleznele prea groase ale unei fete sau aluniţa urâtă de pe gâtul alteia. El ne spunea că suntem prea grase, prea slabe sau strâmbe. Sigur, Whitman era la rândul lui cam gras, cu o faţă mâncată de acnee, dar tuturor le era teamă ca degetul lui să nu se îndrepte cumva spre noi. Din fericire, s-a mutat din şcoală în clasa a noua, când părinţii lui au divorţat. Nu m-am mai gândit la el de ani întregi.

Dar acum, că am făcut-o, chiar mi-am adus aminte cum a venit la masa unde stăteam cu Sylvia şi cu alte fete care nu făceau parte din grupul celor populare. Whitman s-a proţăpit în picioare la marginea mesei şi a-nceput să ne dea punctaje, în funcţie de cât de drăguţe sau nu ne considera. După el, cele mai multe nu eram drăguţe. Apoi ne-a spus clar ce anume din

înfăţişarea noastră ne trăgea punctajul în jos. Zicea că vrea să ne ajute. Când a ajuns la mine, două fete plângeau şi vreo cinci băieţi se apropiaseră să se uite.

— Iar tu – mi-a zis mie – ai faţă de cal. E lungă, plată şi de trei ori mai mare decât ar fi normal.

Niciodată nu fusesem genul care să înfrunte oamenii. Dar, în ziua aia, când Whitman a-nceput să ne aleagă ca de pe tarabă, ceva s-a rupt în mine.

— Iar tu eşti foarte gras, Whitman, i-am spus. Aşa că mai du-te-n pula mea.

Nu spusesem niciodată vreun cuvânt urât. Cu atât mai puţin acel cuvânt urât. Aveam senzaţia că gura o să-mi ia foc.

— Aoleu! a strigat unul din băieţi.

— La naiba, Whitman, ţi-a zis-o, a spus altcineva.

Iar Whitman părea aşa de furios, încât am crezut că o să mă pocnească. Dar s-a întors pe călcâie şi a dispărut în mulţime. Şi-a reluat obiceiul câteva zile mai târziu. Nu chiar a doua zi, însă. A doua zi a stat singur, în celălalt colţ al cantinei.

— Haide, spune Sylvia, pornind spre uşă. Trebuie să ne cărăm de aici. Cred că unul dintre îngrijitori tocmai s-a dus să cheme pe cineva.

•

Continuăm să mergem aşa prin şcoală, ascunzându-ne, furişându-ne şi strecurându-ne pe lângă profesori, îngrijitori şi conducere. Sylvia m-a dus acolo unde am câştigat odată târgul de ştiinţe cu proiectul meu despre magnetism şi plante; m-a dus şi în locul unde, într-a opta, Chris Mellon mi-a spus că mă place. Ne-am oprit şi la etajul doi, unde i-am spus Sylviei – într-a şaptea – că o să mă fac scriitoare într-o zi, oricât de greu ar fi fost.

Dar nicio oprire din turul Sylviei nu poate să schimbe nimic. Nu o poate face pe Dylan să mă iubească, sau să-mi pună lucrarea excelentă despre *Spre far* în locul celei copiate. Nicio amintire nu şterge mizeriile pe care mi le-a făcut Zadie şi nici ruşinea că toată lumea a văzut e-mailul trimis de mine.

Dar turul a reuşit ceva: mi-a amintit că viaţa mea însemnase mai mult decât un singur moment. O fată. O înşiruire de cuvinte pe hârtie. Că trecusem prin multe lucruri – bune şi groaznice, amuzante şi urâte – şi supravieţuisem.

•

Suntem iar în hol când se sună. Ne repezim într-o debara unde să stăm ascunse până se mută copiii dintr-o clasă în alta, lipite de perete, lângă mop şi găleată. Ne ţinem respiraţia cât putem de mult, ca să nu ne înece mirosul de clor.

— Îţi mulţumesc, aveam nevoie de asta, îi spun Sylviei când pe hol se face din nou linişte şi suntem pe cale să ieşim.

— Încă n-am terminat. E rândul meu acum, spune ea.

Rahat. Trebuia să mă fi gândit dinainte. Pentru că nu-mi vine în minte absolut nimic. Care fuseseră momentele ei de glorie?

— Nu-ţi face probleme, spune ea, parcă citindu-mi gândurile. Ai scăpat. Deja ştiu unde mergem.

Din debara, trecem într-o clasă goală din aripa de nord, apoi la bibliotecă şi în curte, vizitând cele mai importante locuri pentru Sylvia – majoritatea (nu, toate) au legătură cu diverşi băieţi – şi chicotim când trebuie să ne ascundem de profesori şi de îngrijitori. Parcă suntem iarăşi mici, înfăşurate strâns în lumea noastră inventată.

Dar, la a patra oprire a Sylviei, lucrurile se înrăutăţesc. Locurile în care ne oprim nu mai au legătură cu un băiat, pur şi simplu. Sunt locuri în care un băiat *s-a despărţit* de Sylvia. La început asta nu pare s-o supere, dar la un moment dat pare să fi atins o limită şi devine nesigură şi tristă.

— Niciunul dintre ei nu te merita. Îţi e mai bine fără ei, îi spun eu pe când ne îndreptăm spre ieşirea de incendiu.

— Ştiu. Asta îmi spun şi eu, tot timpul.

Dar nu o cred. Am senzaţia că cineva tocmai a stins lumina aia extraordinară din interiorul ei.

— Unde mergem acum? o întreb în timp ce urcăm pe scară, în speranţa că vom încheia curând mica ei paradă tristă a bărbaţilor.

— Pe acoperiş, spune ea cu un zâmbet trist. Şi hai, zâmbeşte. O să fie ultima oprire pe cărarea lacrimilor Sylviei Golde.

Mă opresc. Exact de asta îmi era frică. E foarte supărată, chiar dacă încearcă să se poarte ca şi cum toată chestia asta ar demonstra tocmai cât de supărată *nu* e.

— Sylvia, haide. Băieţii ăia proşti oricum nu ştiu de capul lor.

Mintea îmi goneşte, încerc să mă gândesc la orice alt loc în care aş putea s-o duc. Undeva unde a făcut ceva remarcabil. Dar nu-mi vine nicio idee, deşi sigur sunt o grămadă de lucruri super tari pe care le-a făcut. Momente mari, impresionante.

Doar că pur şi simplu nu-mi amintesc niciunul.

— Eşti extraordinar de creativă şi super talentată. Eşti un fashion icon. Într-o zi o să fii un mega designer vestimentar. Ştiu asta. O s-o arzi cu Steve McQueen la săptămâna modei.

Sylvia îşi dă ochii peste cap:

— Îl cheamă Alexander McQueen. Şi e mort. La fel şi Steve McQueen.

— Bine, atunci Donna Karan.

— Donna Karan? Pe bune? E ca şi moartă.

— Hai, Sylvia.

— Ştiu, ştiu, încerci să mă bine dispui. Dar să ştii că pari uşor disperată, spune Sylvia, reluându-şi urcuşul fără să se întoarcă spre mine. Dar e OK, continuă ea, ridicând din umeri. Ştiu cine sunt. Accept cine sunt. Nu e nevoie să mă acoperi. Haide.

•

Când ajungem în sfârşit sus, Sylvia deschide uşa dinspre acoperiş şi ieşim în zona de sud a clădirii.

— Nu i-au prins pe unii fumând aici, la un moment dat? Credeam că au încuiat uşa asta de atunci.

Mă uit înjur, la coroanele copacilor. Deasupra, cerul este de un albastru rece, senin; e cam frig, dar e plăcută lumina blândă a soarelui de după-amiază. În depărtare, spre nord, se zăreşte Empire State Building, printre celelalte clădiri.

— Au încuiat-o, dar zidarii care lucrează la anexa de muzică au descuiat-o ca să mănânce la prânz aici.

Cuprinde locul cu privirea, apoi zâmbeşte dulce-amar:

— Ştii, am făcut sex cu Ian aici, o dată.

— Pe bune?

Nebuniile pe care le face Sylvia nu încetează să mă uimească. Ea încuviinţează, apoi se uită în jos şi îşi muşcă buza ca şi cum s-ar chinui să nu plângă. S-a întâmplat ceva. Ceva rău.

— Sylvia, ce s...

Chiar atunci auzim paşi pe scară şi sunetul unor chei.

— Căcat, şopteşte Sylvia şi îmi face semn s-o urmez. Hai.

Ne furişăm într-o nişă din celălalt capăt al acoperişului şi ne lăsăm pe vine. Un minut mai târziu, Liv apare de după colţ. Sylvia şi cu mine ne uităm una la alta şi spunem fără sunet „OMG”, amândouă deodată, când Liv scoate telefonul să sune pe cineva.

— Bună ziua, da, Liv Britton la telefon. Ah, mulţumesc, mă

bucur. E un compliment uriaş venind din partea dumneavoastră. Dar cred că va trebui să retrag manuscrisul. Lucrurile s-au complicat la şcoala mea şi...

Tace puţin; probabil că vorbeşte cealaltă persoană. Îşi roade o unghie.

— Da, categoric mă gândeam să schimb toate numele. Dar, chiar şi aşa, cred că...

Mai face o pauză în care dă din cap:

— Da, îmi dau seama de asta. OK, da, o să mă gândesc. Vă mulţumesc pentru timpul pe care mi l-aţi acordat. Ţinem legătura.

Liv încheie convorbirea şi rămâne cu ochii la telefon. Apoi respiră zgomotos şi porneşte în jos pe scară. Rămânem ascunse până când auzim uşa închizându-se în urma ei. Din fericire, a plecat demult când telefonul meu mă anunţă că am primit un mesaj.

BEN
Nu eşti supărată, da? Ştiu că sunt de rahat...

AMELIA
E OK, pe bune

BEN
Eşti sigură?

AMELIA
Sigură.

BEN
O să fii OK?

AMELIA
Da. Clar. Distracţie plăcută Xoxox; tot ne vedem curând! O să am grijă de asta :)

— Cine era? întreabă Sylvia.

— Ben; e în oraş, răspund eu, ştiind deja la ce reacţie să mă aştept.

— Doar n-ai de gând să te vezi cu el, nu? Pentru că te întâlneşti cu psihopatul ăla doar peste cadavrul meu.

Sylvia se duce la marginea acoperişului, care are o balustradă ciudat de joasă. Simt că mă ia ameţeala numai când mă uit la ea cum stă lângă marginea aia sinistră. E cu spatele la mine.

— Nu vrei să te dai mai în spate? o întreb. Mă sperii. Dacă te-mpiedici?

Sylvia abia dacă face jumătate de pas mic în spate, ceea ce nu mă linişteşte prea tare.

— Ian s-a despărţit de mine, spune ea. M-a adus aici sus acum o oră, ca să-mi spună asta. Poate a crezut că panorama o să îndulcească lovitura.

Rahat. Normal că mă aşteptam să se întâmple mai devreme sau mai târziu, dar asta nu mă face să mă simt mai bine.

— Eşti OK? Adică, sunt sigură că a fost de rahat. Ce dobitoc!

Sylvia ridică puţin faţa spre soare. Aşa, luminată, pare şi mai tristă. Biata de ea. Dacă eu mă aşteptam la asta, sigur se aştepta şi ea. Însă tot îmi pare groaznic de rău. Şi îmi doresc tare mult să-i pot spune ceva, ceva extraordinar, ca lucrurile pe care mi le spusese ea despre Dylan. Dar tot ce-mi vine în minte pare găunos şi plat.

— Vrei să ştii ce mi-a spus?

— Mai contează ce crede imbecilul ăla? întreb eu.

Dar contează pentru Sylvia. Iar ea vrea să ştiu şi eu.

— Mi-a spus că nu îl atrag din punct de vedere *sexual.* Şi atunci i-am zis „ce vrei să spui? Doar facem sex tot timpul”. La care el „Da, aşa e, dar am făcut-o mai mult pentru că mi-e milă de tine”.

Când se întoarce spre mine, deja urlă de plâns. Mă apropii şi îi cuprind umerii cu braţele.

— A zis-o doar aşa, îi spun, îngropându-mi faţa în gâtul ei. Ştii asta, nu? Eşti frumoasă.

Ea scutură din cap şi îşi trage nasul.

— Nu mai sunt aşa de drăguţă cum eram. Ştiu eu.

— Eşti nebună, Sylvia. Despre ce vorbeşti?

Cel mai rău e că are dreptate, oarecum. Când era mică, Sylvia era superbă, un copil neobişnuit de frumos. Genul de puştoaică pe care lumea o opreşte pe stradă sau la care se holbează în restaurante. Nu că acum ar fi urâtă sau ceva. Dar devenise uşor banală.

— Nu sunt ca tine, şopteşte în timp ce eu o îmbrăţişez şi mai strâns. Felul în care arăt e tot ce am.

Mă dau puţin în spate, ca s-o pot privi în ochi.

— Sylvia, nu e adevărat.

Îmi dau seama că toate calităţile ei uimitoare mi se năpustesc în minte ca un val:

— Eşti amuzantă, loială, cinstită, ştii să susţii pe cineva; aş vrea să am măcar un sfert din pasiunea ta. Eşti cea mai bună prietenă a mea, Sylvia, şi nu ştiu ce aş face...

Telefonul ei o anunţă că a primit un mesaj. Mă rog să nu fie de la Ian. Oricât de rea ar fi situaţia acum, ar fi şi mai rău să se împace cu ea doar ca să-i dea papucii iar. Chestie pe care sigur ar face-o la un moment dat. Şi, din felul în care Sylvia îşi caută disperată telefonul, îmi dau seama că ea speră ca mesajul să fie de la el.

— Cine e? întreabă Sylvia, uitându-se la ecran când, în sfârşit, îşi găseşte telefonul. Număr blocat... spune ea ezitant, în timp ce deschide mesajul.

— Ce e? întreb.

— Nu ştiu... O poză. Textul zice „uită-te în oglindă”.

Atinge iar ecranul, apoi mă priveşte nedumerită.

— Eşti tu. De ce eşti în chiloţi? E vreo chestie mai extravagantă pe care ai făcut-o cu Dylan?

Pare foarte amuzată.

— Mărturisesc că sunt impresionată, Baron. Eşti mai curajoasă decât credeam.

Îşi întoarce ecranul telefonului spre mine. Mă văd, schimonosită într-o încercare de a arăta sexy. A fost maximum pe care l-am făcut în vreuna din poze – stăteam cu picioarele desfăcute, aplecată în faţă, spre aparatul de fotografiat. Nu suport să văd poza aia din nou. E umilitor. Îi întind Sylviei telefonul.

— Îh, scârbos, îi spun. E o poveste lungă. Dar, crede-mă, nu e nimic sexy acolo.

— Uită-te în oglindă, murmură Sylvia şi se uită iar la telefon. E un indiciu, gen.

Îşi foloseşte degetele ca să mărească imaginea.

— Să-mi bag... şopteşte ea, iar culoarea i se scurge din obraji.

Se uită la mine cu ochi sălbatici, de nebună:

— Să-mi bag pula!

— Ce-i? o întreb şi mă aplec să văd şi eu ce a văzut ea.

Dar îşi agită telefonul ca turbată.

— Sylvia, liniştește-te! Ce-i?

— Nenorocita dracului! urlă şi se repede la mine, cu aceiaşi ochi de nebună.

— Cine e nenorocită? Despre ce vorbeşti, Sylvia?

— *Tu*! urlă ea, ca un animal.

N-am mai auzit niciodată un om care să scoată asemenea sunet.

— Tu eşti o zdreanţă nenorocită!

În sfârşit, îmi bagă telefonul sub nas. Acolo, în fotografia mărită, se vede în oglindă reflexia lui Ian Greene.

— Sylvia, nu, spun eu.

Îmi bubuie inima. Fac un pas în spate, de parcă gestul ar da timpul înapoi la un moment când ea încă nu văzuse poza.

— Nu e ceea ce pare.

— A, nu? urlă ea din nou.

Faţa i s-a înroşit şi i s-au umflat venele; ţine telefonul de parcă s-ar pregăti să mă pocnească peste faţă cu el.

— ...pentru că se pare că *tu* erai acea Maggie care şi-o trăgea cu iubitul meu!

— Zadie a pus totul la cale. Hai, gândeşte-te puţin, Sylvia.

— Ţi-ai tras-o cu el pentru că te-au pus *Maggies*!

— Nu, Sylvia, nu! gâfâi eu.

M-am dat înapoi atât de mult, încât simt că dosul gambelor mi s-a lipit de mica balustradă.

— Nu m-am culcat cu Ian. Nu s-a întâmplat nimic între noi.

— În afară de căcatul ăsta!

Iar îmi împinge telefonul în faţă şi de data asta mă las pe spate, încercând să mă feresc.

— Poze dezbrăcată! Măcar îţi plac fetele? Sau ai inventat-o p-asta ca să poţi să-mi furi iubitul?

Îşi ia avânt, apoi mă loveşte tare cu telefonul peste claviculă. Mă strâmb de durere şi mă las pe spate şi mai mult; simt că pieptul îmi pulsează acolo unde m-a lovit. E prea mult. Totul e prea mult. N-or să se oprească niciodată. N-or să mă lase în pace niciodată. Încerc să mă mişc, să mă îndepărtez de Sylvia înainte să mă lovească iar.

Apoi, dintr-odată, simt că ceva cedează în spatele meu. Întind mâinile să mă prind de zid, pregătită pentru durerea pe care aveam s-o simt când spatele o să mi se lovească de el. Dar nu e nimic. Nicio durere. Doar gravitaţie. Iar eu mă duc, şi mă duc...

Atunci văd figura Sylviei. Văd în ochii ei lucrul îngrozitor care s-a întâmplat deja. Lucrul pe care nu-l poate opri.

— Nu! strigă ea, încercând să mă prindă. Doamne, Amelia!

Şi încerc. Încerc să mă prind şi eu de ea. Încerc din răsputeri să mă ţin.

facebook

24 OCTOMBRIE

Amelia Baron
„Am rădăcini, dar plutesc”. Virginia Woolf, Valurile

Epilog

7 MARTIE

— A-nceput să se-ncălzească, spuse Kate şi se aşeză pe un petic de iarbă rece, tunsă impecabil.

Era o vreme neobişnuit de blândă pentru luna martie, dar tot nu puteai să ieşi fără jachetă. Totuşi, imediat ce Kate rosti aceste cuvinte, vântul începu să bată cu putere, biciuind-o.

— OK, poate că s-a încălzit doar puţin, dar, dacă tu ai fi aici, sigur ai spune că a venit vara. Aşa ai fost mereu, îmi cereai bluze cu mânecă scurtă de îndată ce se topea zăpada. „N-o să-mi fie frig, mamă”.

Kate zâmbi, gândindu-se la chipul rotund al Ameliei şi la toate acele promisiuni de fetiţă. Atât de plină de pasiune şi de sigură pe sine.

— Cel mai amuzant e că îţi luam mereu jacheta cu mine, crezând că o să te răzgândeşti când o să simţi frigul. Dar n-o făceai niciodată. Nici măcar o singură dată. Perfect încăpăţânată. Perfectă.

Lui Kate îi dădură lacrimile şi vocea i se frânse. Uneori îşi promitea că n-o să plângă atunci când mergea s-o viziteze pe Amelia la cimitir. Alteori ceda şi recunoştea că o s-o facă. Oricum ar fi fost, plângea de fiecare dată.

Totuşi, cu paşi minusculi, partea cea mai întunecată a durerii începuse să dispară; sau poate că doar se schimbase într-un dor nesfârşit de Amelia. Kate reuşise chiar să accepte faptul că, oricât de tare s-ar fi agăţat de fiecare amănunt legat de fiica ei, nu putea împiedica amintirea ei să se estompeze treptat. Nu mai putea decât să-i deplângă pierderea.

În cele câteva luni de la moartea Ameliei, Kate deja uitase unele lucruri. Nu-şi mai amintea mirosul Ameliei, deşi nu renunţase să-l caute în pernele de pe patul fetei. Kate nu-şi amintea nici ce anume făcea Amelia când era nerăbdătoare să încheie o conversaţie: pocnea de două ori din degete şi apoi îşi îndrepta degetul mare în jos? Sau pocnea de trei ori, apoi arăta cu indexul? Pierdută era şi amintirea vremurilor când Amelia

învăţase în sfârşit să meargă pe bicicletă, ce dinte îi căzuse primul şi câţi bani îi lăsase Kate atunci sub pernă.

Dar lucrurile pe care şi le amintea păreau perfect conservate, ca într-un bloc de gheaţă. Încă simţea greutatea capului Ameliei, nou-născută, aşezat în scobitura gâtului ei când dormeau împreună în balansoar. Îşi amintea cum ţipase de încântare când Amelia spusese primul cuvânt – *căţel* – şi zgomotul pe care îl făcuse fusese atât de puternic, încât Amelia izbucnise în plâns pe loc. Kate îşi aducea aminte şi de ziua în care o trimisese pe Amelia la creşă fără scutec. Şi de groaza de pe chipul Ameliei când avea opt ani şi Kate încercase să-i explice ce este sexul, într-o dimineaţă, în drum spre şcoală. Kate îşi amintea bucuria rară a îmbrăţişărilor adolescentei Amelia. Şi cum se simţise când, la aceeaşi vârstă, o văzuse plângând cu lacrimi grele, ca de adult.

Până la urmă, Kate rămăsese cu toate amintirile de care avea nevoie. Tot ce fusese cu adevărat important. Mai ales cât de mult îşi iubise fiica. Şi cât de mult se străduise. Restul – neajunsurile, greşelile, lucrurile pe care Kate le-ar fi făcut diferit – pe acelea se chinuia să le uite. Pentru că Seth avea dreptate. Bună parte din rezultat părea să fi fost născut din noroc sau ghinion.

— M-am întâlnit cu Julia azi, spuse Kate. Sylvia vrea să vină aici, la tine, să-ţi spună cât de rău îi pare. I-am spus că, din partea mea, e-n regulă. Sper că nu greşesc crezând povestea Sylviei despre ce s-a întâmplat acolo, pe acoperiş. Crezând că a fost un accident. Eu zic că nu greşesc. Dar tot nu mi-e clar ce va face poliţia. Chiar dacă Sylvia spune adevărul acum, a minţit aşa de mult şi atât de mult timp...

Kate trase aer în piept şi mângâie gazonul îngrijit.

— Zadie a dispărut în sfârşit din peisaj. Au trimis-o la un internat pentru fete cu probleme, undeva în nordul Connecticut-ului. Mama ei nu mai face parte din consiliul de administraţie al şcolii şi cluburile au fost închise definitiv; cel puţin aşa s-a spus. Nu e de-ajuns; nimic n-o să fie vreodată de-ajuns. Dar cred că e un început.

Kate ar fi vrut să-i poată spune Ameliei că Dylan îi scrisese ca să-i spună că o iubise cu adevărat pe Amelia. Dar nu primise nici măcar un cuvânt de la Dylan. Kate se înfăşură mai strâns în haină şi se uită în jos, din vârful dealului unde era îngropată

Amelia, deasupra colinelor Cimitirului Greenwood, privind dincolo de dughenele dărăpănate şi de imensul Home Depot, spre linia orizontului de la New York Bay.

— Simt că trebuie să-ţi cer iertare; trebuia să fi făcut-o de mult. Ar fi trebuit să-ţi spun totul despre tatăl tău, de la bun început.

Kate pregătise acest discurs de ceva vreme, dar tot îi era greu să-l spună cu voce tare.

— Aveai dreptul să ştii ce ştiam şi eu, chiar dacă mă înşelasem în privinţa adevărului. Până la urmă, tatăl tău este Jeremy Firth. Da, acel Jeremy. M-am culcat cu el o singură dată; el era însurat şi ce făceam noi era greşit. Eu eram confuză şi mă simţeam singură; s-a întâmplat, pur şi simplu. Dar mi-a adus ceva extraordinar: pe tine.

Kate scutură din cap şi răsuci între degete câteva fire de iarbă. Atunci se gândi la Phillip. Cu el, fusese doar o cafea şi un schimb de e-mailuri. Cu părul lui scurt şi grizonant, cu ridurile subţiri din jurul ochilor şi faţa perfect rasă, nu semăna deloc cu Rowan. Dar Phillip îi amintea atât de mult de băiatul plin de pasiune pe care îl întâlnise atât de scurt, în urmă cu atât de mulţi ani. Se întreba dacă Amelia ar fi sau nu de acord, dar credea că ar fi. Gretchen avusese dreptate într-o singură privinţă: Amelia ar vrea să ştie că ea e fericită.

— Chiar a existat băiatul din bar... cu asta n-am minţit. Poate că ştii deja. Poate că mi-ai citit toate jurnalele, asta n-o să aflu niciodată. Cred că, în tot timpul ăsta, pur şi simplu mi-am dorit ca el să fi fost tatăl tău. Şi nu el neapărat – aproape că nici nu-l cunoşteam –, dar un bărbat ca el. Şi, peste ani, toate lucrurile care îmi plăcuseră la el le-am regăsit în tine. Îl cred pe Phillip când îmi spune că erai unică. A văzut în tine ce am văzut şi eu mereu, şi exact de asta am nevoie acum. Să fiu în preajma oamenilor care cred că lumea e un loc mai întunecat fără tine.

Kate răsuflă adânc şi sacadat şi se chinui să nu izbucnească în plâns.

— Vreau să mai ştii ceva: deşi Jeremy a fost o greşeală pentru mine – vocea începu să i se piardă în rafalele de vânt – tu nu ai fost niciodată o greşeală, Amelia. Tu ai fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Şi aşa vei fi mereu.

Era prea târziu ca să mai schimbe ceva. Prea târziu ca să facă alte alegeri. Ca să fie o mamă mai bună decât fusese. Kate

putea să fie doar mama care era, mama Ameliei – cea care-i păstra amintirea, care-i păzea secretele, care-i preţuia inima. Asta avea să fie mereu.

virtual-project.eu